

ПОЛ ДОХЪРТИ ДУШЕГУБЕЦА

Превод от английски: Борислава Велкова, 2010

chitanka.info

*На Патрик Моул — един много смел ученик от
Католическа гимназия „Тринити“ — с пожелания за всичко
най-добро в бъдеще.*

*„Да слезеш в Аверн не е трудно, ден и нощ
черният Дит е разтворил широко вратите.“^[1]*

*Вергилий. „Енеида“,
Глава V 1:127-128*

ВЪВЕДЕНИЕ I

ПЪТЯТ КРАЙ ЧЕЛМСФОРД, ДЕКЕМВРИ 1564 ГОДИНА

Конникът изруга, обърна коня си и се взря през мрака към скованата надве-натри табела, забита на кръстопътя. Нощта беше мразовита. Режещият вятър, който брулеше есекската равнина, проникваше през дрехите му и вледеняваше потта, избила по врата и гърба му. Андрю Кавъндиш, близък приятел на Уилям Купър, член на тайните служби на Уолсингам^[2], спусна забралото върху лицето си, за да предпази носа и устата си от студа, нахлупи шапката си с мека периферия и се загърна още по-плътено в наметалото си. После се наведе напред и потупа коня си по врата.

— Спокойно, момиче — промърмори Кавъндиш.

Той слезе от седлото, бръкна в дисагите си и извади оттам шепа овес. Конят веднага навря муцуната си в ръката му и започна да хапе пръстите му.

— Знам, знам — каза Кавъндиш, разтваряйки дланта си. — Студено ти е и си гладна. Е, господарят ти се чувства по същия начин...

Кавъндиш погледна към облаците, които препускаха из звездното небе. Слава Богу, луната беше пълна — без нейната светлина наоколо щеше да е тъмно като в рог, а на него му оставаше още много път. А дали нямаше да е по-добре да спре за през нощта? Ако го стореше, щеше да пристигне в Лондон следващия следобед. Там вече щеше да е в безопасност...

Той нави юздите около дланите си и гневно се взря в килнатата на една страна табела. Това можеше да е работа на вятъра или пък на някой шегаджия, но така или иначе, Кавъндиш не знаеше накъде да продължи. В този момент конят му изцвили и отскочи назад, а копитата му се забиха в каменистата земя. Конникът застана нащрек и потупа големия кавалерийски пистолет, затъкнат в кобура на седлото.

— Стой, момиче! — каза Кавъндиш успокоително. — Стой!

Той се върна на седлото. Ръцете и гърбът още го боляха от дългата езда. Конят отново изцвили и неспокойно се размърда под него, изтръгвайки от гърлото му още една ругатня. Кавъндиш разкопча кобура; оръжието вътре беше заредено и готово за стрелба. От какво ли се беше уплашило животното? Може би самото място му действаше така. По кръстопътищата бесеха престъпници и освен това под утъпканата земя гниеха телата на множество самоубийци, погребани със забит в сърцето дървен кол. Прокълнато място, обитавано от призраци! А дали не го преследваха? Кавъндиш обърна коня си и се загледа в посоката, от която беше дошъл. По пътя не беше забелязал нищо подозрително, но въпреки това чувството, че някой го наблюдава, не го беше напускало още откакто беше тръгнал от Челмсфорд.

Кавъндиш беше вечерял в „Главата на турчина“ с купа месна чорба и кана ейл. В салона на кръчмата беше топло, а бумтящият в камината огън и висящите от таванските греди връзки лук и парчета шунка придаваха на помещението уютен вид. Местните явно бяха свикнали с пътниците и се бяха държали добронамерено, но въпреки това Кавъндиш беше усетил, че го изучават.

Както и да е, в момента по-важното беше да стигне до Лондон и да съобщи на Уолсингам и на Уилям Купър онова, което беше научил за свещеника и най-вече за онзи отвратителен вещер, Душегубеца. Кавъндиш беше възпитаник на Кеймбриджкия университет и винаги поемаше задачите, които му възлагаха. Този път обаче му беше коствало големи усилия да повярва в онова, което Уолсингам му беше прошепнал в онази тайна стая с кадифени завеси в Тауър. След като беше изслушал главния шпионин на кралицата, Кавъндиш се беше накарал да стане и да си тръгне, но мълчаливото присъствие на Уилям Купър го беше уверило в думите на господаря им. После Уолсингам, с неговите сурови очи, чувствени устни и елегантно оформена козя брадичка, го беше хванал за китката и така го беше оципал, че Кавъндиш беше потръпнал от болка.

— Андрю, мило момче... — беше оголил зъби Уолсингам, както правеше винаги, когато се развълнуваше или пък когато се канеше да издаде някоя голяма тайна.

Всъщност тайните бяха специалитетът на Уолсингам. В старанието си да изобличи предателите, които се противопоставяха на

управлението на великата Елизабет, той си вреше носа навсякъде, всявайки страх у всички, включително и у приятеля на Кавъндиш — албиноса Купър. Главният шпионин на кралицата се ровеше в потайните кътчета на човешките души и — бидейки надарен с остър ум и отлична памет — веднага забелязваше и запомняше всеки детайл от личността на хората, с които си имаше работа. Уилям Сесил, първият министър на кралицата, също гледаше да внимава с него, а според слуховите дори белоликата и червенокоса Елизабет тайно се страхуваше от мастър Уолсингам и неговите „хрътки“. Именно тя му беше лепнала прозвището „Сянката Том“ — заради черното му лице и не по-малко черното му сърце.

— Намери Душегубеца — беше заповядал Уолсингам на Кавъндиш, избутвайки към него един свитък и оципвайки го още веднъж по китката. — Прочети този документ, запомни го и после ми го върни.

Кавъндиш беше прочел написаното, но не беше повярвал на очите си. В документа се казваше, че Душегубеца бил могъщ магьосник, който изтръгвал сърцата на невинните си жертви и така успявал да задържи душите им в плен след смъртта.

— Не може да бъде! — беше изпелтечил Кавъндиш.

— Вярно е. Душегубеца, или Хенри Фрогмор, се е завърнал в Англия — беше се обадил Купър. — В момента се намира в Есекс — необикновените очи на албиноса бяха засвяткали, а гласът му се беше изпълнил с гняв. — Преследвах го из цяла Европа, че и извън пределите ѝ, и прочетох всички доклади от разни търговци, пътешественици и чужди шпиони, посветени на него. Душегубеца е тук, но разбира се, пътува под чужда самоличност. Той е майстор на превъплъщението. Целта ни е да го заловим и да го доведем в Лондон. От теб се иска да разбереш къде се крие и как изглежда. Щом научиш тези неща, се върни и ми докладвай. Оттам ще поема аз.

От някаква горичка по-надолу по пътя избуха бухал и Кавъндиш вдигна глава.

— Имай предвид, че няма да си сам — беше продължил Купър. — Папата също се интересува от Душегубеца и е изпратил по петите му един йезуитски свещеник на име Майкъл Сен Клер. Той също се придвижва под чужда самоличност и вече обикаля из източните

графства, възползвайки се от подкрепата на местните католически семейства. Отваряй си очите и за него.

— Намери го, Андрю! — беше му заповядал Уолсингам. — Като таен агент на кралицата, свикнал да си има работа със сенките, бродещи на границата между Рая и Ада, задачата не би трябвало да представлява трудност за теб. И имай предвид, че нейно величество кралицата е изключително заинтригувана от този случай.

И така, Кавъндиш се беше съгласил. Междувременно му се беше приискало да попита защо Елизабет, Уилям Сесил и мастър Уолсингам толкова се боят от магьосници и магии, но добрите агенти или „куриери“, както Уолсингам наричаше хората си, никога не задаваха въпроси. Те просто се подчиняваха.

Кавъндиш хвана юздите и едва потисна вълнението си. Беше успял! Знаеше, че Сен Клер се намира някъде по пътя край Колчестър, и се беше сдобил с описанието на мастър Фрогмор. Уолсингам и Купър щяха да останат много доволни, когато им занесеше тези новини. Кавъндиш се наведе и потупа коня си по врата.

— Хайде, момиче, стига ти толкова почивка! — каза той и погледна към кръстопътя. — Продължаваме на юг. При следващото имение или село пак ще поспрем.

След тези думи конникът заби шпорите си в хълбоците на грамадния кон и животното препусна по осветения от луната път. Кавъндиш се насили да се успокои. Ако се движеха с тази бързина и занапред, той щеше да продължи пътуването си, докато силите не го напуснеха. В този момент минаха покрай някаква бесилка и конят се стресна от разпадащия се скелет, който висеше от нея.

— Щом има бесилка — пошегува се Кавъндиш, — значи сме близо до някое населено място.

След следващия завой пътят се запуска надолу, а живият плет от двете страни стана още по-гъст. Кавъндиш тъкмо се канеше да продължи да язди, когато от храсталака изскочи друг конник. Кавъндиш незабавно дръпна юздите, а ръката му се стрелна към кавалерийския пистолет.

— Не се приближавай! — извика той. — Аз съм пратеник на кралицата!

— Аз пък съм пратеник на Сатаната! — присмя му се непознатият.

Кавъндиш бръкна в кобура си, но Другият кон и ездачът му вече връхлитаха върху него. За миг той зърна очите на непознатия, които святкаха зад маската му. После проблесна стомана. Кавъндиш се опита да избегне удара, но в следващия момент острата като бръснач кама се заби дълбоко в гърлото му. Раненият се задави от собствената си кръв и се олюля в седлото. Гаснещият му ум се изпълни с картини, а после мракът го погълна.

Нападателят хвана юздите на Кавъндиш и зашепна нещо на коня му. После слезе от своя кон и претърси кесията и джобовете на мъртвеца. Щом приключи, срязва кожения му жакет и ризата отдолу и оголи гърдите му. Душегубеца погледна към небето и прошепна една молитва, след което заби камата си в топлата плът на жертвата си и ловко изтръгна сърцето ѝ.

---

[1] Откъсът е взет от „Буколики. Георгики. Енеида“, прев. Г. Батаклиев, изд. „Народна култура“, С. 1980. — Бел.прев. ↑

[2] Франсис Уолсингам — министър на Елизабет I, известен като един от най-ранните представители на модерното разузнаване. — Бел.прев. ↑

ВЪВЕДЕНИЕ II

ЛОНДОНСКИЯТ ТАУЪР, ДЕКЕМВРИ 1564 ГОДИНА

Елизабет I, кралицата на Англия, седеше начело на голяма дъбова маса в една зала над параклиса „Сейнт Джон“, намиращ се във високата централна кула на Тауър. Воалът, предпазващ напудреното лице и начервените устни на нейно величество, беше отметнат назад, а рижите ѝ коси бяха старателно прибрани в малка, но богато украсена шапчица. След като бяха приключили с прическата на кралицата, придворните ѝ дами я бяха предали в ръцете на личните ѝ стражи, които пък я бяха придружили от Уайтхол до очакващата я на Темза галера. Галерата от своя страна я беше отвела в Тауър за среща с тайния ѝ съвет.

Елизабет никак не беше доволна от това стечение на обстоятелствата. Не че пътуването беше преминало чак толкова неприятно — галерата беше облицована с кожи, а в шала, покриващ краката на нейно величество, бяха поставени множество грейки. Речният вятър обаче беше студен, пък и в момента кралицата пропускаше пищното представление, което ѝ беше подготвил любимият ѝ Робин Дъдли. Да, сега Елизабет трябваше да танцува с него или пък да слуша безкрайните му любовни обяснения, което определено беше за предпочитане пред досадното съвещание на съвета. Докато кралицата се увиваше по-плътно в кожената си наметка, която беше облякла над черна рокля от бродиран плат, колосаната ѝ яка се допря до брадичката ѝ и това я накара да потръпне.

— Ама че студ! — сопна се тя.

— Какво говорите, мадам? — обади се Уилям Сесил, който седеше вляво от кралицата, и посочи към бумтящия в камината огън.
— Та в стаята едва се диша!

— Можеха да докарат повече мангали...

— Да не би да сте се простудили?

Елизабет примигна със зелените си котешки очи и извърна поглед.

— Нищо подобно! — отвърна ядно тя.

Кралицата дари първия си министър с ослепителна усмивка. Сесил също засия насреща ѝ, но в следващия момент лицето му помръкна, защото Елизабет се наведе напред, стисна устни и злостно го дръпна за козята брадичка.

— Аз съм вашата кралица, мастър Сесил! А колкото до здравето ми — добре съм. Всъщност чувствам се направо отлично.

Сесил се насили да се усмихне.

— Разбира се, ваше величество — прошепна той. — Просто се тревожех за вас.

Елизабет отдръпна ръката си, отпусна се в грамадното, подобно на трон кресло, и се загледа в тавана.

— Мразя това място — промълви тя. — Когато добрата ми полусестра Мери нареди да ме доведат тук и да ме преведат през Трейтърс Гейт^[1], си мислех, че никога повече няма да видя белия свят.

В стаята се възцари тишина. Кралицата се престори, че се е отдала на спомените си, но всъщност тайничко заоглежда присъстващите. Уолсингам, като изключим бялата яка около врата му, беше целият облечен в неизменните си черни дрехи. Елизабет се взря в мургавото му лице, заслонените му от тежки клепачи очи, старателно фризираната му коса и прилежно подрязаните му мустаци и брада. Уолсингам спокойно можеше да мине за някой католически свещеник или пуритан. Главният шпионин на кралицата улови погледа на господарката си и ѝ намигна. Сянката Том не се боеше от нищо.

Елизабет отмести поглед към Уилям Купър, който седеше вляво от Уолсингам. Той имаше снежнобяла коса, вдлъбнатите му очи бяха светлосини, а момчешкото му лице беше гладко избръснато. Купър беше албинос, но под необичайната му външност се криеше остър ум. Той беше една от най-добрите „хрътки“ на Уолсингам и никога не се отказваше от преследването, преди да е уловил плячката си.

— Така, така — рече Елизабет, потропвайки по масата с кокалчетата на пръстите си. — Събрали сме се, значи, в потайна доба и обсъждаме делата на тайните служби...

Кралицата се усмихна на остроумието си, но лицата на тримата ѝ събеседници останаха безизразни. Елизабет едва потисна

раздразнението си. Идеята за всичко това беше на Сянката Том, но тя също беше взела случая присърце. Вярно, че кралицата беше защитена от шпиони и конспиратори, от предателски заговори и контразаговори, но магиите и магьосниците бяха съвсем друго нещо. Според слуховете дори собствената ѝ майка се беше възползвала от силите на мрака, за да спечели мястото си в сърцето на Хенри, но после тъкмо те я бяха погубили. Самата Елизабет — по подобие на Катерина Медичи във Франция — също се беше обградила с астрономи и астролози. Разбира се, кралицата на Англия не се притесняваше от шарлатаните, пробутващи номерата си по пазарските площи. Съществуваха обаче истински вещици и вещири, които можеха да постят три дни без прекъсване и след това да призовават на своя страна могъщи сили. Последните, бидейки потенциална заплаха за кралицата и за Трона, трябваше да бъдат държани под око и с тази задача се бяха заели тайните служби.

— Душегубеца — рече Уолсингам, решавайки да не губи повече време.

Елизабет се размърда в креслото си и главният ѝ шпионин разбра, че е привлякъл вниманието ѝ. Дотук с шегите и закачките.

— Какво за него? — изсъска кралицата.

— Върнал се е в Англия. Знаем го със сигурност.

Елизабет въздъхна.

— Защо?

— Не ни е известно.

— Каква самоличност е приел този път?

Уолсингам се намръщи и продължи да се взира в кралицата изпод тежките си клепачи.

— Най-вероятно нечия чужда...

Кралицата стовари юмрука си върху масата.

— Ще ви помоля да се придържате към онова, което знаете, сър!

— Знаем, че е дошъл от Балтийските земи. Един капитан на кораб от Осло твърди, че го е видял да слиза в Ипсуич. И така, изпратихме в Есекс един от най-добрите си хора — Андрю Кавъндиш.

— И?

— Мъртъв е — прошепна Купър. — Убит от Душегубеца. Открили тялото му в някакъв крайпътен ров край Челмсфорд. Гърлото му било прерязано, а сърцето му — изгребано като с лъжица.

Елизабет пребледня.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— Не знаем защо Душегубеца се е върнал в Англия — продължи Купър. — Може да е замислил някое злодеяние, с което да укрепи силите си, а може и да се е запътил към някое съвсем друго място и само временно да се укрива тук.

— И нямате представа къде е, така ли?

— Смятаме, че все още е в Есекс — обади се Уолсингам. — Въпрос на време е да го заловим — той посочи към своя подчинен. — Мастър Купър го преследва неуморно от години.

— Но защо му е било да идва тук? — настоя Елизабет. — Да не би враговете ни да са го привлекли на своя страна?

— Възможно е — отвърна Купър. — Но не е изключено да преследва и някаква своя нечестива цел — той видя въпросителното изражение върху лицето на кралицата и побърза да обясни. — Душегубеца е велик магьосник, ваше величество. Сключил е сделка със Сатаната, в замяна на което е бил надарен с необикновени сили.

Елизабет се облегна в креслото си и се загледа в този странен мъж, който си играеше с някаква отчупила се от дървената маса тресчица. Идеше буря и вятърът блъскаше по сводестите прозорци, разтърсвайки капациите им. Някъде наблизко грачеше гарван.

— Чакаме, мастър Купър.

— Трудно е за вярване — продължи агентът, — но Душегубеца е сключил сделка със силите на мрака. След като убие някого, той изтръгва сърцето му и го принася в жертва на тъмните си господари, за да увеличи мощта си.

— Значи мощта му не е неизчерпаема, така ли? — намеси се Сесил.

— О, не, не е.

— И за да я поддържа, той трябва да убива?

— И то непрекъснато — заяви Купър. — Колкото повече убива, толкова повече нарастват силите му!

— И какви са тези сили? — попита нетърпеливо Елизабет.

— Доколкото знаем, физическите и умствените възможности на Душегубеца стават все по-големи. Студът, гладът и жаждата не му влияят, а издръжливостта му е направо феноменална.

— Същото може да се каже и за някой добре гледан кон! — сопна се Елизабет.

Сесил се изкиска, но Купър не му обърна внимание.

— А може ли един кон да се превърне в хрътка, ваше величество?

Кралицата зяпна от изненада и дори забрави да прикрие почернелите си зъби.

— Шегувате се, нали, мастър Купър?

— Ни най-малко, ваше величество. Макар и за кратко време Душегубеца може да приема образа на своите жертви.

— Как ще го заловите тогава?

— С хитрост, ваше величество. Единствената сигурна следа, с която разполагаме за момента, е обърнатият кръстен знак, изобразен над сърцето му.

— Друго има ли? — попита Елизабет, подпирайки се на масата, за да си върне чувството за реалност и да се отърси от адския кошмар, който ѝ описваха.

— Прозвището „Душегубеца“ много точно отразява същността на магьосника — каза Купър, прокарайки пръст по яката си.

Елизабет забеляза, че и албиносът като Уолсингам е облечен в черно от глава до пети. Изключение правеше единствено бялата риза с висока яка под кожения му жакет.

— Явно Душегубеца се интересува само от определен тип жертви. Предпочита да убива мъже и жени, чиито грехове са ги направили уязвими. Щом ги покоси и изтръгне сърцата им, той не само че може да приеме образа им, но е в състояние и да подчини душите им на волята си.

— Тоест създава нещо като зли духове, така ли?

— Да, ваше величество.

— И какво могат да правят те?

— Всякакви поразии. Могат да съборят някое гърне с масло в огъня, да повредят мост, да разхлабят някой камък, за да падне върху преминаващия отдолу конник, да бутнат полуизгнило дърво върху някого... Списъкът е безкраен.

— Доста неща знаете за този вещер.

Купър се усмихна.

— Възможно ли е той да бъде нает на служба? — попита Елизабет.

— Подозираме — отвърна Уолсингам, — че има доста владетели в Европа, а и извън пределите ѝ, които биха платили прескъпо за услугите му.

— И сред тях може да са и нашите врагове?

— Вие го казахте, ваше величество.

— А този Душегубец може ли да бъде унищожен? — попита Сесил, взирайки се гневно в Уолсингам.

— Не знаем — отвърна главният шпионин на кралицата, — но смятаме, че може. Други също го преследват с тази цел.

— Йезуитите ли?

— Да, изпратили са по петите му свещеника Майкъл Сен Клер.

— Моля? — попита Елизабет.

— Йезуитите не са новост за вас, мадам — озъби се Уолсингам, опитвайки се да наподобя усмивка, а после се намръщи. — Те са отлично организирани и добре обучени католически свещеници. Подчиняват се на главата на ордена си и на папата. Основната им задача е да проповядват срещу нашата реформирана вяра, да я отслабят и в крайна сметка, да я унищожат.

— Да, да, знам всичко за йезуитите! — рязко отвърна Елизабет. — Промъкват се в кралството ми и се крият като плъхове. Обесихме доста от тях и вероятно ще обесим още, но какво общо имат те с този Душегубец?

— Кавъндиш ни изпрати едно писмо... — заяви Уолсингам, хвърляйки един бърз поглед към подчинения си.

— Пратеникът ни се беше натъкнал на дирята на Сен Клер — продължи Купър. — Йезуитът също се придвижва под чужда самоличност и тъй като е свещеник, намира подслон при местните католически семейства. Вероятно използва положението си, за да си набавя сведения за местонахождението на пляката си. Според нас йезуитският орден в Рим го е изпратил по петите на Душегубеца със задачата да го унищожи.

— Значи ако открием Сен Клер — отбеляза Сесил, — той ще ни отведе и до Душегубеца, така ли?

— Освен това ще може да ни каже как да го унищожим — добави Купър.

— Как да го унищожим ли? — потропа по масата Елизабет. — Кой ви каза, че това създание трябва да бъде унищожено, мастър Купър? Е, ако все пак трябва — добави тя бързо, — искам първо да го видя.

— Какво предлагате да сторим? — обърна се Сесил към Уолсингам.

— Мастър Купър ще замине за Есекс утре. Ще носи пълномощно от кралицата, даващо му правото да изпълни волята ѝ във връзка със задачата, която ще му бъде възложена.

Елизабет се съгласи.

— Купър ще тръгне по следите на Сен Клер и на Душегубеца — продължи Уолсингам — и ако има късмет, скоро ще ги намери — главният шпионин на кралицата изцъка с език, опитвайки се да прикрие собствените си съмнения. — Мастър Купър е твърдо решен да залови този магьосник.

— Така да бъде — прошепна Елизабет и посочи към албиноса. — И не забравяйте съдбата на Кавъндиш, мастър Купър! Искам да ми доведете този Душегубец или мъртъв, или окован във вериги!

---

[1] Портата на изменниците — вход към Тауър, през който са минали много от враговете на Тюдорите, преди да бъдат екзекутирани. — Бел.прев. ↑

ВЪВЕДЕНИЕ III

СУЛТАНСКИЯТ ДВОРЕЦ В КОНСТАНТИНОПОЛ, ЯНУАРИ 1565 ГОДИНА

Сюлейман, султанът на османските турци, наместникът на Аллах на земята, истинският потомък на пророка Мохамед, владетелят на света и господарят на всеки човешки живот, седеше върху трона си от чисто злато в огромната си мраморна зала и разглеждаше пръстена си с аметист. От двете му страни се бяха наредили множество прелестни робини, които развяваха ветрила, напоени с парфюм — до носа на благословения от Аллах не биваше да достига нищо друго освен благоухание. За съжаление, държавните дела не бяха толкова приятни! Сюлейман прокара пръст по гърбавия си нос и впери немигащите си черни очи в тримата мъже в невзрачни франкски одежди, които бяха коленичили пред него. Султанът им беше дал златото и благословията си, беше им осигурил подкрепата си и им беше поръчал едно-единствено нещо — да заловят могъщия магьосник Душегубеца, чиято сила му беше тъй необходима.

— Задачата, която ви възложих, ми беше низпослана от Аллах, но вие се провалихте — прошепна Сюлейман.

Великият му везир вдясно от мъжете и двамата му любими пълководци, Драгут Реис и Мустафа Паша, вляво от него понечиха да възразят, но Сюлейман щракна с пръсти и те замълчаха.

— Знам какво ще ми кажете — промърмори султанът. — Че това са били най-добрите ви хора, но аз изпратих на тази мисия седмина мъже, а в момента пред мен стоят трима. Къде са останалите?

— Душегубеца ги уби.

Мъжът, който се беше обадил, вече горчиво съжаляваше, че се е върнал в султанския двор. Мраморът под коленете му беше твърд и студен, а във въздуха — въпреки че стаята беше разкошно обзаведена и ароматизирана с тамян — се носеше миризмата на смърт. Той и другарите му бяха получили обещание, че ще запазят живота си, но това вече не изглеждаше толкова сигурно. Мъжът не можеше да

откъсне очи от табуретката, на която султанът беше подпрял краката си — злоещо предупреждение към всеки, дръзнал да се противопостави на Сюлейман или да не изпълни волята му. Тя беше направена от балсамирания труп на един молдовски владетел, който се беше вдигнал на бунт срещу султана. Еничарите на Сюлейман го бяха заловили, а после езекуторите му, или така наречените бостанджии, го бяха удушили в тъмницата в подземията на двореца. Накрая тялото му беше почистено, натъпкано с билки и превърнато в табуретка.

В залата се беше възцарила мъртвешка тишина. Сюлейман се беше намръщил и строго се взираше в членовете на съвета си. Там бяха великият везир, облечен в златотъканите си одежди; главният готвач с неговата островърха шапка с форма на бутилка; оръжейният майстор, който, както винаги, държеше в ръцете си пурпурна копринена възглавничка, върху която беше поставен ятаганът на Сюлейман, затъкнат в богато украсена ножница; главният ковчезник; пазителят на султанските славеи и отговорникът за тюрбана на негово сиятелство. Всички те стояха като статуи в надиплените си роби, тесни копринени панталони и елечи, обточени с кожа, а на главите им се мъдреха тюрбани, украсени с щраусови пера. Сюлейман направи знак с малкото пръстче на едната си ръка и някаква бяла и пухкава черкезка робиня веднага вдигна една разкошна стъклена чаша, пълна с леденостуден шербет. Султанът направи знак на девойката и тя отпи от напитката. После момичето кимна и подаде чашата на господаря си, който също си сръбна една глътка.

— Изпратих седмина мъже по петите на Душегубеца — устните на Сюлейман едва се размърдаха, но гласът му прогърмя и отекна чак до покрития с мрамор двор отвън.

— Този магьосник е неуловим — вдигна глава коленичилият по средата мъж и се взря умолително в султана. — Той притежава сили, които ние нямаме.

Сюлейман въздъхна.

— Да, велик магьосник е Душегубеца — заяви султанът, — но откъде идва, а? — едва сега той удостои коленичилите мъже с поглед. — И къде отива?

— Изгубихме го на германска земя. Сякаш потъна в снеговете!

— И? — попита Сюлейман.

— Един йезуит ни измами. Името му е Майкъл Сен Клер. Дойде при нас като приятел, но ни даде погрешни сведения...

Сюлейман сви презрително устни и махна с окичената си с пръстени ръка.

— Убийте ги!

Тримата мъже се хвърлиха на пода и горко заридяха, но везирът на Сюлейман с неговото маймунско лице вече се беше обърнал и щракаше с пръсти. Един тъмнокож евнух тутакси отвори някаква врата. Придворните на султана не смееха да помръднат. Везирът просъска нещо и в залата нахлуха бостанджиите с техните островърхи шапки. Великият везир посочи към тримата проснати на пода мъже. Бостанджиите се приближиха и застанаха над тях, а в следващия миг вече бяха увили гаротите си около шиите им. Сюлейман хладнокръвно наблюдаваше убийствения танц на езекуторите си. След това в залата се появиха още неколцина бостанджии и тихомълком изнесоха трупове.

Сюлейман подпря лакти върху облегалките на трона си и поглади белите си мустаци и брада. Проницателният му поглед обиколи залата. Дали тези нищожества си бяха научили урока, запита се той. Нима не знаеха, че думата му е закон? Как смееха да се връщат тук и да му казват, че не са изпълнили волята му? Да не би дисциплината в двора му да отслабваше? Възможно ли беше тези мъже да са си мислели, че Сюлейман е омекнал и само си мечтае за още победи, докато се опиянява от сладки удоволствия в харема си? Султанът затвори очи. Той беше подчинил цяла Южна Европа, след битката при Мохач Унгарското кралство беше престанало да съществува, а в момента корсарите му контролираха гръцките острови и кръстосваха Средиземно море чак до Херкулесовите стълбове^[1]. Само онова дребно островче Малта с неговите рицари хоспиталиери все още му се опъваше. Той хвърли един кос поглед на великия си везир. Щеше да е чудесно, ако успееш да изкарат хоспиталиерите в морето и да превземат и техния остров! От Малта можеха да атакуват Италия и Франция и още веднъж да забият знамето на Исляма в испанска земя. Сюлейман често си мечтаеше да види зелените копринени знамена на Пророка развети над франкските кралства. За да постигне тази цел, той беше готов да използва всички достъпни му средства. Султанът отново хвърли един поглед към везира си.

— Дали да не убием още някого? — попита той. — Може би тези жертви не са достатъчни, за да разберат всички, че не могат да престъпват волята на султана.

Великият везир не трепна.

— Този неуспех е само временен, ваше сиятелство. Тези окаяници просто нямаха късмет.

— Късмет ли? — извиси глас Сюлейман.

— Франкските земи и обичаи им бяха непознати.

— Кой ги избра за тази мисия?

— Вие, ваше сиятелство.

Сюлейман отметна глава назад и избухна в смях. В залата се разнесоха въздишки на облекчение. После султанът се изправи на крака, а ястребовото му лице се разтегли в усмивка. Той се зацани с пръст на везира си.

— Да не кажеш после, че Сюлейман няма чувство за хумор — рече султанът, след което възвърна сериозното си изражение. — Разбирам от шеги, дори да са за моя сметка.

Великият везир знаеше, че вече е прекрачил границата на допустимото, така че в отговор само се поклони.

— Междувременно направих някои проучвания и се спрях на друг човек за мисията — промърмори той.

Сюлейман вдигна чашата си и отпи още една глътка шербет.

— Става дума за един наемник — продължи везирът, — венецианец на име Теодоро Рагуза.

— Може ли да се разчита на него?

— Ако им се плати достатъчно, хората като него са изключително надеждни.

Сюлейман кимна, а после слезе по златните стъпала на трона си.

— Доведи ми тогава този Рагуза! — заповяда той. — Но не тук — султанът посочи към малкото дворче в далечния край на тронната зала. — Бих искал да послушам ромоленето на фонтана. Донеси и два от славеите ми, за да успокоят душата ми с песните си.

В този момент прозвуча гонг и придворните на Сюлейман се проснаха на пода, докато той, господарят на живота им, излизаше от залата в компанията на неколцина от еничарите си.

Теодоро Рагуза беше як млад мъж с почерняло от слънцето лице и дълга черна коса, вързана на тила. В момента той седеше отпуснат в едно покрито с възглавници кресло и се взираше в четиримата еничари с жълти наметки и бели тюрбани пред себе си. Те също бяха впили суровите си очи в него.

Дали наистина тези воини на султана, чудеше се Рагуза, употребяваха хашиш, за да забравят всичките си страхове? Еничарите му изглеждаха съвсем еднакви. Лицата им бяха мургави и гладко избръснати, а големите им светли очи, тесни носове и пълни устни им придаваха известно очарование. Може би бяха братя? Рагуза се протегна в креслото си. Един от еничарите сбърчи нос и венецианецът се усмихна на себе си. Панталоните му бяха пропити от пот, ботушите му бяха износени, някога бялата му риза беше мърлява, а коженият му жакет и наметалото му определено бяха виждали и по-добри дни. Връхните му дрехи бяха провесени в края на креслото. Рагуза хвърли един поглед към закачалката, забита в стената зад гърба на еничарите. Там бяха окачени наистина ценните му притежания — коженият му портупей с меч и камата му, кесията му, както и малкият му арбалет и колчанът му със стрели, с който никога не се разделяше. Теодоро се потупа по бедрата и се наведе напред.

— Много съм жаден — заяви той. — Сигурно воня като псе, но напоследък едва имах възможност да се храня, а камо ли да се мия или пък бръсна.

Еничарите само го изгледаха мрачно. Рагуза въздъхна. Беше пристигнал в града едва преди два дни. Целта на посещението му беше да си прибере окончателното възнаграждение за една успешно изпълнена задача. После, според обичая, Рагуза се беше отдал на веселие. Парите, които беше получил, никак не бяха малко, но в крайна сметка, той си ги беше заслужил. Беше отишъл чак до Флоренция, за да убие омразния конкурент на някакъв банкир, който въртеше търговия в Константинопол, Рим, Париж и Лондон. Нахлувайки в кръчмата, в която беше отседнал Рагуза, еничарите го бяха заварили потънал в дълбок пиянски сън, и го бяха изритали от леглото. После го бяха накарали да се облече и да ги последва възможно най-бързо. Теодоро не се беше възпротивил. Въпреки че не беше останал очарован (Рагуза не обичаше да излиза по светло),

острите като бръснач саби на еничарите бързо го бяха убедили да им съдейства.

Наемният убиец се опита да прикрие тревогата си. За тези мъже страхът беше най-големият грях. Дори да се намираше в опасност, той в никакъв случай не биваше да ги моли за милост. Отвън се чуха стъпки. В следващия момент в стаята влезе агата на еничарите, облечен в самурен елек, и щракна с пръсти по посока на Рагуза.

— Предполагам, че идвате да ме поканите на пиршество?

В отговор агата само го изгледа безизразно.

— Пошегувах се — насили се да се усмихне Рагуза.

— Шегите ти не ме интересуват, невернико — отвърна му на италиански агата. — Тук съм, защото нашият многообичан султан Сюлейман — по някакви свои възвишени причини — иска да говори с теб.

Той огледа венецианския наемен убиец от глава до пети, забелязвайки износените му, мръсни ботуши, окъсаните му панталони и мърлявата риза.

— Облечи си жакета и наметалото! — заповяда му агата. — Шапка нямаш ли? — попита той. — Хубаво!

Рагуза се подчини. После понечи да откачи портупея си от закачалката на стената, но в този момент до врата му беше опрян ятаган.

— Никой не носи оръжие в присъствието на избраника на Аллах!

— Разбира се — отпусна ръката си Рагуза. — Извинявам се.

— Когато се срещнеш със султана — продължи агата, — ще паднеш на колене и ще опреш чело в земята.

— Как ли пък не...

— Няма да се изправяш, докато не ти бъде заповядано. Разбира се, имаш избор. Можеш да преклониш глава, а можеш и да се простиш с нея.

И така, еничарите въведоха Рагуза в султанския дворец. Лигите на наемника потекоха и ръцете го засърбяха при вида на съкровищата, които видя по пътя си. Върху мраморните подове имаше дебели килими, по стените висяха великолепни персийски гоблени, стаите бяха пълни с разкошни кадифени дивани, покрити със златотъкани драперии с пискюли и лъскави копринени покривки, в нишите бяха поставени изящни вази и всякакви други прелестни украси, а от

таваните висяха светилници, ароматизирани с какви ли не благоухания. Наоколо цареше пълна тишина, като изключим шума от стъпките на еничарите и на Рагуза. По стълбите стояха на пост еничари, а по коридорите и пред вратите на стаите — мамелюци, облечени в бели роби, привързани около кръста им с червени върви, в които бяха затъкнати широки ятагани. Дворовете бяха пълни със спашии, а по стените патрулираха стрелци. Из целия дворец тихо се разхождаха чиновници с различни тюбани и шапки.

Когато Рагуза и спътниците му минаха през заседателната зала, някаква странична врата се отвори и гърлото на Теодоро се сви. Зад нея се видяха неколцина бостанджии с носилки в ръце, върху всяка от които имаше по един завързан чувал. Това бяха трупове, които трябваше да се отнесат до кея и да се изхвърлят в Босфора. Агата забеляза тревожното изражение на Рагуза и се усмихна.

— Внимавай, чужденецо! — прошепна той. — Сега животът ти принадлежи на господаря ми, а главата ти виси на косъм!

Рагуза реши да го послуша и да се държи прилично. Накрая еничарите и наемникът излязоха в един вътрешен двор, покрит с мрамор. От фонтана в средата му бликаше оцветена вода, изпъстряна във всички шарки на дъгата от слънчевите лъчи. Еничарите веднага извадиха сабите си и вдигнаха щитовете си, заемайки позиции до три от стените на двора. При четвъртата стена беше поставен нисък диван, целият отрупан с копринени възглавници. За миг Рагуза зърна суровото лице на султана с тъмна кожа и идеално оформена бяла брадичка. После го поведоха покрай фонтана. В един момент агата спря и го натисна по рамото. Наемникът мигновено падна на колене и притисна челото си в мокрия мраморен под. Наоколо цареше пълна тишина, нарушавана единствено от прекрасната песен на славей.

— Чудна песен, нали? — гласът беше нисък и ясен. — Завладява сърцето и успокоява ума.

Султанът искаше да бъде сигурен, че Рагуза ще го разбере, и затова го беше заговорил на лингва франка^[2].

— Можеш да се приближиш — прошепна агата на наемника, сритвайки го в ребрата, — но остани на колене и не вдигай поглед от земята!

Рагуза преглътна гордостта си и запълзя към султана. Накрая стигна до някаква възглавница и спря.

— Седни тук — заповяда му агата. — И не вдигай глава, докато негово сиятелство не ти нареди.

Рагуза с готовност се почини.

— Вдигни глава, чужденецо.

Венецианецът изпълни заповедта. Сюлейман седеше точно срещу него. От двете му страни стояха две робини, които развяваха грамадни парфюмирани ветрила, а зад него се виждаше дребното, сбръчкано лице на великия везир. Наемният убиец сведе поглед. Макар и не в такава разкошна обстановка двамата с първия съветник на султана вече бяха имали вземане-даване.

— Откъде се познавате? — обърна се Сюлейман към великия си везир.

Сърцето на Рагуза прескочи един удар.

— По очите му си пролича, че те е срещал и преди.

— Той е просто един наемник, ваше сиятелство — отвърна великият везир бавно, без да откъсва поглед от венецианеца. — Човек, на когото може да се повери деликатна задача като нашата.

— Иди при него тогава — каза иронично султанът — и му разкажи за деликатната ни задача.

Великият везир се подчини и Рагуза въздъхна облекчено.

— Няма да те наказваме.

Великият везир седна на една възглавница пред дивана на господаря си. Рагуза улови погледа му — познайникът му очевидно не желаше да се споменава за другата „деликатна задача“, която му беше възложил преди няколко месеца.

— Кажи му за Душегубеца — заповяда Сюлейман.

— Чувал си за джиновете, нали, мастър Рагуза? — попита великият везир на лингва франка, повишавайки тон, за да може султанът да чува думите му.

— Това е вашата дума за „демон“, нали така?

— Точно така — великият везир пхна ръце в широките ръкави на робата си. — Според нашите сказания тези същества не живеят в човешкия свят, но от време на време го посещават и предлагат на хората различни изкушения — той въздъхна. — Точно такова същество е и Душегубеца. Един Аллах знае откъде идва. Легендите за него нямат чет. Според една от тях той се появил преди много години на границата на нашата империя с великите източни царства, управлявани

от жълтолики владетели. Отначало слуховете за него не бяха нищо повече от махленска клюка, но в един момент пратениците ни започнаха да съобщават, че са го видели край бреговете на Тигър, в Кайро и дори още по на юг, из палещите пустини отвъд Нил. После Душегубеца изчезнал — великият везир повдигна костеливото си рамо, — но не след дълго пак се появил — този път сред снежната пустош на Русия. Първоначално тези сведения не ни заинтригуваха много, но колкото повече научавахме, толкова по-любопитни ставахме.

— Наскоро една от армиите ни се завърна от поредната победна битка срещу неверниците на север и доведе със себе си множество пленници. Един от тях — православен свещеник — ни разказа някои изключително интересни подробности за този демон и за способностите му. Душегубеца бил сключил сделка със самия Сатана и умее да променя формата на тялото си. Освен това, изтръгвайки сърцата на жертвите си, той можел да подчинява душите им на волята си — великият везир махна с ръка. — Засега това е всичко, което ни е известно. Възможно е този велик магьосник да има и други сили. И така, моят благословен от Аллах господар — той се поклони — прати по петите му седмина еничари, майстори в разузнаването, които го проследили през германските земи и ледените им морета. В момента Душегубеца е в Англия, но някой ден сигурно ще се върне тук.

— Хубаво, но какво общо има всичко това с мен? — попита Рагуза.

Великият везир погледна през рамо към господаря си. Сюлейман, който се беше отпуснал върху дивана си и не откъсваше заслонените си с тежки клепачи очи от западния наемник, едва забележимо кимна. Султанът вече беше огледал чужденеца и си беше съставил мнение за него. Великият му везир беше направил мъдър избор. Вдлъбнатите очи на Рагуза и жестоката извивка на устата му издаваха, че е безскрупулен убиец. Вярно, че тази напомадена коса и идеално оформените мустаци и брада му придаваха леко контешки вид, но едновременно с това си личеше, че наемникът е останал силно заинтригуван от историята за Душегубеца. През цялото време, докато беше траял разказът на великия везир, Рагуза си беше играл с копчетата на жакета си и постоянно беше облизвал устните си, сякаш вече предвкушаваше богатото възнаграждение, което щяха да му

предложат. Този мъж очевидно нямаше душа и това го правеше идеалният човек за тази мисия. Сюлейман се усмихна на себе си.

Великият везир махна на някакъв слуга и той веднага се приближи към тях с едно малко ковчеже в ръце. Великият везир го отвори и Рагуза простена при вида на съкровището, което се разкри пред очите му. Вътре имаше цял куп монети от чисто злато, които проблясваха на светлината на слънцето. Наемникът инстинктивно се пресегна към тях, но великият везир го перна през ръката.

— Това е само половината от възнаграждението — промърмори той. — Ако ни доведеш Душегубеца, ще получиш още толкова.

— Жив ли ви трябва? — попита Рагуза.

— Да — потвърди великият везир.

— Искам да ми поемете и разноските — каза наемникът, без да откъсва очи от златото.

— Ще ти бъде осигурено и сребро, както и кредитни писма. Банкерите с удоволствие ще ти ги осребрят, щом видят, че са подписани от султана.

— Знам какво ти минава през ума — заяви Сюлейман, без да вдига глава. — Сигурно си въобразяваш, че можеш да вземеш съкровището, което ти даваме, и да изчезнеш.

Рагуза поклати глава.

— Сега може и да не си го мислиш — добави Сюлейман сухо, — но когато преследването започне, със сигурност ще ти се прииска да го направиш.

— Няма да постъпя така. Кълна се в живота си...

— Който ще загубиш, ако приемем клетвата ти и ти поверим златото си, а ти не изпълниш задачата, която сме ти възложили — отвърна тихо султанът. — Тогава ще се увериш докъде се простира влиянието ни. Няма да можеш да се скриеш от нас — нито из ледената пустош на Русия, нито сред жежките пясъци на Арабия!

— Ще ви доведе този демон — заяви Рагуза, пренебрегвайки заплахите на Сюлейман. Наемникът живееше ден за ден и не обичаше да се тревожи предварително за нищо. — Кажете ми обаче — защо ви е притрябвал?

— Делата на господаря ми не те засягат — отвърна великият везир. — И имай предвид, че предупреждението, което получи, беше съвсем сериозно.

— Но щом този Душегубец е толкова могъщ магьосник — обърна се Рагуза към везира, — как мога да го заловя?

— Въпреки невероятните си способности Душегубеца си остава човек от плът и кръв. И той като всички нас се нуждае от сън и от храна. Вярно, че силите му са значителни, но въпреки това те не са неизчерпаеми. Сделката, която е сключил със Сатаната, изисква от него да убива непрекъснато. В противен случай способностите му намаляват. Как ще го заловиш обаче, си е твоя работа — великият везир извади ръце от ръкавите на робата си. — Така или иначе, първо трябва да го намериш. Имай предвид, че ти не си единственият, който го търси. Нали разбираш — Душегубеца преминава през териториите на различни владетели, сеейки след себе си смърт. Разбира се, той би предпочел делата му да останат в тайна, но с течение на времето местните власти няма как да не забележат присъствието му. Московският владетел, който нарича себе си „цар“, също е узнал за него.

Рагуза се усмихна. Цар Иван определено проявяваше интерес към подобни същества. Самият той също беше обладан от демони.

Великият везир замълча и направи знак на някакъв роб да се приближи. После взе чашата с шербет от позлатения поднос в ръцете му и отпи една глътка.

— Има и други, които са тръгнали по петите на Душегубеца. Например католическия свещеник Майкъл Сен Клер. Познаваш ли го?

Рагуза поклати глава. Името не му говореше нищо.

— Засега той е постигнал най-много в преследването на магьосника. Нашите хора, които се върнаха от тази мисия, без да успеят да я изпълнят, решили, че ако следват Сен Клер, накрая ще стигнат и до Душегубеца. За съжаление, йезуитът ги измамил и ги пратил по грешна следа.

— Йезуитите пък защо толкова са се заинтересували от този магьосник? — попита Рагуза. — Папата ли ги е пратил по петите му? Може би светият отец иска да изправи Душегубеца пред Инквизицията?

— Доколкото знаем — отвърна великият везир, — Сен Клер е изпратен след магьосника не за да го залови, ами за да го унищожи. Това обаче не бива да се случва.

— За да го унищожи ли? Но как? — учуди се Рагуза.

— Познанията ни за католическите ритуали не са много обширни — ухили се везирът, — но все пак ни е известно, че за целта е необходима девица — жена, която не е познала мъж; телесно и душевно чиста.

— О, значи задачата става почти невъзможна — пошегува се наемникът. — Така де — в европейските градове човек трудно ще намери девственица.

Великият везир не реагира на закачката.

— Сен Клер е опасен противник, Рагуза. Агентите ни много лошо си изпатиха от него. Кажи ми — ти откъде смяташ да започнеш?

Наемникът замижа срещу слънцето.

— Трябва ми време, за да помисля и да си съставя план — промърмори той. — Но щом Душегубеца е в Англия, значи няма как да не мине през Лондон. Залагам си главата, че ще го открия там!

— Щом е така, мастър Рагуза — обади се Сюлейман — считай облога си за приет!

---

[1] Древно название на Гибралтарския проток. — Бел.прев. ↑

[2] Разнороден език на базата на италиански, който се използвал през Средновековието и Ренесанса в Източното Средиземноморие. В състава му влизали още турски, френски, испански, гръцки и арабски думи. Днес терминът се използва за всеки разнороден език, служещ за комуникация между носителите на различни езици. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

*„Само смъртта ни заставя да признаем
колко нищожни са човешките телца.“^[1]*

Ювенал. Сатири, X

1.

ДЪНМОУ, ЕСЕКС, ЯНУАРИ 1565 ГОДИНА

— Заешка устна! Така ще е, като целуваш зайци по пълнолуние!

Ребека Ленъкс се обърна раздражено към двете мърляви хлапета, които я следваха по калдъръмената пътека, водеща до енорийската църква „Сейнт Майкъл“ в Дънмоу. Тя премести кошницата за билки от едната си ръка в другата и се взря в малките дяволчета.

— Грозотия! — пристъпи напред едното хлапе; лицето му беше изпълнено със злоба.

Ребека повдигна кърпата, която покриваше кошницата, и извади оттам две тънки парчета сладкиш.

— Прави сте — отвърна тя. — Но грозотия или не, моите сладкиши си остават най-хубавите на света.

Момчетата не бяха очаквали такъв отговор и удивено се взряха в нея. Когато се закачаха със старицата Уайът — онази смахната вещица, която живееше край горската пътека в другия край на Дънмоу — тя ужасно се ядосваше и тръгваше да ги гони с тоягата си. Ребека протегна ръце. Двете хлапета посегнаха към сладкишите и девойката сграбчи пръстите им. Нахалното им изражение веднага се стопи и по лицата им се изписа страх.

— Защо сте толкова жестоки? — попита Ребека. — Толкова ли ви е приятно да видите сълзи по страните на някоя девойка?

— Боли — прошепна едно от хлапетата.

То се взря във високата и стройна девойка пред себе си, която носеше дълга кафява роба и стара кръгла шапка на главата. Момчето не беше право да ѝ се подиграва — Ребека действително имаше заешка устна, но това изобщо не я правеше грозна! Бялото ѝ като сняг лице беше обрамчено от копринено гладка и искрящо чиста кестенява коса, която се спускаше до раменете ѝ, но най-забележителното нещо в нея бяха морскосивите ѝ очи, които никак не подхождаха на тена ѝ. Стомахът на момчето се сви от страх. То си спомни слуховете, които

твърдяха, че Ребека Ленъкс е ясновидка. В момента младата жена беше вперила очите си в неговите, но погледът ѝ не беше суров като този на учителя мастор Такъри, ами тъжен и замислен. Тя пусна пръстите на момчетата.

— Вземете сладкишите — каза им Ребека. — Ако утре дойдете пак, ще ви дам още, но при едно условие.

— Какво условие? — попита едно от момчетата.

Тя го погали по мазната и рошава коса.

— Да не си играете покрай реката! — Ребека вдигна поглед към надвисналите над тях сиви облаци. — Напоследък валя много и водата е придошла.

Момчето отстъпи назад, хвърляйки един уплашен поглед към другарчето си. Хлапетата действително се готвеха да отидат на реката и да се опитат да хванат някоя змиорка или риба. Но откъде тази жена можеше да знае това?

— Ако отидете на реката, няма да сте в безопасност — предупреди ги Ребека, а после се усмихна, опитвайки се да прогони образа на давящите се в коварната вода момчета. — Обещайте ми, че няма да ходите. Всъщност, ако дойдете в „Сребърният дракон“, след като се мръкне, ще ви дам още сладкиши.

Парцаливите хлапета кимнаха и се отдалечиха, но вместо да се затичат към реката, свърнаха към къщата на старицата Уайът, за да проверят точно колко могат да я вбесят.

Ребека въздъхна и бутна портичката, през която се влизаше в църковния двор. Щом влезе вътре, тя приседна върху една пейка, остави кошницата си на земята и потърка слепоочията си.

„Ще ми се това да не се случва, но всичко става толкова бързо!“

Веднага щом беше докоснала пръстите на момчетата, тя беше видяла телцата им да се носят по водата, а устите им — да се пълнят с тиня. Ребека въздъхна, вдигна кошницата си от земята и се вгледа в алеята, по която се стигаше до предната врата на „Сейнт Майкъл“. От двете страни на тихата църквица растяха липови дръвчета, а зад тях се виждаше гробището с порутените надгробни паметници и древните тисови дървета. Според местните легенди последните били посадени преди много векове, за да служат като преграда за добитъка, както и за направа на лъкове и стрели.

Погледът на младата жена се отмести към църквата — дълга постройка с подсилена с железни гвоздеи предна врата, до която се стигаше по старо, изронено стълбище. С изключение на няколко сводести прозореца останалите представляваха просто тесни бойници. Според местните жители сградата била построена още преди времето на Завоевателя, а трансептите и високата кула, в която се помещаваха камбаните, наречени Мери и Кларънс, били добавени по-късно. Старицата Уайът ѝ беше разказвала, че преди крал Хенри да скъса отношенията си с Рим, в гробището се организирали панаири, на които се продавало църковно пиво, а в нефа често се поставяли представления. Сега всичко се беше променило. Хенри се беше споминал и хората на граф Нортъмбърланд бяха дошли, изпочупвайки цветните прозорци и разрушавайки всички статуи с изключение на една. Тъкмо заради нея Ребека идваше тук.

Тя тръгна по пътеката. Предната врата беше заключена, така че ѝ се наложи да влезе през страничната портичка, която се намираше точно срещу костницата — мрачна и страховита постройка с малки врати и покрити с капаци прозорци, разположена от едната страна на „Сейнт Майкъл“. Църковното гробище беше доста старо, а чумата и разни други бедствия бяха взели доста жертви от Дънмоу, така че от време на време се налагаше ковчезите да бъдат изравяни от земята и тленните останки на мъртвците да бъдат премествани в костницата.

Ребека беше влизала вътре доста пъти и беше виждала черепите, наредени по полиците, както и костите, натъпкани в плетени кошове. Мнозина от енориашите искаха постройката да бъде изгорена, понеже им напомняше за папските времена. Според слуховете костницата била свърталище на магьосници, които крадели костите, за да ги стриват на прах и да приготвят с тях вещерските си отвари.

Девојката натисна бравата и въздъхна от облекчение, когато вратата се отвори. После пристъпи в мрачната църква, мина през единия от трансептите и спря пред олтара. Старата олтарна преграда отдавна я нямаше, но по пода все още се забелязваха вдлъбнатините от някогашните подпори. Олтарът също беше разрушен, а прашните ниши около него зееха празни. Дарохранителницата и олтарният светилник също липсваха и в олтара бяха останали само престолът, молитвената пейка и аналоят с форма на орел. Великолепните

стенописи, за които ѝ беше говорила старицата Уайът, бяха покрити с вар.

Статуята на Девата с Младенеца, която беше стояла в левия олтар, беше съборена на пода и разбита с чукове. Сега там се складираха църковните пейки, които се изнасяха в нефа за неделната служба. Ребека тръгна из тъмната църква, осветявана единствено от сноповете светлина, които се процеждаха през прозорците. Когато стигна до едно определено място, тя затвори очи. Винаги правеше така. После зави надясно.

„Едно, две, три, четири...“

Щом стигна до десет, Ребека отвори очи и доволно въздъхна. Нейната статуя още си беше на мястото. Местните жители не бяха попречили на хората на Нортъмбърланд да унищожат цветните стъкла на прозорците и останалите останки от папизма, но по някаква странна причина не им бяха позволили да докоснат тази малка статуя на архангел Михаил. Статуята беше издялана от дърво и беше поставена между два от прозорците в трансепта. Скулпторът, който отдавна лежеше заровен в гробището отвън, беше използвал такива живи краски, че на Ребека ѝ се струваше, че светецът всеки момент ще ѝ проговори. Вместо с криле и бляскава бяла роба скулпторът беше изобразил архангела като рицар с желязна броня, плащ на кръстоносец и богато украсен портупей на кръста, в който бяха затъкнати меч и кама. Едната му облечена в броня ръка беше подпряна на дръжката на меча, а другата беше протегната напред, сякаш светецът предлагаше помощ на някого.

Ребека никога не беше виждала по-красиво лице. Черната коса на архангела стигаше до раменете му, чертите му бяха изящни, но най-прелестни бяха кафявите му очи, пълни с любов и състрадание, и устните му... Младата жена извърна поглед. Ама че налудничави мисли ѝ минаваха през главата! Въпреки това тя не можеше да потисне желанието си да се повдигне на пръсти и да целуне тези устни, да докосне тази мургава кожа...

— Обичам те — прошепна Ребека.

Статуята продължи да се взира в нея.

— Аз съм Ребека Ленъкс — представи се тя; така започваше винаги. — Майка ми отдавна е покойница, но когато бях дете, често ме

водеше тук. Баща ми се казва Бартоломю и държи кръчмата „Сребърният дракон“. Ще ми се да можех да запала свещ.

Старицата Уайът ѝ беше разказала за този обичай. Преди хората на Нортъмбърланд да дойдат и да разрушат всичко, местните жители идвали в църквата, купували си свещ и я поставяли пред статуята на любимия си светец. Ребека се обърна и огледа тъмната църква. Трябваше да се увери, че е сама.

— Донесох ти подарък — каза тя и извади от кошницата си едно букетче току-що откъснати кокичета. — Днес е четиринайсети февруари, а ти си моят любим.

Ребека постави цветята в основата на статуята, точно над издълбания в нея цитат от Откровението на свети Йоан Богослов: „И видях друг Ангел да възлиза от изгрев-слънце, който имаше печат на Живия Бог“^[2].

Надписът беше на латински, но въпреки това Ребека го разбираше. Баща ѝ беше дал мило и драго, за да я изучи — беше ѝ купил перо, мастилница и буквар и я беше пратил в селското училище — но този цитат ѝ го беше превела майка ѝ. Девојката се замисли. На колко години беше станала? Почти на осемнайсет. Майка ѝ беше починала, когато беше на пет, но Ребека все още пазеше ясен спомен за тази висока и стройна жена и за сладкото ѝ ухание на билки и подправки. Любимите ѝ цветове бяха синьото и моравото, а около кръста ѝ винаги беше завързана снежнобяла престилка. Двете често бяха идвали в църквата по това време следобед, когато в селото беше тихо и спокойно.

Когато Ребека поотрасна, тя се опита да научи още нещо за майка си от своя баща, но с течение на годините Бартоломю Ленъкс съвсем беше престанал да говори за покойната си жена. Дъщеря му обаче си намери друг начин да се снабди със сведенията, които ѝ бяха нужни — докато помагаше на баща си в кръчмата, тя често заговаряше клиентите, задавайки им безброй въпроси.

Баща ѝ беше родом от Шотландия и имаше някаква далечна родствена връзка с великия клан Ленъкс. Отначало той си изкарвал хляба като Божи служител, но когато Джон Нокс погнал презвитерианците, Бартоломю Ленъкс грабнал една делва със сребро и забягнал отвъд южната граница. Съпругата му, Маргарет Хардуик, била дъщеря на земевладелец и притежавала обширни имоти някъде из

Южен Ланкашър. Бартоломю я ухажвал и се оженил за нея, а после я взел със себе си в Дънмоу, където купил кръчмата „Сребърният дракон“. Според слуховете Маргарет Хардуик била папистка и често се измъквала от вкъщи, за да се среща със своите.

Ребека вдигна поглед към статуята. Майка ѝ ѝ беше разказала всички легенди за архангел Михаил. Беше ѝ обяснила, че на еврейски името му значи „равен на Бога“ и че в началото на времето, още преди Господ да сътвори света, тъкмо той е повел Божията армия срещу Луцифер и останалите разбунтували се ангели.

Девојката въздъхна и се изправи на крака. После погали букетчето от кокичета и отново погледна към лицето на архангела. Канеше се да каже още нещо, но в този момент вратата на църквата се отвори и в нефа влезе немощният пастор Бейнс с неизменното си парцаливо расо.

— Кой е там? — сприхаво попита той, потропвайки по каменния под с ясеновия си бастун.

Ребека се скри зад една колона.

— Кой е там? — повтори пасторът и се приближи.

Девојката едва се сдържа да не се разкикоти. Прави бяха децата от селото, като казваха, че с плешивата си глава и мършава вратле пасторът прилича на току-що излюпено пиленце. Независимо от това обаче пастор Бейнс беше добър човек и правеше всичко по силите си за поверените му души.

— Хайде, покажи се!

Ребека покри устата си с ръка.

— Аз съм призрак! — извика тя, опитвайки се да наподоби глас от отвъдното. — Призракът на викария Търкъл!

Гробът на стария Търкъл се намирал в задната част на църквата, а отгоре му беше поставена отвратителна статуя, изобразяваща скелет, полазен от отровни насекоми и жаби. Говореше се, че преди смъртта си викарият загубил ума си, а след това мнозина били виждали сянката му да броди между надгробните паметници и тисовите дървета в църковното гробище. Ребека надзърнала иззад колоната. Пастор Бейнс се оглеждаше недоумяващо наоколо.

— О, за Бога, аз съм!

Бейнс излезе от сенките и се заклатушка към девојката с изпънат врат и присвити очи.

— За Бога, Ребека! — пасторът бръкна в мръсния си жакет, извади оттам очилата си и ги закрепил в крайчеца на носа си. — Уплаши ме до смърт! Стар съм вече за такива номера...

— Стига де, пасторе! — засмя се Ребека. — Викарият Търкъл отдавна е мъртъв и вие много добре го знаете. Въпреки че — добави тя дяволито — винаги може да се върне.

— И да се върне, аз няма да съм тук. Отивам да живея при сестра си в Ройстън.

Бейнс се накланя да каже още нещо, но после се отказа. Ребека Ленъкс беше доста пакостлива девойка, но същевременно се отнасяше много мило към него и пасторът ѝ вярваше. Тя му носеше пресен хляб и ароматно сирене от кръчмата на баща си, а в „Сребърният дракон“ винаги му поднасяха безплатна храна. Разбира се, това не беше заслуга на вечно начумерения Бартоломею Ленъкс, а на Ребека. Пасторът погледна към статуята на свети архангел Михаил.

— Странно момиче си ти, Ребека — приближи се Бейнс до нея, подпирайки се на бастуна си, и огледа статуята. — Ти ли донесе тези кокичета? — той бавно се обърна към девойката. — Нали знаеш, че е забранено да се кланяш пред статуи и икони?

— Но аз не ѝ се кланям. Просто ѝ говоря. Толкова е красива!

— Някога цялата църква беше красива — отдалечи се Бейнс с куцукане. — Но това беше преди много, много години, когато още бях млад помощник. Тогава всички прозорци бяха остъклени — той посочи към олтара, — отслужваха се литургии, гореше тамян... Сега всичко това е само далечен спомен. Казаха ни, че не е правилно, и ни накараха да сменим вратата си — пасторът се вгледа в лицето на Ребека; сърцето му се свиваше от жал към нея.

Всъщност девойката щеше да е много хубава, ако не беше тази заешка устна, и понякога на Бейнс му се искаше да прокара пръст по устните ѝ, сякаш така щеше да успее да заличи ужасната деформация.

— Ще се моля за теб, Ребека.

— Нима имам нужда от молитви, пасторе?

Бейнс се приближи към момичето, влачейки бастуна след себе си.

— Понякога ми се иска да беше по-внимателна.

— С кое?

— Не се прави, че не знаеш за какво говоря! — пастор Бейнс тропна с бастуна си по пода. — Баща ти е заможен човек, а това разпалва завистта на хората. Освен това не са малко онези, които с радост биха те катурнали по гръб. И да се червиш, и да не се червиш, това е истината! На всичкото отгоре, заради заешката ти устна, тези мъже си въобразяват, че така биха ти направили услуга. Това тяхното е похот. Но най-лошото от всичко, Ребека, е страхът.

— Страхът ли?

Бейнс се взря в морскосивите очи на девойката. Самоуверената усмивка беше изчезнала от лицето ѝ и по него се беше изписала тревога.

— Да, Ребека Ленъкс, страхът! Хората се боят от теб! Притеснява ги заешката ти устна, това, че страниш от всички и че се скиташ сама из гората, а не на последно място и това, че си...

Ребека го изгледа студено.

— ... ясновидка — продължи пасторът. — Вече почти всички знаят за дарбата ти, Ребека, и списъкът продължава да расте. Помниш ли Джон Смолуд? Онзи, когото предупреди да не тръгва за Кодуд Хол и да се пази от разбойници? В крайна сметка горкият човек беше нападнат по пътя и пребит, а после се възстановява месеци наред. Ами старицата Рептън, на която каза да внимава с огъня в колибата си... Нея помниш ли я?

— Просто проява на здрав разум, пасторе, нищо повече.

— Нима? Здравият разум ли ти подсказа, че колибата ѝ ще се подпали точно в дните около Архангеловден? — пастор Бейнс посочи към статуята. — Ами тази папистка реликва? О, да, селяните знаят, че идваш тук, за да ѝ говориш. Шепнат си, че си луда. Бъди внимателна, Ребека. Някои дори казват, че си вещица!

Пасторът не ѝ съобщаваше нищо ново. Ребека и преди беше чувала подобни клюки край огнището в кръчмата и беше забелязвала шушуканията и странните погледи на някои от жените, които я срещаха по главната улица. Но какво можеха да ѝ направят тези хора?

— Хайде, Ребека — улови ръцете ѝ Бейнс. — Кажи ми какво ме чака.

Първоначално девойката си помисли, че пасторът се шегува, но погледът в старите му, влажни очи беше умолителен.

— Ще се измъкна ли някога оттук? — попита той;

— Заминават в събота, пасторе.

Ребека стисна пръстите му и пред очите ѝ мигом се появи стая с бели, измазани с хоросан стени, редуващи се с черни дъски. Пастор Бейнс лежеше върху едно легло. Някаква жена с кафява роба и огромна бенка на едната буза го хранеше със супа и го разсейваше с приказки. В далечния край на помещението имаше дървена статуя на Девата с Младенеца. Образът беше съвсем ясен, сякаш беше спомен за нещо, случило се неотдавна.

— Сестра ви ще се грижи за вас — оповести девойката загадъчно. — Ще ви носи супа в стаята.

— Това ли е всичко? — попита пасторът.

На Ребека ѝ се искаше да замълчи, но долови предизвикателството в гласа на стареца и продължи:

— Сестра ви винаги ли е имала тази бенка на бузата си? И тя ли като вас продължава тайно да поддържа старата вяра? Затова ли има статуя на Девата в една от стаите на горния етаж на къщата си?

Лицето на Бейнс пребледня.

— Как, за Бога... — смая се той.

— Просто образ.

Тя потърка слепоочията си. Де да можеше да сподели истинските си видения с този стар свещеник...

Ребека се приближи до някогашната изповедалня и седна на пейката. Щеше ѝ се някой да изслуша изповедта ѝ. Пасторът я последва и седна до нея. Бейнс знаеше, че тази девойка не е вещица, но той беше стар, костите го боляха, носът му постоянно беше запушен, а главата му не му даваше мира. Каква утеха можеше да ѝ предложи? Пасторът се чувстваше като чужденец в собствената си енория.

Всъщност той никога не беше изоставял старата си вяра. В ранните часове на деня измяната му тежеше особено много; направо разкъсваше душата му. Все едно, след няколко дни всичко това щеше да остане зад гърба му. Новият пастор щеше да пристигне всеки момент.

— Внимавай, дете мое — Бейнс потупа Ребека по ръката. — Просто бъди внимателна.

— Имам видения — избърбори момичето неволно. — Понякога нощем ме спхождат ужасни кошмари. Намирам се в страна, цялата

скована от лед, и вървя през снега с някакъв мъж. Двамата се опитваме да се отдалечим от някакви тъмнозелени дървета, сред които се спотайват демони. Изведнъж от гората излиза вълк и започва да пристъпва заплашително към нас. После към него се присъединяват още...

— Не се тревожи, дете, било е просто кошмар — прекъсна я пасторът.

Ребека поклати глава.

— Едва ли. Сънувам го твърде често и всичко в него изглежда съвсем истинско. Духа мразовит вятър. Двамата със спътника ми се страхуваме от онази гора. Вълкът се устремява към нас, а зловещият му вой отеква във въздуха.

— И после?

— После сънят се променя. Озовавам се в някаква крепост, издигаща се сред море от трева. Наоколо звънят оръжия. По стените на замъка е пълно с войници, а към нас препускат цели пълчища мъже с жълти плащове и огромни мечове в ръце.

Пастор Бейнс тропна по пода с бастуна си.

— Един ден, Ребека — въздъхна той, — всички тези неща ще получат своето обяснение — пасторът изхриптя и стана от пейката. — А сега ела. О! — той се плесна по челото. — Забравих да ти кажа новините.

— За новия пастор ли?

— Не. С него изобщо няма да се срещнем. Платих на един колар, който ще дойде в събота следобед, за да натовари багажа ми на каруцата си и да ме отведе оттук — пастор Бейнс въздъхна. — Предполагам, че никой няма да дойде да ме изпрати. Енорияшите ми ще се радват да ми видят гърба. Те също няма да ми липсват, де.

— Аз ще дойда.

— Благодаря ти.

Старецът се вгледа тъжно в олтара.

— В Дънмоу пристигна човек на кралицата.

При други обстоятелства Ребека не би се впечатлила от тази новина, но сега се смрази, сякаш вратата на църквата се беше отворила и вътре внезапно беше нахлул студ.

— Не е куриер обаче — продължи Бейнс, — ами човек на Юда.

— Какъв?

— Човек на Юда — лицето на Бейнс доби сурово изражение. — Това са кралски агенти, които преследват католическите свещеници и онези, които им дават подслон. Щом ги заловят, ги откарват в Колчестър или пък в Лондон и ги провесват на бесилото.

— Но тук няма католически свещеници...

— Всъщност има. Един йезуит. Сигурно си чувала за тях.

Ребека кимна. Всички бяха чували за йезуитите. Новините, които пристигаха от Лондон, изобилстваха от сведения за тези коварни католически свещеници. Те се промъкваха в кралството и се занимаваха с подривна дейност или поне така се твърдеше. Привличаха на своя страна други паписти и се съюзяваха с тях с цел да върнат страната под влиянието на Рим и властта на Испания.

— Значи в Дънмоу има йезуит, така ли? — попита девойката.

— Да. Нарича се Майкъл Сен Клер и според обявите, заковани на бесилката и на пазарния кръст, се издирва жив или мъртъв. Има и награда за залавянето му — 100 сребърни лири — Бейнс се обърна към олтара. — Не знаех, че е толкова опасно да отслужваш литургии — пошегува се той. — Чудя се какво ли е сторил в действителност. Това е най-щедрата награда за нечия глава, за която съм чувал!

— Пастор Бейнс?

— Кажи, дете — старецът погледна към Ребека.

— Какво щяхте да сторите, ако узнаехте, че този Сен Клер се укрива в църквата ви?

Бейнс прехапа устни.

— Щях да го нахраня и да му дам срок до сутринта, за да си тръгне. Нима не знаеш какво се случва с онези, които помагат на католическите свещеници? Отвеждат ги в Колчестър и ги обесват, но преди да са предали Богу дух, свалят телата им от въжето, разпорват ги като свине и изваждат всичките им вътрешности. После разчленяват труповете им, натъпкват ги в бъчва със саламура и ги излагат за наизидание над градските порти — той поклати глава. — Това не е край, който един старец като мен би си пожелал. Пък и подобни истории не са за ушите на млади момичета като теб. А сега трябва да вървя. Ще заключа църквата — не искам тук да се навъртат разни йезуити!

Бейнс вече беше стигнал до вратата, когато Ребека се обърна след него.

— Какво? — извика тя; беше чула думите съвсем ясно.
— За какво говориш, момиче? — върна се пасторът в църквата.
— Не го ли чухте? — попита тя. — Дойде откъм олтара.
— Какво е дошло откъм олтара?
— Гласът. Каза нещо на латински. *Confiteor Deo omnipotenti...*

Бейнс се опита да потисне тревогата си.

— Изповядвам се пред Всемогъщия Бог — прошепна той, — пред Пресветата Дева и пред архангел Михаил... Сигурна ли си, Ребека? Това са думите, които се изричаха в началото на католическата литургия...

Пасторът и момичето се приближиха към олтара и се огледаха наоколо, но не откриха абсолютно нищо.

— Сигурно е бил някой призрак — засмя се Ребека.

Пастор Бейнс не чу думите ѝ. Старецът беше погледнал към статуята на архангел Михаил и макар че не сподели това с девойката, беше видял, че букетчето ѝ от кокичета е изчезнало.

Младата слугиня от кръчмата „Веселото прасе“, която се намираше на пътя към Челмсфорд, си проправяше път през оживения салон с по една препълнена чаша във всяка ръка. Девойката полюшваше предизвикателно бедра и мятеше насам-натам дългата си червена коса. Щом стигна до масата, тя се наведе, за да остави чашите, осигурявайки на клиентите доста добра гледка към пицното си деколте. Червенокосата Мег обичаше да кара мъжете да точат лиги по нея, но само дотам. Ако все пак си легнеше с някого, това ставаше срещу съответното заплащане и освен това до постелята ѝ имаха достъп само избрани господа като например онзи непознат, който седеше в далечния край на салона и съсредоточено я наблюдаваше. Той беше млад мъж с бледо лице, напомадената му черна коса беше зализана назад, а мустаците и брадата му бяха елегантно оформени. Въпреки че беше чужденец, Мег беше установила, че английският му е отличен, а обноските му — изискани. С изключение на бялата сатенена риза с дантелена яка, която се подаваше изпод подплатеното му палто, дрехите на мъжа бяха тъмни и ако не бяха изпълнените със сласт погледи, които ѝ мяташе, Мег би го помислила за свещеник. Свещениците обаче не гледаха така засуканите девойки!

Да, слугинята добре знаеше колко струват прелестите ѝ. Тя имаше бяла, лебедова шия, тънки глезени и приказно тяло, за което копнееше всеки мъж в тази кръчма. Неслучайно всички я пляскаха по задника и току се опитваха да бръкнат в деколтето ѝ. Мег обаче не се интересуваше от тези недодялани типове. Целта ѝ беше онзи мълчалив джентълмен в ъгъла, чиято препълнена кесия така примамливо звънтеше. Рано или късно, щеше да го улови в мрежите си. Ако ли пък не, трябваше да си намери някой друг клиент и то преди пияният съдебен пристав да влезе, олюлявайки се, в кръчмата и да нареди на съдържателя да угаси огъня и да затвори капациите на прозорците.

— Ще желаете ли още една чаша ейл, сър? — спря Мег пред масата на непознатия.

Мъжът беше вперил черните си очи в нея и я изучаваше внимателно.

— Да, донеси ми. Искам и парче пай със заешко, но гледай да е пресен. Винаги познавам, когато се опитат да ми пробутат някой боклук!

На Мег никак не ѝ се понрави това обвинение, но въпреки това се усмихна. Сега беше моментът да хвърли стръвта си. По-късно, когато мъжът започнеше да се бори с фустата ѝ, щеше да има възможност да си отмъсти.

— Ще желаете ли нещо друго, сър? — погледна го тя невинно със зелените си очи.

— Какво друго бих могъл да желая? — непознатият взе кесията си и изсипа среброто си в дланта си.

— Не бива да правите така, сър! — обезпокои се не на шега Мег. — По пътищата е пълно с разбойници и крадци!

Мъжът посочи към кожения портупей, който лежеше на стола до него.

— Голям смелчага ще да е този, който се реши да се изправи насреща ми. И за да отговоря на въпроса ти — да, бих желал и малко компания.

— Заета съм, сър.

— Ами по-късно?

— Имам една стаичка на горния етаж...

Чужденецът хвърли един поглед към съдържателя на кръчмата, който беше запасал някаква мърлява престилка около кръста си и

стоеше зад големите винени бъчви пред помещението за миене на съдове.

— Обзалагам се, че имаш — отвърна мъжът. — А вътре сигурно имаш и легло, поставено точно срещу шпионката в стената, нали?

Мег се изчерви. Непознатият явно можеше да чете мислите ѝ — кръчмарят Мелтън ѝ разрешаваше да забавлява посетителите, но в замяна действително наблюдаваше какво става стаята ѝ и разбира се, вземаше част от печалбата ѝ.

— Можем да отидем и в конюшната — прошепна тя. — Намира се в другия край на двора. Вътре е топло и сухо, а сламата я смениха съвсем скоро.

— Значи ще се срещнем там — съгласи се чужденецът.

През останалата част от вечерта Мег се отдаде на мечти и продължи работата си разсеяно. Онази огромна купчина сребро не ѝ излизаше от ума. Тя си спомни наръча с дърва в конюшната и се усмихна на себе си — това нямаше да е първият път, в който някой от клиентите ѝ щеше да се събуди с пукната глава и празна кесия. Кръчмарят Мелтън, разбира се, щеше да застане на нейна страна. При тези обстоятелства кой би посмял да повдигне обвинения срещу нея? Пък и кой би обърнал внимание?

Мег се почувства облекчена, когато пияният съдебен пристав най-после влезе в кръчмата, наду свирката си и потропа с жезъла си по пода. Отначало клиентите не му обърнаха никакво внимание, но когато кръчмарят Мелтън въведе в салона двете си огромни кучета, набързо пресушиха чашите си и излязоха навън, огласяйки нощта с виковете и ругатните си.

Слугинята се измъкна през вратичката, която се намиреше в задната част на помещението за миене на съдове. В покрития с калдъръм двор нямаше никого, но пък от друга страна, тя не беше видяла чужденецът да си тръгва. Сигурно се беше спотаил някъде наоколо и я очакваше с нетърпение. Че как иначе — с тази външност и прелъстителски умения Мег изобщо не беше за изпускане! Всъщност тя обикновено не се даваше толкова лесно, колкото тази вечер. Слугинята се приближи до вратата на конюшната и надникна вътре, но в тъмнината не се виждаше нищо. След това се обърна и едва успя да сподави вика си — непознатият стоеше зад нея с нахлупена шапка и наметнат около раменете плащ.

— Мен ли търсиш, Мег?

Младата жена плъзна ръце около кръста му и притисна тялото си към неговото.

— Разбира се — прошепна тя. — Очаквах да ви намеря тук.

— Подготвих по-добро място за срещата ни — отвърна ѝ странникът, хвана я за ръката и я изведе от двора.

Двамата тръгнаха по някаква уличка, а после прескочиха крайпътния ров и излязоха в полето. В далечината се виждаха очертанията на някаква горичка.

— Чудно легло имам там — промърмори той, захапвайки я зад врата.

Мег плъзна ръка към слабините му, но чужденецът я отблъсна.

— Хайде! — пришпори я той. — Да влезем в гората!

— Сигурен ли сте? — спря наскре крачка слугинята; макар че работеше в кръчмата, тя никога не беше ходила в гората.

— Да. Там има една дърварска колиба. Изоставена е, но вътре е топло.

И така, непознатият я хвана за ръката и двамата навлязоха сред дърветата. Пред колибата беше вързан кон, а до него имаше някакъв фенер. Мъжът го вдигна от земята.

— Взех го назаем от кръчмата — обясни той.

На мъждукащата светлина на фенера лицето на чужденеца изглеждаше още по-привлекателно. Зъбите му бяха бели и равни, а в очите му горяха весели пламъчета. В дърварската колиба беше топло и сухо; в единия от ъглите имаше сламено легло. Не след дълго Мег се озова легнала по гръб, със запретнати поли и увити около непознатия крака. Щом той свърши, тя бързо се изправи на крака и взе вълненото си наметало.

— По-добре да се връщам.

Слугинята вече не се чувстваше толкова уверена, колкото преди малко. Чужденецът беше силен като бик, по нищо не личеше да е пиян и нито за миг не изпускаше от поглед портупея и кесията си. Мег нахлупи качулката си.

— Услугите ми не са безплатни — заяви тя сприхаво.

— Естествено.

В следващия миг непознатият сграбчи слугинята, затисна устата ѝ с едната си ръка, а с другата ловко преряза гърлото ѝ.

---

[1] „Избрани сатири“, прев. Д. Дечев, изд. „Ал. Паскалев“, С. 1925. — Бел.прев. ↑

[2] Откровение на св. Йоана Богослова, 7:2. — Бел.прев. ↑

2.

Ребека взе метлата и излезе от кръчмата на баща си. Сутрешната мъгла още не се беше вдигнала и почти скриваше от поглед пазарния кръст, градската бесилка, стълба за бичуване, позорния стълб и дори сергиите в отсрещния край площада. Момичето си пое дълбоко дъх. Всяка сутрин — едно и също. Само времето се променяше. Тя ставаше преди зазоряване, слизаше в помещението за миене на съдове, за да провери как върви работата на слугите, които разчистваха бъркотията от предната вечер и палеха пещите, за да опекаат хляб. Подът в салона трябваше да бъде пометен и измит, огънят в камината трябваше да се запали, а месото трябваше да се набоде на шишовете.

— Отивам в пивоварната.

Ребека се обърна. В другия край на салона стоеше баща ѝ, Бартоломю Ленъкс. В ръцете му имаше кръчмарски тефтер, а в колана му бяха затъкнати мастилница и перо.

— Изглеждаш изморен.

Ребека прекоси помещението и се приближи до баща си. Канеше се да го попита дали не е имал тежка нощ, но после се отказа. Това си беше негова работа. Тя обаче беше чула слухове и се чудеше с коя ли от слугините палуват до зори.

— Пиеш твърде много.

Ребека потри наболата по лицето му четина. Хората често казваха, че някога Бартоломю Ленъкс е бил хубав младеж, но сега баща ѝ се беше превърнал в дебел мъж на средна възраст. Четвъртитото му лице беше подпухнало, брадичката му се беше отпуснала, бузите му бяха затлъстели. Очите му бяха зачервени и изморени, а черната му коса, в която се забелязваха множество сиви кичури, беше рошава и мръсна.

— Какво има, татко? — Ребека го хвана за ръката, но Бартоломю избягваше погледа ѝ.

— Нищо.

Ребека посочи към кръчмарския тефтер.

— Всичко наред ли е? Какво става със сметките?

Баща ѝ ѝ обърна гръб, мърморейки си нещо под носа.

— Не бива да ги слушаш — последва го Ребека.

— Кого?

— Много добре знаеш кого! Клиентите с техните налудничави планове за вложения в това и в онова.

Някакво момче от кухнята притича през салона с един поднос, пълен с празни чаши, и Ребека замълча.

— Ти си добър кръчмар, татко — продължи тя. — „Сребърният дракон“ е много печеливша кръчма. За какво ти е да влагаш пари в разни несигурни начинания?

— Същата си като майка си.

— Какво значи това?

Бартоломю се опита да ѝ се изплъзне, но Ребека го хвана за яката китка и впи нокти в кожата му. Измъчените светлосини очи на баща ѝ се напълниха със сълзи.

— И тя правеше така. Хващаше ме за китката и ако откажех да я слушам, забиваше ноктите си в кожата ми — той въздъхна и се настани на една маса; Ребека се разположи срещу него. — Много съм обезпокоен — започна баща ѝ. — Хванахме се с неколцина търговци от Ипсуич, оборудвахме един кораб за търговия с осолена риба и го пуснахме да кръстосва из северните морета. Проектът изискваше много средства, но изгледите за печалба бяха много добри.

Сърцето на Ребека падна в петите. Баща ѝ беше изключително проникателен търговец, що се отнасяше до стопанисването на „Сребърният дракон“, но за беда не можеше да стои далеч от подобни рисковани начинания.

— И всичко отиде по дяволите, нали? Между другото — потупа го Ребека по гърдите, — трябва да се измиеш, обръснеш и преоблечеш — тя сбърчи нос. — И си изтъркай зъбите с малко оцет и сол — още усещам миризмата на ейл в дъха ти. Та какво ми казваше? Начинанието се провали, така ли?

— Шотландски пирати — отвърна баща ѝ. — Нападнали кораба край бреговете на Лийт. Капитанът и екипажът му са мъртви, а корабът е задържан в пристанището на Единбург.

— Обещай ми, че ако пак ти хрумне да участваш в подобни начинания, първо ще се посъветваш с мен.

Бартоломю обаче вече не внимаваше в разговора. Вместо това се взираше в нещо зад гърба на дъщеря си. Ребека се обърна. На прага на кръчмата стоеше някакъв мъж с плащ, кожени ботуши с шпори и черна шапка с широка периферия в ръце. Видът на непознатия беше направо невероятен. Косата му беше бяла като сняг, а като изключим бръчиците около устата и по бузите му, лицето му беше като на момче.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — изправи се Бартоломю Ленъкс на крака. — Аз съм съдържателят на кръчмата. За Бога, сър, изобщо не ви чух да се приближавате! Движете се тихо като котка.

Непознатият се усмихна, но продължи да се оглежда наоколо, сякаш се опитваше да запамети всяка подробност от салона на кръчмата. После пристъпи бавно напред, издрънчавайки с шпорите си, хвърли плаща си върху една от масите и разкопча широкия си портупей.

— Уилям Купър — представи се той. — А вие сте съдържателят на тази кръчма, така ли?

— Това казах, сър.

Необикновените сини очи на Купър се преместиха върху Ребека.

— Това е дъщеря ми — обясни Бартоломю. — Ребека.

— Имам нужда от стая, конюшня за коня си и храна по всяко време, по което ми се прииска да поръчам.

Мъжът хвърли във въздуха една сребърна монета, но кръчмарят я остави да падне върху покрития с тръстика под. Купър изглежда остана заинтригуван от тази постъпка. Албиносът се почеса по брадичката, а после се наведе и вдигна монетата.

— Не исках да ви обидя, сър.

— Не съм се и обидил.

Купър извади още една монета от джоба на жакета си.

— Ще поостана тук известно време.

Ребека усети, че баща ѝ не харесва непознатия, но въпреки това се изправи и ловко измъкна монетите от пръстите на Купър.

— Сигурно сте уморен, сър — рече тя и го отведе до една пейка. — Доста е раничко, но имаме...

— Печено пиле, нарязано на парчета — заяви Купър. — Освен това искам чаша разрежено с вода вино и нещо топло. Може би супа?

Ребека кимна, даде среброто на баща си и се забърза към кухнята. На прага на вратата спря и хвърли гневен поглед към

Бартоломю, но той вече ѝ беше обърнал гръб.

Девојката сама приготви храната, която беше поръчал гостът. Наряза бялото месо, поръси го с подправки и прибави към него няколко парчета от хляба, който бяха пекли предишната вечер. После намери кана разрежено с вода вино и наля една чаша. Когато се върна в салона, завари Купър с разкопчан жакет и съсредоточен върху парче пергамент. Щом я видя да се приближава, той веднага скри документа.

— Отдалеч ли идвате, сър?

— Тъкмо щях да попитам същото — заяви съдебният пристав Малбрук — дребен, но наперен мъж с червендалесто лице, който тъкмо влизаше в кръчмата с типичната си поклащаща се походка. — Чух, че в селото бил пристигнал някакъв странник.

Купър дори не го удостои с поглед. Тогава Малбрук вдигна жезъла си и го стовари върху масата, само на сантиметри от ръката на непознатия.

— Направи го пак — каза Купър — и ще видиш как ще изтръгна този жалък жезъл от ръцете ти и ще те пребия с него до смърт — той извади парчето пергамент и го навря под носа на Малбрук. — Аз съм Уилям Купър, човек на кралицата. Предишната вечер нощувах у лорд Фицуорин.

Гърлото на съдебния пристав тутакси пресъхна. Пред него стоеше един от най-могъщите и безмилостни хора в кралството.

— Извинете ме, сър — заекна той.

Купър отпи една глътка от чашата си с вино, а Малбрук понечи да се оттегли.

— Не, не — посочи албиносът към стола до себе си. — Седни. Момичето ще...

— Казвам се Ребека.

Купър се усмихна, а после се взря в заешката ѝ устна и тя се зачуди дали долавя в погледа му съжаление или любопитство.

— Двамата с теб доста си приличаме, Ребека — заяви замислено Купър, след което отместа поглед към Малбрук. — Ти си кръчмарска слугиня със заешка устна, а аз — човекът на кралицата — албинос.

— Дъщеря ми не е кръчмарска слугиня — влезе в салона Бартоломю и хвърли тефтера си на масата. После кимна на Малбрук, приближи се до бъчвите с ейл, напълни две чаши и се върна с тях. —

Колкото до вас — предположих, че сте служител на кралицата — той седна в другия край на масата и си сръбна от ейла.

Малбрук жадно отпи от своята чаша и се настани до останалите, но остана нащрек.

— Набито око имаш, кръчмарю.

— Затова се и върнах — отвърна Бартоломю. — Знаех, че ще искате да говорите с мен. О, между другото, дъщеря ми не приема заповеди — тук тя е господарката.

Купър хвърли един поглед към Ребека и се усмихна.

— Ще го имам предвид.

— Знам, че сте човек на Юда, мастър Купър — продължи Бартоломю. — Чухме, че сте се появили в околността. Не беше трудно да ви разпозная. Пролича си по походката ви и по арогантния начин, по който хвърлихте монетата — все едно не е сребро, ами шепа проста трева. Тръгнали сте по петите на онзи католически свещеник Сен Клер, нали така?

Купър се облегна в стола си и се оригна, потупвайки се по корема.

— Това е най-хубавото пиле, което съм ял напоследък. Месото беше прясно и крехко — той облиза пръстите си. — Прав си, кръчмарю! Търся йезуита Майкъл Сен Клер, който, противно на законите и обичаите в това кралство, е дошъл да подкопава верността на поданиците на нейно величество. Снощи отседнах в имението на лорд Фицуорин. Той вече организира отряд, който скоро ще пристигне в Дънмоу и ще бъде разквартируван из кръчмите в и около селото. Ти, мастър Малбрук, ще отговаряш директно пред мен. Искам да ми изготвиш списък с имената на всички тук, които ти се струват подозрителни. Щом приключиш, ще ме намериш в тази кръчма.

— Но какво ви кара да мислите, че Сен Клер е в Дънмоу, сър? — обади се Ребека.

— Просто имам такова предчувствие — отвърна Купър, отпивайки от разреденото си с вода вино.

— Едва ли е само предчувствие — каза Бартоломю. — В Дънмоу често отсядат странници на път за или от Лондон, пък и селото е обградено от поля и горички, които предоставят идеалното скривалище.

— Точно така! — отчупи си Купър от хляба.

Ребека забеляза, че пръстите на кралския служител са дълги и тънки като на жена. Кожата му пък беше бяла и нежна, но въпреки това китките му бяха яки. Явно мастър Купър умееше да върти меча, помисли си тя и едва се сдържа да не потръпне. В „Сребърният дракон“ отсядаха всякакви мъже — войници, търговци, моряци от източните пристанища, просяци и дори престъпници, които живееха извън закона. Този човек обаче беше много по-опасен от всички тях. Уилям Купър беше напълно уверен в себе си и в могъществото си и едва ли би си губил времето със заплахи; Ребека беше сигурна, че ако се наложеше, той не би се поколебал да действа. Дали всичко това се дължеше на необикновената му външност, зачуди се девойката. Може би тя му даваше повод да смята, че превъзхожда всички останали?

— Добре казано, кръчмарю — Купър прокара език по зъбите си. — Предчувствам, че ще ми бъдеш от голяма полза.

— Едва ли, сър — стана Бартоломю. — Смятам просто да продължа да си въртя кръчмата.

— Вярно ли е, че някога си бил свещеник?

Бартоломю се обърна.

— Аз съм верен поданик на кралицата.

— Разбира се — Купър вдигна чашата си към него. — И гледай да си останеш такъв!

— Ребека! — не му обърна внимание кръчмарят. — Не е ли време да нахраниш Минет? Горкото ти конче сигурно умира от глад...

Девойката послуша баща си и излезе в големия двор зад кръчмата, ограден от едната страна от гърба на „Сребърният дракон“, а от останалите три — от две домакински постройки и от една конюшня с малка портичка в стената, през която се влизаше в Дънмоу. В двора кипеше трескава дейност. Слугите от пивоварната търкаляха бъчви по калдъръма, перачките в перачницата бяхтеха прането сред викове и смях, а конярите от конюшната впрягаха няколко коня в една каруца, с която се канеха да отидат на пазар в селото. Едно момче развеждаше наоколо някакъв грамаден черен кон, за да го успокои, преди да го прибере в конюшната. Това сигурно беше конят на Купър, реши Ребека.

— Идеалният кон за този дявол — промърмори тя.

Девойката спря пред личната конюшня на Минет — баща ѝ й беше позволил да държи малкото си кафяво конче, което ѝ беше взел

от миналогодишния панаир за коне в полята край Дънмоу, отделно от останалите. Ребека вдигна резето и влезе в топлатата, ухаеща на сено конюшня. Щом я видя, кончето ѝ веднага изцвили, а после — нетърпеливо да получи закуската си — завря муцуна в господарката си. Девојката се засмя и погали Минет между ушите. След това прекоси конюшната, отвори сандъка за фураж и напълни едно ведро. Тъкмо се намери да се обърне, когато забеляза, че стълбата, по която се стигаше до плевника в единия край на помещението, не е на обичайното си място. Ребека се вцепени. Само тя имаше ключ от тази конюшня. Момичето отстъпи назад и вдигна очи. Над плевника имаше един прозорец, който обикновено стоеше затворен, но сега капаците му зееха. Самият прозорец беше доста голям и през него спокойно можеше да се промъкне човек.

Задната част на конюшната гледаше към полята, през които се минаваше, за да се стигне до рибарниците, където баща ѝ — за радост на местните браконieri — развъждаше шарани и линове. Някой спокойно можеше да прекоси тези поля през нощта, да се изкачи по стената на конюшната, възползвайки се от пролуките в зидарията, да плъзне камата си под резето, да отвори капаците на прозореца и да се вмъкне в конюшната. Ребека остави ведрото на земята и се послуша. Искаше ѝ се да побегне навън и да извика баща си и дори онзи ужасен човек на Юда, който се тъпчеше в салона на кръчмата.

— Ехо? — извика тя. — Има ли някого? Можеш да се покажеш пред мен, а ако предпочиташ, мога да повикам и баща си. Той е съдържателят на тази кръчма, а в момента с него има и един човек на кралицата.

Отговор не последва.

— Разбира се — продължи Ребека, макар че вече започваше да се чувства неловко, — можеш да изчакаш да си тръгна и да излезеш през прозореца, през който си дошъл, но те уверявам, че няма да стигнеш далеч. Е, аз тръгвам — тя се обърна и хвана дръжката на вратата.

— Почакай! — прошепна някой.

Ребека се взря по посока на гласа и забеляза в плевника да се раздвижва някаква тъмна фигура. Тя беше на младолик мъж с ниско подрязана коса и селски дрехи — кафяв жакет и панталони.

— Не ти желая злото, мистрес — прошепна той. — Умолявам те — не ме предавай на Купър!

— Ти си Майкъл Сен Клер, нали?

— Да. Освен това съм ужасно изморен и умирам от глад. Помогни ми, моля те!

Ребека се приближи и опря стълбата о ръба на плевника.

— Сега ще се кача при теб — прошепна тя, — но те уверявам, че ако се опиташ да ми сториш зло, ще се разпищя.

И така, макар че сърцето ѝ щеше да се пръсне от страх, девойката се изкачи по стълбата. Щом стигна догоре, мъжът ѝ помогна да се прехвърли в плевника, а после я завлече до една от балите сено. Лицето му беше небръснато, очите му бяха зачервени и подпухнали, по ръцете и лицето му имаше рани, а косата му стърчеше на всички страни. Въпреки това когато го погледна, Ребека онемя. Сен Клер изглеждаше точно като статуята на архангел Михаил в енорийската църква, а ако се измиеше и избръснеше, приликата щеше да е направо поразителна. Йезуитът имаше същата черна коса, същите благи очи, същите чувствени устни и изваяна брадичка и същото младежко и едновременно с това изтерзано изражение.

— Страхуваш ли се от мен, мистрес?

Ребека забеляза, че свещеникът се е втренчил в заешката ѝ устна.

— Ами ти от мен? — подкачи го тя. — Хората казват, че съм вещица.

Девойката докосна ръката на Сен Клер и кошмарът ѝ тутакси оживя пред очите ѝ — безкрайната бяла пустош, тъмнозелената гора, а после и онази крепост сред морето от трева. Тя се люшна назад и свещеникът я хвана за ръката.

— Добре ли си, мистрес? Не исках да те изплаша.

— Добре съм — потри лицето си Ребека. — Нищо ми няма.

— Можеш ли да ми помогнеш?

— Ако го сторя, ще ме обесят.

— Но ако не го сториш, ще обесят мен.

Ребека вече беше взела решение.

— Какво мога да направя за теб? — попита тя.

— Имам нужда от храна и нещо за пиене — мъжът повдигна ръкава на дрехата си и отдолу се показва ужасна рана. — Трябва ми и някакъв мехлем, а също и превръзка. Но преди всичко имам нужда от почивка. Ще ти бъда безкрайно благодарен, ако ми позволиш да остана тук ден-два.

Ребека се взря с недоумение в този чудат млад свещеник. Ако Купър го пипнеше, Сен Клер щеше да умре в ужасни мъки на бесилката в Колчестър, а после тялото му щеше да бъде разкъсано на парчета сред кръвожадните викове на тълпата.

— Казвам се Ребека Ленъкс.

— Да, знам.

— Така ли? Откъде?

Свещеникът сви рамене.

— Католиците, които ме подслоняваха, ми разказаха това-онова за Дънмоу. Кажи ми, Ребека, пастор Бейнс замина ли вече?

Тя поклати глава.

— Моля те!

Йезуитът я хвана за ръката и девойката почувства топлината му. Стомахът ѝ се сви от вълнение и тя си даде сметка, че ако мъжът се приближи и се опита да я целуне или докосне, тя няма да се възпротиви. В следващия момент се почувства виновна — Сен Клер беше католически свещеник, а те май полагаха обет за целомъдрие.

— Ще ми направиш ли още една услуга? Когато старият Бейнс си замине, на негово място ще дойде нов пастор на име Хенри Фрогмор. Щом това се случи, трябва да ми кажеш. Освен това трябва да ме заведеш в църквата, за да се срещна с него.

Ребека се отдръпна.

— Трябва ли? Доколкото ми е известно, не съм ти длъжна с нищо!

— Моля те, Ребека! — стисна ръката ѝ йезуитът. — В името на Бога!

В този момент девойката погледна зад свещеника и видя, че на пода зад гърба му лежи коженият му портупей, в който бяха затъкнати меч и кама.

— Ще си помисля — отвърна тя. — Междувременно остани тук. Ще ти донеса храна. И не се безпокой — само аз влизам в тази конюшня.

След тези думи момичето се запуска надолу по стълбата, но по средата на пътя се сети още нещо и спря.

— Ако се появи опасност, ще запея песен.

— Коя песен?

— „Лятото дойде“ — тя се усмихна. — Ще я запоя в двора и така ще ти дам знак, че е дошло време да си вървиш. Ако се наложи да бягаш, мини покрай развъдника за шарани, прекоси пътя и влез в гората. След около половин миля ще се озовеш на една полянка. Остани там и ме изчакай да дойда.

— Много си смела, Ребека. Онова, което каза преди малко, е самата истина — действително могат да те обесят, задето ми помагаш.

— Първо ще трябва да ме хванат — отвърна тя дяволито и хукна надолу по стълбата.

Ребека отвори вратата на конюшната, а после я затвори след себе си и въртна ключа. Чувстваше се невероятно развълнувана. За пръв път в живота ѝ щеше да се случи нещо наистина драматично. Сега вече разбираше защо мъжете играят на хазарт — загубата можеше да е огромна, но тръпката си струваше. След като беше видяла кроткото лице на йезуита, тя вече не беше способна да го предаде на Купър. Това би било все едно да заведе мъничката Минет при касапите. Разбира се, човекът на кралицата я плашеше, но страхът ѝ определено отстъпваше пред вълнението. И така, тя прекоси полето и седна край развъдника за шарани. Мъглата все още беше не се беше вдигнала и я обграждаше като плътна пелена, заглушавайки всички звуци и карайки я да се чувства откъсната от всичко наоколо. Девойката се уви поплътено в наметалото си. Сен Клер имаше нужда от три неща: почивка, храна и сведения за новия пастор. Но за какво му бяха тези сведения? Ребека се взря в тръстиката, сред която плуваха костури, шарани и линове. Да не би този Фрогмор също да беше католически свещеник? А може би знаеше как да измъкне йезуита от капана на Купър? Да, сигурно беше това!

Днес беше четвъртък. Пастор Бейнс си заминаваше в събота. Фрогмор сигурно щеше да пристигне малко преди това или малко след това, което означаваше, че Сен Клер ще остане в конюшната два-три дни. Гърлото на Ребека се сви. Тя си спомни една отдавнашна случка: веднъж като дете беше уловила някаква пеперуда и я беше отнесла у дома. Баща ѝ ѝ беше казал да я пусне и тя знаеше, че трябва да го послуша, но пеперудата беше толкова красива, че сърце не ѝ даваше да се раздели с нея. По същия начин се чувстваше и сега по отношение на йезуита. Дали това се дължеше на приликата му с любимата ѝ статуя на архангел Михаил? Всъщност тази прилика реална ли беше, или

просто плод на развиптеното ѝ въображение, развипхрило се още повече заради скуката в „Сребърният дракон“? Така или иначе, след пристигането на двамата странници монотонният ѝ живот доста се беше променил. Ребека беше сигурна, че йезуитът ѝ е приятел, но значеше ли това, че Купър ѝ е враг? По някакъв странен начин тя се чувстваше свързана с човека на Юда. И той като нея имаше необичаен вид. Може би тъкмо затова беше станал човек на кралицата — за да си изгради защита срещу подигравките на останалите...

Ребека се изправи и тръгна да се връща в крѣчмата на баща си. Албиносът не беше в салона, но някаква слугиня я осведоми, че е наел най-хубавата им стая и е отвел там съдебния пристав Малбрук, за да го разпита. Ребека кимна, след което влезе в помещението за миене на съдове, за да си прибере кошницата. На слугите обясни, че отива да бере билки, но тъй като е малко гладна, ще си вземе и нещо за хапване. После се промъкна в кухнята и отмъкна оттам един комат хляб, малко сушено месо и парче сирене. Накрая откачи един мях от закачалката на вратата и го напълни с вино от бѣчвата. Когато се озова отново в двора, там беше станало още по-шумно — ковачът беше дошъл да подкове конете.

— Искаш ли да се погрижа и за Минет? — извика той, обръщайки към нея тлъстото си лице, зачервено от горещината на ковашкото огнище.

— Не — извика му в отговор тя. — Може би следващия път.

Ребека влезе в конюшната, изкачи се по стълбата към плевника с кошницата в ръце и постави храната пред йезуита.

— Това е всичко засега — заяви тя. — Довечера ще ти донеса мехлем и превръзка за раната. Междувременно можеш да я промиеш с вино. Ще се почувстваш по-добре.

Ребека вече беше тръгнала да се спуска по стълбата, когато до слуха ѝ достигнаха благодарностите на Сен Клер.

— Ако ти се наложи да отидеш по нужда — прошепна му в отговор Ребека, — опасявам се, че ще трябва да изчакаш, докато се мръкне, и да се измъкнеш през прозореца — тя се изчерви. — И не се тревожи — няма да те предам.

След тези думи девойката се върна в крѣчмата и се престори на много заета, като от време на време хвърляше по едно око на Купър. Албиносът се беше върнал в салона и въпреки протестите на баща ѝ се

беше заел да разпита всички селяни, които отказваха да ходят на църква. Човекът на кралицата се държеше грубо, но си личеше, че местните жители не представляват интерес за него. Целта му беше да научи нещо за Сен Клер, а също и за още някого, но единственото, което успя да разбере Ребека, докато се суетеше наоколо, беше, че става дума за някакъв загадъчен чужденец.

Петък дойде и отмина. Ребека се отби в конюшната още няколко пъти, занасяйки на йезуита мехлем и превръзка за раната му, както и още храна. Дори успя да промъкне през двора един бърснач, парче от безценния им марсилски сапун и малко топла вода. Разговорите, които провеждаше с беглеца, винаги бяха кратки. Девойката се боеше от Купър, а откакто към него се бяха присъединили и хората на шерифа — група сурови мъже с голям опит в преследването на престъпници — страхът ѝ само беше нараснал. Мъжете се разхождаха наперено наоколо, но в присъствието на човека на кралицата ставаха по-ниски и от тревата. Купър се държеше добре с Ребека, но веднъж, докато се връщаше с кошницата си от конюшната, тя беше забелязала вперения му поглед. Девойката имаше чувството, че странните му очи проникват в ума ѝ, и се чудеше дали албиносът не е заподозрял нещо.

В събота сутринта Ребека беше станала крайно внимателна и вече не тръгваше към конюшната, преди Купър да се е улисал в работа. За щастие, баща ѝ, чиито навици съвсем се бяха объркали покрай новодошлите, почти не ѝ обръщаше внимание. Бартоломю Ленъкс прекарваше по-голямата част от деня си в мърморене, а вечер сядаше с приятелите си пред камината в далечния край на салона. Разбира се, селяните не обичаха католическите свещеници, но човекът на кралицата също не им беше любимец. Освен това страхът им от него нарастваше все повече.

— Тази работа е по-сериозна, отколкото изглежда — смигна ѝ веднъж Малбрук. — Купър търси йезуитския свещеник, но не само него. На мен обаче не ми казва нищо и единственото указание, които ми е дал, е да му докладвам за всякакви съмнителни типове.

Ребека изслуша съдебния пристав и се зачуди дали между Сен Клер и преследвача му няма някаква по-дълбока връзка, отколкото си личеше на пръв поглед.

Късно следобед в събота Малбрук я осведоми, че зад къщата на Бейнс е спряла някаква каруца и че пасторът си заминава.

Ребека веднага хукна към църквата. Тя прекоси гробището и притича по тясната алея, която водеше до къщата на Бейнс. Входната врата беше отворена. Пасторът наблюдаваше как коларят товари багажа му в каруцата, в която беше впрегната най-жалката кранта на света. Щом забеляза момичето, Бейнс веднага му се усмихна и му махна с ръка.

— Скоро ще се махна оттук — каза той. — Ще вечерям по пътя, а утре вече ще съм в Ройстън — Бейнс се загледа в мрачната грамада на „Сейнт Майкъл“. — Радвам се, че си заминавам — прошепна пасторът, приближавайки се към девойката. — Срецнах се с човека на Юда. Дойде тук, за да ме разпитва, но аз не можах да му кажа кой знае какво. Ще ми дойдеш ли на гости в Ройстън, Ребека?

— Разбира се. Ще помоля татко да ме докара — каза девойката, но после се засрами, понеже знаеше, че лъже. Това беше последната ѝ среща с пастор Бейнс. — Новият пастор пристигна ли вече? — попита тя.

— Да, детето ми.

Едва тогава Ребека забеляза, че на прага на вратата е застанал някакъв непознат мъж. Той беше висок и строен, с дълга до раменете черна коса, тясно лице, заострена брадичка и ниско подрязани мустаци и брада. Високите скули подчертаваха още повече вдлъбнатите му очи, а кожата му беше изпъстрена с белези. Ребека потръпна. Студените очи на мъжа се взираха в нея без да мигат, а усмивката на устните му беше дълбоко неискрена.

— Ти си първият енориаш, с когото се срещам.

— Мастър Хенри Фрогмор — побърза да го представи пастор Бейнс, макар да стоеше настрани от приемника си, сякаш нещо в него го безпокоеше.

Фрогмор не откъсваше похотливия си поглед от Ребека. Ако старият пастор не беше там, помисли си тя, онзи сигурно щеше да я опипа.

— Трябва да вървя — каза девойката и хукна обратно по тясната пътека.

Докато се отдалечаваше, зад гърба ѝ отекна ниският, гърлен смях на Фрогмор и тя пламна от срам.

3.

Ребека заключи вратата на конюшната след себе си и се изкачи по стълбата към плевника.

— Той е тук! — възкликна тя.

— Фрогмор ли? — показва се Сен Клер от сенките. Очите му бяха светнали от възнание, а и почивката му се беше отразила добре и сега йезуитът изглеждаше много по-млад и силен от преди. — Сигурна ли си? — добави той развълнувано.

— Да. Даже се запознах с него, но никак не го харесах.

— Защо така, Ребека? — попита Сен Клер, поемайки кошницата от ръцете ѝ.

— Стори ми се зъл и похотлив. Но това не е всичко — девойката се облегна върху купата сено. — Въпреки заешката ми устна мъжете, които идват в кръчмата, често ми мятат сластолюбиви погледи, така че това не е нещо ново за мен.

Сен Клер се приближи към нея.

— Кое тогава е различното у Фрогмор, Ребека? — попита той тихо.

— Че ти се подиграва. Докато те гледа, имаш чувството, че ти се присмива.

— Освен че си умна, явно имаш и набито око, Ребека. Рядко се срещат жени като теб, които да притежават едновременно остър ум, смелост и красота.

Очите на девойката се напълниха със сълзи.

— Ласкателствата са като парфюма — сопна се тя. — Можеш да ги помиришеш, но не и да ги изпиеш.

— Не те лаская, Ребека — приближи се йезуитът още повече. — Казвам ти самата истина.

— Сега сигурно ще добавиш, че красотата ми е по-скоро душевна — подкачи го тя. — Веднъж един пътуващ търговец ми каза същото.

Сен Клер се наведе към нея и нежно я хвана за брадичката.

— Аз никога не лъжа, Ребека Ленъкс. Ти си най-красивата жена, която съм срещал.

Гърлото на девойката пресъхна. Ръката на свещеника беше топла и нежна.

— Не заминавай! — прошепна тя, преди да се усети. — Моля те! — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не си отивай! Не ме оставяй тук! Омръзна ми да мета пода, да пръскам с оцет срещу мухи, да сервирам ейл и да се занимавам с кръчмарски сметки!

Сен Клер отдръпна ръката си и вдигна кърпата, която покриваше кошницата.

— Какво е това? — той извади няколко кокичета, привързани с бяла панделка.

— Букетче цветя. Подаръкът ми за теб.

Сен Клер извърна поглед.

— Ще те помоля за още една услуга, Ребека. Тръгвам веднага щом се мръкне. От теб искам да оседлаеш един кон и да го доведеш в гробището на църквата. Спъни го при костницата.

— Кога искаш да бъде там?

Йезуитът погледна към затворените капаци на прозореца, през които се процеждаха последните слънчеви лъчи.

— Когато свещта стигне до двайсетия пръстен — той постави едната си ръка върху рамото ѝ, а с другата я хвана зад врата. После я придърпа я към себе си и я целуна по челото. — Бог да бъде с теб, Ребека Ленъкс.

Девойката се спусна по стълбата малко по-бързо, отколкото беше възнамерявала, и се приземи с такъв трясък, че Минет се уплаши и изцвили. После ядно отвори вратата на конюшната, затръшна я след себе си и въртна ключа. Когато се обърна, едва не се блъсна в Купър. Човекът на кралицата стоеше зад нея, наметнат с плаща си и облечен в неизменния си кожен жакет, а яката на ризата му беше разкопчана. Когато отстъпи назад, портупеят му издрънча.

— Закъде си се разбързала, девойко? — хвана я той за раменете. — Забелязах, че доста често посещаваш коня си...

— Не е кон, а конче — отвърна предизвикателно Ребека, отскубвайки се от хватката на албиноса. — Казва се Минет.

— Да го видим тогава това твое конче — тръгна Купър към вратата.

Сърцето на Ребека бясно се разтуптя, а коремът ѝ така я сви, че направо ѝ прилоша.

— В момента Минет не се чувства добре — впусна се девойката след него. — Утре, когато се пооправи, може да ме погледате как я яздя.

Купър се взря във вратата.

— Ребека! Стига си се помайвала!

Девойката видя баща си да излиза от кръчмата със запретнати ръкави и цялата грейна от радост.

— За Бога, момиче! Събота вечер е. А колкото до вас, мастър Купър, нямам нищо против да се задявате със слугините, но стойте далеч от дъщеря ми!

Ребека притича през покрития с калдъръм двор, прегърна баща си и му се усмихна.

— Радвам се, че се намеси, татко — прошепна тя.

Бартоломю се вгледа тъжно в нея.

— И аз, момичето ми — промълви той. — Напоследък май прекарваш доста време при Минет, а? Всичко наред ли е?

Баща ѝ присви очи и Ребека си даде сметка, че изобщо не е успяла да скрие от него какво става в действителност.

— И аз не бих искал да виждам някой да увисва на бесилото, дъще, но въпреки това те моля да внимаваш. Направи го заради мен!

Девойката се вслуша в съвета на баща си и се върна в салона на кръчмата, последвана от Купър. През остатъка от вечерта тя се погрижи чашите на мъжете да не остават празни и нито за миг не изпусна от поглед часовата свещ, чиито пръстени бавно се топяха. Щом моментът настъпи — Малбрук и приятелчетата му още бяха заети да ласкаят човека на кралицата — Ребека се измъкна навън, оседла набързо една кобила и излезе през страничната портичка. Не взе със себе си фенер. Щом се отдалечи от кръчмата, тя уви копитата на коня в някакви парцали, за да заглуши шума от стъпките му. Когато стигна до църквата, кроткото до този момент животно изведнъж стана неспокойно и се изправи на задните си крака. За да го успокои, Ребека му даде да си хапне малко от захаросаната ябълка, която носеше със себе си.

Църквата тънеше в мрак, а на светлината на пълната луна тисовите дървета в гробището изглеждаха направо зловещо. Когато

наближи костницата, Ребека едва успя да потисне собствените си страхове. В следващия момент нещо вътре изтропа и тя и конят почти подскочиха от уплаха. Сигурно някой плъх беше съборил някоя кост, успокои се девойката. После даде остатъка от ябълката на коня и тръгна през гробището, промъквайки се между очуканите от стихииите надгробни паметници и кръстове. Накрая стигна до къщата на пастора, но вътре беше тъмно.

Ребека прилекна озадачена. Къде ли беше Фрогмор? Ами Сен Клер? Тя беше сигурна, че йезуитът се е възползвал от прикритието на нощта, за да се измъкне от конюшната. Девойката се послуша, но освен кръсците на някаква птица и пукането на папратта в далечния край на гробището наоколо не се чуваше нищо друго. Тя се обърна и видя, че в църквата свети. После се върна при коня, който кротко си пасеше тревица, и провери дали кожената торба с храна, закрепена за седлото, е на мястото си. Когато установи, че всичко е наред, Ребека се промъкна покрай църквата, покатери се по стената и надникна през една от бойниците.

Фрогмор седеше в олтара и си тананикаше нещо, но това определено не беше химн в прослава на Бога. Олтарната маса беше превърната в банкетна трапеза, наоколо горяха множество свещи, кръстът беше махнат, а пасторът седеше сред всичко това в стола си с висока облегалка и с удоволствие се тъпчеше с месо и се наливаше с вино. Ребека се вгледа по-внимателно. Нещо ѝ подсказваше, че любимата ѝ статуя не е в безопасност, но в църквата беше твърде тъмно, за да види какво става с нея. Страхът на девойката нарастваше с всяка изминала минута. Къщата на пастора беше достатъчно просторна, но въпреки това Фрогмор беше предпочел да вечеря в олтара. Сякаш този човек се подиграваше с всичко, което трябваше да е свято за него. Пасторът беше свалил дългия си черен плащ, беше запретнал ръкавите на ризата си и беше разкопчал яката си. Той захапа едно парче пилешко, млясна с устни и отпи глътка вино от църковния потир. От време на време се залюляваше в стола си, тананикайки си тихичко и усмихвайки се на себе си. На два пъти дори се озърна към прозореца. Ребека се сниши, убедена, че този странен пастор знае, че тя е там. Сигурно я беше чул как се промъква с коня в гробището, но въпреки това изглеждаше напълно погълнат от скверните си занимания.

Фрогмор, разбира се, знаеше, че го наблюдават, но това изобщо не го интересуваше, а когато вратата на ризницата зад него се отвори, дори не си направи труда да се обърне.

— Тук ми харесва — заяви той тихо. — Какво повече би могъл да желае човек от празна църква, просторна олтарна маса и красив сребърен потир, от който да отпива виното си?

— Това е богохулство, Фрогмор — излезе Сен Клер от сенките и пристъпи в осветеното от свещите пространство.

— Богохулство ли? — обърна се пасторът с потира в ръка. — Че как е възможно да извърша богохулство, при положение че не вярвам и на дума от дрънканиците на свещениците?

Той огледа йезуита от глава до пети и се усмихна. Сен Клер беше застанал нащрек и беше извадил меча и камата си.

— Какво има, Майкъл? Да не би да си дошъл да ме убиеш? — той се опули, преструвайки се на уплашен. — Знаеш, че не можеш да се справиш с мен сам, нали? А може би си довел със себе си и онази малка девица със заешката устна? Тя ли се спотайва отвън, а? — Фрогмор остави потира на масата. — Ти ли й каза да дойде? — прошепна пасторът. — Не се ли боиш, Майкъл? Вярно, че мастър Купър търси мен, но много би се зарадвал да намери и теб. Ето какво ще направим — продължи той игриво, посочвайки към пилето и виното. — Ще отслужим литургия. Някъде тук видях едно малко звънче. Ти можеш да бъдеш свещеника, а аз ще изиграя ролята на клисарчето. Винаги съм искал да коленича зад теб, Майкъл.

Сен Клер вдигна меча и камата си.

— Ех, Майкъл! — въздъхна Фрогмор. — Защо все разваляш всичко? Дойдох в Есекс, за да си почина и да възвърна силите си. Защо да не си поиграя на пастор за няколко седмици, а? Със сигурност мога да науча тези селяни на това-онова.

— Ти си демон, Фрогмор — отвърна му рязко йезуитът. — Дошъл си тук само за да пролееш още невинна кръв.

— Колко години минаха, откакто ме преследваш, а? — доля си вино пасторът. — Вече започваш да ставаш досаден. На останалите им се изплъзвам, но когато и да се обърна, ти все ми дишаш във врата — Той посочи към трансепта. — Между другото, видя ли статуята? Чудесен образец на паписткото изкуство!

— Ставай! — нареди му Сен Клер.

— Ей сегичка — въздъхна Фрогмор, но в следващия момент ловко запрати потира по посока на йезуита.

Докато Сен Клер заобикаляше масата, пасторът успя да се докопа до меч и камата си, които лежаха върху една пейка наблизо, и когато йезуитът се приближи, той вече го очакваше въоръжен и го наблюдаваше с крайчеца на окото си.

— Кога за последен път се бихме с теб, Майкъл? Май беше в Киев, а? Или пък бъркам? Може да е било и в Кьолн, където са погребани онези хиляда девизи... Така или иначе, едва ли е било по-забележително от онзи дуел в покрайнините на Рим...

Фрогмор скочи към съперника си с меч в ръка. Сен Клер парира удара и църквата се огласи от звъна на оръжията, забързаното дишане и тежките стъпки на двамата противници.

Ребека се беше вцепенила от страх, но все пак продължи да наблюдава схватката от прозореца. Мъжете се движеха бързо, отбивайки взаимно ударите си и хвърляйки се в атака. Въпреки че не беше много добре запозната с военното изкуство, девойката си даваше сметка, че двамата съперници владеят меч до съвършенство. Особено Фрогмор, чието оръжие изглеждаше като естествено продължение на ръката му. Ребека вече едва си поемаше дъх. Ами ако Сен Клер бъдеше ранен? Или още по-лошо — убит? Двамата мъже се раздалечиха. В следващия момент пасторът премести камата си в ръката, с която държеше меч, и направи нещо толкова невероятно, че Ребека не можа да повярва на очите си.

— Някой ден всичко тайно ще стане явно — подигра се той. — Но този ден май няма да е днес, а, Майкъл?

След тези думи Фрогмор вдигна ръка, насочвайки я към свещите, и те мигом угаснаха. В църквата се възцари пълен мрак. Ребека чу вик, а после и звън на стомана. Тя скочи от стената, обърса потните си ръце в роклята си и изтича към предната врата. За щастие, резето беше вдигнато. В този момент откъм пътеката се чу шум, проблеснаха и факли. Да не би Купър да беше заподозрял нещо и да идваше, за да види какво става? Сигурно водеше със себе си и ужасната си шайка главорези... Ребека се втурна към камбанарията и дръпна въжетата на камбаните. Грубата материя ожули ръцете ѝ, но звънът на Кларънс и Мери тутакси отекна в тъмнината, подавайки недвусмислен сигнал за тревога. Битката в църквата замря. Ребека слезе от камбанарията и

видя, че свещите отново горят. От Сен Клер нямаше и следа, но страничната врата беше отворена. Фрогмор се суетеше наоколо, събирайки съдовете от масата и тъпчейки ги в някаква олтарна покривка. Ребека изтича навън. Когато стигна до костницата, Сен Клер вече се беше качил на коня.

— Майкъл! Майкъл!

— Ти ли удари камбаните, Ребека? — той се наведе към нея; лицето му беше мокро от пот.

— Видях, че към църквата приближават хора и си помислих, че Купър идва да те залови...

— Ако бях успял да раня Фрогмор, щеше да си струва. Ти видя всичко, нали?

Ребека кимна.

— Точно според очакванията ми — той се изправи в седлото и промърмори още нещо, но вятърът отнесе думите му.

Ребека обаче беше сигурна, че е казал: „Ти трябваше да си там“.

— Разтревожих се — отвърна тя и се опита да хване юздите на коня, но Сен Клер се отскубна от нея. — Видях какво направи Фрогмор със свещите.

— Нищо особено, Ребека. Просто глупав номер.

Йезуитът се наведе, вдигна девойката, целуна я в устата, а после внимателно я върна на земята.

— Довиждане, Ребека!

След тези думи той обърна коня и препусна към полята.

Ребека се покатери по ронещата се странична подпора на църквата и надникна през прозореца. Фрогмор беше облякъл тъмносивото си расо и седеше тихо край амвона; наоколо нямаше следа нито от пиршеството, нито от битката. Девойката се отмести малко встрани и видя в нефа да влизат още хора. Сред тях бяха съдебният пристав Малбрук, Купър и хората му, баща ѝ и още неколцина селяни.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Фрогмор приветливо.

Купър застана пред пастора.

— Чухме, че в църквата нещо не било наред. Някой видял през прозорците да се процежда светлина. Решихме да проверим какво става, но когато приближихме, камбаните започнаха да бият.

Фрогмор слезе от олтара и пристъпи към мъжете.

— Да, да. Аз ги ударих. Дойдох в църквата да си кажа молитвите, но заварих вътре двама мъже.

— Двама мъже ли? — полюбопитства Купър.

— Да, точно така. За съжаление, не ги видях добре. Попитах ги какво правят тук и защо са запалили свещите — Фрогмор сви рамене, — но тъй като съм Божи служител, а не стражар, реших, че ще е най-добре да вдигна тревога.

— Какво стана с двамата мъже? — попита Купър.

— Избягаха в нощта. Сигурно са били разбойници. Радвам се, че дойдохте. А сега, ако ме извините, трябва да подготвя църквата за службата утре.

Ребека забеляза, че на Купър му се ще да разпита пастора по-подробно, но Фрогмор не му остави избор. Девојката слезе от стената и се скри зад един надгробен камък в гробището. Когато църквата утихна, тя излезе от скривалището си и се върна в „Сребърният дракон“ по тайната си пътечка.

Щом стигна до кръчмата, Ребека веднага се качи в стаята си на третия етаж. Когато се озова вътре, тя заключи вратата, смъкна от себе си изцапаната си рокля, изми си лицето и ръцете, облече си нощница и се покатери върху леглото, което баща ѝ ѝ беше купил от Челмсфорд. За известно време девојката остана неподвижна в мрака, припомняйки си всичко, което беше видяла и чула тази вечер.

Защо Сен Клер се беше опитал да убие пастора и защо йезуитът беше готов да пожертва собствения си живот, за да го постигне? Как Фрогмор беше успял да угаси свещите толкова бързо и дали това наистина беше обикновен номер, както ѝ беше обяснил Сен Клер? Двамата съперници очевидно се бяха срещали и преди. Киев? Да, така беше казал пасторът. Ребека беше чувала за това място и преди — от един моряк, който беше преплавал Северно море. За Кьолн пък ѝ беше разказвал баща ѝ — по времето, когато влиянието на папата се простирало из цяла Европа, в този град се стичали поклонници от къде ли не. Девојката прехапа устни. Дали Фрогмор беше разбрал, че тя е видяла всичко? Ребека си припомни тъмните му очи, заслонени от тежки клепачи, и едва се сдържа да не потрепери. Какво беше имал предвид Сен Клер с думите си, че тя е трябвало да бъде там? Девојката беше сигурна, че е чула йезуитът да казва точно това. После

си спомни целувката му и се засмя тихичко — мечтата ѝ се беше сбъднала. Когато сядаше под някое дърво, за да си сплете венец от лютичета, тя често примижаваше и си представяше, че ей сега иззад отсрещния хълм ще се появи някой рицар — досущ като статуята в църквата — който ще препусне към нея, ще я вдигне от земята и страстно ще я целуне. В мечтите ѝ обаче нещата не приключваха дотук. След целувката рицарят винаги я мятеше на седлото и я отвеждаше в замъка си.

Ребека се сгуши между завивките. В този дворец живееше майка ѝ и там слънцето никога не залязваше. Там тя не работеше в кръчма, където мъжете се напиваха до припадък, а после повръщаха върху покрития с тръстика под. Там баща ѝ беше добър като някога и не се наливаше с останалите пропаднали типове, докато похотта не го накараше да се изкачи, олюлявайки се, по стълбите и да се покатери върху някоя слугиня... Дали Сен Клер щеше да се върне, питаше се Ребека. Сигурно — все пак йезуитът не се беше сбогувал с нея. Беше ѝ казал само „довиждане“...

Очите на девойката вече се затваряха, но в този момент вратата на стаята ѝ изскърца и тя погледна натам. На прага стоеше някаква тъмна фигура. Отначало Ребека си помисли, че е баща ѝ, но после мъжът се обърна и свещите, които горяха на стълбището, осветиха лицето на Купър, човека на Юда.

Пастор Фрогмор веднага очарова жителите на Дънмоу. Службата му на следващата сутрин нямаше нищо общо с мърморенето на стария Бейнс, което след известно време приспиваше всички в църквата. Новият пастор слезе по стъпалата на олтара със своите чисти одежди и напомадена коса и тръгна из нефа, усмихвайки се на енорияшите си. Щом съзря Ребека, която седеше с баща си до една от колоните, той улови погледа ѝ и дяволито ѝ смигна. Девойката не можа да повярва очите си. Снощи този мъж беше осквернил църквата с безумното си пиршество, после се беше впуснал в битка на живот и смърт с беглеца Сен Клер, а сега се разхождаше сред енорияшите си, все едно е техен пастир. Явно Фрогмор просто им се подиграваше. На всичкото отгоре новият пастор беше избрал за службата си онзи пасаж от Библията, в който се говореше за вълците в овча кожа. След като го прочете, той продължи с изключително въздействаща проповед за опасностите,

дебнещи Божието стадо. Вероятно беше забелязал Купър и шайката му, които се бяха настанили в задната част на църквата, така че посъветва енориашите си да съдействат на служителите на закона и да им помагат с каквото могат в изтощителното преследване на еретиците и разколниците, нахлуващи в кралството с цел подкопаване верността на поданиците на кралицата.

От време на време Ребека усещаше, че баща ѝ я гледа, сякаш долавяше, че нещо не е наред.

В края на службата девойката помоли Бартоломю да я изчака и отиде при любимата си статуя. Хората, които минаваха покрай нея, си шепнеха, че това било „отвратителен папистки обичай“, а Малбрук дори каза, че било крайно време да се отърват от тази статуя.

Фрогмор стоеше на стъпалата отвън и се ръкуваше с енориашите си, обещавайки им, че ще ги посети веднага щом му се удаде възможност. Размени си шеги и закачки с тепавичаря Осбърт, с полския работник Джак и цялото му домочадие и дори със старицата Уайът.

— Скоро ще ви покана на празненство по случай пристигането си! — заяви новият пастор. — Това ще бъде едно ново начало за енорията „Сейнт Майкъл“!

При тези думи енориашите, които стояха на стълбището, го аплодираха толкова бурно, че чак стреснаха гаргите, накацали по черните дървета около църквата. Уловила баща си за ръка, Ребека се опита да се промъкне незабелязано покрай Фрогмор, но в следващия момент усети как някой я хваща за рамото. Новият пастор ѝ се усмихна.

— Ти си Ребека, нали? Ребека Ленъкс? — той протегна другата си ръка. — А вие сигурно сте баща ѝ, Бартоломю. Слушал съм толкова много за кръчмата ви!

Бартоломю стисна ръката на Фрогмор и запристъпва от крак на крак — комплиментът на пастора го беше смутил, но и зарадвал.

— Бих искал да си поговоря с теб, Ребека.

— Не мога да я пусна — трябва ми в кръчмата.

— Уверявам ви, че няма да я задържа дълго — Фрогмор увеличи натиска на ръката си.

— Не се притеснявай, татко, скоро ще се върна — каза Ребека, която не искаше баща ѝ да влиза в спор с този зловещ непознат.

Бартоломю се опита да възрази, но тя го спря.

— Хайде, върви. Ще се върна, преди да се усетиш. Междувременно виж какво става със сиренето! Вече трябва да е годно за ядене. И не забравяй първо да изразходваш вчерашния хляб!

И така, Бартоломю излезе от църковния двор, а Ребека последва Фрогмор към къщата му. Тя беше ходила там по времето на Бейнс и знаеше, че старецът не поддържа изрядна чистота. Сега обаче покритото с каменни плочи фоайе беше пометено и излъскано до блясък. Същото беше положението и в малката кухничка, която се намираше в другия край на къщата. Между двете пещи гореше весел огън, кухненската маса светеше от чистота, а във въздуха се носеше пленителният аромат на печено.

— Слугиня ли сте си наели? — попита Ребека.

Фрогмор издърпа пейката изпод масата и направи знак на девойката да седне.

— Искаш ли малко вино?

Преди Ребека да успее да отговори, новият пастор вече ѝ беше поднесъл чаша вино и една кана с вода. Тя си наля питие, а Фрогмор се настани срещу нея, скръсти ръце върху масата и втренчи очите си в нейните.

— Ти удари камбаните снощи, нали?

Ребека отпи внимателно от чашата си; виното беше великолепно.

— Да — отвърна тя.

— Значи познаваш Сен Клер?

— Не казах това. Просто видях двама мъже да се бият и се уплаших.

— Значи не знаеш кой е довел коня при костницата?

Ребека извърна поглед.

— Смяташ ли да кажеш на някого за случилото се?

— Пасторе, може и да имам заешка устна, но нямам заешки мозък! — тя остави чашата си на масата. — Кажете ми — защо се бихте с онзи мъж?

— О, двамата с Майкъл сме стари приятели. Веднъж се скарахме сериозно, но никога не бихме се наранили един друг.

— Аз пък видях друго. Поне преди свещите да угаснат. Какъв беше този номер?

— Нищо особено — сви рамене Фрогмор. — Искаш ли нещо за ядене?

— Не съм гладна. А сега трябва да тръгвам.

— Добре, но преди това ми кажи — девица ли си?

— Това си е моя работа — изправи се Ребека.

Фрогмор се пресегна през масата и я хвана за ръката. Ноктите му бяха дълги и чисти и много ѝ напомняха за ноктите на сокола, който баща ѝ беше притежавал някога.

— Седни, моля те — усмихна се пасторът. — Не исках да те обидя.

— Никога не съм била с мъж — отвърна кисело Ребека.

Фрогмор се огледа наоколо.

— Попита ме дали съм си наел слугиня, Ребека. Не съм, но с радост бих се възползвал от услугите ти. Ти си умна, мила...

Девојката се поколеба.

— Заета съм в кръчмата.

— Ще ти се отплатя щедро — добави той. — Кажи ми, Ребека — тази твоя заешка устна притеснява ли те?

— С нея съм се родила.

— Веднъж видях една картина. Мисля, че беше в Рим. Тогава двамата с Майкъл бяхме бойни другари — Фрогмор сведе очи и се усмихна на себе си. — Ти ми напомняш за онази картина, Ребека — той се пресегна през масата и преди девојката да успее да го спре, притисна пръст към заешката ѝ устна; докосването му беше нежно като крилце на пеперуда. — Не е нужно да живееш с това, Ребека. Аз мога да те излекувам — новият пастор стана и се отдалечи, а когато се върна, в ръцете му имаше малко огледало от полиран метал. — Погледни, Ребека, виж какво те чака, ако се съ согласиш да ми служиш.

Девојката погледна в огледалото и онемя. Деформацията ѝ беше изчезнала, а устните ѝ бяха сочни и червени. Ребека вдигна очи.

— Какво е това? — възкликна тя.

— Възможното ти бъдеще — промълви нежно Фрогмор. — Няма непостижими неща, Ребека. Всичките ти мечти могат да се сбъднат.

Девојката отново се взря в отражението си и потръпна от възбуждане.

— Ребека!

На прага на кухнята стоеше баща ѝ.

— Хайде, момиче! — протегна ръка той. — В кръчмата сме затрупани с работа, а ти стоиш и се взираш в някакво си огледало! Щом Бог те е създал така, значи тъкмо така трябва да изглеждаш!

Ребека отмести поглед към огледалото, но този път заешката ѝ устна си беше на мястото. На девойката ѝ се прииска да изкрещи от негодувание срещу жестоката илюзия, която ѝ беше показал пасторът. Тя остави огледалото, блъсна пейката назад и отиде при баща си.

— Не вярваш и на дума от това, което ти казах, нали Ребека? — Фрогмор продължаваше да седи там, където го беше оставила.

— Точно така! — отвърна му тя.

4.

Купър и хората му си тръгнаха по-късно през същата седмица, но вълнуващата атмосфера, която оставиха след себе си, скоро придоби зловещ оттенък. В деня след заминаването им Малбрук изчезна. Отначало никой не се разтревожи особено. Съдебният пристав обичаше да си пийва и понякога се скиташе с дни. През следващата седмица обаче все още не се беше получила никаква вест от него. Скоро след това изчезна и старицата Уайът и хората не на шега започнаха да се питат дали селото им не е урочасано. Първоначално те обвиниха човека на Юда, но после се събраха в салона на „Сребърният дракон“ и си спомниха за онази нощ, в която някой беше вдигнал тревога, удряйки църковните камбани. Дали пък нещастията им не се дължаха на лошия късмет на йезуита, който вероятно се беше крил в селото им?

Бартоломю Ленъкс се затвори в себе си и така и не попита Ребека за Фрогмор, макар че все пак я посъветва да си няма вземане-даване с новия пастор.

— Защо? — попита го Ребека.

— И аз не знам точно, но в него има нещо странно — Бартоломю взе ръката на дъщеря си в своите. — Аз съм кръчмар, Ребека. Всеки ден работя с хора. Някога пък бях Божи служител, а свещеникът винаги си остава свещеник — той въздъхна. — Хората казват, че си ясновидка. Някога аз също притежавах подобна дарба. Разбира се, виденията ми не бяха точни като твоите — Бартоломю отпусна ръце, — но въпреки това усещам, че у Фрогмор има нещо гнило. Този човек не ти желае доброто, дъще.

По този въпрос девойката беше напълно съгласна с баща си и с готовност се вслуша в думите му. Освен това съзнанието ѝ беше изпълнено с мисли за Сен Клер, но за съжаление пътниците, които се отбиваха в „Сребърният дракон“, не можеха да ѝ кажат нищо за него. След като я предупреди за Фрогмор, самият Бартоломю гледаше да стои далеч от енорийската църква и изобщо не криеше неприязънта си към новия пастор. Клиентите му обаче изобщо не бяха съгласни с него

и ентусиазирано се застъпваха за Фрогмор, който според тях бил добре дошло разнообразие в сравнение със скучния, размъкнат и разсеян Бейнс.

Може би тъкмо сквернословията на кръчмаря станаха причина за лошия му късмет или поне така твърдяха слуховете. Една вечер една от грамадните бъчви в пивоварната се разцепи, разливайки скъпоценното си съдържание, наводнявайки помещението и причинявайки много щети. На следващата вечер пък се запали конюшната. Конете, за щастие, бяха спасени, но чувалите с овес и трици изгоряха в пламъците и Бартоломю се принуди да купува нова стока в момент, в който цените бяха се вдигнали до небето.

Ребека също беше застигната от лош късмет. Една сутрин девойката отиде в конюшната при Минет. Обикновено тя нахранваше кончето, а после се изкачваше по стълбата и сядаше в плевника, където се беше крил Сен Клер. Йезуитът, разбира се, се беше постарал да не оставя никакви следи от престоя си, но Ребека затваряше очи и си представяше, че любимият ѝ още е там. Онази сутрин обаче девойката не се качи по стълбата. Когато влезе в конюшната, тя завари Минет да лежи на една страна в сламата, хълбоците ѝ лъщяха от пот, а дишането ѝ беше учестено и накъсано. Бартоломю повика конския доктор Фърнивъл, но въпреки огромния си опит и завидните си умения той не можа да помогне.

— Явно има треска — каза лечителят, улавяйки ръцете на Ребека. — Единственото, което мога да сторя, е да облекча до известна степен мъките ѝ.

До вечерта Минет беше мъртва, а трупът ѝ бе натоварен на една каруца и откаран при касапите. Независимо от усилията на Бартоломю Ребека беше безутешна. Девойката ля сълзи почти през цялата нощ и продължи да оплаква кончето си през целия следващ ден. Тя положи големи усилия да потисне мъката си, намирайки си работа из кръчмата, но късно следобед ѝ дойде твърде много и въпреки че старицата Уайът беше изчезнала преди дни, Ребека се запъти към колибата ѝ. Струваше ѝ се, че болката ѝ може да намалее, ако просто посети мястото, където беше живяла една от малкото ѝ приятелки.

Денят беше мразовит и над околността бяха надвиснали тежки, мрачни облаци. Ребека си облече наметалото, обу чифт здрави обувки и взе една от ясеновите тояжки на баща си. После тръгна по главната

улица на Дънмоу, мина покрай къщичките, построени от дъски, допълнени със зидария, и се насочи към дома на старицата Уайът. Самотната колиба на възрастната жена беше сгушена под едно кленово дърво, а наблизко течеше малко поточе. Няколко години по-рано над поточето беше построен мост и старицата Уайът често беше излизала на него, за да предсказва бъдещето на пътниците, които минаваха оттам, и да им продава билки и букетчета цветя. Самата колиба представляваше доста обширна постройка от дърво и камък, вдигната от единствения син на старицата — дърводелец, изкушен от воинската слава, който беше заминал да се сражава в Ипсуич и така и не се беше върнал оттам.

Ребека потропа по предната врата, а после се опита да я отвори. Старицата Уайът никога не заключваше колибата си, но този път явно го беше сторила. Капаците на прозорците бяха затворени, но за изненада на девойката, задната врата зееше — вероятно хлапетата от селото я бяха разбили. Вътре Ребека намери една лоена свещ, запали я с малко прахан и се огледа наоколо. Колибата беше претършувана и всичко беше преобърнато с главата надолу. Явно някои от селяните бяха решили да се възползват от имуществото на старицата Уайът, включително от прекрасната ѝ колекция оловни съдове. Ребека пипна пепелта в камината и установи, че е студена и влажна. После девойката избърса ръцете си в някакъв парцал, излезе през задната врата и тръгна по пътеката, улисана в мисли за Сен Клер, смъртта на Минет и изчезването на старицата Уайът. Къде можеше да е отишла възрастната жена? В следващия момент откъм горната част на пътеката се чу някакъв шум. Ребека се взря през бързо сгъстяващия се сумрак и забеляза, че към нея бавно се приближава някаква фигура — дребна женица с наметало и нахлупена на главата качулка. Девойката се закова на място.

— Майко Уайът! — извика тя.

Фигурата спря и ѝ помахаша. Ребека тутакси забрави всичките си грижи и се втурна към старата си приятелка.

— Бог да ни поживи, момиче! — в очите на старицата горяха весели пламъчета.

— Къде беше? — попита Ребека. — Потъна вдън земя! Селяните вече дни наред говорят за това. Вратата ти е разбита, къщата ти — претършувана, а ти се появяваш, сякаш нищо не е било!

Старицата сграбчи ръцете на девойката.

— Това си е моя работа, Ребека! — гласът на възрастната жена беше нисък и непоколебим.

Девойката понечи да целуне старицата по бялата, набраздена от бръчки буза, но изведнъж се спря. Сърцето ѝ се сви от страх. Да, пред нея действително стоеше старицата Уайът, но очите ѝ изглеждаха много по-големи от преди. Вярно, че възрастната жена беше доста жизнена, но Ребека никога не беше виждала погледът ѝ да блести така. В лицето ѝ също имаше нещо по-различно — то беше добило лукаво изражение.

— Какво има, момиче? — старицата наклони главата си назад и изпод качулката ѝ се подаде сив кичур коса.

— Не знам — засмя се нервно Ребека. — Може би е от слабата светлина, но ми изглеждаш някак променена.

— Променена ли? Че как може една бабичка да се промени? До ушите ми стигнаха разни слухове за теб, Ребека — приближи се до нея старицата и девойката усети ухание на восъчни свещи и тамян.

— Какви слухове? — попита отбранително Ребека.

— Казват, че си укривала онзи йезуитски свещеник, когото властите издирват. Вярно ли е?

— Кой казва така?

— Хората. Твърдят, че си го подслонила в конюшната на Минет и че си му носела храна. Е, така ли е?

Ребека се разтревожи не на шега. Навън се стъмваше, пътеката беше обградена от високи живи плетове, а възрастната жена пред нея сякаш не беше онази, която тя беше познавала. Девойката отстъпи назад и стисна ясеновата си тояжка. Откъде старицата Уайът можеше да знае, че е укривала Сен Клер? Дори да беше разбрала отнякъде, нейната стара приятелка би проявила повече такт и никога не би повдигнала въпроса по този начин. Освен това старицата Уайът имаше някакво странно ново излъчване, което Ребека не можеше да проумее. Дори позата на тялото ѝ беше различна — възрастната жена стоеше с леко наклонена глава, отпуснати покрай тялото ръце и държеше тояжката си така, както мъж би държал меча си. Девойката се почувства леко замаяна, сякаш всичко това беше част от някакъв ужасен кошмар.

— По-добре да вървя — каза тя. — Радвам се, че си добре.

Старицата Уайът тръгна към нея, но Ребека хукна нагоре по пътеката. Когато се добра до кръчмата на баща си, тя се втурна в салона разчорлена и с отнетната назад качулка.

— Мили Боже! — извика Питър, главният слуга. — Какво има, Ребека?

Клиентите тутакси притихнаха и извърнаха глави, за да видят какво става.

— Старицата Уайът! — отвърна Ребека.

Девојката се канеше да продължи, но нещо в погледа на Питър ѝ подсказа, че трябва да внимава какво говори.

— Какво за нея? — попита Калъртън, заместникът на Малбрук, и стана от масата в ъгъла, където двамата с клисаря Симнъл играеха на зарове.

— Появи ли се? — заекна Ребека.

— За Бога, дъще, изглеждаш все едно си видяла призрак!

Бартоломю излезе от помещението за миене на съдове; в ръцете му имаше окървавен нож за месо.

— Видях старицата Уайът — каза тя.

— Дано Бог се смили над душата ѝ — обади се Калъртън през рамо и се върна на мястото си. — Не чу ли новините, момиче? Открили са я убита в гората.

Коленете на Ребека се подкосиха, а сърцето ѝ сякаш се качи в гърлото ѝ и тя побърза да седне на един стол.

— Какво искате да кажете? — прошепна девојката.

Баща ѝ се приближи до нея и приклекна в краката ѝ.

— Какво има, момиче? Калъртън е прав. Старицата Уайът действително е била намерена убита в гората. Някакъв фермер излязъл на лов с кучетата си и така попаднал на тялото ѝ. Гърлото ѝ било прерязано, а по гърдите ѝ имало ужасни рани.

— Кажи ѝ и останалото! — провикна се Калъртън.

— Сърцето ѝ било изтръгнато...

Ребека притисна устата си с ръка. Бартоломю я попита дали не иска нещо за ядене или пиене, но девојката поклати глава, а после го избута от пътя си и изтича в стаята си. След няколко минути при нея се качи Луси — закръглена слугиня с шавливи очи, която пристъпваше много наперено, понеже съдържателят на кръчмата спеше с нея.

Слугинята отвори вратата, без да почука, и стовари една чаша греяно вино с подправки върху малката масичка до леглото на Ребека.

— Баща ти каза да го изпиеш.

Девојката я изгледа свирепо, но си замълча. Луси се нацупи, а после се фръцна и затръшна вратата зад гърба си. Ребека беше сигурна, че я е чула да казва „заешка устна“, но това не я интересуваше. Девојката си имаше по-големи грижи — очевидно безметежният ѝ и скучен живот в Дънмоу беше приключил. Съществото, което беше срещнала на онази пътека, не беше призрак, нито пък видение. Това беше старицата Уайът, но същевременно — не съвсем.

Ребека вдигна греяното вино от масичката. Чашата пареше, така че тя измъкна една кърпичка от сандъка до леглото си и я уви в нея. Виното беше силно и подправено с много мед и билкови отвари, приготвени лично от баща ѝ. Ребека се приближи до прозореца и се взря в алеята пред кръчмата. Фенерите, окачени от двете страни на входната врата, я осветяваха донякъде, но отвъд това пространство цареше пълна тъмнина. В следващия момент от сенките се появи някакъв мъж, който пристъпи напред, но после спря и погледна нагоре. Ребека изпусна чашата. Пред вратата на кръчмата стоеше съдебният пристав Малбрук. Лицето му беше призрочно-бледо, а на устните му играеше странна усмивка. Девојката се отдръпна от прозореца, хвърли се на леглото си и се разтърси от ридания.

На следващата сутрин Ребека вече се чувстваше по-спокойна, но баща ѝ все пак забеляза, че лицето ѝ е бледо и че около очите ѝ има тъмни кръгове. Девојката промърмори, че просто е сънувала кошмари, но въпреки това, когато Бартоломю я помоли да иде до пазара, тя отказа. Злото беше дошло в Дънмоу и тя не се чувстваше в безопасност. Баща ѝ беше прав — около Фрогмор действително имаше нещо гнило и Ребека беше сигурна, че именно той стои в основата на всички нещастия, които се случваха напоследък.

През следващите няколко дни Ребека усещаше, че злото продължава да витае наоколо, но от това репутацията на новия пастор изобщо не пострада. Напротив — хората го харесваха все повече. Единствено Бартоломю Ленъкс правеше изключение. Когато Фрогмор дойде в кръчмата, за да си побъбри със селяните, поръчвайки ейл и

вино за всички, Ребека остана в стаята си. По някое време баща ѝ дойде да провери как е и ѝ описа пастора като Ирод сред младенците.

— Лош човек е той, Ребека, но не знам какво мога да направя, за да се отървем от него.

Останалите селяни обаче бяха очаровани от новия си пастир. Ребека тъкмо се канеше да помоли баща си да я прати при един техен далечен роднина в Норич, когато някакъв пътуващ търговец, който продаваше дрънкулките си из селата и махалите по есекското крайбрежие, пристигна в „Сребърният дракон“ и обяви, че йезуитът Сен Клер е бил заловен.

— Хванали го в гората — търговецът облиза пяната от ръба на чашата си. — Очевидно се е придвижвал с кон, но добичето окуцяло и хората на шерифа го спипали.

Ребека улови предупредителния поглед на баща си и се помъчи да не издава чувствата си.

— Мъртъв ли е? — попита тя.

Търговецът премлясна с устни и погледна към полупразната си чаша. Девојката я напълни догоре и му я върна.

— Не е мъртъв. Преследвачите му са стреляли по коня. Видях селяните, които разчленяваха трупа на животното. Йезуитът е бил откаран в замък в Колчестър и ще остане там до следващото заседание на окръжния съд.

— Само него ли са заловили? — поинтересува се Бартоломю.

Търговецът кимна.

— Господ да пази онези, които са му помагали. В дълбоките тъмници на Колчестър е пълно с уреди за мъчение — нажежени до бяло ръжени, клещи и какво ли още не — с които лесно можеш да измъкнеш истината от някой нещастник.

Ребека взе наметалото си и без да обръща внимание на виковете на баща си, излезе от крчмата. После нахлупи качулката на главата си, но не само защото вечерта беше студена, а и за да скрие сълзите си от минувачите. На ъгъла на Ратгар Лейн спря и се вгледа в голите клони на дърветата, протегнати към сивото небе като гигантски пръсти.

Девојката никога не се беше чувствала по-отчаяна. Беше се забъркала с мъж, когото едва познаваше, и беше попаднала в клопката на пастор, който беше замесен в какви ли не злодеяния. Ребека

продължи да върви, потънала в мислите си. Когато дойде на себе си и се огледа наоколо, тя видя, че без да иска, е поела по пътя, по който се стигаше до църквата. Страничната врата беше отворена, така че девойката влезе вътре. В пустия олтар цареше сумрак. Ребека тръгна през нефа и както обикновено затвори очи, но когато ги отвори, установи, че статуята на архангел Михаил е изчезнала.

— О, не! — простена тя.

После се хвърли към празната ѝ основа и я обхвана с ръцете си. Дали това не беше някакво кошмарно видение? Девойката хукна из църквата и затърси любимата си статуя с очи. Може би просто я бяха преместили. Тя надникна в камбанарията и в нишите отзад; сълзите вече пареха очите ѝ. Изведнъж пастор Фрогмор се появи иззад една колона и Ребека се блъсна в него.

— Какво има, момичето ми?

— Много добре знаете! Къде е статуята?

Пасторът изцъка с език.

— Ребека, Ребека, за какво ти е този папистки боклук?

— Къде е статуята? — настоя тя.

Фрогмор вече едва сдържаше смеха си.

— Искаш да видиш статуята, така ли? Ела с мен тогава!

И така, преди девойката да успее да възрази, пасторът я сграбчи за ръката и я поведе към костницата. Когато стигнаха дотам, той отвори вратата и блъсна Ребека вътре. Тя се спъна в костите и черепите, с които беше отрупан подът, и се олюля в мрака. Вероятно трябваше да се чувства уплашена, но в момента в нея напираше единствено гняв. Фрогмор запали една от факлите с малко прахан, а после я извади от поставката ѝ на стената и я подаде на девойката.

— Не!

Ребека рухна. Статуята лежеше на пода, разбита на парчета, а главата ѝ стоеше на една от полиците, между изпотрошените черепи. Девойката се изправи на крака, свали главата от полицата и помилва тъмната коса, изваяна от гипс.

— Защо? — върна се тя при Фрогмор. — Защо сте толкова жесток? О, познавам ви аз вас! Знам, че не вярвате нито в Господ, нито в хората!

Пасторът се поклони.

— Желанията на енорияшите ми и законите в това кралство ме принудиха да постъпя така. Ще ти кажа обаче какво ще направим. Ако искаш, можеш да задържиш главата.

След тези думи Фрогмор излезе от костницата и целият се разтреесе от смях. Ребека взе главата и огледа пораженията, които ѝ бяха нанесени — носът беше счупен, а едно от очите беше изчоплено. Тя влезе в гробището и се приближи до гроба на майка си. После коленичи и разрови твърдата земя с пръсти. Щом изкопа една малка дупка, девойката положи главата в нея и я покри с пръст.

Когато се върна в „Сребърният дракон“, тя се опита да се промъкне до стаята си, за да се измие и преоблече, но баща ѝ я хвана за ръкава.

— Какво става, момиче? — Бартоломю стисна пръстите ѝ. — Да не си паднала? — той се отдръпна. — Ребека, роклята ти е цялата омазана с кал!

— Фрогмор е строшил статуята! — избухна Ребека, а очите ѝ се напълниха със сълзи. — Съжалявам. Знам, че изглеждам ужасно, но нямаше нужда...

— Какво? — лицето на Бартоломю пламна от гняв. — Строшил е статуята на архангел Михаил?

— Беше я завлякъл в костницата и я беше раздробил на парчета, а главата беше сложил на една от полиците заедно с другите черепи!

— Върви си в стаята! — нареди Бартоломю.

— Татко?

Ребека никога не беше виждала баща си толкова ядосан. Лицето му пребледня и за миг пиянският му вид беше заменен от свежо, младежко излъчване.

— Майка ти обожаваше тази статуя — Бартоломю прехапа устни. — Лично наех един художник от Ипсуич, за да я изрисува. Фрогмор не е имал право да я унищожава! Постъпил е много жестоко. А сега върви. Хайде, качвай се в стаята си!

Ребека послуша баща си, а няколко минути по-късно той дойде при нея с един поднос, върху който беше подредил парчета месо, залети с лучен сос, комат пресен хляб и една чаша вино.

— Остани си в стаята тази вечер — надвеси се Бартоломю над дъщеря си и я погали по косата. — Обичам те, Ребека.

Девойката вдигна очи.

— Направих две хубави неща в живота си. Ожених се за жената, която обичах, и с нея заченах дъщерята, която винаги съм искал.

Ребека хвана грубите ръце на баща си и ги притисна до лицето си.

— Искам да се махна оттук — каза му тя. — Нямам желание да съм част от Дънмоу и определено не искам да си имам вземане-даване с Фрогмор.

Баща ѝ се наведе и нежно обхвана лицето ѝ с ръце.

— Ти помагаше на йезуита, нали?

Ребека кимна.

— Но сега са го заловили.

— Да — отвърна баща ѝ. — Купър и хората му ще го накарат да проговори и ако йезуитът спомене името ти, те ще се върнат за теб. Ще те отпратя още утре, дъще. Имам приятели в Кенилуърт, Уорикшър. Сега обаче трябва да си изядеш вечерята и да си изпиеш виното. Аз пък ще се връщам на работа — на прага на стаята той спря и се обърна. — Обичаш ли ме, Ребека?

— Повече от живота!

— Не ме забравяй!

Девојката искаше да го попита какво е имал предвид с тези думи, но Бартоломю вече беше затворил вратата след себе си и шумът от отдалечаващите му се стъпки вече заглъхваше. Ребека усети аромата на месото в подноса, така че се приближи и започна да се храни. Едва когато привърши, си даде сметка, че баща ѝ сигурно е сложил някакво приспивателно в храната ѝ. Изведнъж се почувства ужасно уморена и последното, което си спомняше, беше как се е покатирила върху леглото си.

На следващата сутрин девојката беше грубо разбудена.

— Мистрес, мистрес! Най-добре слезте долу!

Ребека седна в леглото си. Главата ѝ още тежеше, а в устата ѝ се долавяше вкусът на виното и на месото, които беше погълнала предишната вечер.

— Какво има, Питър?

— Снощи баща ви излезе и още не се е върнал! Всички сме се събрали в салона и умуваме какво се е случило. Бартоломю Ленъкс никога досега не е правил подобно нещо!

Ребека се измъкна от леглото, нареди на Питър да я остави сама, след което бързо се изми и облече. Когато слезе в салона, завари слугите насядали около масата. Огънят в камината не беше запален, а подът не беше пометен.

— Решихме да изчакаме, мистрес. Баща ви не се върна, а вие спяхте до късно...

— Но къде може да е отишъл? С коня си ли излезе?

Питър поклати глава.

— Слезе в салона към шест часа и си взе наметалото и тояжката. Каза, че има да свърши някаква работа.

— А не е ли възможно просто да е останал да пренощува някъде другаде? — извика Луси с безсрамна усмивка на уста.

— Баща ми никога не би направил подобно нещо! — тросна ѝ се Ребека, която вече се беше разтревожила не на шега. Бартоломю сигурно беше отишъл при Фрогмор. — Питър, на теб разчитам да се погрижиш за кръчмата както би го направил татко. Почисти камината и нареди на слугите да оправят салона!

— Тук заповядва баща ти, а не ти! — ухили ѝ се подигравателно Луси.

Ребека се спусна към слугинята и я зашлеви през устата.

— Вън! — изсъска девойката. — Това е кръчмата на баща ми, а аз съм негова дъщеря и твоята наглост вече ми дойде до гуша!

Долната устна на Луси затрепери.

— Аз не исках...

— Напротив, искаше! — отвърна ѝ рязко Ребека. — Не ме карай да продължавам, защото мога да ти кажа още много неща! Освен че си нагла, ти си и мързелива! Баща ми трябваше да се отърве от теб много отдавна! — девойката се разкъсваше между гнева и страха си, но въпреки това изобщо не съжаляваше за това, което беше направила. — Сега излизам! — извика тя. — Отивам да потърся баща си! Когато се върна, очаквам да ви заваря заети с работа! Ако ли не — по-добре си събирайте багажа още сега!

След тези думи Ребека се оттегли в кухнята. Там набързо се подкрепи с малко сирене, комат хляб, няколко парчета сушено месо и чаша ейл. Докато се хранеше, тя се опитваше да потисне страховете си. Сен Клер беше заловен и Купър всеки момент можеше да се върне за

нея, но това все още не се беше случило. По-належащият проблем беше, че баща ѝ беше отишъл при Фрогмор и не се беше върнал.

Ребека взе наметалото и тояжката си и излезе на все още пустия площад. После се обърна наляво и понечи да тръгне, но изведнъж спря и се облегна на стената на кръчмата, за да не падне. За няколко мига Дънмоу изчезна и пред очите ѝ се появи някаква необятна заснежена пустош, в чийто край се издигаше мрачна зелена гора. В ушите ѝ отекна звън на оръжия.

— Добре ли сте, мистрес Ребека?

Тя отвори очи. Симнъл, клисарят, почти беше наврял тлъстото си, бледо лице, обрамчено от светлоруса коса, в нейното и загрижено се взираше в нея.

— Да, да. Всичко е наред.

Той я сграбчи за ръката.

— Сигурна ли сте, мистрес?

Симнъл се усмихна, разкривайки ред почернели зъби. Ребека усети лошия му дъх и едва се сдържа да не потръпне.

— Търся баща ви — заекна клисарят.

— Аз също.

— Имам нужда от помощта му — продължи Симнъл.

Едва сега девойката забеляза, че клисарят е крайно развълнуван.

— Моята Марго изчезна.

Стомахът на Ребека се сви. Тя си спомни Марго — тъмнокоса девойка с пищно тяло, весела душа и репутация на леко момиче.

— Откога я няма?

— От снощи. Каза, че отива да набере малко билки, за да подправи месото, понеже понамирисвало — Симнъл примигна с воднистите си очи. — О, наясно съм, че това е било само оправдание, за да се измъкне от вкъщи и да се срещне с някого, но досега винаги се е врьцала. Никога не оставаше навън; не и през цялата нощ — клисарят потри небръснатото си лице. — Много съм разтревожен. Пък и след като изчезнаха и Малбрук, и старицата Уайът...

Едва потискайки собствената си паника, Ребека потупа Симнъл по рамото и му каза да отиде в кръчмата.

— Сигурна съм, че когато татко се върне, с радост ще ви помогне.

Девојката пое през най-краткият път през гробището. Когато стигна до църквата, тя потропа по вратата на пастора, но на прага се появи не Фрогмор, а съдебният пристав Калъртън.

— Какво има, мистрес Ленъкс? — попита той, но не я погледна в очите и дори се опита да затвори вратата под носа ѝ.

— Къде е баща ми? — извика тя.

— А, Ребека! — появи се пасторът зад Калъртън и го избута от пътя си. — Заповядай, влез!

— Не искам да влизам! Търся баща си.

Фрогмор повдигна веждите си и доби още по-похотлив вид от обикновено.

— Знам, че е дошъл тук!

— Не съм казвал, че не е. Наистина дойде — точно след мръкване. Искаше да поговорим за статуята. Обясних му, че е паднала и се е счупила. Той предложи да купи нова, а аз му казах, че ще си помисля, и той си тръгна.

— Да, но не се прибра в кръчмата — настоя Ребека.

Фрогмор ѝ хвърли един насмешлив поглед.

— Да не би да мислиш, че все още е тук?

— А къде е изчезнал тогава?

— Не е изчезнал — намеси се рязко Калъртън.

— Какво имате предвид?

— Сутринта дойде при мен — съдебният пристав потупа кесията си, от която се подаваше парче пергамент. — Каза, че иска да даде показания.

— Баща ми е дошъл при вас?

— Да. Написа показанията си собственоръчно, а после си отиде.

— Но той не се прибра...

— Каза, че отива в Колчестър, за да се срещне с човека на кралицата, Купър, и да се изправи срещу изменника Сен Клер.

— Дайте да видя тези показания.

— И това ще стане, но когато аз преценя — сопна ѝ се Калъртън и затръшна вратата под носа ѝ.

5.

През следващите няколко дни страховете на Ребека се задълбочиха. Калъртън идваше в кръчмата, но винаги сядаше с приятелите си и си шушукаше нещо с тях, а когато девойката се приближеше към масата им, всички млъкваха. Трудолюбивият Питър се беше оказал надеждна опора — вече беше изпъдил Луси и поддържаше всичко в ред. Въпреки това той също беше разтревожен заради изчезването на Бартоломю, а не по-малко го притесняваше и поведението на Калъртън и компанията му. Накрая нервите му не издържах и той дръпна Ребека настрана.

— Трябва да внимавате, мистрес — предупреди я слугата, а слабото му лице доби още по-тревожно изражение. — С баща ви се е случило нещо ужасно. Не вярвам да е отишъл в Колчестър — добави той с дрезгав глас. — Калъртън крои нещо; същото прави и Луси в селото — Питър я хвана за раменете. — Винаги съм ви харесвал, мистрес. Баща ви беше добър човек — той осъзна какво е казал и прехапа устни. — Сигурен съм — заекна слугата, — че той ще се върне скоро, но аз няма да остана тук. Вие също трябва да заминете. Имам приятели в Холингбъри. Отидете при тях и се скрийте!

— Никъде няма да се крия! — сопна му се Ребека. — Не съм направила нищо лошо!

— Напротив, Ребека, напротив — отвърна Питър. — Двамата с баща ви сте чужденци тук. Освен това притежавате процъфтяваща кръчма, а това разпалва завистта на хората. В селото се говори, че сте папистка. Отгоре на всичко имате заешка устна и сте ясновидка. Направо казано, омразата на селяните лесно може да доведе до убийство.

Девойката реши да не се вслушва в това предупреждение, но думите на Питър се потвърждаваха всеки път, щом тя отидеше в селото. Някои от търговците на пазара бяха дружелюбни с нея, но повечето се държах предпазливо. Щом я видеха, жените, покрай които минаваше, ѝ обръщаха гръб. Някои ѝ се усмихваха бегло, но останалите си мърмореха под носа и я ругаеха.

От Бартоломю нямаше ни вест, ни кост. Бяха минали пет дни, откакто беше изчезнал, и Ребека вече подозираше, че го е сполетяло нещо ужасно. Храната ѝ присядаше, а нощем ѝ се явяваха страшни кошмари — тя и Сен Клер бягаха от глутница вълци през скована от сняг и лед пустош или пък се сражаваха с армия отвратителни демони и чудовища. Денем девойката имаше видения, свързани с останалите изчезнали хора от селото. Трупът на старицата Уайът беше погребан в края на църковното гробище почти веднага след като беше открит, но Малбрук и Марго сякаш се бяха изпарили във въздуха. Веднъж Ребека чу някакъв шум отвън и когато надникна през прозореца, видя отдолу да ѝ се хили окървавено лице на съдебния пристав. На гърдите му зееше зловеща рана, а вратът му стоеше някак изкривен, сякаш беше прерязан с нож.

На следващата сутрин девойката излезе от кръчмата и се запъти към приюта за бедняци, за да им занесе малко хляб. Когато мина покрай колибата на Симнъл, нещо зад прозореца на втория етаж привлече вниманието ѝ и тя вдигна поглед. Там стоеше Марго и се вираше в нея с оградени от тъмни кръгове очи. Лицето ѝ беше синьо-бяло, а в гърдите ѝ зееше кървава рана. На Ребека ѝ призля и тя се наведе, преструвайки се, че нещо не е наред с тока на обувката ѝ. Когато отново вдигна поглед, видението вече беше изчезнало, и девойката хукна обратно към кръчмата.

През останалата част от деня Ребека се отдаде на усилена работа в кухнята, надявайки се, че тракането на съдовете, апетитната миризма на готвено и бърбенето на слугите ще прогонят демоните от съзнанието ѝ. Беше петък и вечерта салонът се напълни, но тя вече беше останала без сили, така че си взе една чаша вино, каза на Питър, че отива да си почине, и се качи в стаята си.

Девойката се покатери върху леглото, без дори да се съблича, и придърпа покривката отгоре си. Тя остави свещта да гори и се взря в малката музикална кутийка, която ѝ беше подарила майка ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Ребека си спомни разходките, които си бяха правили двете по окъпаните от слънце пътечки, песните, които ѝ беше пяла майка ѝ, стихотворенията, на които я беше учила, и безбройните съвети, които ѝ беше давала за билките из поляните. Майка ѝ беше купила музикалната кутийка от Норич и ѝ я беше поднесла по случай петия ѝ рожден ден. Някога Ребека обичаше да слуша мелодията, но

сега не би го понесла. Тя затвори очи и се опита да се помоли, но после осъзна, че като изключим статуята в енорийската църква, не беше вярвала в нищо друго. Думите от Светото писание, високопарните проповеди на пастор Бейнс и промърморените под нос молитви бяха просто ритуал, който се изпълняваше, а после бързо се забравяше.

Девојката се унесе. Когато се събуди, в стаята беше тъмно. Салонът беше притихнал и тя усети как косата ѝ настръхва. В стаята имаше още някого; беше сигурна в това. Свещта беше угаснала. Ребека стана, взе един светилник и след кратка борба с огнивото запали фитила. Когато вдигна фенера и се обърна, в гърлото ѝ се надигна писък, но от устата ѝ не излезе нито звук. Бартоломю седеше в един стол отляво на вратата. Той винаги сядаше на това място, когато се качваше в стаята ѝ, за да си поговорят, но приликите свършваха дотук. Косата на баща ѝ изглеждаше по-сива от преди, лицето му беше бледо, а погледът в очите му — празен. Ребека видя прореза във врата му, кървавите петна върху разкъсания му жакет и зейналата на гърдите му рана. Девојката седна на леглото. Това трябваше да е сън.

— Дъще — прошепна дрезгаво среднощният ѝ посетител. — Дъще — повиши той тон.

Ребека погледна през рамо и видя, че баща ѝ се е втренчил в нея. Той отвори окървавената си уста.

— Ще ме изслушаш ли, дъще?

Девојката се покатери на леглото и се притисна към таблата, взирайки се ужасено в това кошмарно привидение.

— Сигурно сънувам!

— Всички сънуваме, дъще. Аз също сънувам в момента.

— Какво става, татко?

Ребека искаше да придърпа завивката върху себе си, но не смееше да помръдне от мястото си.

— Убиха ме без време, дъще — Бартоломю говореше, сякаш беше изпаднал в транс. — После изтръгнаха душата ми, а заради сторените от мен злини, тя не може да продължи по пътя си — той скръсти ръце върху скута си. — Сега се намирам в мрачната бездна между небето и земята.

— Татко!

— Замълчи, дете — думите на баща ѝ сякаш идваха от огромно разстояние. Ребека забеляза струйката кръв, която се процеждаше от ъгълчето на устата му. — Сега Фрогмор владее Душата ми!

Ребека го зяпна ужасено.

— Пасторът не е Божи човек, дъще. Той е велик демон и ако можеше, би те наранил, но има други същества, които му пречат. Мен не успяха да ме спасят, но затова съм си виновен самият аз — той протегна ръце, сякаш беше свещеник, даващ благословия. — Отказах се от духовния си сан заради жената, която обичах. Тогава още можех да получа опрощение, но аз омърсих любовта си със сласт и жажда за пари. Ние сами създаваме ада си, Ребека! Демоните като Фрогмор просто ни улавят в мрежите си.

Ребека почувства част от топлината ѝ да се завръща в тялото ѝ. Тя взе чашата си и допи остатъка от виното си.

— Какво трябва да...

— Замълчи! — прекъсна я баща ѝ. — Нямам много време. Дойдох да ти кажа, че трябва да бягаш, дъще. Да се махнеш от това място колкото се може по-скоро!

— Но къде бих могла да отида?

— При Сен Клер.

— Но той е в затвора!

— Отиди при Сен Клер! Убий Фрогмор! Измъкни ме от мрака! Хайде, върви.

След тези думи баща ѝ се понесе към нея; устните му продължаваха да се движат. Ребека не можеше повече да понася тази гледка. Тя затвори очи и стисна чашата си толкова силно, че оловната ѝ дръжка се впи в кожата ѝ.

— Ребека!

Девојката отвори очи. Бартоломю стоеше пред леглото ѝ.

— Това не е кошмар. В ямата в задната част на костницата... — започна той, но в следващия момент изчезна.

Ребека остана неподвижна, възряна в пламъка на свещта, докато вратът ѝ не се схвана. После се уви в покривката на леглото и се приближи до стола, в който беше седял баща ѝ. Изпитото вино вече започваше да ѝ действа и тя се чувстваше затоплена и някак по-силна. Отначало се зачуди дали пък не е сънувала, но после забеляза месинговото копче с изобразен отгоре му дракон, което беше останало

на стола. Баща ѝ беше поръчал тези копчета от един амбулантен търговец и ги беше пришил за кожения жакет, който никога не сваляше от гърба си.

Изведнъж Ребека се почувства завладяна от желание за действие. Тя се облече, пусна копчето в кесията си и крадешком слезе в крчмата. Единствената светлина в салона идваше от малкия светилник, който Питър беше окачил над камината. Слугите бяха налягали под масите и спяха дълбоко. Една от камериерките пък явно забавляваше някой клиент в кухнята — оттам се дочуваше пъшкане, сподавени викове и някое и друго пошляпване. Ребека игнорира тези звуци и тихо се измъкна от „Сребърният дракон“.

Нощта беше тъмна и студена. Калдъръмът беше покрит със скреж, което го правеше доста хлъзгав, но пък небето беше ясно, а луната беше пълна и пътеката към църквата се виждаше чудесно. Девојката беше решена да отиде там и веднъж завинаги да разбере дали виденията ѝ се дължат на умора, или пък злото действително се е настанило в Дънмоу.

Когато стигна до стената на гробището, тя видя, че в църквата и в къщата на пастора не свети. Наоколо цареше мъртвешка тишина, нарушавана единствено от крясъците на някакъв бухал и шумоленето из гъсталака покрай нея. Ребека докосна заешката си устна и си спомни думите на старицата Уайът, която ѝ беше казала, че ако излезе по пълнолуние и се натрие с тлъстина от тялото на обесен... Девојката затвори очи. Всички тези глупости вече бяха минало. С Дънмоу и живота ѝ тук беше свършено. Тя щеше да се махне от селото, но преди това щеше да потърси доказателство за злодеянията на Фрогмор и щеше да се изправи срещу него.

Ребека се покатери по стената на гробището, а после запълзя между изоставените кръстове и влажните надгробни могили. Над нея прелетя някаква нощна птица. Когато стигна до църквата, тя продължи да пълзи покрай малкия канал и тихо се промъкна до костницата. Щом стигна до вратата, девојката я отвори и влезе вътре. Спомни си факлата, която беше запалил Фрогмор, и реши да я използва. Ребека бръкна в кесията си и извади оттам огнивото и парчето свещ, които беше взела със себе си. Щом запали свещта, пред очите ѝ се разкри ужасна гледка. Черепите и костите на мъртвците проблясваха на мъждивата светлина. Гърлото ѝ устата на девојката бяха пресъхнали, а

ръцете ѝ трепереха, но въпреки това тя се овладя, приближи свещта към факлата и когато катранът пламна, я свали от поставката ѝ на стената и тръгна с нея между полиците. Костите под обувките ѝ скърцаха и пукаха. Ребека затвори очи. Не биваше да мисли за костницата. Трябваше да си спомни за майка си и да си представи, че е слънчев ден и двете се намират на някоя полянка, пълна с цветя. Трябваше да открие доказателството.

Баща ѝ беше споменал нещо за някаква яма в задната част на костницата. Полиците там свършваха на около три стъпки над земята. Ребека се наведе и видя, че в стената има пролука. Тя протегна ръка и бръкна вътре. Пръстите ѝ напипаха студена плът. Девојката премести ръката си и усети някаква кожена дреха. После освети дупката с факлата си и едва потисна вика си — там лежеше трупът на баща ѝ, чиито безжизнени очи се взираха немиждащо в нея. Сърцето на девојката запрепуска, а тялото ѝ се обля в пот. Ребека остави факлата на пода и се втрени ужасено в кошмарните рани по врата и гърдите на баща си.

— Дано Бог се смили над теб! — простена тя. — О, дано Бог се смили над всички ни!

Девојката отстъпи назад. Вече нямаше от какво да се бои — едва ли в костницата можеше да има нещо по-страшно от това, което беше видяла току-що. Тя взе факлата и се просна на пода до тялото на баща си. За съжаление, силите не ѝ стигаха, за да го измъкне от дупката. Ребека го погали нежно по лицето, а после, събирайки целия си кураж, се пресегна към жакета му и бавно започна да брои копчетата. Бяха само шест. А трябваше да са седем. Девојката се отдръпна от пролуката в стената.

Изведнъж навън се изви вятър и вратата на костницата се отвори с трясък, а после отново се затвори. Ребека се стресна, при което факлата падна от ръцете ѝ и пламъкът угасна. Тя с мъка се изправи на крака, размахвайки ръце, за да запази равновесие, след което се опита да си спомни къде е изходът, но мракът наоколо беше непрогледен. В гърлото ѝ се надигна писък. Девојката се запрепъва в тъмното, а костите под краката ѝ запукаха оглушително. От време на време тя се блъскаше в полиците или пък падаше и напипваше някоя и друга заострена кост или пък череп.

Най-накрая Ребека стигна до отсрещната стена. В този момент вратата пак се отвори и затвори. Тя тръгна по посока на звука. Щом се измъкна навън, девойката се просна на земята и известно време остана така, опитвайки се да успокои биенето на сърцето си. Когато мразовитият нощен вятър започна да вледенява потта по тялото ѝ, тя стана на крака и тръгна да се връща през гробището. След няколко крачки обаче пред нея се изправи някаква тъмна фигура.

— Какво правиш тук, момиче? — препречи ѝ пътя съдебният пристав Малбрук със своето ужасяващо лице и отвратителни рани.

— Махни се! — изпищя Ребека. — В името на Христа!

Видението тутакси изчезна. Девойката успя да стигне до стената на гробището, изкатери се по нея и побягна в нощта. Тя беше толкова ужасена, че дори не забеляза тъмната фигура с качулка на главата, кацнала като някой грамаден гарван на върха на църковната кула, която наблюдаваше всяка нейна стъпка.

Тази нощ Ребека не спа добре, но въпреки това на другата сутрин се събуди много преди зазоряване. Щом отвори очи, тя огледа спалнята си, взирайки се напрегнато във всеки един предмет. Дълбоко в сърцето си девойката знаеше, че след сблъсъка ѝ с Фрогмор животът ѝ ще се промени завинаги. Тя слезе в салона на кръчмата и без да обръща внимание на сънените слуги, които вече се захващаха с ежедневните си задължения, се насочи към вратата. Тъкмо се канеше да излезе, когато Питър я хвана за рамото.

— На сутрешната служба ли отивате, мистрес? И ние ще дойдем. Ще седнем отзад.

Ребека кимна.

— Аз ще избързам пред вас, понеже искам да си намеря място отпред — девойката се наклони да се обърне, но после сграбчи ръката на главния слуга. — Баща ми няма да се върне, Питър. Каквото и да стане — добави тя, — грижи се за кръчмата!

След тези думи Ребека излезе на пазарния площад и въпреки мъглата успя да види, че към църквата вече са се запътили и други селяни. Сутрин обикновено се отслужваха две литургии — едната точно след зазоряване, а другата — малко по-късно. Тя тръгна по пътеката.

Църквата беше студена и неприветлива. Ребека седна край основата на една колона, точно под амвона. Клисарят Симнъл, който

още изглеждаше потиснат от отсъствието на Марго, вече беше запалил свещите в олтара и в момента отваряше Библията, поставена върху аналоя, за да е готова за Фрогмор. Девойката се облегна на колоната и затвори очи. В нефа продължиха да влизат хора.

Когато светлината, която нахлуваше през прозорците, се засили, Симнъл удари камбаните. Нефът вече се беше изпълнил с множество приглушени гласове — съселяните се поздравяваха един друг или пък се караха на децата си, за да не вдигат шум с игрите си. Ребека се съсредоточи върху звъна на камбаните, който звучеше ниско и печално, сякаш призоваваше енорияшите не на сутрешна служба, ами на погребение.

Девойката отвори очи и се огледа наоколо. Повечето от селяните вече бяха дошли, но нито един от тях не беше седнал близо до нея. Още по-зловещото беше, че Калъртън и помощниците му се бяха събрали на групичка и мрачно я наблюдаваха. Камбаните замлъкнаха. Фрогмор излезе от олтара и се поклони пред кръста, но вместо да се насочи към Библията върху аналоя, той тръгна право към амвона. После се огледа из нефа и хвърли изпълнен с лукавство поглед към Ребека.

— Днес избрах един малко по-различен текст — започна пасторът. — „Врачка да се не оставя жива!“^[1]

В нефа се надигна одобрителен шепот и Ребека се вцепени. После в църквата настана тишина; дори децата млъкнаха. Семействата, които седяха по пейките или по студените каменни плочи на пода, бяха приковали очи във Фрогмор и не помръдваха от местата си.

— „Врачка да се не оставя жива!“ — повтори пасторът. — Но врачката след нас, скъпи енорияши, не е само врачка! Освен това тя е изменничка и бунтовничка!

— Изгорете я! Изгорете я! Изгорете я! — започнаха да му пригласят хората, насядали в задната част на църквата.

Ребека едва потисна паниката, която се надигна у нея. Фрогмор, Калъртън и групичката на най-задния ред явно й бяха устроили капан.

— Какво става, пасторе? — надигна се пивоварят Бедоус; Ребека го познаваше като добър човек и приятел на Бартоломю.

— Седни, човече! — прогърмя гласът на Фрогмор. — Това е Божи дом!

— Точно така! — изкрещя му в отговор Бедоус. — Божи дом! Не съд!

Пасторът остана невъзмутим.

— Хората от тази енория — сопна се той — имат право да се събират и да изобличават изменниците, независимо дали става дума за вещици, за предатели, които подслоняват враговете на кралицата, или и за двете!

Бедоус увеси нос и си седна обратно на мястото.

— Ти! — посочи Фрогмор към Ребека. — Ти си вещица и предателка!

— А вие, сър — изкрещя в отговор девойката, скачайки на крака, — сте долен убиец!

Думите ѝ прозвучаха толкова драматично и неочаквано, че групичката в задната част на църквата, пригласяща възторжено на пастора, мигом замлъкна. Ребека се взря гневно в останалите енорияши.

— Замислете се. Спомнете си какво се случи, откакто той дойде в Дънмоу — тя посочи към Фрогмор. — Хората започнаха да изчезват мистериозно и да намират смъртта си по най-неочаквани начини! Същото се случи и с баща ми, Бартоломю Ленъкс!

— Какви са тези глупости? — приближи се към нея Калъртън.

— Ако идете в костницата — отвърна му рязко Ребека — и претърсите ямата отзад, ще намерите трупа на баща ми! — тя се обърна към Фрогмор, за да види реакцията му, но погледът на пастора беше насмешлив и сърцето на девойката падна в петите.

— Да не би да твърдиш — отвърна Фрогмор спокойно, — че някой е убил баща ти и е захвърлил тялото му в костницата?

— Да, това твърдя, а човекът, който го е убил, сте вие!

Изведнъж съдебният пристав Малбрук, старицата Уайът, Марго и баща ѝ се появиха до една от колоните. Зловещите им лица се визираха свирепо в нея, а раните по гърлата и гърдите им зееха. Ребека почувства, че ѝ прилява. Тя се пресегна и се подпря на колоната пред себе си.

— Да не си пияна? — подигра ѝ се пасторът.

— Много добре знаете, че не съм! — отвърна задъхано тя. — И много добре знаете какво има в костницата!

— Глупости! — настоя Фрогмор. — Мастър Калъртън, вземете хората си и претърсете костницата!

Ребека се огледа наоколо и видя, че живите мъртви, които беше зърнала за миг край колоната, сега са се настанили на местата, които Калъртън и хората му току-що бяха освободили.

— Това е пълна лудост — промърмори девойката.

Стомахът ѝ се сви, а коленете ѝ се подкосиха. Останалите енориаши бяха вперили в нея студени погледи. Сякаш измина цяла вечност, преди Калъртън да се върне в църквата, изтупвайки праха от наметалото си с кожените си ръкавици.

— Нищо особено — извика той. — Само купчина кости.

Ребека не знаеше какво друго може да стори. Тя се свлече в основата на колоната, скръствайки ръце пред гърдите си.

— Има и още нещо — продължи Калъртън, измъквайки едно парче пергамент от кесията си. — Това са показанията на Бартоломю Ленъкс, които той собственоръчно написа, преди да замине за Колчестър. В тях кръчмарят обвинява дъщеря си, че е вещица и че убива онези, които не харесва, но най-вече — че е укривала йезуита Сен Клер!

Ребека изтръгна свитъка от ръцете на съдебния пристав и той хукна след нея, за да ѝ попречи, в случай че се опита да го унищожи. Девойката зачете документа и се вцепени. Почеркът, начинът на изразяване и подписът в дъното бяха на баща ѝ, но обвиненията сигурно бяха скалпени от Фрогмор.

Ребека нямаше сили да продължи да чете. Баща ѝ беше написал невероятно гнусни лъжи: че подозирал, че тя не му е истинска дъщеря; че заешката ѝ устна била дяволски белег; че омагьосвала онези, които не харесвала, и че помогнала на йезуита Сен Клер да избяга от кралското правосъдие.

— Това са лъжи! — изкрещя тя, хвърляйки парчето пергамент на земята. — Баща ми не може да ги е написал!

— Така ли? — подпухналото от пиене лице на Калъртън се разтегли в усмивка. — А как тогава ще обясниш появата на този документ, написан с неговия почерк и подписан със собствената му ръка? Баща ти дойде у дома, даде ми парчето пергамент и ми се закле върху Библията, че всичко в него е самата истина!

— Направили сте някакъв номер! — изпищя Ребека. — Някаква ужасна магия!

— Ужасна магия, значи — присмя ѝ се Фрогмор. — Направо не знам какво да те правя, Ребека Ленъкс! Идваш в тази църква и пред лицето на Бога заявяваш, че трупът на баща ти лежи в костницата. Наричаш пастора си убиец, а съдебния пристав — лъжец. Какво наказание мислиш, че заслужаваш след всичките тези прегрешения?

— Изгорете я! — Луси, камериерката, си проправи път през тълпата; румените ѝ страни бяха поаленели от злоба.

Щом стигна до Ребека, слугинята така зашлеви девойката през лицето, че клетото момиче политна назад и се блъсна в колоната. Почти изгубила съзнание, Ребека се строполи на земята.

Църквата мигом се изпълни с викове и крясъци, които отекнаха в съзнанието на девойката подобно на рев от разбиващи се о брега вълни. В следващия момент тълпата я заблъска, изправи я на крака, а Калъртън омота около нея някакво въже. Неколцина от селяните се опитаха да ѝ помогнат, но безуспешно. Бедоус си проправи път през навалищата, но скоро беше изблъскан встрани. Питър, главният слуга от кръчмата, се помъчи да озапти Луси, но някой го удари по главата и той рухна на пода.

В църквата настана пълен хаос. Хората на Калъртън повлякоха Ребека към предната врата сред море от озъбени лица, изпълнени с омраза. Сега животът ѝ беше в ръцете на съдебния пристав, който вървеше най-отпред на цялата процесия и разгонваше зяпачите с жезъла си. Девойката се опита да улови погледите на бащините си приятели, но те извърщаха очи. Крясъците: „Изгорете я! Изгорете я!“ не секваха. Ребека цялата се тресеше от страх. Въжето, с което я бяха вързали, беше здраво стегнато и ѝ пречеше да диша. Тя не можеше да повярва, че всичко това се случва наистина. Може би сънуваше поредния си кошмар и скоро щеше да се събуди?

— Помощ! — извика тя.

Молбата ѝ беше посрещната със смях. Хората на Калъртън я извлякоха навън и студеният сутрешен въздух малко я посвести. Ребека беше чувала, че в някои села, в които паниката на хората ги карала да виждат вещици едва ли не навсякъде, се е случвало да замъкнат няколко жени на пазарния площад и да ги изгорят или обесят без съд и присъда. Тъкмо това я чакаше и нея.

Стражарите продължиха да я блъскат и бутат, принуждавайки я да върви напред. В един момент тя се спъна и падна. Кожените ѝ обувки мигом бяха свалени от краката ѝ, а пръстенът от малкото ѝ пръстче — изхлузен. Хората късаха цели парчета от вълнената ѝ рокля. Към нея полетяха буци пръст, а едно парче тор я улучи в устата. Тя се задави и се разкашля, но това само предизвика още по-бурен смях у зяпачите. Нямаше ли някой да ѝ помогне?!

Когато стигнаха в селото и стъпиха на калдъръма, хората на Калъртън продължиха да я влачат и босите ѝ крака съвсем се израниха. Накрая стигнаха до площада. Ребека видя табелата на „Сребърният дракон“. На вратата на кръчмата се беше струпала цяла тълпа от хора с чаши в ръце. По площада изтрополи някаква каруца, пълна със съчки и папрат, която — за неин ужас — спря близо до стълба за бичуване. Скоро около него беше издигната висока клада.

— Невинна съм, за Бога! — изпищя тя.

Тълпата обаче беше озверяла и нямаше да се успокои, докато не видеше да се пролива кръв. До стълба за бичуване беше поставен някакъв стол, върху който я накараха да се покачи. После стегнаха още въжета около тялото ѝ и натрупаха подпалки чак до гърдите ѝ. Сред морето от хора около нея имаше мъже, жени и деца, които беше познавала през целия си живот. Някои от тях тя смяташе за приятели, а на други двамата с Бартоломю бяха помагали неведнъж и дважд. Ребека погледна към кръчмата с надеждата, че баща ѝ ей сега ще се завтече към площада и ще я отърве от този кошмар. А може би някой от приятелите му щеше да ѝ се притече на помощ? На малката тераса над входната врата имаше някакъв човек. Тя се вгледа по-внимателно и разпозна Малбрук — злите, кървясали очи на съдебния пристав бяха приковани в нея. На ъгъла на уличката, която водеше към задната част на „Сребърният дракон“, стоеше старицата Уайът и ѝ махаше с букетче цветя. В следващия момент ноздрите на Ребека се изпълниха с дим и тя с ужас се взря в мъжете с факли в ръце, които бяха наобиколили кладата. Девојката затвори очи.

— Мили Боже! Света Дево!

Изведнъж яростните викове заглъхнаха и на площада се възцари пълна тишина. Към кладата се беше приближил мъж на бял кон, облечен в рицарски доспехи. Мъжът беше Майкъл Сен Клер, който

вече не изглеждаше като беглец. Прекрасното му лице беше гладко избръснато и прачеше от здраве.

— Помощ! — извика Ребека.

От кладата се вдигна стълбче дим и опари гърлото ѝ. Тя се закашля, а очите ѝ се насълзиха. Пламъците бързо обхванаха папратта и изпълниха въздуха с пукот.

— Спрете! — извика някой. — В името на кралицата!

Ребека усети да разтурват кладата, а после и димът се разпръсна. Площадът беше пълен с конници с мечове в ръце. Зяпачите бягаха като пилци, за да се скрият в кръчмата или в уличките наоколо. Мъже пълнеха цели ведра с вода от конските поилки и ги изливаха върху пламъците. Ребека се помъчи да се освободи от въжетата, с които беше вързана. В този момент пред нея се изправи някакъв мъж с широкопола шапка на главата.

— Майкъл!

Девојката съзря проблясък на стомана и в следващия момент ножът на мъжа преряза въжетата. Тя рухна в ръцете му, но когато погледна нагоре, видя суровото лице на Купър, човека на Юда.

---

[1] Втора книга Мойсеева — Изход, 22:18. — Бел.прев. ↑

6.

Пастор Фрогмор препускаше лудешки по оградената от дървета пътека, която водеше извън Дънмоу. От време на време посягаше с ръка към дисагите, провесени от седлото му, за да се увери, че все още са там. Щом стигна до кръстопътя, той дръпна юздите. И от двете му страни се издигаха останките от прастарата гора, която някога беше покривала цялата източна част на кралството. Фрогмор погледна към небето — денят щеше да е студен.

— Сняг — промърмори той. — До довечера ще завали сняг.

Пасторът изчака конят му да се съвземе от бесния галоп, а после отпра бялата си якичка и я захвърли в храстите. Ослуша се, но не чу нищо обезпокоително. Явно хората на кралицата все още бяха твърде заети с бъркотията на площада, за да тръгнат след него.

— Жалко — въздъхна Фрогмор, навеждайки се напред, за да потупа коня си по врата. — Много, много жалко.

Той беше убеден, че Сен Клер не е дошъл в Дънмоу само за да се скрие. Йезуитът сигурно беше чул отнякъде за онази девица, Ребека Ленъкс, и беше решил да я спечели на своя страна.

— А бях толкова близо!

Фрогмор се усмихна мрачно по посока на високите бесилки, наредени от едната страна на кръстопътя. Ако човекът на Юда беше закъснял или пък малоумната тълпа беше действала по-бързо, проклетата кръчмарска слугиня вече щеше да е станала на пепел. Той въздъхна и подкара коня си към пътеката, която щеше да го изведе на пътя за Лондон.

Беше неделя, така че наоколо нямаше жива душа и Фрогмор спокойно можеше да се отдаде на мислите си. Той беше идвал в Дънмоу и преди, но това беше преди много, много години. Оттогава селото се беше разраснало, беше се появил и „Сребърният дракон“. Така или иначе, Фрогмор нямаше да се върне там, ако не му се беше наложило да се скрие и да обнови силите си. Освен това трябваше да разбере какво е намислил Сен Клер.

Той си спомни лютата схватка помежду им, състояла се в нефа на „Сейнт Майкъл“. Не че се страхуваше от йезуита, о, не, но Сен Клер започваше; да се превръща в проблем. Някога, преди години, Фрогмор можеше да се скита необезпокояван из цяла Европа. Всъщност беше ходил дори до новите земи отвъд Атлантическия океан и не беше срещал никакви пречки по пътя си. Разбира се, случвало се беше да попадне на някой по-упорит служител на закона, но повечето от тези досадници можеха да бъдат подкупени, някои се наложи да бъдат убити, а останалите просто не можеха да му се опрат. Сен Клер обаче беше различен. Фрогмор дръпна юздите и се вгледа в гарваните, намерили подслон сред черните клони на дърветата.

— Де да притежавах силата им! — прошепна той.

Това обаче трябваше да почака. Трябваше да развива дарбите си постепенно. Както и да е, този Сен Клер го преследваше като зла прокоба. Когато й да се обърнеше, йезуитът все беше зад гърба му. Откога продължаваше всичко това? Две-три години? Да, толкова някъде, ако включеше и времето, през което двамата бяха пътували заедно. После беше последвала онази жестока битка в покрайнините на Рим. Фрогмор беше убеден, че е убил съперника си, но година по-късно Сен Клер отново се беше появил и беше продължил да върви по петите му.

Първоначално Фрогмор не се беше обезпокоил особено. Йезуитът изглеждаше безобиден като муха, но с течение на времето се оказа неизкореним като плевел. Фрогмор наемаше убийци, които го причакваха в мрака, но Сен Клер успяваше да им се изплъзне. Плащаше на куртизанки, за да му поднесат отровено вино, но Сен Клер, този фукльо, отказваше даровете и отблъскваше приносителките им. По едно време йезуитът съвсем се доближи до него и на Фрогмор му се наложи да се изправи лице в лице с него. Оказа се, че Сен Клер е майстор на меча и на един или два пъти дори беше на път да го надвие, но в последния момент винаги отстъпваше, сякаш знаеше, че не може да го унищожи по този начин.

Въпреки това Фрогмор се обезпокои не на шега и възползвайки се от дарбите си и богатството, което беше натрупал, се зарови из библиотеките. Решен да открие всички книги, посветени на великата сила на магията, той посети библиотеката на граф Хъмфри в Оксфорд, мина през богато снабдените скриптории на различни абатства и

монастири, а най-накрая замина за Москва, за да прочете трактатите, пазени под ключ в манастира „Свети архангел Михаил“ в двореца Кремъл. В ума му се беше загнездило едно съмнение, но той не смееше да го признае дори пред себе си.

До този момент Фрогмор винаги беше смятал, че е непобедим. Той беше сключил сделка със силите на мрака, но добре знаеше, че всичко в живота подлежи на промяна и че нищо не се дава даром. В крайна сметка щеше да му бъде поискана сметка и магьосникът щеше да бъде принуден да я плати. Да не би Сен Клер да беше неговото изкупление, беше започнал да се чуди той. После се беше опитал да влезе във връзка с началниците на йезуита в Рим, но така и не беше получил отговор от тях. Накрая дори беше потърсил начин да научи нещо за предците му, но пак беше ударил на камък.

Фрогмор чу някакъв звук и ръката му мигом се стрелна към камата. Пътеката пред него беше пуста, но в далечината трополяха конски копита. В следващия момент конникът се появи в полезрението му и той стисна дръжката на оръжието си още по-здраво. Въпреки разстоянието си личеше, че мъжът е опитен воин. Странникът беше увил плаща си около тялото си и беше нахлупил качулката върху главата си, но яздеше боен кон, пък и освен подрънкването на сбруята се чуваше още някакъв шум, който наподобяваше удряне на стоманен меч в кожено седло. Освен това стойката на непознатия подсказваше, че в ръката му има я арбалет, а пистолет, я кама. Фрогмор се вгледа в почернялото му от слънцето лице, напомадените му мустаци и брада, вързаната му на опашка коса, обичата на дясното му ухо и кожения жакет под наметалото му.

— *Rax et bonum*^[1], пътнико! — извика магьосникът, вдигайки дясната си ръка в знак на мир.

Теодоро Рагуза дръпна юздите на коня си и върна камата си в ножницата. Мъжът насреща му беше облечен като пастор, но въпреки това не приличаше на Божи служител — стойката му беше отпусната, което издаваше, че изобщо не е разтревожен от срещата им, а ръката му несъмнено лежеше върху дръжката на някакво оръжие, скрито под черния му плащ.

— *Rax et bonum!* — промърмори Рагуза, оглеждайки Фрогмор от глава до пети.

Магьосникът стисна юздите на коня си.

— Значи ще ме пуснете да мина, така ли?

Рагуза сви рамене, но когато Фрогмор понечи да продължи по пътя си, наемникът застана пред него.

— Казвам се Хенри Фрогмор и съм пастор на енорията Дънмоу. Не ви желая злото, сър!

— Аз пък се казвам Теодоро Рагуза и съм търговец. Сигурен съм, че не ми желаете злото.

Наемникът изцъка с език. Все още чувстваше вкусът на ароматното вино, което беше погълнал предишната вечер, и сладкото ухание на кръчмарската слугиня, с която беше лудувал. Той вдигна облечената си в ръкавица ръка и обърса нос в ръкава си. Ама че беше студено на този проклет остров!

— Чудя се дали не можете да ми помогнете, пастор Фрогмор. Нося писма за един от хората на кралицата; казва се Уилям Купър. Чух, че е тръгнал по петите на някакъв йезуит на име Майкъл Сен Клер, а доколкото разбрах, този мъж е бил забелязан в околността...

Фрогмор се успокои и се усмихна.

— На прав път сте, сър — той посочи зад себе си. — Когато стигнете до кръстопътя, продължете направо. Така ще стигнете до Дънмоу — той приближи коня си до този на Рагуза. — Но нима не сте чули новините?

Наемникът поклати глава.

— Йезуитът беше заловен и отведен в замъка Колчестър.

Рагуза кимна.

— И?

Фрогмор едва обузда желанието си да се наведе и да пререже гърлото на този мъж. После щеше да завлече трупа му в гората и да изтръгне сърцето от гърдите му. Магьосникът обаче обичаше да сварва жертвите си неподготвени.

— Явно Сен Клер е имал съучастници в Дънмоу, така че мастър Купър ще остане в селото, докато не ги разкрие.

— А вие накъде сте тръгнали? Май не е много богоугодно един пастор да изостави паството си в неделя сутринта...

Колкото повече се вираше в мъжа пред себе си, толкова по-неспокоен се чувстваше Рагуза. В този пастор имаше нещо гнило, но той още не можеше да определи какво, а пък и не можеше да си позволи да се забърква в разни неприятности. В тази затънтена и

скована от студ страна наемникът беше чужденец, а местните жители мразеха чужденците. Рагуза трябваше да внимава; и най-малкото нарушение на закона можеше да го прати в дранголника, а оттам — на първия кораб, отплаващ от кралството.

Рагуза знаеше, че Душегубеца е в Англия. Нямаше как да не е, понеже Сен Клер също беше тук. Но след като йезуитът беше заловен, къде ли можеше да се е дянал магьосникът? Той се вгледа в заслонените от тежки клепачи очи на този пастор, който беше поел на път в неделя, когато студенокръвните обитатели на острова имаха обичай да се събират в сивите си, мрачни църкви.

— Това си е моя работа — отвърна тихо Фрогмор. — Но щом питате — нося писма до местните съдии. Купър ще има нужда от подкрепление. Ако желаете да си поговорим още, може да ме изчакате в Дънмоу.

След тези думи магьосникът заби шпори в хълбоците на коня си, докосна шапката си за поздрав и спокойно се отдалечи. Той очакваше непознатият да го последва, но когато погледна през рамо, видя, че Рагуза вече е продължил по пътя си. Фрогмор дръпна юздите. Магьосникът можеше да познае наемен убиец и със затворени очи. Рагуза беше толкова търговец, колкото той беше пастор. Освен това Фрогмор беше сигурен, че е чувал името му и преди. Мъжът май беше венецианец. Но какво тогава правеше в Англия и за какво му беше притрябвал Сен Клер? Всичко това можеше да означава само едно — наемникът търсеше него.

Фрогмор продължи да язди, докато пред погледа му не се появи димът от комина на кръчмата, в която Рагуза беше прекарал предишната нощ. Той затвори очи, потапяйки се в мрака, и призова силите, които винаги бяха готови да му помогнат. После слезе от коня и продължи да върви по пътя, докато не попадна на една тясна пътечка, която навлизаше сред гората. Фрогмор отведе коня си на една полянка, която изглежда щеше да му свърши работа. После спъна добичето, свали дисагите от седлото и се отдалечи. Когато стигна до някакъв покрит с мъх камък, той приклезна, разкопча дисагите и извади оттам една напоена с кръв кърпа. Вътре беше увито човешко сърце. Фрогмор разгъна кърпата, постави сърцето върху камъка и запали от двете му страни двете свещи, които беше откраднал от църквата, предпазвайки фитилите от вятъра, докато пламъците не се разгоряха напълно.

След като свърши това, Фрогмор седна на земята, кръстоса крака и разпери ръце. После вдиша дълбоко, за да прочисти ума си. Накрая отвори очи и се взря в мъглата, която вече се събираше покрай него. Студеният вятър беше утихнал. Малката полянка се изпълни със силен аромат, наподобяващ този на току-що отворена кутийка с подправки. Фрогмор тихо запя, призовавайки тъмните си господари.

На триста стъпки от тази полянка Мариота; слугиня от близката кръчма, тъкмо събираше подпалки. Девојката беше замечтана и вървеше бавно. Търговецът, който се беше възползвал от нея снощи, я беше изтощил, но едновременно с това я беше направил с две сребърни монети по-богата. След това Мариота с радост беше избягала от кръчмата, далеч от подигравките на останалите. Всъщност девојката винаги правеше така, преструвайки се, че излиза да събере подпалки за камината, но всъщност отиваше да скрие току-що спечеленото сребро под един стар дъб, ударен от мълния. Мариота нямаше доверие на кръчмаря, а и на никого друго в кръчмата, и това място ѝ се струваше много по-сигурно от което и да е друго скривалище. Тя вече беше заровила монетите и сега събираше разни изпадали клонки колкото да разсее подозренията на останалите слуги.

Мариота се усмихна на себе си. Някой ден щеше да им даде да разберат! Щеше да се махне от проклетата кръчма и завинаги да забрави за мърлявата тръстика по пода, за изпоцапаните маси и гъмжащите от всякакви гадини спални. Щеше да вземе всичкото си сребро и да отиде в големия град!

Мариота тръгна да се връща, но изведнъж спря. Отначало си помисли, че си въобразява, но ето че до обонянието ѝ отново достигна несравнимото благоухание на скъп парфюм. Точно като онези, които дамите и господата с благородно потекло използваха всеки път, когато се отбиеха в кръчмата! Това обаче беше доста странно. Все пак девојката се намираше наред гората... Освен това към аромата на парфюм се примесваше и някаква друга миризма. На восъчни свещи? Мариота застана неподвижно и се послуша. В сутрешния въздух се разнасяше някаква песен. Тя едва се сдържа да не потръпне. Най-накрая любопитството ѝ победи страха и тя запристъпва по посока на гласа, оставяйки наръча съчки на земята.

Мариота стигна до полянката и се взря невярващо в мъжа, който беше седнал с разперени ръце пред някакъв камък. Върху камъка горяха две свещи. Тя, разбира се, беше чувала много истории за разни магьосници и вещици, но това все пак бяха само приказки за сплашване на децата. Или не бяха? Девойката не можеше да откъсне очи от мъжа. Мъглата покрай него се беше сгъстила и тя имаше чувството, че е потопен във вода — също като онзи коняр в кръчмата, който така се напи, че се удави в развъдника за шарани.

Изведнъж мъжът се промени. После се изправи на крака и Мариота бързо се отдръпна в гъсталака. Тя разпозна лицето му. Същият човек беше идвал при господаря ѝ. Как му беше името? Бартоломю Ленъкс. Но това не можеше да бъде! Слугинята беше чула слуховете и много добре знаеше, че този Бартоломю е изчезнал безследно! Какво изобщо ставаше тук? Как можеше един човек да се превърне в друг? Въпреки това пред очите ѝ стоеше точно Бартоломю Ленъкс — висок и як мъж с оплешивяваща глава. Изведнъж Мариота почувства някакво стягане в гърдите и се задъха. Тя отстъпи назад. В този момент около глезена ѝ се уви някакво пълзящо растение и девойката се просна на земята. Когато погледна нагоре, Бартоломю Ленъкс стоеше над нея.

Ребека дойде в съзнание. Всяка частица от тялото ѝ я болеше. Главата ѝ беше натежала, а в устата ѝ още се долавяше вкус на дим. Девойката лежеше в ъгъла на някакъв хамбар, увита в едно одеяло. На известно разстояние от нея гореше огън, около който се бяха събрали спасителите ѝ. Тя облиза пресъхналите си устни. Умираще от жажда! Това място обаче ѝ беше познато. Ами да — намираще се в стария хамбар в покрайнините на Дънмоу! Ребека надникна през една пролука в дъсчената стена и видя, че навън вече се мръква. После миризмата на дим от огнището я накара да си спомни за озверялата тълпа и пламъците на кладата, и стомахът ѝ се обърна.

Девойката почувства, че ѝ прилязва, и се опита да се освободи от въжетата, които стягаха китките и глезените ѝ. В този момент една фигура се изправи и се приближи към нея през сумрака.

— Ребека Ленъкс!

— Мастър Купър, дайте ми нещо за пиене! Миризмата на дим просто ме убива!

Ребека се обърна на една страна и повърна. Когато приключи, се изправи, пое канчето с разредено с вода вино от ръцете на албиноса и го приближи към устните си.

— Пий бавно — предупреди я той. — Сложил съм вътре нещо, което ще облекчи болките ти и ще те приспи.

Ребека жадно отпи, а когато виното свърши, облиза канчето. Купър ѝ помогна да се намести на земята, слагайки едно вмирисано одеяло под главата ѝ и друго — върху нея.

— Ха така, завий се.

После албиносът се върна при спътниците си. Очите на Ребека натежаха. Когато девойката се събуди, наоколо беше тъмно, но отвън все пак се процеждаше някаква светлина. Тя си даде сметка, че сигурно е проспала цялата нощ, и се помъчи да седне. Похитителите ѝ хъркаха край угасналото огнище. Взирайки се през мрака, Ребека забеляза, че на пост стоят поне двама души — единият се беше разположил близо до вратата, а другият клюмаше в другия край на хамбара. Болките на девойката бяха попреминали, а от миризмата на дим вече не ѝ прилошаваше, но все още я мъчеше ужасна жажда. Тя се опита да навлажни устата си, разсъждавайки върху случилото се.

Купър явно се беше върнал в Дънмоу, но от това нейното положение изобщо не се беше подобрило. Хората му сигурно щяха да я отведат в Колчестър, а там кой знае какво щеше да ѝ се случи. Тя беше подслонила католически свещеник и освен това беше обвинена във вещерство! Беше ли възможно баща ѝ наистина да е в Колчестър?

Ребека затвори очи. Бартоломю беше мъртъв; брутално убит, а идеята ѝ да се противопостави на Фрогмор се беше оказала изключително глупава. Баща ѝ вече го нямаше и с живота им в „Сребърният дракон“ беше свършено! Девойката не можеше повече да сдържа сълзите си и в следващия момент цялата се разтърси от ридания. Всяка частица от тялото ѝ я болеше, дрехите ѝ бяха покрити с мръсотия и на всичкото отгоре беше вързана като някое прасе, очакващо да му теглят ножа. За миг ѝ се прииска да обвини Сен Клер, но всъщност негова ли беше вината? В този момент край нея се раздвижи някаква сянка. Тя вдигна очи и видя как Купър изважда камата си и срязва въжетата ѝ.

— Това беше глупаво и жестоко — отбеляза той; очите му все още бяха сънени. — Трябваше да те развържа много по-рано. В крайна

сметка, къде би могла да отидеш? Жителите на Дънмоу не биха ти помогнали. По-скоро биха те обесили или пък биха те предали, за да вземат наградата. Студено ли ти е?

— Вече нямам представа какво ми е — Ребека потърка китките и глезените си.

Купър вдигна одеялото от земята и нежно го уви около раменете ѝ. После прекоси хамбара и разбуди спътниците си. Те разпалиха огъня отново и скоро албиносът се върна при девойката с чаша ейл, малко сух хляб и няколко резена бекон.

— Когато се качиш на коня — каза той, докато я наблюдаваше как се храни, — ще вържа краката ти под корема му. Обещавах ли, че няма да избягаш?

Ребека кимна и се взря в странните му светлосини очи, чиито розови клепачи бяха напълно лишени от мигли. Девойката не можеше да определи дали албиносът се опитва да я утеши, или ѝ се подиграва.

— Къде отиваме? — попита тя.

— В замъка Колчестър.

— Защо?

— Много добре знаеш защо, Ребека. Сен Клер е задържан там, а ти си му помагала.

— Той ли ви каза това?

Купър си откъсна един залък от хляба, пхна го в устата си и внимателно го задъвка. Ребека забеляза, че зъбите му са бели и здрави.

— Не, Сен Клер не ни е казал нищо, но виненият мях и седлото, които намерихме у него, носеха отличителните знаци на бащината ти кръчма.

— Сигурно ги е откраднал.

Албиносът се усмихна.

— Откраднал е винен мях, така ли? Значи е влязъл в кухнята, взел е меха, а после е отишъл в конюшната, за да си подсигури и седло, и кон? О, предполагам, че междуременно се е отбил и в спалнята ти за парче марсилски сапун...

Ребека извърна поглед.

— Така или иначе, Сен Клер не те обвини — добави уморено Купър.

— Още не съм ви благодарила, задето ме спасихте от кладата в Дънмоу.

— Нямах избор — трябва да те предам на правосъдието на кралицата — албиносът се прокашля. — Щеше ми се да се срещна и с новия ви пастор, но когато стигнахме до църквата, той вече беше изчезнал.

— Кой е той? — попита девойката, без да се замисля.

Купър подуши въздуха и запуши нос.

— Това място вони — каза той, пренебрегвайки въпроса ѝ. — Нямам търпение да потеглим. Искаш ли преди това да се облекчиш?

Ребека се засрами от куркането на червата си.

— Излез навън — посъветва я албиносът. — Все пак си дама, а наоколо има само мъже. Ако някой от тях те закачи, веднага ми кажи!

Ребека с мъка се изправи на крака и излезе от хамбара, съпроводена от похотливите погледи на пазачите. Недалеч от вратата се виждаше пътеката, по която сигурно бяха дошли. Тя я прекоси и клекна в храсталака. Щом свърши, изми ръцете си в една локва дъждовна вода и вдигна очи. През нощта явно беше валил сняг, но денят обещавахе да е хубав. Небето беше ясно и вече светлееше от лъчите на изгряващото слънце. Над дърветата се забелязваше димът от комините на Дънмоу. Как ли се оправяше Питър, запита се тя. После осъзна, че вероятно никога няма да се върне в селото и тръгна обратно към хамбара. Купър вече даваше нареждания на хората си — повечето изпрати да се погрижат за конете, а двама трябваше да отидат в Дънмоу за провизии. Когато Ребека влезе, той я покани да се присъедини към него пред огъня.

За известно време девойката остана неподвижна, наслаждавайки се на топлината. Албиносът беше прав — тя нямаше къде да отиде. После Ребека отмести очи към мъжете, които си разменяха шеги, докато оседлаваха конете.

— Това са хората на шерифа — отбеляза Купър, проследявайки погледа ѝ. — Пълна измет. Като нищо могат да те изнасят, да ти прережат гърлото и да ти откраднат дрехите.

— Но вие, разбира се, не сте като тях — заяде се Ребека.

— И да, и не. Ако се наложи, аз също бих ти прерязал гърлото, но бих го направил, без да се усетиш — Купър хвана бялата си коса на опашка и я пристегна с черна панделка, след което внезапно се обърна и притисна пръст към заешката устна на девойката. — Какво е усещането да си необикновена, Ребека? — прошепна той.

Изведнъж хамбарът изчезна и девойката се озова пред някаква полуразрушена стена. Въздухът беше изпълнен с дим и ужасяващи писъци, а по земята се валяха множество мъртви и умиращи войници. Останалите, над чиито глави се вееха знамена в червено и златно, бяха вкопчени в свирепа битка. Лицето на Ребека пребледня още повече, а очите ѝ се оцъклиха.

— Ребека! — разтърси я Купър. — Гледайте си работата! — озъби се той на мъжете, които мигом се обърнаха, за да видят какво става.

Девойката въздъхна и се подпря на земята, за да си възвърне чувството за реалност. Намираше се в хамбара заедно с Купър. Наоколо миришеше на слама и овес. Беше януари месец, понеделник, навън беше студено, баща ѝ беше убит, а нея я водеха към Колчестър.

— Ребека, добре ли си?

Тя се засмя.

— Студено ми е и съм ранена, мастър Купър, да не говорим, че ме чака ужасна смърт. Как мислите, дали съм добре?

— При всички положения, куражът ти не те е напуснал — промърмори албиносът. — Освен това чух, че си надарена с ясновидска дарба. Е, вярно ли е?

— Така казват хората — отвърна предпазливо девойката.

Купър се приближи към нея.

— Ние с теб много си приличаме, Ребека — каза той и отново докосна заешката ѝ устна; после разкопча жакета си и батистената си риза и отдолу се показва снежнобялата му кожа. — Някога бях точно като теб — продължи албиносът. — Роден съм в Страуд, Глостършър. Родителите ми бяха богати арендатори, отглеждаха животни и обработваха земята. Почвата в имението им беше плодородна, трева имаше в изобилие, а стопанските постройки бяха солидни. Аз бях тяхното четвърто и последно дете. Двамата ми братя и сестра ми бяха красиви като картинки, но аз излязох бял като суроватка, с розови клепачи и нито един косъм по лицето. Започнаха да ме наричат „Заека“ — той се изкашля и плю. — Майка ми не можеше да ме гледа и затова ме даде на един кожар на име Ралф Купър. Добър човек беше той. Изпрати ме в църковното училище в Глостър, където се научих на четмо и писмо — Купър прехапа устни. — Всеки ден там, Ребека — прошепна той, — беше истински ад. Момчетата непрекъснато ме

гонеха из тесните улички, но може би трябва да съм им благодарен за това, тъй като на дванайсет се бях превърнал в опитен уличен боец, а на петнайсет вече въртях меча и камата.

— След като завърших училище, мастър Купър ме прати в университета в Кеймбридж. По това време вече се бях превърнал в местна забележителност. Дори проститутките ме обслужваха безплатно, понеже никога дотогава не бяха виждали такова чудо — особняците като мен обикновено не живеят дълго или пък биват удушавани още при раждането си.

Купър вдигна няколко съчки от земята и ги хвърли в огъня. Ребека го наблюдаваше напрегнато. Покрай грижите около Сен Клер в „Сребърният дракон“ тя не си беше давала сметка, че албиносът я е изучавал внимателно. Заешката ѝ устна обаче беше направила огромно впечатление на човека на кралицата и го беше накарала да погледне на нея като на своя духовна сестра. Девојката мигом забрави за болките си, за мъката си по Бартоломю и за омразата си към Фрогмор. Дълбоко в сърцето си тя се радваше, че отива в Колчестър. Каквото и да се случеше там, поне щеше да се срещне със Сен Клер, пък и този мъж може би щеше да ѝ помогне.

— Не съм разказвал тази история на никого — взря се Купър в нея, сякаш търсеше в очите ѝ някакъв намек за подигравка. — Един ден мастър Купър ме осведоми, че майка ми щяла да идва в селото. Истинският ми баща — няма да ти кажа името му — вече беше починал. Беше юни месец. Нощта преди посещението на майка ми не можах да мигна. На сутринта станах много преди зазоряване и се отправих към полето, за да набера малко диви цветя. Подбрах най-хубавите, най-свежите. После ги отнесох в работилницата на мастър Купър и изработих за тях малка кожена ваза, която украсих със сребърни медальони. Изкъпах се и се преоблякох, а на краката си сложих най-новите си обувки. Умът ми беше изпълнен с какви ли не фантазии. Представях си, че майка ми ще ме отведе у дома и ще ми обясни защо се е наложило да бъда отгледан от чужд човек. Така или иначе, около обяд я докара една разкошна карета и тя влезе в работилницата на мастър Купър — човекът на Юда замълча, а погледът в очите му бе така тъжен, че Ребека усети как ѝ дожалява за този странен мъж.

— Аз се приближих и коленичих пред нея. Майка ми беше удивително красива жена, Ребека. Косата ѝ блестеше като злато, а очите ѝ бяха светлосини. Всеки мъж би се влюбил в нея. По лицето ѝ обаче се четеше отвращение. „Ще ме вземеш ли у дома, мамо?“ — попитах я, поднасяйки ѝ подаръка си.

Купър пхна една сламка в устата си и се заигра с нея. Повечето от мъжете вече бяха излезли от хамбара и огласяха въздуха с виковете си. Албиносът се изправи.

— Какво ви отвърна майка ви? — попита Ребека.

— Нищо. Засмя се. След като повторих въпроса си, ме погали по косата, сякаш бях някое куче. После целуна мастър Купър по бузата и излезе на улицата.

— Не се ли видяхте пак?

— Ако се бяхме видели, щях да я убия — изсмя се албиносът зловещо; погледът в сините му очи беше станал леденостуден. — Преди малко ме попита кой е Фрогмор — приближи се Купър към девойката. — Той погубва душите на хората, Ребека. Мен обаче не ме е страх от него. И знаеш ли защо? Защото нямам душа!

---

[1] Мир и всичко добро (лат.). — Бел.прев. ↑

7.

След три дни изтощителна езда шайката на Купър и пленничката им най-после стигнаха до покрайнините на Колчестър. През целия път ги беше преследвало лошо време, а когато влязоха в града, там вече валеше проливен дъжд и търговците от главната улица и клиентите им се бяха втурнали да търсят подслон.

По време на пътуването Купър си беше възвърнал обичайното затворено и студено поведение и вече изглеждаше така, сякаш съжалява, че е разказал историята си на Ребека. Въпреки това той продължаваше да закриля девойката — когато един от хората му се опита да я опипа по гърдите например, албиносът първо го изрита в ребрата, а после така го преби с плоската страна на меча си, че онзи почти изпадна в безсъзнание. След тази случка никой повече не посмя да закачи момичето.

За последен път Ребека беше идвала в Колчестър по време на летния панаир преди две години и сега направо не можа да познае града. Тогава Бартоломю, Малбрук и разни други клиенти на „Сребърният дракон“ се бяха веселили до късно вечер, но сега наоколо беше мокро и мръсно и всичко тънеше в мрак и мизерия.

От време на време на пътя им излизаше някой просяк с протегната за милостиня ръка, но щом зърнеше лицето на Купър, а после и кралската емблема, пришита към жакета му, моментално се изпаряваше.

Най-накрая групичката им стигна до малкия парк, който обграждаше замъка, мина над миризливия крепостен ров и влезе през грамадната стражева кула. Мъжете свалиха Ребека от седлото и я завлякоха в някаква стая, пълна с тъмничари. Помещението беше неугледно, тръстиката по пода беше мокра и мърлява, а по масата беше разхвърляна храна. Наоколо обикаляха разни проскубани ловджийски псета, които се опитваха да се докопат до остатъците, но пияните им стопани ги отпъждаха. Въздухът вонеше нетърпимо. Ребека зърна препълнените нощни гърнета, наредени в един ъгъл, и стомахът ѝ се обърна.

— Какво, по дяволите, искате? — изправи се един от тъмничарите с чаша ейл в ръка.

Купър свали измокрената си от дъжда шапка и посочи към емблемата на ръкава си. Тъмничарят тутакси изтрезня, а другарите му млъкнаха.

— А, мастър Купър, вие ли сте — мазното лице на тъмничаря се разтегли в щърбава усмивка.

— Водя ти затворник, тъмничарю.

Мъжът погледна към Ребека и облиза устни.

— Я, вещица! Всъщност ако не беше заешката устна, девойчето щеше да е много хубаво...

Купър пристъпи към тъмничаря и така го удари в корема, че онзи рухна на пода. Един от останалите тъмничари излезе напред, сведе глава и протегна умолително ръце.

— Мастър Купър, моля ви!

— Добре ли е Сен Клер?

Тъмничарят кимна.

— Грижим се за него както наредихте. Вместо в тъмницата, го настанихме в една стаичка под стълбите, постлахме му чиста слама и го храним добре.

— Дай ми регистъра.

Тъмничарят се изправи и побърза да изпълни заръката на кралския служител. Скоро се върна с регистъра, една мастилница и перо. Купър старателно вписа новата затворничка, облизвайки с език ъгълчето на устата си като някой ученик.

— Затворничката се казва Ребека Ленъкс. Настаня я при Сен Клер и се погрижи да не ѝ се случва нищо лошо. Когато се върна, искам да я заваря суха, добре нахранена и готова да се изправи пред правосъдието на кралцията. В килията не бива да се допускат посетители. Ако тя или йезуитът пострадат, ще провеса всички ви на бесилото! Хайде, води я!

Тъмничарят побърза да се подчини и изведе Ребека от стаичката, а после я поведе по някакво вито стълбище, в дъното на което стояха на пост двама трезви и добре облечени мъже с алебарди в ръце. Те бяха от хората на Купър и изглеждаха като професионални войници. Когато човекът на кралцията, Ребека и тъмничарят минаха покрай тях, пазачите застанаха мирно. После затворничката и придружителите ѝ

тръгнаха по тесен коридор, осветен от факли. Тъмничарят спря пред килията в края на коридора и след известна борба с ключовете отвори вратата. Купър го изблъска встрани и въведе Ребека вътре. Мъжът, който до този момент беше седял на масата в един от ъглите, се изправи и въпреки обстановката Ребека засия — мъжът беше Сен Клер. Йезуитът беше облечен в мръсна бяла риза, кафяв вълнен жакет, целия покрит с дупки, и панталони в същия цвят, но краката му бяха боси. Любимият ѝ беше небръснат и рошав, но въпреки това девойката реши, че ѝ харесва дори повече от последния път, в който го беше видяла. Изразът на лицето му беше все така твърд, в очите му се четеше благост, а на устните му играеше лека усмивка. Сен Клер зализа косата си назад, сякаш се опитваше да си придаде по-представителен вид.

— Кого ми водите, мастър Купър?

— Нима не виждаш? — попита човекът на кралицата.

Йезуитът огледа Ребека от глава до пети.

— Виждам само, че горката девойка е мокра до кости.

„Ама че съм глупава“, помисли си Ребека. Разбира се, че със Сен Клер трябваше да се преструват, че не се познават. Тя обаче си беше позволила да се зарадва, че го вижда, и Купър със сигурност го беше забелязал.

— Хайде, хайде, Сен Клер — подкачи го човекът на кралицата, — не ми се вярва да не си познал спасителката си Ребека Ленъкс от „Сребърният дракон“ в Дънмоу — той погледна през рамо към тъмничаря. — Изчезвай! И заключи вратата след себе си!

Тъмничарят побърза да се махне, а Купър направи знак на йезуита да се върне на мястото си зад грубата маса.

— Седни, Сен Клер. Ти, Ребека, също.

Девойката се подчини. Тя винаги си беше представяла, че в тъмниците е мрачно и влажно, че стените са покрити с плесен, а по пода пълзят какви ли не гадини, но това помещение беше по-чисто от стаичката на пазачите горе. На пода нямаше никаква настилка, но каменните плочи блестяха от чистота. Всъщност килията се състоеше от две помещения, разделени със завеса. В едното имаше маса, няколко стола и един сандък със счупена ключалка, а в другото — две легла, още някакви мебели и малък прозорец високо в стената, през който влизаха въздух и светлина. Тъмничарите действително се грижеха

добре за Сен Клер. В тази част на стаята горяха три свещи — една върху масата и още две в роговите фенери, закачени на стената. Явно йезуитът беше ценен затворник и Ребека се зачуди какви ли тайни можеше да разкрие на властта. Купър се облегна на стената и се взря настойчиво в Сен Клер, а после отмести поглед към девойката.

— Хитрец си ти, Сен Клер — каза човекът на кралицата. — Предполагам, че и до Второ пришествие да чакам, пак няма да дочакам да си признаеш, че познаваш тази девойка.

— Вече ви казах, мастър Купър. Отидох в Дънмоу и се скрих в конюшната на „Сребърният дракон“. Преоблякох се като слуга и така влязох в кухнята. Оттам откраднах малко храна и един винен мях, после си оседлах един кон и препуснах надалеч от това проклето място!

— Мистрес Ленъкс изглеждаше много щастлива да те види...

— Разбира се, че ще е щастлива — Сен Клер се усмихна ослепително на Ребека; в очите му горяха весели пламъчета. — Горкото момиче сигурно не може да се нарадва, че името му е било очистено.

Ребека се вгледа в този мъж, чието пристигане в Дънмоу беше преобърнало живота ѝ. Независимо от обстоятелствата тя действително се чувстваше щастлива; всъщност доста отдавна не ѝ се беше случвало да е в толкова приповдигнато настроение. Ама че ирония! Беше изгубила предишния си живот и единствения си останал родител, но въпреки това се радваше да е в компанията на този хубав млад мъж, който в момента твърдеше, че не я познава.

— Мистрес Ленъкс — разпери ръце Сен Клер, — съжалявам, ако съм ви причинил някакви неприятности. Имам приятели в Англия, така че мога да уредя да ви се плати за нещата, които откраднах от кръчмата ви.

— Баща ми е мъртъв — избъбри Ребека и се нареди да продължи, но въпреки тъгата, която се изписа по лицето на йезуита, тя забеляза предупредителния му поглед.

— Мъртъв ли? — оттласна се Купър от стената. — За пръв път чувам, че баща ти е мъртъв, Ребека. Защо не ми каза?

— Защото не сте ме питали — отвърна девойката, уплашена от гнева на човека на Юда.

— Мен пък ме осведомиха, че е дал показания срещу теб и после е дошъл в Колчестър! — продължи Купър заплашително. — Съдебният пристав Калъртън ми каза.

— Щом той ви е казал, значи сигурно е вярно. Аз обаче смятам, че баща ми е мъртъв. Освен това не вярвам, че би се обърнал срещу своята плът и кръв.

Купър си пое бавно дъх, взирайки се в един от фенерите на стената.

— Ще се върна там — прошепна той — и ще ги избеся всичките!

— Може би трябва да вземете със себе си и мистрес Ребека — намеси се Сен Клер. — Уверявам ви, че девойката не е направила нищо лошо. Невинна е като ангел!

— Виновна е колкото теб, Сен Клер, и ти много добре го знаеш. Двамата оставате тук.

— Заедно? В тази килия? — подкачи го йезуитът.

— Ти си свещеник, Сен Клер, а това значи, че си положил обет за целомъдрие — озъби му се Купър. — Но дори да й посегнеш, тя сигурно ще се зарадва — с тази заешка устна едва ли има много кандидати... — той забеляза обидата в очите на Ребека и добави. — Съжалявам, мистрес. Ей сега ще изпратя онзи мързеливец тъмничаря да ти донесе чисти дрехи.

Йезуитът и Ребека останаха неподвижни, докато шумът от стъпките на Купър не заглъхна напълно. После девойката понечи да стане, но Сен Клер поклати глава. Той седеше, вперил поглед във вратата, и Ребека си даде сметка, че брой. Щом приключи, любимият ѝ се премести до нея и игриво я щипна по носа.

— Ужасно съжалявам, Ребека — прошепна той. — Нищо не съм им казал, но те видяха емблемата на „Сребърният дракон“ върху седлото и някои от другите вещи, които ми беше дала — Сен Клер се озърна към вратата. — Каквото и да си мислиш за мен, моля те да изпълниш молбата ми — не проговаряй, докато не ти кажа. Разбираш ли ме?

Ребека кимна. После йезуитът се върна на мястото си и гръмогласно започна да се извинява за неприятностите, които ѝ е причинил, като същевременно ѝ правеше знаци да каже, че е невинна. Когато девойката го стори, той допря ръцете си една до друга, сякаш я аплодираше.

— Е, мистрес Ленъкс, поне ни настаниха в прилична квартира — Сен Клер дръпна завесата между двете части на килията. — Разполагаме с нощно гърне, а в ъгъла има и нужник, който се оттича в крепостния ров, за да не се умирисва стаята. Осигурили са ни и кана с вода за миене, както и чиста кърпа, с която да се бършем. Освен това ме увериха, че завивките са почистени с пушек от гадини. Сутрин ни хранят със сух хляб и ейл, на обяд имаме същото меню като на стражите и разрежено с вода вино, а вечер ни дават твърд сухар и отново ейл. Напълно достатъчно, така че да не умрем нито от глад, нито от жажда. Тъмничарите са сбирщина пияници, но Купър така ги е наплашил, че няма да посмеят да ни закачат. Колкото до бъдещето — не знам какво ни чака, но предполагам, че ще ни отведат в Лондон.

В този момент някой тръгна да отключва вратата на килията и йезуитът млъкна. В стаята влезе Купър и подаде на Ребека една окъсана вълнена фуста, една рокля, едно леко мърляво наметало и две големи ленени кърпи.

— Съблечи си мокрите дрехи и облечи тези — каза той. — Предишната им собственичка беше обесена вчера сутринта, така че вече няма да има нужда от тях — албиносът се отправи обратно към вратата. — Ще останете тук, докато не реша какво да ви правя — след тези думи той затръшна вратата след себе си и превъртя ключа в ключалката.

Ребека взе вързопа с дрехи и се скри зад завесата. Съблече се, изсуши си косата с една от ленените кърпи и бързо навлече миризливите одеяния, които ѝ беше дал Купър. После окачи предишната си рокля, чорапи и наметка на закачалките, забити в стената, и надникна иззад завесата. Сен Клер стоеше над масата със затворени очи и се опитваше да подреди няколко твърди трохи хляб в права линия. Девойката беше виждала клиентите на „Сребърният дракон“ да играят на нещо подобно, но те използваха камъчета или монети. Тя понечи да се присъедини към него, но йезуитът поклати глава и посочи към леглото. Ребека послушно се отдалечи и легна. Имаше намерение да помисли върху последните събития, но скоро се унесе и заспа.

Сен Клер я разбуди грубо, разтърсвайки я за раменете. Тя седна в леглото. Навън се беше мръкнало и прозорчето в килията беше заприличало на черна дупка в стената. Йезуитът я хвана за ръката и я

поведе към другата част на помещението, посочвайки към масата. Тъмничарят беше донесъл две очукани дървени чаши, една нащърбена кана с вино и един поднос, върху който беше наредил няколко парчета хляб, резени месо и сирене. Сен Клер се прекръсти, благослови храната и подкани Ребека да започва да яде. От време на време си вземаше и той, но общо взето беше разсеян, сякаш очакваше някой да влезе в килията. Храната беше отвратителна. Изведнъж девойката почувства силна носталгия по „Сребърният дракон“, по ястията на баща си и по изпълнената му с апетитни миризми кухня. Сълзите вече напиреха в очите ѝ, но Ребека ги преглътна. Не биваше да мисли за миналото си! Вратата към него беше затворена и тя трябваше да се примири с това!

За да се разсее, девойката тайничко заразглежда гъстата коса на йезуита, острите му черти, големите му, изразителни очи и пълните му устни. Колкото повече се взираше в него, толкова по-голяма ѝ се струваше приликата му със статуята на архангел Михаил. Ребека гаврътна виното си на един дъх и изведнъж се почувства ужасно изморена. Сен Клер я подкани да се върне в леглото и тя с готовност го послуша. Последното нещо, което девойката си спомняше, беше как йезуитът я завива с одеялото и как гали косата ѝ, докато тя се унася.

По-късно през същата нощ Ребека се надигна в леглото, но не можа да определи дали се е събудила, или продължава да сънува. Завесата между двете стаи беше отдръпната и цялата килия беше окъпана в светлина. Йезуитът седеше на масата, а от двете му страни се бяха разположили още двама младежи. Косата на Майкъл беше вчесана и напомадена, лицето му блестеше като полиран метал, а очите му светеха като сапфири. И тримата мъже бяха облечени в златотъкани одежди и се взираха в някакъв златен бокал, украсен със скъпоценни камъни, който се носеше във въздуха между тях. Устните им шепнеха молитви, но колкото и да се напругаше, Ребека не можеше да разбере думите им. Тя знаеше малко латински и френски, но езикът, който използваша мъжете, беше съвсем друг.

Девойката се взираше като хипнотизирана в Сен Клер и в другарите му и все повече се убеждаваше, че телата им не са от плът и кръв, ами от пламъци, но пламъци, каквито тя не беше виждала дотогава. Тримата мъже изглеждаха като излети от разтопено злато, бликащо от нагорещена пещ. Те обаче изобщо не я забелязваха —

очите им бяха приковани в бокала, който хвърляше край себе си червеникави отблясъци, сякаш в чашката му гореше огън. В стаята беше топло и ухаеше прекрасно. Ребека вече съвсем беше изгубила чувството си за реалност и не виждаше нито стените, нито предметите наоколо. Зад Сен Клер и другите двама младежи се забелязваха още фигури, облечени в бляскави доспехи, които също участваха в молитвата.

Девојката потърка очи и когато погледна отново, видението беше изчезнало. В стаята цареше тъмнина, а през прозореца нахлуваше студ. Сен Клер спеше в леглото си. Отвън се чуваха виковете на нощните стражи. Ребека се сви под завивките и захапа кокалчетата на пръстите си, както правеше като малка, когато нощем в крчмата станеше тихо и сенките наоколо се сгъстяха.

За миг тя задряма, но не след дълго беше разбудена отново — този път от някакъв дрезгав глас, който я викаше по име.

— Ребека! Ребека!

Тя седна в леглото и ужасено се взря в поредното видение за тази нощ. Пред нея стоеше някаква фигура, облечена в наметало, само дето наметалото изглеждаше празно. Под качулката пък не се забелязваше лице — само две огнени цепки вместо очи.

— Ребека! Ребека!

— Остави ме на мира! — изпищя тя, размахвайки ръце и стискайки очи.

— Какво има, Ребека?

Сен Клер скочи от леглото и я хвана за ръцете. Очите му бяха сънени, а косата му — разрошена.

— Не знам — отвърна девојката и се отпусна върху пълната със слама възглавница. — Сънувах нещо, а после се събудих и видях някаква фигура с горящи очи, но без лице...

— Ставай — прошепна йезуитът.

Ребека го послуша; вече се чувстваше доста неловко. После обясни, че трябва да отиде до нужника и Сен Клер се оттегли в другата част на килията. Тъглчето, в което трябваше да се свре девојката, беше облицовано с груби камъни, които одраскаха гърба ѝ. Щом приключи, тя си изми ръцете и лицето с малко от застоялата вода в каната и дръпна завесата между помещенията. Сен Клер обаче не

седеше на масата, както беше очаквала. Единственото, което успя да види, беше някаква тъмна сянка до отсрещната стена.

— Ела тук, Ребека. Седни до мен. Опитай се да не вдигаш шум.

Когато девойката се настани до него, йезуитът я придърпа поблизо до себе си и тя мигом почувства как по тялото ѝ се разлива топлина и спокойствие. Ребека беше сигурна, че Сен Клер не би ѝ сторил нищо лошо, но защо тогава им беше да седят на тъмно, опрели гърбове о стената?

— Мисля, че не ни подслушват — прошепна йезуитът, — но дори да греша, нищо няма да чуят, защото запуших шпионките с парцали.

— Какво?

Сен Клер се засмя.

— Да не би да си мислиш, че ни сложиха в една килия, за да ни е по-добре? В стената, близо до леглата ни, са издълбани две шпионки. От другата страна има тайна стаичка, в която Купър е оставил на пост един от хората си. Разбира се, стражът сигурно отдавна е заспал. Освен това открих, че ако седнем тук и говорим тихо, няма да могат да ни подслушат нито иззад вратата, нито през шпионките. Така че, Ребека, ако имаме да си казваме нещо, предлагам това да става тук и то през нощта. Няма да палим свещи и ще гледаме да пазим тишина — той ѝ се усмихна в мрака. — Кажи ми сега за тези твои сънища.

Девойката му разказа и йезуитът тихичко се засмя.

— Явно ме смяташ за свой рицар и личен светец, но аз съм просто един йезуит и беглец.

— Не, не си — отвърна Ребека. — Ти преследваш Фрогмор. Не забравяй, че ви видях как се биете в енорийската църква в Дънмоу.

— Права си — промърмори Сен Клер. — Преследвам Фрогмор, а сега вече и ти си част от това преследване. Не мога да ти кажа нищо за първото ти видение, но второто — тази облечена в наметало фигура с нахлупена качулка и огнени очи — това определено е Фрогмор! Следователно той е в Колчестър и се опитва да разбере какво е станало с нас двамата. Съжалявам, че те въвлякох във всичко това, Ребека. Не, наистина, съжалявам. Кажи ми сега — какво стана в Дънмоу, след като си тръгнах?

И така, Ребека започна разказа си. От време на време йезуитът я прекъсваше, за да ѝ зададе някой и друг въпрос или пък да ѝ припомни

да говори по-тихо.

— Това, което ще ти кажа, Ребека, ще ти се стори абсурдно — каза той, когато девойката приключи. — Ти обаче трябва да ми повярваш. И помни, че няма да става дума за обичайни неща — тук са намесени зловещи сили — Сен Клер замълча. — На колко години е Фрогмор според теб?

— Трийсет и три-трийсет и четири...

— Хенри Фрогмор — заяви йезуитът — е поне на четиристотин години.

Девойката зяпна от изненада.

— Да, Ребека, точно така. Той е бил монах в Гластънбъри още по времето на крал Хенри II, който е умрял през 1189 година. Фрогмор произхожда от добро семейство. Като младеж се доказал като блестящ учен, присъединил се към бенедиктинския орден и бил ръкоположен за свещеник. Той бил много любознателен...

Сен Клер се канеше да продължи, но Ребека го стисна за ръката. През последните няколко минути, въпреки че наоколо цареше пълна тъмнина, тя беше почувствала внезапно безпокойство. В помещението сякаш беше нахлул студен въздух, а после откъм коридора се бяха дочули стъпки. За миг в съзнанието ѝ изникна следната картина: трима мъже, облечени в плащове с нахлупени качулки, се приближават към килията им и единият от тях носи ключ.

— Намираме се в огромна опасност!

— Знам — отвърна йезуитът, а после скочи на крака и побърза да се въоръжи.

Първото нещо, което попадна пред погледа му, беше прътът, на който беше закачена завесата. Той го изтръгна от стената и смъкна завесата. Ребека чу някакъв шум. В следващия момент ключът се превъртя в ключалката и вратата се отвори със замах. Един от тъмничарите нахлу вътре с усмивка на лице и факла в ръцете, която пхна в една от поставките на стената.

— Само проверявам дали всичко е наред, скъпа.

Девойката зърна тъмните сенки зад гърба му.

— Майкъл! — извика тя.

Йезуитът излезе напред, изблъсквайки я от пътя си.

— Пищи! — изрева той. — Пищи колкото ти глас държи!

В този момент тъмничарят изостави всички преструвки и извади меч и камата си. Останалите двама също се втурнаха в стаята и кожените им ботуши затропаха по покрития с каменни плочи под. Сен Клер пристъпи към мъжете, шумолейки с босите си крака, и насочи пръта към тях.

— Пищи! — извика той през рамо.

Ребека стоеше като закована. Защо бяха дошли тези тъмничари в килията им? Очите на подпухналите им от ейл лица изглеждаха оцъклени. Пияни ли бяха? Или бяха изпаднали в нещо като транс? Двама от тях пристъпиха към йезуита, но той замахна с пръта и улучи единия в лицето. Онзи отхвъркна назад. После Майкъл се опита да отбие нападението и на другия мъж, но той му се изплъзна и тръгна към Ребека. Тъмничарят беше извадил оръжията си и се движеше като насън. Девојката отстъпи назад и се блъсна в леглото. Мъжът ѝ се ухили похотливо и сякаш напълно забрави за схватката зад гърба си. После пусна меч и камата си на пода и се наклони към Ребека. На мъждивата светлина на факлата той приличаше на някаква противна жаба. Девојката се хвърли в атака. Тъмничарят залитна и се строполи на земята. Ребека падна върху него и започна да удря и да дере лицето му. После чу, че някой пищи, и едва в следващия момент си даде сметка, че звукът излиза от собственото ѝ гърло. Тя вдигна очи, за да провери какво става със Сен Клер, и видя, че прътът играе из стаята, а тук-там се забелязват и проблясъци на стомана. Тъмничарят под нея вече се беше окопитил и се опитваше да извади друга кама. Ребека заби зъби в тлъстия му врат и не пусна дори когато онзи започна да я удря с юмруци в ребрата.

Изведнъж девојката почувства, че вече не се намира в килията, а лежи върху покрития с тръстика под в някаква стая. Вътре бяха Фрогмор, Сен Клер и мастър Купър. Въпреки това тя продължаваше да чува звъна на оръжия и да усеща болката в ребрата си. Изведнъж във въздуха отекна силен гръм и в килията нахлуха още мъже. Човекът на кралицата закрещя някакви заповеди. Последва втори гръм. В килията замириса на барут, а тъмничарят под Ребека спря да се движи. Темето на мъжа беше отнесено, от раната бликаше кръв, примесена с парченца мозък, лицето му се гърчеше, а очите му шаваха в предсмъртна агония. Девојката се разкашля от миризмата на барут. След това нечий ръце я вдигнаха от пода и я хвърлиха на леглото. Сен Клер се беше облегал

на стената и едва си поемаше дъх, а прътът лежеше прекършен на две в краката му. Пистолетът в ръката на Купър още димеше. Мъжете зад него също бяха въоръжени с огнестрелни оръжия. И тримата нападатели бяха мъртви. Двама от тях бяха застреляни в главата, а третият беше с прерязано от ухо до ухо гърло и в момента от раната му течеше кръв и се просмукваше в пода.

Ребека имаше чувството, че сънува кошмар. Купър, облечен в черна връхна дреха и бяла риза и панталони, вървеше между труповите като някакъв зловещ гарван и проверяваше дали са мъртви. Човекът на кралицата се приближи до Сен Клер и му зашепна нещо. Йезуитът кимна, скръсти ръце и се плъзна надолу по стената. После Купър се обърна към Ребека; лицето му лъщеше от пот.

— Добре ли си? — попита той.

— Да, да.

Девојката размаха ръце и избухна в плач. В един момент си беше стояла в прегръдките на Сен Клер, а в следващия...

Купър пристъпи към нея и хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си. Ребека долови в погледа му съчувствие и още нещо, но албиносът бързо отмести очи. Той притисна дланта си към бузата ѝ, а после и към челото.

— Веднага преместете затворниците горе! — нареди той. — После почистете килията.

— Ами труповите?

— Изхвърлете ги в градския ров! — кресна Купър. — И кажете на някой от тези мързеливи тъмничари да ни донесе малко вино!

И така, Ребека и Сен Клер бяха изведени от стражевата кула. Нощният въздух беше студен и моментално вледени потта, избила по телата им. После минаха през един покрит с калдъръм двор, осветен от факли, и накрая влязоха в облицована с ламперия стаичка. Вътре имаше легло, маса, няколко стола, една полица с книги и един войнишки нар, чиито завивки бяха отметнати. По пода бяха разпръснати билки и въздухът миришеше приятно. Купър побутна Ребека към леглото.

— Седни там. Ако искаш пък — легни. Все едно, важното е да се успокоиш. А ти, Сен Клер, можеш да седнеш на ето този стол тук.

Девојката седна върху леглото, а после осъзна, че е само по нощница, и придърпа завивката върху себе си. Йезуитът вече беше

възвърнал самоувереността си, така че седна на един стол и се втренчи в Купър, барабанейки с пръсти по бедрата си. Човекът на Юда прегледа и двамата, сякаш беше лекар.

— Не сте ранени — заяви той накрая. — Ще живеете!

В следващия момент в стаята влезе някакъв слуга с една кана вино и три чаши. Купър ги грабна от ръцете му и почти изрита мъжа навън, затръшвайки вратата зад гърба му. После подуши каната.

— Най-добрия кларет — усмихна се той. — Явно вече започват да разбират кой съм.

— И кой сте? — попита Сен Клер лениво.

— За теб, йезуите, съм човек на Юда. Преследвам хората като теб. Предавам ви на властта живи или мъртви и си прибирам възнаграждението. За други съм верен служител на кралицата и първи съветник на Уолсингам. Ако кажа, че някой трябва да умре, той умира. Нося разрешително, подпечатано лично от нейно величество, така че никой — бил той благородник или селяк — не може да ме спре. Това съм аз, йезуите!

След тези думи Купър им поднесе по чаша вино.

— Пийте — заповяда той. — Може да ви прилошее малко, но пък ще се стоплите.

— Какво стана преди малко? — попита Сен Клер. — Нали уж тези мъже трябваше да ни пазят?

— Всъщност тези мъже убиха стражите ви — Купър седна на един стол и отпи от виното си. — Ако не бях чул писъците на девойката, щяха да убият и вас. Тук няма шпионки, йезуите, така че нека си говорим направо. Много добре знаеш, че нападателите ви са били изпратени от Фрогмор!

— Искате да кажете, че са били подкупени от него?

Купър поклати глава.

— Ех, йезуите, вместо свещеник трябваше да станеш актьор. Седиш си най-невинно насреща ми и ми се подиграваш в очите! Фрогмор не подкупва хората, не и ако не му се налага. Прекрасно знаеш какво прави с тях. А ти, Ребека, знаеш ли?

— Нищо не знам — сопна се тя. — Дори не знам защо съм тук. За човек на кралицата не бих казала, че се грижите много добре за поданиците й.

Усмивката на Купър се разшири и той намигна на девойката.

— Харесвам те, Ребека Ленъкс — албиносът остави чашата си. — Всъщност трудно ми е да реша кого харесвам повече — теб или йезуита. Господ не обича страхливците, а вие и двамата не сте такива. Както и да е. Разсъждавах над последните събития и ето какво — Фрогмор не е никакъв пастор; той е Душегубеца! — той посочи към Ребека. — Предполагам, че ти си причината, която го е довела в Дънмоу. Фрогмор е велик магьосник, вероятно най-великият, ходил някога по земята.

— Явно знаете доста неща за него — рече предизвикателно Сен Клер.

— Какво знам си е моя работа, йезуите. Остави ме да продължа. Фрогмор има власт над слабите и грешни хора. Тези трима хубавци вероятно са отишли в някоя кръчма и са се отдали на пианство и разврат. В този момент душите им са били като изоставени къщи със зеещи врати и прозорци — чудесна възможност за магьосник Фрогмор да се вмъкне вътре. И така, тримата мъже са се върнали в замъка с едничкото желание да ви убият.

— Сигурен ли сте? — попита Сен Клер.

— Разбира се, че съм сигурен. Няма друго обяснение за случилото се. Ако бяха подкупени, тъмничарите никога нямаше да ви посегнат така открито. Всички те знаят, че за подобна постъпка ще увиснат на бесилото, така че каква полза биха имали от злато?

— Но как Фрогмор може да ги накара да действат според волята му? — попита Ребека.

— Да не би да си забравила какво се случи със собствените ти съселяни? В Дънмоу Фрогмор се беше развихрил като лисица в кокошарник. Е, магьосник Сен Клер, или както там се казваш в действителност, ще споделиш ли с мен какво знаеш ти за Фрогмор?

— Знам, че е човек с лоша репутация, но аз съм йезуитски свещеник и служа на вярващите в източните графства на Англия.

— Да, а освен това явно си и лъжец!

Промяната, която настъпи у Сен Клер след тези думи, беше направо поразителна. Закачливото изражение мигом изчезна от лицето му.

— Не съм лъжец, магьосник Купър. Просто не съм длъжен да говоря с вас за делата си.

— Да не би да предпочиташ да говориш със следователите на кралицата в Лондон?

— Следователи ли? Може би имате предвид уредите за изтезания?

Купър отмести поглед.

— Така или иначе, трябва да те отведе при Мастър Уолсингам. Господарят ми иска да си поговори с теб.

В този момент на вратата се почука и Купър се изправи на крака.

— Килията е почистена, сър — войничето кимна по посока на Сен Клер и Ребека. — Да върнем ли затворниците в нея?

— Да, но искам да удвоите охраната. И още нещо, сержант — докато не си тръгнем оттук, не пускайте никой да излиза от замъка, нито пък да влиза.

И така, йезуитът и девойката бяха отведени обратно в килията им. На пода, където бяха лежали труповете, имаше едно тъмно петно и това беше единствената останала следа от развилите се преди малко събития. В стената между двете помещения беше забит друг прът и завесата беше окачена наново.

— Хайде, заспивай — каза Сен Клер.

Ребека, която се чувстваше като пребита от шока и погълнатото вино, нямаше нужда от повече увещания. Докато се унасяше обаче, една мисъл я стресна. Ако Фрогмор беше дошъл в Дънмоу заради нея, важеше ли същото и за йезуита?

8.

— Кой си ти? Откъде идваш?

Беше късен следобед в деня след бруталното нападение над Ребека и Сен Клер. Девойката беше спала до късно, а малко преди обяд хората на Купър я бяха разбудили грубо, внасяйки в килията храна. Замъкът тънеше в тишина. Свещеникът я беше отвел на мястото им до стената и сега двамата седяха там, облежнати на коравия камък.

— Имам предвид — Ребека отметна косата от лицето си, — че ти знаеш коя съм, откъде идвам, кой е баща ми и че съм кръчмарска слугиня — тя се усмихна. — Аз обаче не знам нищо за теб.

— Каж ми, Ребека — Сен Клер протегна крака и покри босите си стъпала с едно одеяло, — ако една жена има тринайсет деца и половината от тях са дъщери, какви са останалите? — той се усмихна на объркването ѝ. — Обичам загадките — продължи йезуитът. — Решаването им е чудесен начин за прекарване на времето. Чух тази в една кръчма край Челмсфорд.

— Какво общо има всичко това с въпроса ми? — тросна се Ребека. — А колкото до гатанката ти — половината от тринайсет е шест и половина!

— Но това е абсурдно — подкачи я Сен Клер.

— Тогава не знам — отвърна девойката сърдито.

— Всичките деца са били дъщери!

Ребека сви рамене.

— Това е глупаво!

Йезуитът отметна глава назад и се разсмя.

— Не, не е глупаво. Помисли внимателно върху въпроса ми — не съм ти казвал, че останалите деца не може да са дъщери — той въздъхна. — Същото би могло да се отнесе и към твоя въпрос, Ребека. Аз съм такъв, какъвто изглеждам — йезуитски свещеник, решен да залови и да унищожи Фрогмор.

— Откъде идваш обаче? Близките ти живи ли са? Имаш ли братя и сестри?

— Да, имам семейство — дяволито отвърна Сен Клер — и мисля, че ти много би го харесала. Един ден сама ще видиш откъде идвам. Ще те заведе, обещавам ти. Но защо питаш, кой мислиш, че съм?

— Може да си ангел — избъбри Ребека, преди да успее да се спре.

Йезуитът се разтресе от смях.

— Не е толкова смешно!

— Права си. Думата „ангел“ идва от гръцки и означава вестоносец. Ти обаче не бива да ме бъркаш с онази твоя статуя, Ребека. Нали видя какво стана, когато се бих с онези злодеи — и аз мога да бъда ранен като всеки друг човек.

— Какво представляват ангелите според теб? — девойката се облегна на стената.

Сен Клер посочи към пламъка на свещта.

— Не знам, Ребека, но си ги представям като същества, изтъкани от чист огън. Нещо като вечен пламък или божествена искра, надарена с разум и собствена воля, подчинена на едничкото желание да бъде до Господ, да Му служи и да се радва на любовта Му.

— Но пламъкът е толкова малко нещо! — възрази Ребека.

— Това няма никакво значение за добрия Господ — отвърна йезуитът. — Когато е приел образа на бебе, Той също е бил малък — толкова малък, че човек спокойно е можел да го пхне в дисагите на седлото си. Голям или малък, дебел или слаб — всичко това са човешки категории, Ребека. Вземи например този пламък — той отново посочи към свещта. — Да, сега е малък, но ако имаше свой собствен живот, би могъл да стане по-голям от тази килия и дори от замъка. Всъщност, вероятно би могъл да погълне целия град.

— И откъде би черпил енергията си този пламък? — попита девойката.

— От същото място, откъдето я черпи и твоят вътрешен пламък, Ребека — отвърна Сен Клер след известно мълчание. — Майка ти ти липсва много, нали?

Девойката кимна.

— И любовта ти към нея все още не е угаснала?

— Не, разбира се!

— Ако можеше да живееш хиляда години, би ли продължила да я обичаш през целия си живот?

— Естествено!

— Това е отговорът на въпроса ти, Ребека. Божественният огън е любов — желание да създаваш, да бъдеш в хармония с всичко, което те заобикаля, да го обичаш и да се оставиш да бъдеш погълнат от любовта си.

Девојката придърпа одеялото върху себе си и притвори очи, представяйки си, че се намира в кръчмата на баща си. Де да можеше сега Питър да им донесе две чаши с ейл и малко месо с подправки...

— А може ли някой демон да се превърне в човек?

— Вероятно да, но по-важното, Ребека, е, че човек може да допусне Сатаната в душата си и да му позволи да управлява ума и сърцето му. Точно това е сторил и Фрогмор.

— Ами някой ангел може ли да го стори?

— Щом добрият Господ е могъл да приеме човешки образ, не виждам защо да не може да го направи и някой ангел. В Книга на Товит дори се разказва подобна история — архангел Рафаил се превърнал в човек, за да избави Товит от враговете му и да му отвори очите за правия път.

— Какво беше започнал да ми казваш за Фрогмор? — попита Ребека, но после откъм коридора се дочуха стъпки и тя замълча.

Ключът се превъртя в ключалката и в килията влезе Купър. Човекът на кралицата им се усмихна.

— Явно сте открили шпионките...

— Разбира се.

— Е, така или иначе, вече няма нужда да се тревожите за тях. Заминаваме за Лондон!

Теодоро Рагуза седеше в едно ъгълче на кръчмата „Веселото прасе“, която се намираше на пътя отвъд старите стени на Колчестър. Около него се беше събрала цяла групичка разбойници и главорези, които гледаха към пълната със сребро кесия на масата. Те облизваха устни и кимаха, а наемникът им обясняваше какво иска от тях и как трябва да го изпълнят.

— Затворниците ще бъдат преместени скоро — заяви той, а после хвърли поглед наоколо.

Салонът на кръчмата беше абсолютно празен, като изключим пътуващия търговец край камината, който беше събул износените си ботуши и топлеше краката си на огъня. Мъжът имаше леко слабоумен вид — погледът му блуждаеше, а долната му челюст беше увиснала — и Рагуза реши, че няма защо да се притеснява от него.

— Не ни е известно кога точно ще напуснат замъка — продължи наемникът дрезгаво, — но когато и да го сторят, най-вероятно ще поемат на юг през гората, ще прекосят речния брод и ще продължат през Епинг и Удфорд. Ако успеете да отвлечете затворниците по пътя, всеки от вас ще получи по три сребърни монети. Разбира се, трябва да ми живе.

Рагуза беше пропътувал цяла Европа и имаше голям опит, така че не срещна никакви затруднения при събирането на шайката разбойници. Когато трябваше да се свърши някоя мръсна работа, кръчмарите, особено онези, които държаха кръчми отвъд стените на града, винаги знаеха към кого да се обърнат. Необятните есекски гори все още подслоняваха цели тълпи бивши войници и престъпници, избягали от Лондон, на които можеше да се вярва, понеже те самите нямаше на кого да се доверят. Разбира се, винаги оставаше възможността да влязат в Колчестър и да потърсят мастър Купър, но от друга страна, нямаша никаква гаранция, че след като са му предали информацията, той няма да нареди да ги арестуват и избесят.

Венецианският наемник смяташе, че знае що за човек е Купър. Беше чул слухове, които се носеха из околността. Беше заварил църквата „Сейнт Майкъл“, обхваната от пълен хаос, в който мъжете и жените се надпреварваха да се обвиняват едни други. Беше научил за свещеника, за младата кръчмарска слугиня и за това как човекът на кралицата ги бил заловил и отвел в Колчестър. Особено внимателно беше изслушал историите за Фрогмор, давайки си сметка, че това е неговият човек. За жалост, Рагуза беше оставил мнимия пастор да му се изплъзне на онзи усамотен път, но пък всъщност дали щеше да е толкова лесно да го вземе за затворник? И изобщо това ли беше най-добрият начин да подходи към магьосника? Може би щеше да е по-подходящо да го покани в двора на султана? Да, наемникът определено трябваше да залови Фрогмор, но после трябваше да заложи на преговорите. Ако успееше да спаси йезуита, вече щеше да разполага с

разменна монета и задачата му можеше да се окаже много по-лесна. Рагуза се засмя тихичко и после поръча още пиене за компанията.

Пътуващият търговец, който се грееше на огъня, пресуши чашата си и въздъхна. После си обу ботушите, взе си вързоп и тояжката и излезе от кръчмата. Когато прекоси двора и се озова на пътя, той продължи да върви бавно с нахлупена над очите шапка и сведена глава. От време на време спираше, за да се огледа наоколо. Небето вече притъмняваше, а студеният вятър навяваше пръски дъжд и воня на гниеща растителност от близката гора. Наоколо не се виждаше жива душа. Нощта скоро щеше да падне, пък и в този участък от пътя обикновено дебнеха разбойници, но търговецът очевидно знаеше къде отива. Точно преди да стигне до кръстопътя, той свърна встрани, нагази в мокрите храсталаци и тръгна да се изкачва по хълма. Ботушите му се хлъзгаха в калта и той изруга. Конят и багажът му го чакаха на една полянка сред дърветата току по средата на пътя — добичето беше спънато и кротко си пасеше тревица, а седлото и дисагите бяха скрити под един храст. Търговецът провери дали всичко си е на мястото, след което нарами един от вързопите и продължи да се изкачва нагоре.

На върха на хълма той спря и се взря в долината под себе си. Тук се чувстваше като у дома си. В тази местност древните племена бяха изпълнявали свещените си ритуали, бесейки жертвите си по клоните на дърветата и изхвърляйки телата им в някогашните блата. Наоколо беше пълно с призраци на жестоко убити човешки същества и земята тук сякаш се отваряше към ужасите на Ада. Фрогмор седна. Тялото на пътуващия търговец му беше осигурило идеалното прикритие, за да проследи Рагуза из Колчестър. Магьосникът развърза вързоп, който носеше, извади оттам една кожена торбичка и постави сърцето на убития търговец пред себе си. После го обгради с камъчета, запали огън в центъра на кръга и се загледа в пламъците. Фрогмор затвори очи и запя химн, възхваляващ тъмните му господари. След това си пое въздух и без никакви усилия се отърси от чуждото тяло, сякаш беше змия, която сменя кожата си. Щом огънят погълна сърцето и угасна, магьосникът скръсти крака и се взря в мрака.

— Твърде много хора са тръгнали по петите ми — промърмори той, но после се усмихна.

Фрогмор не спираше да благодари на повелителите си за арогантността на своите преследвачи. Този Рагуза например беше наперен като паун, но магьосникът щеше да му даде урок. Просто щеше да остави враговете си да се оправят помежду си. Въпреки мерките, които беше взел Купър, слуховете вече обикаляха кръчмите около замъка и Фрогмор знаеше, че нападението над Сен Клер се е провалило, както и че трупове на мъртвите тъмничари са били провесени на градската бесилка, а после захвърлени във вонящия градски ров.

— Е, все едно — въздъхна Фрогмор.

Магьосникът беше написал едно писмо до Купър с ръката на пътуващия търговец и очакваше човекът на кралицата да се погрижи за всичко. Фрогмор се размърда неспокойно. По някаква странна причина този Купър го безпокоеше. Името му навяваше разни спомени и магьосникът ставаше все по-подозрителен. Човекът на кралицата явно беше решен да го залови. Повечето от останалите му преследвачи можеха да бъдат подкупени, пък и в крайна сметка се изтощаваха от гонитбата, но Купър беше различен. Той притежаваше невиджан досега устрем и очевидно беше опасен противник.

Фрогмор прехапа устни. Утре възнамеряваше да се промъкне в Лондон и да се отбие при доктор Херметикус. Магьосникът протегна ръце към небето с дланите нагоре. Силите му нарастваха с всяка изминала година, но той все пак имаше нужда да види какво го чака в бъдеще, за да се предпази от евентуални опасности.

Мракът наоколо ставаше все по-гъст; от някое от усамотените стопанства в полите на хълма се понесе кучешки лай. Фрогмор се изправи на крака. До зазоряване вече щеше да препуска по пътя към Лондон. А какво щеше да прави с преследвачите си? Магьосникът се ухили. В крайна сметка той щеше да се изправи лице в лице с тях, но моментът още не беше настъпил.

Хората на Купър бяха нападнати час, след като бяха напуснали Колчестър. Човекът на Юда беше прекарал почти целия ден в приготовления за пътуването, пишейки доклади и организирайки кавалкадата. Дватама затворници бяха снабдени с нови дрехи и ботуши. Ръцете на Сен Клер бяха завързани за седлото, а краката му — под корема на коня. На Ребека ѝ бяха осигурени по-големи удобства — като изключим въжето около кръста ѝ, чийто край беше закачен за

колана на Купър, тя можеше да се движи свободно. От двете страни на затворниците яздеха още около десетина конници.

Отначало групичката им се придвижваше бързо. Облаците бяха надвиснали над главите им, но дъжд така и не заваля, така че пътят остана лесно проходим. Купър си отваряше очите на четири и от време на време изтегляше хората си сред дърветата, които се издигаха от двете им страни.

Засадата обаче ги свари неподготвени. Тъкмо завиха зад един ъгъл, когато насреща им се показва някаква каруца с потънали в калта колела. До нея стояха двама мъже, които гръмогласно спореха чия е вината. Уморената кранта, която беше теглила каруцата, беше разпрегната и кротичко си поскубваше тревица. Един от хората на Купър се приближи до закъсалите мъже. Той беше първият, който падна мъртъв. Внезапно мърлявото покривало на каруцата беше отметнато и отвътре се показва някакъв разбойник с арбалет, който стреля толкова бързо, че хората на Купър дори не можаха да разберат какво става. В следващия момент от каруцата наизскочиха още злодеи. Купър прерязва въжето, което го свързваше с Ребека, извади меча си и горската пътека тутакси се превърна в арена на кърваво насилие. Групичката на нападателите им продължи да расте — още мъже излязоха иззад дърветата, а откъм гърба им се появиха и неколцина конници. Купър и хората му се биха самоотвержено, но накрая човекът на кралицата пришпори коня си и потърси убежище в гората. Ребека и Сен Клер не можеха да сторят нищо друго, освен да си стоят и да наблюдават ставащото. Когато Купър и хората му побягнаха, разбойниците обградиха конете на затворниците и всички препуснаха по горската пътека.

Ребека едва се крепеше на седлото. Гърбът и бедрата я боляха ужасно, а ръцете ѝ съвсем се схванаха от отчаяните ѝ опити да удържа юздите. От време на време един от нападателите ѝ помагаше. Сен Клер, който яздеше пред нея, подскачаше върху гърба на коня си като чувал с картофи, но разбойниците яздеха толкова близо до тях, че дори да се изхлузеше от седлото, йезуитът нямаше как да падне на земята.

От бясното препускане дъхът на девойката почти секна. Единственото, което достигаше до съзнанието ѝ, беше тропотът на конски копита, издигането и спускането на главите на животните под тях, пръските пяна от устите им, скърцането на кожените седла и

крясъците на мъжете наоколо. От време на време някой от конете се спъваше и ездачът му падаше, но нямаше кой да го чака. Ребека затвори очи и започна да се моли. Групичката им продължи да препуска в мрака като някоя дружина демони.

Девојката тъкмо се зачуди кога ли ще свърши тази кошмарна езда, когато стигнаха до някаква полянка. В този момент разбойниците дръпнаха юздите и свалиха маските и забралата от лицата си, а внезапно обузданите коне се вдигнаха на задните си крака. Ребека зърна няколко горящи факли, една порутена ограда и някаква пътечка, която водеше до изоставена ловна хижа. Прозорците на постройката отдавна бяха счупени, капациите бяха изтръгнати, а вратата висеше на една-единствена панта. Виковете на мъжете отекваха наоколо. Бяха запалени още факли и нощният въздух тутакси се изпълни с пукот.

Девојката почувства, че ѝ прилошава, и се олюля в седлото. В следващия момент две силни ръце я свалиха на земята. После същите тези ръце обхванаха гърдите ѝ, а притежателят им прошепна нещо похотливо в ухото ѝ, но тя не трепна. Сен Клер също беше свален на земята заедно с въжетата, които го пристягаха, и мъжете вече го блъскаха нагоре по пътечката. Ребека тръгна след тях. Вътре в ловната хижа вонеше на мухъл, подът беше покрит с дебел слой прах, парчета дърво и трески от някогашната мебелировка. Стълбите към горния етаж обаче все още се държаха. И така, девојката и йезуитът бяха завлечени до една голяма стая горе и им беше наредено да седнат в един от ъглите. Ребека вече не можеше да си поема дъх, пък камо ли да говори. Сен Клер почти беше изпаднал в безсъзнание. Някои от похитителите им останаха в стаята и запалиха факли, както и огъня в камината. От долния етаж се носеше апетитна миризма на готвено.

— Какво става тук? — извика Ребека. — Защо ни отвлякохте? Спътникът ми има нужда от помощ!

Към нея се приближи тъмната фигура на някакъв мъж. Той седна и свали широкополата шапка от главата си. Мургавото му лице беше жестоко, а погледът в очите му — суров. Косата, мустаците и брадата му бяха добре оформени и напомадени, докато от тялото му се излъчваше миризма на кожа и пот. Непознатият погъделичка Ребека под брадичката.

— Добре ще ми платят за теб на някое от пристанищата — той докосна заешката ѝ устна. — Някои мъже смятат, че подобни

недостатъци са отблъскващи, но други ги намират за привлекателни.

— Остави девойката на мира! — вдигна глава Сен Клер; лявото му око беше полузатворено, а на бузата му имаше порезна рана. — Срежете ѝ въжетата и я пуснете да си върви!

Мъжът се поклони подигравателно на йезуита.

— Казвам се Теодоро Рагуза и не приемам заповеди от никого — той закачливо плесна опонента си с кожената си ръкавица. — Сега ти си мой пленник, но имай предвид, че искам да те направя свой съюзник.

— Не искам да съм ти съюзник — отвърна Сен Клер.

— О, уверявам те, че ще поискаш — Рагуза присви очи и се взря в йезуита, а после и в Ребека. — Така, така, виждам, че си си паднал по грозотията...

— Затваряй си мръсната уста!

— Ето какво ще направим. Ако не се съ согласиш да ми сътрудничиш, ще дам момичето на хората си. Някои от тях не са били с жена от доста време. Ако искаш, можеш да стоиш тук и да я слушаш как пици.

Сен Клер се опита да ритне похитителя им, но Рагуза беше бърз като стрела и избегна удара.

— Помисли си — подкачи го той, а после извади ножа си и преряза въжетата, които стягаха китките на йезуита. — Ще оставя краката ти вързани, за да не избягаш. Хапни си и след това пак ще си поговорим.

След тези думи Рагуза се изправи и се отдалечи. Сен Клер разкърши ръце и раздвижи пръстите си. В следващия момент погледна нагоре и промърмори нещо на някакъв език, който Ребека не можа да разбере.

— Какво има? — попита тя разтревожено.

— Нищо. Хайде да хапнем и да пийнем, пък после ще видим какво иска този злодей.

— Познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Теодоро Рагуза е кръвожаден и безмилостен наемен убиец, който не страда от никакви скрупули — йезуитът я погледна в очите. — Имай предвид, че като нищо може да изпълни закана си.

В следващия момент един от похитителите им се приближи до тях и пхна в ръцете им по един дървен поднос с по малко заешко задушено, парче твърд ръжен хляб и половин изгнила ябълка. Поднесоха им и две очукани оловни чаши, пълни с кисело вино. Девојката само разрови храната, но Сен Клер лакомо я погълна.

— Яж, Ребека — прошепна той. — Никога не знаеш кога ще можеш да хапнеш пак. Така или иначе, не мисля, че Рагуза е господар на положението, така че нищо не ми пречи да се съглася с условията му.

Не след дълго наемникът се върна, примлясквайки с устни и попивайки уста с опакото на ръката си.

— Е, йезуите, какво ще кажеш? На моя страна ли си, или ще слушаеме как мистрес Заешка устна забавлява хората ми?

— Предполагам, че искаш да ти помогна да заловиш Фрогмор.

Рагуза се разсмя и игриво потупа Сен Клер по носа.

— Харесваш ми, йезуите.

— Така или иначе, това не може да стане сега — добави Сен Клер. — Изтощен съм. Девојката също. Пък и навън падна нощ, така че засега няма какво да направим.

Вперил поглед в йезуита, Рагуза задъвка ъгълчето на устата си, сякаш преценяваше рисковете.

— Нима искаш да чакаме до сутринта?

— Изморен съм.

— Къде е Фрогмор? — кресна Рагуза.

— На път за Лондон.

— Какво ще прави там?

— Ще посети един ясновидец на име Херметикус.

— Къде живее този ясновидец?

— Ще ти кажа утре сутринта.

Рагуза кимна.

— В такъв случай ви желая лека нощ.

След тези думи наемникът излезе от стаята, но не след дълго се върна и им подхвърли по една прокъсана черга.

— Пълни са с бълхи, но ще ви стоплят. Ако искате да се облекчите, отидете до съседната стаичка. И не се опитвай да бягаш, йезуите, че иначе ще се простиш с малката си повлекана. Хората ми веднага ще ѝ прережат гърлото! — закани се Рагуза и си тръгна.

— Какво става? — попита Ребека, докосвайки ръката на Сен Клер.

Той обаче не ѝ отговори. Вместо това свали жакета си, нави го на руло, сложи го под главата си и легна на пода. Девойката се присъедини към него и той я хвана за ръката.

— Не си грозна, Ребека — прошепна йезуитът. — За мен ти си толкова красива, колкото и Елена от Троя. Ела.

Той я придърпа към себе си и постави главата ѝ върху рамото си. За миг Ребека остана като вцепенена, но после Сен Клер я погали по косата и я целуна по челото и тя се отпусна.

— Поспи, хубавице. И не забравяй да си кажеш молитвите. Пък утре — нов ден, нов късмет.

Девойката понечи да му отвърне, но йезуитът я спря. После тя почувства по тялото ѝ да се разлива топлина и не след дълго се унесе в сън.

На следващата сутрин Ребека се събуди леко изтръпнала от нощния студ. Сен Клер вече беше буден и се взираше в грамадните паяжини, които висяха от таванските греди.

— Не мърдай — прошепна той.

Тя притихна и се заслуша във виковете на мъжете и тропота на конски копита, които се дочуваха отвън.

— Скоро ще съмне — каза Сен Клер.

— Какво чакаш, Майкъл? — изсъска Ребека. — Кажи ми! Не се дръж с мен като с дете, защото не съм дете, да знаеш!

— Знам, хубавице. Ти си една смела млада жена със силна воля и остър ум. Тъкмо затова ще те попитам — йезуитът я потупа по главата, — какво би направила ти на мястото на Купър? Представи си, че си човека на кралицата и се намиращ в Колчестър. Под опеката ти се намират двама много важни затворници, които трябва да отведеш в Лондон по възможно най-безопасния път. Е, как ще постъпиш?

— Ами...

— Без да се замисляш! — настоя Сен Клер, а после ѝ направи знак да сниши гласа си — един от хората на Рагуза стоеше пред вратата.

— Тръгнахме късно следобед и Купър ни поведе по онази горска пътека — каза тя тихо.

— И?

— Ако аз бях на негово място, щях да отведа затворниците до някое от пристанищата и да използвам разрешителното си от кралицата, за да уредя кораб, който да ги превози по Темза.

— Точно така — усмихна се Сен Клер. — Кой би нападнал кралски човек и то на кораб, който може да акостира на един хвърлей разстояние от Уестминстър или дори още по-нагоре по реката? При това положение можехме да пристигнем в Тауър за по-малко от час! Все едно, не знам какви са намеренията на мастър Купър, но той е войник, а войниците знаят, че най-доброто време за нападение над врага е точно преди зазоряване. Когато мигът настъпи, Ребека, прави точно това, което ти казвам!

В следващия момент в стаята влезе един от пазачите и им нареди да стават. После пхна в ръцете им по една очукана купа с овесена каша и им даде да си разделят една чаша с ейл.

— Ще трябва да ядете с пръсти — подразни ги мъжът. — И побързо, че мастър Рагуза иска да сме се махнали оттук до час.

— *Deus volens* — отвърна Сен Клер.

Онзи го изгледа недоумяващо.

— Ако даде Бог — преведе йезуитът весело.

В този момент се чу пукот и мъжът се олюля назад, а очите му се извъртяха нагоре — куршумът го беше уцелил в слепоочието и кръвта му вече бликаше. Прозвучаха още изстрели, последвани от свистенето на стрели, които заплюсяха по стените отвън. Въздухът се изпълни с виковете. По стълбите и коридорите на хижата се разтичаха мъже. Сен Клер вече пълзеше по пода. Когато стигна до убития мъж, той измъкна камата от кесията му и срязва въжетата около глезените си. После се изправи с мъка на крака и сграбчи Ребека.

— Върви след мен!

Вместо да я поведе надолу по стълбите обаче, йезуитът я поведе бързо по коридора и я напъха в една малка стаичка отзад. После надникна през прозореца. От гората излизаха множество мъже. Някои от тях бяха въоръжени с арбалети, други — с пистолети, а трети — с аркебузи. В следващия момент във въздуха отекна зовът на ловджийски рог и иззад дърветата се показаха още войници, които се втурнаха към хижата. Ребека чу цвилене на коне и звън на стомана. Когато свещеникът ѝ даде знак, тя се прехвърли през прозореца, а после, възползвайки се от пукнатините в мазилката, се спусна по

стената и стъпи на земята. Девојката се скри зад ниската ограда в задната част на хижата. Сен Клер я последва и надникна през една пролука в оградата.

— Сега! — извика той, а после повлече Ребека през малката странична портичка и двамата побягнаха към дърветата.

Девојката никога не беше тичала така. Йезуитът не спираше дори когато тя залиташе и падаше. Отнякъде изгърмя пистолет и куршумът изсвистя над главите им. В земята пред краката им се заби стрела от арбалет. Зад гърба им се разнесоха виковете, но те продължиха напред и в крайна сметка стигнаха до дърветата. Вече едва си поемаха дъх, гъстите храсталаци ги препъваха, а къпините раздираха краката им. Ребека помоли Сен Клер да си починат, но той продължи да я влачи все по-навътре в гората. Тичаха така лудешки, че девојката имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Нападението над хижата беше сварило Рагуза неподготвен и сега венецианецът крещеше на хората си с поаленяло от гняв лице, опитвайки се да въведе някакъв ред, но мъжете се щураха наоколо, а конете им ту се хвърляха напред, ту се изправяха на задните си крака. Въздухът беше изпълнен със свистенето на стрели и зловещия пукот на мускети.

Отначало Рагуза си мислеше, че ще съумеят да се измъкнат, но хората му, които успяха да се качат на кон, веднага отнесоха куршума. Двама се отдалечиха на известно разстояние от хижата, но малко след това се натъкнаха на цяла редица нападатели, въоръжени с копия и алебарди, които моментално ги повалиха на земята заедно с конете им. И така, Рагуза и разбойниците бяха натикани обратно в порутената постройка. Венецианецът не можеше да си намери място от бяс, че са го надхитрили, и за всичко обвиняваше йезуита! Сега вече знаеше защо Сен Клер му беше обещал, че ще говори с него на сутринта. Явно проклетият свещеник е бил наясно още от самото начало какво ще се случи! Рагуза изтича по стълбите с меч и кама в ръка, но на горния етаж намери само трупа на един от хората си. В главата на мъжа имаше малка дупка и кръвта му се лееше по пода. Отвън отново се чуха виковете и звън на стомана и наемникът си даде сметка, че нападателите са подновили атаката си. После до слуха му достигнаха молбите за милост на разбойниците — те вече хвърляха оръжията си на земята и коленичеха с протегнати нагоре ръце. Рагуза се изкачи до

края на стълбището. После зърна бялата коса на Купър и се затича обратно към прозореца.

Венецианецът стъпи на перваза, но в този момент в гърба му се заби куршум. Болката беше толкова силна, че почти го накара да се завърти. Той се опита да пристъпи, но не можа да направи и крачка; всъщност му беше трудно дори да стои на краката си. Наемникът се плъзна надолу по стената, оставяйки кървава следа зад гърба си. На прага на вратата стоеше Купър с пистолет в ръка. Човекът на Юда се приближи. Рагуза посегна към камата си, но противникът му беше по-бърз. Купър изтръгна оръжието от колана му и го размаха пред очите му.

— Ти ме измами! Нарочно ме остави да отвлека Сен Клер!

Купър кимна, а после се взря в лицето на Рагуза, сякаш се опитваше да запамети всеки детайл.

— Трябваше да се досетя — облиза устни наемникът.

— Когато преследваш някого — отвърна Купър, — винаги трябва да се оглеждаш и зад собствения си гръб. Още в Колчестър разбрах, че имаш намерение да ни нападнеш. Вярно, загубих двама добри войници, но пък ти загуби всичко!

— Ами Сен Клер и онази повлекана? — попита Рагуза, а от ъгълчето на устата му се процеди струйка кръв.

— О, никога не съм планирал да стигат до Лондон. Един Господ знае какво можеше да им се случи, ако бяха попаднали в ръцете на мастър. Уолсингам.

— Но защо?

— Това си е моя работа — отвърна Купър, а после се наведе напред и с един удар преряза гърлото на венецианеца.

9.

Въпреки молбите ѝ Сен Клер продължи да влачи Ребека напред през гъсталака. Девојката имаше чувството, че си пробива път през някоя вкаменена гора, пълна с призраци и привидения, които току-изскачат отнякъде и я хапят по лицето, ръцете и краката. Най-накрая двамата с йезуита стигнаха до брега на някакво малко поточе и Сен Клер пусна ръката ѝ. После приклекна, загреба от водата и си наплиска лицето. Ребека се просна на земята. Йезуитът я повдигна и я накара да пийне малко вода. В този момент дърветата над главата ѝ се завъртяха и откъм гората сякаш се чу гласът на баща ѝ, който я викаше по име.

— Трябва да се върна — промълви тя.

— Тихо сега.

Постепенно дишането на Ребека се успокои, но пък стомахът ѝ внезапно се сви и тя повърна всичко, което беше яла. Сен Клер я хвана зад врата, а с другата си ръка притисна челото ѝ. После заговори с дрезгав глас на някакъв непознат език. Веселите пламъчета в очите му бяха заменени от странен блясък. След известно време девојката се почувства по-добре и се отпусна. В следващия момент ѝ се стори, че пропада, и се видя увита в някакви одеяла. Беше ѝ топло ѝ се чувстваше защитена. Майка ѝ ѝ наливаше в устата някакво лекарство. Дърветата над главата на Ребека започнаха да се приближават, протягайки клоните си към нея, а синьото небе се обагри в червено. Очите ѝ натежаваха все повече. Гласът на Сен Клер се усилваше. Накрая девојката затвори очи и потъна в дълбок сън.

Когато се събуди, вече се беше стъмнило. Тя се уплаши и се претърколи на другата страна, откривайки, че лежи върху куп съчки и клонки. После осъзна, че Сен Клер ѝ е направил малка постеля, скрита в къпинов храсталак. Намираха се в края на някаква малка полянка. Йезуитът беше запалил огън на няколко крачки от нея и печеше на него един току-що уловен заек, който беше одрал, почистил, напълнил с билки и забучил на някакъв импровизиран шиш.

— Спа почти през целия ден — приближи се той към нея. — Хайде, ела да ми помогнеш.

Ребека се протегна. Като изключим лекото смъдене на одраскванията по лицето и ръцете ѝ, тя не чувстваше никаква друга болка по тялото си. Сен Клер ѝ се усмихна.

— Май си права и аз наистина съм ангел. Промъкнах се в гората и видях един заек. Поръсих му малко сол върху опашката, той спря, за да я облизне, и аз го хванах.

— Измисляш си.

— Така е. Всъщност зайците са лесна плячка. Разполагах с нож, с въжетата, с които бях вързан, а имах и огниво в джоба. Останалото беше фасулска работа. Тези гори са пълни с дивеч и билки. И така, за вечеря имаме заешко печено и чиста изворна вода.

След тези думи Сен Клер седна и се умълча. Ребека хвана шшшш и започна да го върти, а йезуитът продължи да проверява месото с камата си. Сцената напомни на девойката за „Сребърният дракон“ и тя изпита силна носталгия по дома си и по предишното си монотонно ежедневие. Накрая тя отдръпна шиша от огъня и нарязва месото на парчета. Известно време двамата просто пъхаха горещото и пикантно заешко в устите си.

— Добра готвачка ли си, Ребека? — попита накрая йезуитът.

— Татко казваше, че съм.

Сен Клер прокара език по зъбите си, за да ги почисти.

— Много ли ти липсва?

— И да, и не — избъбри девойката, без да се замисля. — Понякога изобщо не го чувствах близък. Между нас се беше отворила цяла пропаст. Татко ре беше затворил в себе си, пък и с тези негови налудничави идеи и с това пиене...

— Но това май не е всичко, нали?

— Не, не е. Бартоломю въртеше любов с някои от слугините в кръчмата. Нощем чувах звуците, които се носеха от спалнята му. Ако беше срещнал някоя почтена жена и се беше влюбил отново — щях да го разбера.

— Не го съди толкова сурово — намеси се Сен Клер. — Бартоломю си имаше много грижи, а мъжете често намират утеха на дъното на чашката или пък между краката на някоя жена.

— Говориш така, сякаш си го познавал.

— Познавам дъщеря му.

В гората беше много тихо. Не се чуваше нито бухане на бухал, нито крясък на някаква друга птица, нито пък шумолене из храсталаците. Наоколо цареше пълна тъмнина, като изключим светлото и топло пространство около огъня. Дали сянката на баща ѝ беше някъде тук, запита се Ребека. Една от многото други в мрака? Възможно ли беше тези призраци да се взират в тях с копнеж и да искат да седнат край огъня им, но да не могат?

— Какво ли ще стане сега с душата на баща ми? — тя остави парчето месо, което ядеше. — Приживе той така и не намери покой. Чудя се дали ще го открие в смъртта...

— Молих се за него — отвърна Сен Клер. — Душегубеца може да задържа душите на жертвите си до четирийсет дни, но аз се помолих на Господ тази на Бартоломю да успее да продължи по пътя си.

— А после какво? — Ребека си спомни проповедите на пастор Бейнс за адските огньове и за мъките, на които били подлагани прокълнатите в преизподнята.

— Бартоломю може и да беше слаб човек, но в същността си беше добър. Освен това загуби живота си, противопоставяйки се на злото — йезуитът потупа девойката по ръката. — Не се безпокой, душата му ще продължи по пътя си безпрепятствено и накрая ще стигне до вечната светлина.

— Но как Фрогмор се е сдобил с власт над нея? Как е добил власт над душата на баща ми?

— Фрогмор е велик магьосник и с течение на вековете е развил множество свръхестествени умения. Ако изтръгне сърцето на жертвата си например, за известно време той добива власт над душата ѝ — Сен Клер хвърли една съчка в огъня. — Бартоломю обаче вече е свободен да се отправи към Небесата и да се срещне с милостивия ни Бог.

Ребека пхна едно парче месо в устата си, а после се загледа в огъня. Дървото, което беше хвърлил йезуитът, се нажежи до бяло и запука, хвърляйки наоколо искри.

— Не е лесно човек да повярва в съществуването на вечна светлина и на милостив Бог — каза девойката. — Ако Го има, защо не се намесва?

— Господ е едновременно любяща майка и добър баща, Ребека. Светът също е прекрасно място, но хората объркват всичко. Богатите

трупат още и още злато, а бедните умират по бесилките. Но какво би могъл да стори Бог? Той ни е дал свободна воля и уважава всеки наш избор. Помисли — какво щяхме да представляваме, ако Господ се месеше във всичките ни дела? Обикновени кукли на конци! Представи си Всемогъщият да казваше на всекиго какво да прави. Та Той позволи дори собственият Му син да бъде хулен и убит! Накрая обаче всичко ще си дойде на мястото. Всяка проронена сълза ще бъде изтрита, всяко плачещо дете — утешено, и всяка насилена жена — възмездена. И отплатата ще бъде страшна!

— Господ е като въздуха около нас, Ребека — Той е навсякъде. Когато някой бедняк гладува, Бог също гладува. Когато някоя жена бъде насилена, Бог също бива насилен. Когато някоя любов бъде предадена, Бог също бива предаден — гласът на йезуита беше изпълнен с гняв и той сякаш говореше по-скоро на себе си, отколкото на девойката.

— Предполагам, че вярваш във всичко това, защото си свещеник.

— Аз не вярвам, Ребека — отвърна Сен Клер. — Аз знам. Злото също е плод на любовта, защото тя е единственото съществуващо нещо. Погледни някое дърво например. То обича да расте. Птиците пък обичат да летят и да пеят. Ние хората също обичаме, но любовта ни е опорочена — вместо да се обичаме едни други, ние обичаме богатството, изтънчените ястия и силните питиета. Но преди всичко, Ребека, ние обичаме себе си и тази любов ни кара да предаваме и да убиваме братята и сестрите си.

— Дори Фрогмор ли обича?

— О, да, дори той. Проучил съм го много внимателно. В началото, през онези далечни времена, когато Англия била управлявана от крал Хенри II, Фрогмор бил бенедиктински монах — чудесен младеж и любознателен учен. Един ден настоятелите на манастира му го пуснали да се разходи из околните стопанства. По време на този излет Фрогмор срещнал някаква девойка и се влюбил в нея до полуда. Било му за пръв и последен път. Името на младата жена било Катрин и в онзи момент тя се превърнала в център на съществуването на Фрогмор. И така, той се отрекъл от монашеския си обет, напуснал манастира и заживял с нея. Двамата се обрекли един на друг.

Ребека потръпна и Сен Клер хвърли още малко подпалки в огъня.

— Фрогмор наистина обичал тази жена, Ребека; чувствата му към нея не се основавали на сласт. Предполагам, че тъкмо затова получил прошка и намерил покой. Не след дълго Катрин заченала и родила син, когото нарекли Майкъл. Фрогмор бил добър съпруг и баща, а скоро си намерил и работа в имението, в което живеели. Дори бенедиктинският орден му простил и го забравил. Тогава обаче в Съмърсет се разразила чумата. Катрин и Майкъл се поболели и умрели в страшни мъки. Фрогмор похарчил всичко, което имал, за лекари и лекарства, но напразно — Сен Клер се взря в мрака. — След смъртта на любимата му съпруга и невръстния му син в дома на Фрогмор дошъл свещеник. Фрогмор обаче го прогонил с викове и ругатни. После взел една факла и подпалил къщата си. Трупове на обичаните му същества и цялото му имущество изгорели в пожара. Легендата твърди, че след това отишъл в някакъв близък параклис и публично се отрекъл от вярата си в Христос, от богослужението и от Църквата. После си тръгнал. Била ли си в Съмърсет, Ребека?

Девојката поклати глава.

— Особено място — продължи Сен Клер, — най-вече хълмът край Гластънбъри. Чудесна почва за процъфтяването на всякакви окултни практики. И така, Фрогмор се заел да изучава черните изкуства и вложил в заниманията си цялата си страст. Той бързо се изкачил по стълбицата на магьосничеството и скоро тръгнал на път. Бил решен да разшири знанията си максимално, да придобие опит и накрая да се превърне във велик черен магьосник.

— Но откъде се е сдобил със силите си?

— Развил ги постепенно. Първо си осигурил защита срещу смъртта. После се научил да се промъква в умовете на хората и да властва над тях. Накрая започнал да убива и да принася сърцата на убитите в жертва на тъмните си господари.

Йезуитът замълча. Ребека се примъкна по-близо до огъня — вятърът беше станал по-студен, а гората — някак по-страшна.

— В замяна на това — продължи Сен Клер — те му позволяват да контролира душите на жертвите си. Разбира се, за известно време. Някои твърдят, че отпуснатият му срок е четирийсет дни след смъртта на убития. Както и да е, по-важното е, че Фрогмор може да променя образа си, възползвайки се от телата на хората, които е убил — йезуитът стисна ръката на девојката. — Предполагам, че тъкмо така

Калъртън се е сдобил с онова писмо, което уж било написано от ръката на баща ти.

— Невъзможно! — възрази ужасено Ребека.

— За съжаление — самата истина — Сен Клер пусна ръката ѝ. — Щях да ти кажа по-рано, но в Колчестър ми се стори прекалено тъжна и не ми се щеше да задълбочавам мъката ти.

— Тоест твърдиш, че Фрогмор се е възползвал от тялото на баща ми?

— Да, както и от това на старицата Уайът. За кратко магьосникът е влязъл в кожата им, а после ги е пуснал да се лутат из вечната тъма.

— Но баща ми ми се яви...

— Да, възможно е. Сигурно в този случай са се намесили силите на светлината. Баща ти им е съдействал и затова вероятно ще получи прошка.

— Значи Фрогмор трябва да убива, така ли?

— Да, и то постоянно. В противен случай силите му се изчерпват. За него убийството и жертвоприношението са като червеното месо за нас. Жертвите му обикновено са грешници, тоест хора, чиито души са отворени към силите на мрака.

— Но този демон сигурно може да бъде унищожен, нали така? — Ребека вече не чуваше звуците, които се носеха откъм гората; вниманието ѝ беше изцяло приковано върху ужасните разкрития на Сен Клер.

— Да, може, но с всяка изминала година задачата става все по-трудна — йезуитът отново взе ръката на девойката в своята, стисна пръстите ѝ, а после ги пусна. — Трябва да ми имаш доверие, Ребека. Един ден ще ти кажа как може да бъде унищожен Фрогмор. Ти също ще имаш роля в това.

Девойката не възрази. Тя знаеше, че животът ѝ вече е неразривно свързан с този на свещеника.

— Преследвайки Фрогмор, пропътувах дяла Русия и Европа — продължи Сен Клер. — И ето ни отново в Англия...

— Значи магьосникът е бил тук и преди?

— О, да. Последния път беше в края на управлението на стария крал. Фрогмор идва тук, за да се скрие и да си потърси още жертви. Дори си има скривалище в древните канали под Лондон!

— Но защо е дошъл сега?

— Фрогмор притежава много умения, но му липсва едно. Той не може да вижда в бъдещето. Разбира се, светът е пълен с гадатели, но много малко от тях имат истинска дарба.

— Аз имам — прекъсна го Ребека. — Затова ли магьосникът дойде в Дънмоу?

— Не, не. В Лондон обаче живее един ясновидец на име доктор Херметикус, който умее да предсказва бъдещето. Тъкмо с него иска да се види Фрогмор.

— Но защо за магьосника е толкова важно да узнае бъдещето?

— Защото се страхува — отвърна Сен Клер, подбирайки думите си внимателно. — Близко до къщата на Фрогмор в Москва, в манастира „Свети архангел Михаил“, който се намира в царския дворец Кремъл, се пази древен ръкопис, наречен „Книгата на тайните“. В него подробно е описано как може да бъде унищожен демон като Фрогмор. Магьосникът знае за тази книга и дори може би я е чел. Когато побягна от Москва, той се насочи към Лондон не само за да се скрие, но и за да се види с Херметикус и да разбере какви опасности го чакат.

— И какво ще прави после?

— Сигурно ще се върне в Москва. Западните кралства са по-добре уредени и владетелите им по-бързо забелязват хората като Фрогмор. В Русия обаче не е така.

— Това едва ли е единствената причина...

— Права си, не е. Всъщност име още две причини — Сен Клер й се усмихна в мрака. — В Москва почти пипнах Фрогмор. Монасите от манастира „Свети архангел Михаил“ ми помогнаха и на магьосника му се наложи да избяга от къщата си. Вероятно там са скрити някои спомени от предишния му живот в Съмърсет — кичури от косите на жена му и детето му, писма и разни други дребни неща. Предполагам, че той ще поиска да си ги прибере.

— А каква е втората причина? — попита Ребека.

— Докато се подвизаваше в Русия, Фрогмор успя да привлече вниманието на турските шпиони и султанът на Отоманската империя пожела да се възползва от услугите му. Магьосникът от своя страна сигурно вече е уморен от цялото това преследване, така че може и да се съгласи на тази сделка и поне за известно време да си опита късмета при султана, чиито територии се простират чак до границите на Русия.

— Ами мастър Купър? — попита Ребека. — Човекът на кралицата не е такъв, за какъвто се представя!

— Странен мъж е този Купър, Привидно следва дадените му заповеди, но всъщност крои нещо друго. Първо позволи на разбойниците да ни отвлекат от гората, а после ни остави да избягаме от ловната хижа. Честно казано, не мога да си обясня защо постъпи така. Разбира се, Рагуза е трябвало да бъде убит — човекът на Юда не е искал да има съперници в преследването, на което се е посветил. Колкото до мен — предполагам, че си е дал сметка, че няма да успее да ме пречупи в Тауър, така че е решил да ме пусне и да ме последва.

— В Лондон ли? — попита Ребека разтревожено.

— Да, Ребека. Налага се да отидем там. Трябва да намерим Фрогмор.

Девојката се изправи на крака. Огънят се беше разгорял твърде силно, а тя искаше да вдиша хладния вечерен въздух. Сен Клер остана приклепнал, с ръце върху бедрата си. Ребека се приближи до него и го целуна по челото.

— Благодаря ти — каза тя.

— Нищо работа. Казах ти, че зайците се ловят лесно.

— Не, имах предвид онова, което ми каза в ловната хижа — че съм красива.

— Това е самата истина, Ребека — хвана я Сен Клер за ръката.

Тя се изчерви и понечи да се отскубне, но йезуитът я задържа. После се протегна и докосна заешката ѝ устна.

— Може би когато си била бебе, на люлката ти е кацнал ангел и те е целунал...

— Нима ангелите могат да целуват?

— Разбира се. Те непрекъснато се целуват помежду си, целуват и Господ... — усмивката на Сен Клер се разшири. — Освен това обожават човешките деца и не могат да стоят далеч от тях. Спомняш ли си думите на Христос? За това, че ангелите на децата непрекъснато виждали Господ в Небесата?

— Винаги съм се срамувала от заешката си устна...

— В такъв случай продължавай да се срамуваш, Ребека Ленъкс, бъди себе си. Аз пък ще започна да те наричам Хризостома; на гръцки това означава „златоуста“.

— Няколко пъти те чух да говориш на някакъв непознат език. Гласът ти звучеше хрипливо и гърлено. Това гръцки ли е?

— Не, това е един още по-древен език, който изучих с течение на годините.

— Ами останалите жени, които срещаш? И тях ласкаеш така?

— Всички жени са привлекателни, Ребека. Не си ли чела Битие? Там се разказва, че някога, много отдавна, дори ангелите Господни били изкушени от дъщерите човешки.

— Ти си лъжец и женкар! — извика Ребека и го изгледа сърдито. — Явно не е трябвало да ставаш свещеник!

— Май наистина не си чела достатъчно — отвърна Сен Клер със сериозно изражение. — Самият Господ Бог също се е радвал на женското общество. Всъщност жените били единствените, които останали с Него, когато другите се разбягали — той отново докосна заешката устна на девойката. — Вярно, че съм дал обет за целомъдрие и не бива да го нарушавам нито на думи, нито на дела, нито дори в ума си, но това не ми пречи да забелязвам красотата ти. Не е грешно човек да се възхищава на величието на Божието творение.

— Но ти си свещеник!

— Всички ние сме такива, Ребека. Всички, които показват Бог на събратята си, са свещеници, а Божията майка е първият сред тях. Тялото ѝ е първата катедрала, а утробата ѝ — първият олтар. Онзи път в конюшната на „Сребърният дракон“, когато измръзвах и умирах от глад, самата ти ми показва Господ — очите на йезуита се напълниха със сълзи. — Бях гладен и жаден, а ти ме нахрани и напои! Бях непознат, но въпреки това ти ме прие! Дори ми подари букетче кокичета — той се усмихна. — Ти направи всичко това за мен, Ребека, залагайки целия си живот на карта. Заради добрината си ти беше заловена и като нищо можеше да увиснеш на въжето. Да не говорим, че пътят пред теб все още е осеян с опасности. Въпреки това за теб беше по-важно да нагостиш и да напоиш един странник, да му осигуриш кон и не на последно място — да му направиш подарък. Повярвай ми, Ребека Ленъкс — гласът на йезуита стана суров, а очите му се отместиха, сякаш се взираше в някаква публика зад гърба ѝ, — ангелите небесни много добре знаят какво си сторила. Ти беше претеглена на къпоните и беше намерена точно такава, каквато трябва^[1].

— Какво имаш предвид? — отърси се Ребека от унеса, в които я бяха потопили ласкателствата на Сен Клер.

— Изпитана си като злато в горнило и като сребро в пот^[2].

— Не си играй с мен, Сен Клер.

В гората избуха бухал.

— *Tenebrae factae sunt...* — каза йезуитът. — „Настана тъмнина по цялата земя“^[3]. Хайде да си лягаме да спим.

— Щеше ми се да не говореше толкова загадъчно! Така животът би бил много по-лесен!

Сен Клер се засмя и й посочи към постелята от клонки, която й беше направил.

— Трябва да слушаш по-възрастните от теб!

Девојката въздъхна ядно, след което се отдалечи, прескочи малкото поточе, което течеше наблизо, скри се зад един храст и се облекчи. После си изми ръцете и лицето във водата. Сен Клер също се поразходи наоколо, но когато се върна на полянката, тя го завари легнал до огъня. Ребека се сгуши в своето импровизирано легло. От мястото, на което лежеше, се виждаше само силуетът на йезуита и тя се зачуди дали е буден, или вече спи. Събитията от последните два дни не й даваха мира. Лицето на Рагуза, втренченият поглед на Купър, бесният галоп през гората, бягството от ловната хижа...

— Ребека?

— Да?

— Един глух човек паднал в реката и започнал да се дави. Тогава покрай него минал някакъв пътник. Какво можел да направи глухият, за да помоли за помощ?

— Стига с тези гатанки, Майкъл!

— Тази ми я казаха в Челмсфорд — отвърна той. — Странно — защо ли хората си мислят, че глухите не могат да викат?

— О, хайде заспивай вече!

Йезуитът тихичко се засмя и това беше последното нещо, което Ребека чу, преди самата тя да се унесе в сън.

Събудиха се малко след зазоряване, целите схванати от нощния студ. Сен Клер веднага се зае да накладе огън.

— Не се ли боиш, че Купър може да ни последва? — попита Ребека. — Би могъл да се върне с кучета...

— Сигурен съм, че човекът на Юда си има по-приятни неща за вършене в тази мразовита януарска утрин. Ние пък трябва да си доизядем заешкото.

И така, двамата се настаниха край огъня.

— Значи отиваме в Лондон, така ли?

— Не — отвърна Сен Клер, захвърляйки костта, която току-що беше оглозгал. — Имаме нужда от почивка, пък и трябва да се подготвим. Ще отидем при лейди Пелам в Оулпен Грейндж — тя ще ни помогне.

Щом приключиха, йезуитът стана и поведе Ребека през гората. Накрая стигнаха до някаква пътечка, но Сен Клер настоя да останат под прикритието на дърветата, за да могат да избягват пътуващите търговци, скитници и занаятчии, които минаваха оттам. Късно следобед девойката и йезуитът излязоха от гората и тръгнаха през някакви открити поля. Ребека забеляза, че недалеч от тях се вие пушек.

— Оулпен Грейндж! — обяви Сен Клер.

Старата господарска къща се издигаше в полите на едно хълмче — приятна постройка с измазани с бял хоросан стени, пресичани от черни греди, високи комини от червени тухли и сводести прозорци, отразяващи слабите лъчи на следобедното слънце. Сен Клер спря, огледа фасадата на къщата, след което поведе Ребека сред редица дървета, а после и през някаква малка градинка. Неколцина слуги се разминаха с тях, но не им обърнаха внимание. Накрая йезуитът преведе девойката през една странична портичка и двамата се озоваха в кухнята. Там вече ги спряха — някакво стреснато момче моментално се обърна към тях и ги попита какво търсят.

— Кажи на лейди Елинор — отвърна Сен Клер, — че Майкъл е пристигнал. Хайде, върви! Господарката ти ни очаква.

Момчето побърза да изпълни заръката. Не след дълго на прага се появи сивокоса жена в тъмночервена рокля и лек тюлен воал на главата, която царствено пристъпи в кухнята. След нея вървеше дребна млада жена с червена коса и одежди в зелено и бяло. Воалът на главата ѝ беше леко килнат на една страна.

— Майкъл! — извика радостно младата жена, а после се хвърли да го целува и прегръща.

Обзета от ревност, Ребека отстъпи назад, изучавайки начумерено двете жени.

— Стига толкова, Мери! Все пак Сен Клер е свещеник.

Йезуитът обаче само се засмя, а после прихвана младата жена през кръста и без да се свени, я целуна в устата.

— Устните на младите жени — заяви той — са по-сладки от мед и по-вкусни от вино!

— Ласкател! — отвърна закачливо Мери Пелам.

В следващия момент в кухнята нахлуха две грамадни космати кучета и за известно време настана суматоха. Псетата също се втурнаха към Сен Клер, подскачайки и облизвайки лицето му. После заприиждаха разни слуги и всеки от тях разтърси ръката на йезуита. Накрая лейди Елинор реши, че е крайно време да въдвори ред, и почука по каменния под с бастуна си със сребърен връх.

— Чухме, че са те заловили, Майкъл!

— Правилно сте чули — отвърна Сен Клер.

После йезуитът представи Ребека на присъстващите. Двете жени моментално я прегърнаха, надавайки викове на ужас при вида на одраскванията по лицето и ръцете ѝ, раздърпаната ѝ рокля и мръсната ѝ коса, в която още се забелязваха следи от лудешкия бяг през гората. След това я отведоха в някаква стая на горния етаж и наредиха на слугите да донесат едно дървено корито и кани с топла вода. Ребека свали дрехите си и с удоволствие се отпусна в ароматизираната вана. Откъм коридора се чуваха викове и смях — Сен Клер също беше качен на горния етаж и беше принуден от домакините им да се изкъпе и преоблече.

Ребека затвори очи. Не биваше да ревнува. Двете дами Пелам очевидно обожаваша Сен Клер и го възприемаха не просто като йезуитски свещеник, ами като свой близък родственик. За миг девойката се отнесе, позволявайки на топлата вода да се плиска покрай тялото ѝ, но в следващия момент йезуитът влезе в стаята и тя подскочи. Ребека се потопи по-надълбоко в коритото, а страните ѝ поаленяха от срам. Девойката се накани да го наругае, но после видя, че зад гърба му стоят лейди Елинор и Мери. Освен това времето за шегите явно беше свършило. Сен Клер ѝ носеше комплект мъжки дрехи — бяла ленена риза, зелен жакет, тесни панталони, ботуши и дори един портупей със затъкната в ножницата му кама. Лейди Мери пък държеше в ръцете си грамадна ножица.

— Обясних всичко на домакините ни — йезуитът явно изобщо не се притесняваше, че е заварил девойката както майка я е родила. — Съжалявам, ако ти причинявам неудобство, Ребека, но независимо че дойде тук като жена, ти трябва да напуснеш имението преоблечена като мъж. Така ще бъде най-добре за всички ни.

Ребека се накани да възрази, но очите на Сен Клер бяха сериозни, и тя осъзна, че йезуитът не се шегува. Купър можеше вече да е в Лондон и да издава заповеди за залавянето на Сен Клер и на спътничката му.

— Както кажеш — отвърна девойката и покри гърдите си с ръце. — Но както вече сигурно си забелязал — добави тя кисело, — нямам много за криене!

Сен Клер се поклони подигравателно, а после остави дрехите на пода и излезе от стаята.

Лейди Елинор и дъщеря ѝ се засуетиха покрай Ребека. Погрижиха се за раните ѝ, но настояха нарежданията на Сен Клер да бъдат спазени. Лейди Мери сграбчи дългите коси на девойката и започна да ги стриже с ножицата, при това толкова ниско, че Ребека запищя.

— Така трябва — обясни лейди Мери. — Майкъл вече ни каза колко си смела. Сега обаче трябва да се превърнеш в мъж и във всяко друго отношение. В противен случай пак ще те заловят.

После лейди Елинор и Мери се погрижиха за раните по ръката на Ребека.

— Добре ли се познавате със Сен Клер? — попита девойката.

— Бил е тук два пъти — отвърна възрастната жена. — Давали сме му подслон и сме му осигурявали средства. Аз съм вдовица. Освен това все още принадлежа на Католическата църква.

В този момент Ребека се сепна — Мери стискаше ръката ѝ и пред погледа ѝ се появи картина на млада жена, която седеше в някаква градинска беседка, покрита с цветя, заедно с един висок рус мъж. Пред тях имаше езерце с рибки, а покрай него си играеха две деца. Девойката се почувства едновременно тъжна и щастлива. Мери, която очевидно беше много влюбена, беше склонила глава на гърдите на мъжа, напълно отпусната в прегръдките му.

— Какво има?

Ребека отвори очи.

— Ще ви се родят две деца — отвърна тя. — На теб и на онзи русокос мъж, когото толкова обичаш.

Мери пребледня.

— Откъде знаеш за Джордж Бийчам?

Ребека затвори очи. Купър приближаваше към имението; бялата му коса се развяваше под черната му широкопола шапка.

— Тук ще дойде един мъж и ще ви попита дали сте ни давали подслон. Името му е Купър.

— Купър ли? — лейди Елинор не можа да прикрие омразата, която се прокрадна в гласа ѝ.

— Не, не, трябва да му кажете истината — настоя Ребека. — Обяснете му, че сме се отбили в имението ви и че сме продължили нататък. После той ще ви остави на мира.

— Но той е човек на Юда! Една от пионките на Уолсингам!

— Не, Купър не е като другите. Не ви мисли злото. Просто ще поиска да разбере дали сме били тук. Кажете му истината и той веднага ще си замине — девойката се усмихна на Мери. — А после ти ще се омъжиш за Джордж.

— Сен Клер ни каза, че си ясновидка. А сега излизай — лейди Елинор докосна Ребека по раменете. — Достатъчно кисна във водата.

Девойката се изправи и господарката на имението изля една кана чиста вода върху гърба ѝ, за да отмие космите. Ребека се чувстваше много странно с остригана глава. После лейди Елинор ѝ подаде едно парче полирана стомана, за да се огледа, а Мери я омота в някаква кърпа.

— Изглеждам толкова различна! — възкликна девойката; очите ѝ си бяха същите, но скулите и заешката ѝ устна изпъкваха заради новата прическа и като цяло лицето ѝ изглеждаше почти неузнаваемо. — Приличам на мъж!

— Не чак толкова — успокои я лейди Елинор. — Така или иначе, не си тръгнала на прием в кралския дворец.

Ребека промърмори благодарностите си, а после намъкна мъжката риза, панталони и чорапи и напъха краката си във високите кожени ботуши. След това препаса широкия портупей около кръста си и здраво го стегна. Хареса ѝ начинът, по който се чувстваше в новите си дрехи — някак по-силна, по-свободна. Тя направи няколко неуверени крачки из стаята, но после си спомни наперените мъже,

които беше виждала в салона на „Сребърният дракон“, и изимитира характерната им походка с леко източен напред врат, присвити очи и палци, напъхани в портупея. Лейди Елинон и Мери се засмяха, но Ребека беше в стихията си. Тя им изръмжа да си затварят устите и им се закани с юмрук. В този момент вратата се отвори и някой изръкопляска. На прага стоеше Сен Клер.

— Приличаш на някой от главорезите на Уолсингам — каза той.

— Аз съм Ребека Ленъкс — озъби се тя, но после избухна в смях.

— Време е за вечерната служба — обяви лейди Елинон.

И така, всички се събраха в параклиса на имението, който беше снабден с цветни стъкла по прозорците, статуи в нишите и малък олтар върху подиума в дъното.

— Представителите на закона рядко идват тук — прошепна лейди Елинон, — но ако все пак дойдат, се налага да скрием всичко това.

Ребека се нареди да отвърне, но в този момент вратата се отвори и в параклиса тържествено влезе Сен Клер. Йезуитът се беше обръснал, беше напонадил косата си и беше облякъл златистобели свещенически одежди. Така, реши девойката, той добиваше някак уязвим вид и още повече заприличваше на статуята в енорийската църква в Дънмоу. Ребека хвърли един поглед към Мери Пелам, но вместо да зяпа Сен Клер в захлас, младата жена стоеше със затворени очи и шепнеше молитви.

— *In Nomine Patris et Filii*^[4]... — службата започна.

Ребека не можеше да откъсне очи от свещеника. В следващия миг сърцето ѝ се сви — сигурно баща ѝ също беше служил така някога, а любимата му беше седяла сред множеството и го беше гледала с копнеж. Сен Клер обаче изглеждаше погълнат от ритуала. Той взе хляба и виното и мълвейки свещените слова на латински, се поклони над олтара.

— *Hoc est Corpus Meum* — това е тялото Ми! — йезуитът лъхна в потира. — *Hic est Sanguis Mea* — това е кръвта Ми!

Когато лейди Елинон и Мери се приближиха до олтара, за да вземат причастие, Ребека остана коленичила в нефа. Сен Клер обаче се приближи и застана пред нея; лицето му излъчваше тържественост.

— *Ecce Agnus Dei qui tollit peccata Mundi* — приеми Агнеца Божий, който отмива греховете на човечеството!

— Но аз не съм католичка — възрази девойката.

— Вземи, Ребека — прошепна йезуитът. — Това са тялото и кръвта Христови!

И така, тя затвори очи и отвори уста. Тънкото парче обреден хляб се разтопи върху езика ѝ, а сладкото вино докосна небцето ѝ. След това Сен Клер се върна в олтара.

След службата всички се събраха в облицования с ламперия салон на господарската къща и се насладиха на разкошна вечеря от еленско месо, змиорки в пикантен сос и най-доброто вино от избата на семейство Пелам. Сен Клер пък ги позабавлява с разни истории за пътуванията си. В един момент обаче вниманието на Ребека беше привлечено от някакъв приглушен барабанен тътен. Лицето на Мери леко пребледня, но лейди Елинор невъзмутимо зададе още някакъв въпрос. Майкъл също изглеждаше разтревожен, но все пак любезно отговори. После господарката на имението осведоми йезуита, че все още пази кесията му.

— Обещах ти нещо, нали? — попита той, почуквайки с ножа за месо по чашата си.

В салона настана тишина. Слугите също изглеждаха обезпокоени от все по-шумното и настойчиво биене на барабана.

— Случва все по-често, отче, и става все по-непоносимо. След като се мръкне, никой не смее да припари до стаята.

— Какво е това? — полюбопитства Ребека.

— Призрак, момичето ми — отвърна лейди Елинор. — Трябва да знаеш, че не всички от семейството ни са били добри християни. Прадядото на покойния ми съпруг — тя отпи от виното си и Ребека видя, че ръката ѝ трепери — е бил жесток господар. Тази част от Есекс никога не е била гъсто населена и семейство Пелам се разпореждали из нея както намерят за добре. Едмънд бил човек със зло сърце и избухлив нрав. Единственото същество, което обичал, била съпругата му Ан. Тя била неговата радост и гордост. Както и да е, той бил свиреп мъж, който не се страхувал нито от Господ, нито от хората. По негово време пътят до Оулпен бил осеян с бесилки, на които Едмънд провесвал всеки, който дръзнул да проникне незаконно в имението му или пък да браконьерства из владенията му. По време на войната между Йорк и Ланкастър^[5] той отишъл да се сражава на страната на Хенри Тюдор, но не щеш ли, се върнал от фронта малко по-рано от

очакваното. Когато влязъл в спалнята, той заварил лейди Ан да лудува в леглото с един от слугите му — лейди Елинон си наля още вино. — Според легендата лорд Едмънд погнал мъжа из къщата и накрая го спипал в една стаичка на най-горния етаж. После го извлякъл на стълбищната площадка и го обесил на перилата. Любовникът се задушил бавно и мъчително. Междувременно лейди Ан умолявала съпруга си да го пощади, но Едмънд останал глух за протестите ѝ.

Ребека хвърли един поглед към Сен Клер. Йезуитът седеше неподвижно, а изражението на лицето му беше мрачно — това едва ли беше обикновена семейна история.

— Щом мъжът издъхнал — продължи Елинон, — лорд Едмънд отсякъл главата му, а лейди Ан превърнал в своя затворничка. Вечер двамата слизали тук и се хранели заедно. Преди да започнат, лорд Едмънд заповядвал на двама от хората си да донесат отсечената глава и карал съпругата си да я целува по челото и по устните. Тази церемония била изпълнявана всяка вечер в течение на месеци, а после и на години, докато цялата плът по главата не се разкапала и от нея не останал само черепът. Накрая лейди Ан не издържала и сложила край на живота си, обесвайки се на същото място, на което съпругът ѝ бил екзекутирал любовника ѝ. Лорд Едмънд бил убит година по-късно по време на лов.

— Минали години — поде историята Мери — и наследниците на лорд Едмънд успели да изкупят греховете му. Те поръчвали да се отслужват литургии, правели дарове на Църквата и ходели на поклонение в различни светилища. След като Хенри VIII скъсал с Рим обаче, богослужението било забранено и къщата се изпълнила с призраци.

— Как така? — попита Ребека.

— Това, което чуваш, е биенето на барабана, което придружавало свалянето на отрязаната глава в салона. Често след него се разнасят и ужасяващи писъци. Понякога лейди Ан и любовникът ѝ се появяват на стълбището, увиснали на въжета. Нощем се чуват гласове, печални викове...

Лейди Елинон сграбчи ръката на Сен Клер.

— Отче, ти ми обеща, че следващия път, когато дойдеш, ще очистиш стаята от духовете.

— Така и ще направя — изправи се йезуитът на крака. — Трябва ми малко светена вода и потирът от параклиса.

— Може ли да дойда и аз? — стана Ребека от стола си.

Сен Клер се наклони да ѝ откаже.

— Досега делихме всичко — започна да го увещава девойката. — През какво ли не минахме заедно...

Тя беше любопитна да види какво ще стане — кой знае, може би този страховит ритуал щеше да ѝ разкрие още подробности за личността на загадъчния свещеник.

— Ние ще останем в салона — заяви лейди Елинон и посочи към бумтящия в камината огън. — Не че ни е страх, но това място е просто ужасно.

В този момент Мери се върна с потира, пълен до половината със светена вода. Сен Клер го взе, промълви една молитва и се прекръсти. После двамата с Ребека излязоха от салона, предвождани от главния слуга на лейди Елинон, който държеше в ръката си запалена факла. Тътенът на барабана се беше засилил и сега се чуваше из цялата къща. Когато се озоваха на горния етаж, слугата ги поведе по някакъв студен коридор, осветяван единствено от лъчите на луната, но щом стигна до дъното му, спря. Пред тях се издигаше още едно стълбище. Барабанныят тътен беше заглъхнал. Ребека потръпна от студ.

— Е, аз ще ви оставям — рече слугата.

— Дай факлата на момичето — прошепна му Сен Клер. — И благодаря.

Ребека взе факлата и се постара да не я доближава много до лицето си, макар че светлината и топлината, които се излъчваха от нея, бяха доста примамливи.

— Можеш да останеш тук, ако искаш — каза ѝ йезуитът.

Девойката погледна към обвитото в мрак стълбище и за миг изгуби присъствие на духа. Устата ѝ пресъхна, краката ѝ натежаха и стомахът ѝ я присви от изпитото вино. Тя си спомни онази ужасна нощ в костницата на „Сейнт Майкъл“ и злото, което се беше спотайвало в сенките.

— Не, предпочитам да се кача.

— Чудесно! — отвърна Сен Клер. — Няма от какво да се боиш. Просто имай вяра в Господ.

И така, Ребека тръгна да се качва по стълбището. Въздухът наоколо миришеше на плесен, а дървените стъпала не бяха много стабилни. Някакъв плъх се допря до ботуша ѝ, а после избяга в тъмнината с цвърчене.

— За Бога, имай милост! — прогърмя в мрака някакъв мъжки глас.

Ребека отстъпи назад толкова рязко, че едва не се строполи. Сен Клер я подхвана и ѝ помогна да се закрепи на краката си.

— Милост!

Откъм горния етаж се дочу шум от боричкане. После нещо се удари с трясък в перилата. Ребека се наклони да продължи, но в този момент звуците започнаха отново — скърцане на дърво и ужасяващи стенания на задушаващ се човек, който се бори за глътка въздух. След това изпищя жена. Тя също падна през перилата и започна да се дави. В следващия момент пред очите на девойката изникнаха две тъмни фигури. Тя осъзна, че се е заковала на място и че Сен Клер се опитва да я избути напред. Ребека пристъпи внимателно, но ръката ѝ трепереше толкова силно, че факлата се люшна и сенките наоколо затанцуваха вихрен танц.

Когато стигнаха на горния етаж, всичко беше притихнало. Девойката натисна дръжката на обкованата с железни гвоздеи врата и влезе в стаята. Капаците на прозорците бяха широко отворени и светлината на пълната луна струеше през мръсните и изпочупени стъкла. В помещението нямаше никаква мебелировка освен пейката, поставена до една от стените, и малката масичка пред нея. Сен Клер успя да намери и някаква поставка, в която да сложат факлата. После седна на пейката и придърпа Ребека по-близо до себе си.

— Сен Клер! — чу се някакъв шепот. — О, за Бога, помогни ни! Освободи душите ни!

Гласовете бяха на мъж и на жена, които говореха едновременно.

— Проклет свещеник! — долетя от мрака друг глас.

Йезуитът отвърна, но на някакъв език, който девойката не можа да разбере.

— О, съжалявам, съжалявам — опита се да го умилостиви гласът.

Сен Клер се изправи с потира в ръка и благослови четирите ъгъла на стаята, като през цялото време говореше на същия непознат

език, който Ребека беше чувала вече няколко пъти. В следващия момент стаята се изпълни със сенки, които обаче не идваха от потрепването на пламъка на факлата. Подобно на прилепи в някоя изоставена църква, те се разлетяха и запърхаха толкова бързо, че девойката едва успяваше да ги проследи с поглед. Йезуитът продължи да говори. От време на време млъкваше, за да изслуша отговора на гласа, който му се беше примолил преди малко. Събеседникът на Сен Клер обаче вече не говореше на английски. Всъщност думите му звучаха като ехо на тези на йезуита. Докато траеше ритуалът, мъжът и жената хлипаха и молеха за прошка на английски. После Сен Клер се обърна строго към тях и те също заговориха на непознатия език. Атмосферата в стаята се промени едва доловимо. Сега йезуитът благославяше помещението, издигайки ръце за молитва, докато потта по челото му блестеше на мъждукащата светлина от факлата. Накрая другият глас заглъхна и злото сякаш се оттегли.

Изведнъж Ребека се почувства ужасно изморена, сякаш храната и виното, които беше погълнала, вече ѝ бяха подействали. Очите ѝ натежаха. Тя се опита да се изправи, но не успя. Вече не знаеше дали е будна, или сънува — вместо да стои здраво стъпил на пода, Сен Клер се беше издигнал на няколко сантиметра над него. Лунната светлина, която нахлуваше през прозорците, се засили, сякаш слънцето беше изгряло. Потирът също се носеше във въздуха, току между разперените ръце на йезуита. Ребека наблюдаваше ставащото в захлас, напълно запленена от това видение. Към молитвата на Сен Клер се присъединиха още гласове. В следващия момент потирът сякаш се стопи във въздуха, превръщайки се в искрица светлина. Главата на девойката кљомна.

— Ребека!

Тя отвори очи. Сен Клер беше приклепнал до нея.

— Хубава работа — каза той, — да заспиш, докато прогонвам зли духове. Толкова ли те отегчих?

— Уплаших се — отвърна девойката.

Лунната светлина все още струеше през прозорците, но стаята вече изглеждаше съвсем обикновена, а потирът си стоеше кротко на масата. Очите на йезуита изглеждаха уморени.

— Сънувах нещо — продължи Ребека. — Какво стана в действителност?

— Нищо особено — усмихна се Сен Клер. — Стаята беше обитавана от лорд Едмънд и двете му жертви, приковани към земята от взаимната си омраза. Тази омраза трябваше да бъде разрушена. Сега и тримата ще трябва да продължат по пътя си, да потърсят опрощение за греховете си и самите те да дадат прошка.

— Ами ако не го сторят? — попита Ребека.

— Ще останат в собствения си ад, въобразявайки си, че са в Рая — той потупа девойката по главата. — Всичко е тук, Ребека — и царството на светлината, и царството на мрака — и когато човек умре, той попада в едно от двете.

---

[1] Перифраза на стиха „претеглен си на къпоните и си намерен твърде лек“ от Книга на пророк Даниил (5:27). Стихът е част от неръкотворния надпис, появил се на стената в двореца на Валтасар като предупреждение от Господ, че царят ще бъде наказан, задето се е отклонил от правия път. — Бел.прев. ↑

[2] Перифраза на „Пота е за сребро, горнило — за злато, а сърцата Господ изпитва“ от Книга Притчи Соломонови (17:3). — Бел.прев. ↑

[3] Фразата се отнася до момента на разпъването на Христос на кръста и се среща при евангелистите Матей (27:45), Марк (15:33) и Лука (23:44). — Бел.прев. ↑

[4] В името на Отца и Сина... (лат.). — Бел.прев. ↑

[5] Поредица от граждански войни за престола на Англия в периода 1455–1485 г. между родовете Йорк и Ланкастър, известна като Войната на Розите или Войната на Бялата и Червената роза. Конфликтът завъртва с победа на Хенри Тюдор от рода Ланкастър, който се жени за Елизабет от Йорк и по този начин обединява двете враждуващи фамилии. Така се слага началото на династията на Тюдорите, която управлява Англия и Уелс в продължение на 117 г. — Бел.прев. ↑

10.

Хенри Фрогмор беше влязъл в старата римска канализация под Лондон през гробището на изоставената църква „Сейнт Дънстан“ и в момента припикаше като гигантски паяк из плетеницата от тунели, канали и подземни реки със запалена факла в ръка. Магьосникът познаваше пътя отлично, тъй като през годините преследвачите му го бяха принуждавали да го използва неведнъж и дважд.

Дни наред Фрогмор се беше опитвал да влезе в града, обхождайки портите Крипългейт, Олдгейт, Нюгейт и дори Тауър, но хората на Купър бяха завардили всеки възможен вход. Магьосникът веднага ги беше разпознал — мъже с бдителни погледи, които току потупваха дръжките на оръжията си. Господарят на албиноса, мастър Уолсингам, държеше Лондон в ръцете си и в момента никой не можеше да влезе или да излезе от града, без да се натъкне на главорезите му, които кръстосваха улиците, мотаеха се из кръчмите и пазеха по портите. Освен това те бяха раздали на гражданите описания на Фрогмор, а най-вероятно и подкупи, и сега всеки кръчмар и коняр го търсеше и разпространяваше сведенията нататък.

Магьосникът никак не обичаше Лондон. Градът представляваше истинска плетеница от улици и улички, но същевременно беше малък и човек бързо можеше да стигне от Олдгейт до Нюгейт или пък от църквата „Сейнт Джайлс“ до тъмните води на Темза.

Фрогмор беше изчакал, избистрайки внимателно плановете си. По едно време дори му беше хрумнало да се откаже и да продължи пътуването си на север, но пък имаше нужда да се види с доктор Херметикус и да разбере какво му готви бъдещето. Освен това трябваше да отплава тъкмо от Лондон, тъй като Петте пристанища^[1] и тези по източното крайбрежие бяха твърде малки и странниците се набиваха на очи. Дори йезуитите, които бяха майстори на превъплъщението и имаха приятели навсякъде, се затрудняваха да проникнат в града, така че магьосникът реши да се възползва още веднъж от подземните тунели. Надяваше се само те все още да са

проходими — някоя срутена стена или пък придошъл поток като нищо можеха да му попречат да продължи.

Фрогмор бързаше напред. От едната му страна се плискаше мръсен канал, в чиито води плуваха грамадни черни плъхове. В подземията тези твари се чувстваха като господари и натрапникът изобщо не ги безпокоеше. Някои от тях дори се изправяха на задните си крака, бърчеха носове и примигваха с малките си очички срещу светлината от факлата му.

В един момент тунелът свърши и магьосникът спря. Следваше едно разклонение вляво и едно вдясно. Фрогмор огледа каменната стена и скоро видя няколкото резки, които беше оставил там преди много, много години. Той седна на земята и се усмихна. Дори не можеше да си спомни последния път, в който беше идвал тук. Нито пък причината, накарала го да потърси убежище в древната канализация. В онези дни, подобно на Херметикус, Фрогмор беше използвал силите си, за да трупа богатства. Беше се сдобил с чудна къща в Чийпсайд и си угаждаше със самурени кожи, златни чаши, разкошни вина и палави момичета. Накрая, разбира се, всичко това му беше излязло през носа. Хората бяха започнали да му завиждат и слуховете за него бързо се бяха разпространили.

Магьосникът остави дисагите си на земята, облегна глава на стената и се взря в мрака. Този път наистина го беше закъсал. Сен Клер и Купър не бяха като останалите му преследвачи. И онази кръчмарска слугиня, Ребека Ленъкс — тя също беше опасна.

Не биваше да попада в капана им. Извън това всичко изглеждаше напълно осъществимо. Просто трябваше да посети доктор Херметикус, а после да отиде на пристанището и да се уговори с някой капитан да го откара до Русия. Щом веднъж се озовеше там, щеше да прекоси дълбоките снегове до Москва и да се промъкне до къщата си край Кремъл. Там беше скрил нещо, което трябваше да си прибере на всяка цена. Безжалостният убиец Фрогмор сведе глава и отпусна рамене. Въпреки че оттогава беше минало ужасно много време, той имаше чувството, че е напуснал дома си в Съмърсет едва вчера. Спомняше си съвсем ясно голямата къща сред зелените поля, гласовете на жена си и детето си, които долитаха откъм стълбите, и прекрасната гледка от окъпаната в слънце спалня.

Някакъв плъх притича през ръката му, но Фрогмор не трепна. Ах, как му се искаше да се върне в онези щастливи времена и отново да бъде заедно със семейството си! В следващия момент някакъв глас прошепна нещо в мрака. Магьосникът беше сигурен, че е чул думата: „Помни!“ Така и трябваше да стори. Не биваше да съжалява за нищо. Душата му отдавна беше спазарена и продадена, така че беше напълно излишно да се поддава на чувствата си. Никакви съжаления! Но откъде тогава се беше взел този страх? В Дънмоу той беше командвал парада. Сен Клер не беше нищо повече от досадна пречка, но въпреки това все успяваше да се измъкне. Беше се спасил дори от убийците в Колчестър. Фрогмор се почеса по бузата.

— Преследва ли ме някой? — извика той. — Има ли от какво да се страхувам?

Преди години, когато беше посетил Кьолн, Фрогмор се беше срещнал с един велик магьосник, който го беше предупредил: „Сдобили сте се с невероятна мощ, мастър Фрогмор, но помнете — с течение на годините това ще ви спечели множество противници. Пазете се от Божия вестител и от девицата!“

Тогава Фрогмор се беше присмял на магьосника, а по-късно дори го беше убил, но сега вече започваше да се съмнява. Може би Сен Клер не беше отишъл в Дънмоу случайно? Може би беше търсил онази девица със заешката устна и ясновидската дарба? Магьосникът разкопча дисагите си, извади оттам един малък мях, отпуши го и наля малко вино между устните си. После се пресегна и нагласи факлата, която беше оставил в някаква ниша в стената.

— Ако всичко мине по план — промърмори той, — тази малка повлекана скоро ще се прости с девствеността си!

Фрогмор разсеяно запуши меха и се загледа в покрития със слюз плъх, който тъкмо изпълзяваше от канала.

— Скитам се по земята като Каин — обърна се към него магьосникът.

На това също трябваше да се сложи край. Фрогмор трябваше да си намери някой могъщ покровител. Някой като Иван Василиевич, владетеля на Москва...

— Не, не — прошепна той, припомняйки си турските шпиони, които го бяха преследвали.

Ето къде можеше да се скрие — в двора на султана на Отоманската империя; далеч от очите на западните владетели. Когато му омръзнеше пък, винаги можеше да поеме по Пътя на коприната и да посети отново разкошните източни градове.

Магьосникът прибра винения мях, нарами дисагите си и продължи по пътя си. Когато стигна до края на тунела, той потърси тясната пролука в стената и се промъкна през нея. Озова се в някаква потънала в плесен стаичка, в която все още се забелязваха следите от предишното му посещение — по пода се търкаляха счупени съдове и парчета кожа. Фрогмор се изкачи по изронените стъпала, а после се опита да отмести плочата, която закриваше изхода към стария парцел за прокажени в гробището на катедралата „Сейнт Пол“. Камъкът обаче не помръдна. Той вложи цялата си сила и натисна още няколко пъти, но все напразно. Накрая седна на стълбите изтощен, затвори очи и поде страховита молитва. След това измъкна камата си, прокара я по четирите страни на плочата и я подпря с рамо. Най-после камъкът поддаде. Студеният нощен въздух тутакси нахлу в помещението и угаси факлата. Фрогмор измъкна главата си навън. Небето беше цялото покрито с облаци. Мястото, както обикновено, беше пусто, но по-нататък се забелязваха огньовете на разните престъпници и бездомници, които се криеха в църковното гробище.

Магьосникът хвърли дисагите си навън и се измъкна от дупката. После върна плочата на мястото ѝ и докато го правеше, осъзна, че никога повече няма да мине по този път. Тази мисъл го накара да спре. Предчувствие ли беше това, или предупреждение? След това той се запромъква покрай стената около катедралата. Внезапно иззад една от колоните излязоха двама побойници, но Фрогмор извади камата си и те моментално потънаха обратно в мрака.

Най-накрая магьосникът излезе от гробището и тръгна по една тясна уличка, която щеше да го отведе до Патерностер Роу. Той спря пред някаква кръчма. Херметикус живееше на Лампри Лейн. Херметикус! Фрогмор се ухили. Сега беше модерно да се използват подобни имена, пък и Херметикус със сигурност звучеше по-гръмко от Джон Девъру. Вратата на кръчмата се отвори и отвътре излязоха две олюляващи се проститутки. Магьосникът ги остави да си вървят по пътя и се вмъкна в кръчмата.

Малко по-късно той се престори на пиян, прегърна някакво леко момиче и се заклатушка с него по Поултри Стрийт. Подмина нощния пазач и главорезите, застанали на ъгъла, и сви по Лампри Лейн. Тялото на девойката беше нежно и топло и миришеше на някакъв евтин парфюм.

— Имаш ли стая? — изфъфли тя.

Фрогмор спря, търсейки с поглед дъното на уличката. Щом Херметикус можеше да вижда в бъдещето, значи сигурно го очакваше, нали така?

— Хайде, ела — измънка магьосникът. — Почти стигнахме.

И така, двамата спътници продължиха по Лампри Лейн. Горните етажи на къщите почти скриваха небето. Фрогмор внимателно огледа вратите и прозорците. Единствената светлина идваше от близката аптека. Магьосникът я подмина, а после тръгна да се връща обратно. Проститутката запротестира.

— Млъквай! — изсъска Фрогмор и пхна една сребърна монета в ръката ѝ. — Тази вечер ще получиш голямо възнаграждение за услугите си.

Качулката на мъжа беше спусната съвсем ниско над лицето му и проститутката не можеше да види чертите му, но среброто ѝ подейства успокоително. Щом ѝ плащаха така щедро, тя нямаше нищо против да обикаля лондонските улици.

Когато отново стигнаха до аптеката, Фрогмор даде на девойката още една монета.

— Отиди до вратата и почукай! — нареди ѝ той.

— За какво?

— Поискай от аптекаря да ти продаде малко любовен еликсир — отвърна магьосникът, пускайки още една монета в ръката ѝ. — Кажу ми, че ще му се отплатиш добре.

И така, момичето притича през улицата и потропа по вратата на аптеката. Отвътре се чу някакъв женски глас. После вратата се отвори, но веригата остана спусната. Проститутката заговори бързо, а после показа на жената сребърната монета. Веригата мигом беше вдигната и момичето влезе в магазина. Не след дълго вратата се отвори отново и проститутката излезе обратно на улицата.

— Е? — попита я Фрогмор. — Кого видя вътре?

— Само един възрастен мъж и една хубава млада жена.

Магьосникът даде на момичето още една монета.

— Голям късмет извади тази вечер — усмихна се той. — А сега си върви. Аз пък ще отида да си поговоря с онзи мъж.

Проститутката зяпна от изненада.

— Това ли е всичко?

— Какво повече искаш? Хайде, отивай си. И не казвай на никого за всичко това! — магьосникът я избута от пътя си и потропа по вратата на аптеката.

— Какво има пак? — провикна се мъжът отвътре.

— Спешен случай, доктор Херметикус! — отвърна му Фрогмор.
— Нося ви повече злато, отколкото някога сте виждали!

Вратата моментално се отвори.

— Казвам се Хенри Фрогмор.

На светлината на свещите, които горяха в магазина, магьосникът успя да огледа лицето на домакина — восъчно бледи страни, святкащи очи и тънък нос, който потрепваше като муцуната на плъх, надушил сирене. Мъжът беше облечен в натруфена мантия, обточена с кожа, а на олисяващото му теме се мъдреше малка шапчица.

— А, мастър Фрогмор, знаех си, че ще дойдете!

— И какво ще направите сега? — попита посетителят. — Може би ще извикате стражите? Те със сигурност ще се заинтересуват защо съм дошъл точно във вашата къща... — той тръсна кесията си и монетите вътре звъннаха. — Както казах, нося ви повече злато, отколкото някога сте виждали. Единственото, което искам в замяна, е да ми гледате на карти.

Магазинът на доктор Херметикус беше доста тесен. В дъното му имаше малък тезгях, а над него бяха разположени няколко полици, отрупани с гърненца и делви, от които се носеха изключително неприятни миризми. Гадателят обаче прекоси това помещение и отведе госта си в малкия салон отзад. Фрогмор огледа одобрително дървената ламперия, която покриваше стените до средата, и чистата, боядисана в розово мазилка отгоре. По шкафовете и масите бяха наредени свещници, в които горяха восъчни свещи, а седалката в нишата до прозореца, гледащ към вътрешната градина, беше тапицирана и покрита с меки възглавници. Пред камината бяха поставени два стола с високи облегалки, отделени от огъня с параван. Подът беше покрит с дебели килими.

— Кой е, Джон?

В стаята влезе някаква млада жена с тъмна коса и кукленско лице.

Всъщност девойката беше направо красавица, помисли си Фрогмор. Кожата ѝ беше снежнобяла, в очите ѝ грееха весели пламъчета, а закръглената ѝ фигура беше доста съблазнителна. Явно този дявол Херметикус правеше добри пари!

— Връщай се в леглото, Сесили! Двамата с госта ми имаме малко работа.

Жената се нареди да възрази, но Херметикус я избута нежно от стаята и затвори вратата зад гърба ѝ. После покани посетителя си на една маса в ъгъла. Фрогмор седна, развърза кесията си и я хвърли на масата. Докторът отключи трите ключалки на един кожен сандък, извади оттам малко ковчеже с блестящи бронзови закопчалки и отключи и тях. Картите, които измъкна отвътре, бяха около една педя дълги и към половин педя широки, а гърбовете им бяха направени от лъскав, оцветен пергамент. Херметикус постави картите между себе си и Фрогмор.

— Можеш да предсказваш бъдещето, нали? — магьосникът се взря надменно в дребния мъж пред себе си; дарбата, която той притежаваше, разпалваше завистта му.

— Да, мога. И вие много добре го знаете, мастър Фрогмор — в противен случай нямаше да сте тук!

— Но как го правите? Видения ли получавате? Знаехте ли, че ще дойда тази вечер?

— Да и не — отвърна предпазливо Херметикус. — Хвърлих картите и те ми показаха тъмна нощ и могъщ странник — гадателят вдигна глава; очите му бяха станали сурови и в тях се четеше пресметливост.

Опасен човек беше този Херметикус, реши Фрогмор, истинска заплаха.

— И как се сдобихте с тази дарба?

Гадателят се нареди да започне спор, но тогава Фрогмор развърза кесията си и изсипа на масата цял куп златни монети. Херметикус веднага преглътна гордостта си.

— Защо някои мъже са по-силни от други, а някои жени — по-нежни и грижовни от своите посестрими? Защо някои кучета са по-

нападатели, а други — по-плахи?

— Каква е тази гатанка?

— Никаква гатанка не е!

Херметикус се взря внимателно в непознатия. Името му, разбира се, му беше известно, известна му беше и репутацията на мъжа. Освен това гадателят знаеше, че хората на Уолсингам търсят Фрогмор под дърво и камък, но това щеше да почака.

— Не ви задавам гатанка, мастър Фрогмор — продължи той. — Просто искам да ви кажа, че съм роден с тази дарба. Някои могат да пишат поезия, други — да композират музика, трети — да построят катедрала, четвърти да отгледат градина...

— А вие можете да виждате в бъдещето — ясно.

— Да, аз мога да предсказвам какво ни готви бъдещето, но хората сами коват съдбата си, мастър Фрогмор — Херметикус сведе глава, но магьосникът все пак зърна лукавия поглед в очите му. — Винаги жънем това, което сме посели — гадателят потупа тестето си. — Понякога ми помагат картите, а друг път просто виждам какво ще стане в локва вода или в парче стъкло. Все едно, аз трябва да бъда внимателен. Клиентите ми, как да кажа... са дискретни хора и пазят дарбата ми в тайна. Разбирате ме, нали? Все пак не искам да завърша дните си побит на кол в Смитфийлд или увесен на бесилото в Тайбърн. Е, мисля, че отговорих на въпросите ви, сър. А сега защо вие не отговорите на моите?

— Аз съм просто един дискретен клиент — каза магьосникът иронично.

Херметикус разстла картите върху масата.

— Да действаме тогава — каза той. — Изберете си карта, мастър Фрогмор.

Магьосникът посегна към картите и бавно измъкна една. После я погледна и се почувства разочарован — на картата беше изобразен замък с островърхи кули и назъбени стени, който се издигаше сред някакви заснежени поля.

— Разгледайте картата внимателно, мастър Фрогмор.

Магьосникът имаше богат опит с всякакъв род шарлатани и обикновено не се хващаше на номерата им, но този път имаше чувството, че стои пред човек с истинска дарба. Картата, която държеше в ръцете си, изобщо не беше това, което изглеждаше на пръв

поглед, и на него му се струваше, че колкото повече се взира в нея, толкова повече подробности се разкриват пред очите му. Изведнъж по стените на замъка се появи кръв; всъщност точно тя спояваше тухлите помежду им. Стражевата кула представляваше мрачна постройка, зад чиито прозорци се виждаха мъничките лица на затворените вътре хора. В снега пък се открояваше самотно дърво. От черните му клони беше повесен труп на мъж, а отдолу обикаляха гладни вълци. Към замъка препускаха конници, облечени в кожи от непознати зверове и нахлупили на главите си странни шапки с шипове. Двама мъже и някаква жена също приближаваха към портите. Фрогмор инстинктивно усети, че това са Сен Клер, Купър и онази кръчмарска слугиня със заешката устна, и за пръв път в дългия си живот изпита истински страх.

— Какво значи всичко това? — попита магьосникът дрезгаво и хвърли картата на масата.

— А вие какво мислите, че значи? — попита гадателят, прикривайки устата си с ръка.

Фрогмор усети, че го баламосват, и се ядоса.

— Мисля, че ви плащам доста щедро.

— Добре, добре. Това е едно място, което ще посетите. Според картата, а и според изражението на лицето ви, там изглежда ви чакат адски опасности.

— Но не и смърт, така ли?

— Смъртта може да се прояви по много начини, мастър Фрогмор. Но ще стигнем и дотам. А сега си изтеглете още една карта.

Магьосникът го послуша. Върху следващата карта отново беше изобразена сграда, но този път разрушена, с рухнали стени и разкъртена порта. Постройката се издигаше върху някаква скала, заобиколена от море от трева. На входа стоеше мъж, облечен като рицар, с червен кръст, изрисуван върху туниката му. Зад мъжа имаше жена, а откъм покритите с трева поля се приближаваше някакъв гигант с обгорено от слънцето лице и тюрбан на главата. В едната му ръка имаше ятаган, а в другата — кръгъл щит. Зад гърба на гиганта се издигаше военен лагер с развети знамена.

— Още едно място, пълно с опасности! — прошепна Херметикус.

Фрогмор вдигна поглед и забеляза, че бръчките на гадателя са се изгладили и изобщо цялото му лице изглежда някак подмладено.

— Всяко едно място е опасно — подигра му се Фрогмор, — било то потайна уличка нейде из Чийпсайд или пък пуст път край Париж.

— Трябва да изтеглите шест карти — настоя Херметикус. — Всяка стая има четири стени, един таван и един под и всички ние сме затворени между тях.

Третата карта беше обикновено вале с бяла коса и черни дрехи. В едната му ръка имаше книга, а в другата — меч. Фрогмор вдигна картата.

— А това какво е?

— По петите ви е тръгнал някакъв мъж — отвърна Херметикус загадъчно. — Мъж с власт, който има на своя страна както правото, така и силата да ви залови.

Фрогмор изтегли още една карта и сърцето му замря. На нея беше изобразена млада жена с тъмни коси. Девојката щеше да е доста хубава, ако не беше заешката ѝ устна. В едната ѝ ръка имаше потир, а в другата — кама. Над главата ѝ летеше ангел с разперени криле.

— Какво е това?

Херметикус прехапа устни, пребледня, челото му се ороси със ситни капчици пот, а пръстите му се заровиха в рошавите му мустаци. Очите му се стрелнаха към вратата. Магьосникът сграбчи ръката на гадателя и усети, че пръстите му са леденостудени.

— Какво значи картата? — попита той.

— Смърт! — промърмори Херметикус и се взря в очите на Фрогмор. — Пазете се от девицата! От девицата и от потира!

— От какво толкова се страхувате? — настоя магьосникът.

— Не знам, но ми е студено и неудобно и ми се ще изобщо да не бяхте идвали!

— Но нали можете да виждате в бъдещето — опита се да го успокои Фрогмор. — Няма от какво да се боите. Намираме се в уютната ви къща, обградени сме от дебели килими и пухкави кожи, а на масата има разкошно вино и вкусни сладкиши. На горния етаж пък, между копринените чаршафи в спалнята, ви чака една млада кобилка, готова за езда.

— Не говорете така! — отвърна Херметикус. — Хайде, изтеглете си още две карти и после да ви няма!

Фрогмор се подчини. Този път на картата бяха изобразени везни, увиснали между небето и земята. Херметикус си отдъхна и лицето му възвърна цвета си.

— Добри новини! — заяви той.

— Така ли?

— Да, сър! Вярно, че ще се озовете на места, където ще се окажете в огромна опасност, но няма да пострадате! По петите ви е тръгнал един представител на закона — валето — но той няма да ви навреди. Трябва да се пазите единствено от девицата. Тази карта обаче — той почука по картата с везните — показва, че все още нищо не е решено. При някои хора се вижда точно кога и как ще умрат, но при вас няма нищо подобно — гадателят се изправи на крака. — Хайде, мастър Фрогмор, не бойте се — аз не съм ви враг — той напълни две чаши с вино. — Да вдигнем тост за светлото ви бъдеще!

Магьосникът, който остана доста озадачен от рязката промяна в настроението на Херметикус, изчака гадателят да седне обратно на мястото си и каза:

— Единственото нещо, което не разбирам, е защо изглеждате толкова облекчен. Все пак става дума за моето бъдеще, а не за вашето, нали така?

— Просто се безпокоях каква ще бъде следващата карта, която ще изтеглите. Имах чувството, че ще бъде нещо ужасно.

Фрогмор отпи от виното си.

— Изчакайте ме за момент — изправи се на крака Херметикус. — Трябва да отида да проверя как е жена ми.

— Не, сър, никъде няма да ходите — върна го в стола му магьосникът. — Чели сте съобщенията, които се разпространяват из града, нали?

Гадателят кимна.

— Значи знаете, че мастър Уолсингам ме търси — продължи Фрогмор. — Защо тогава не изпратихте някого да го повика? Нима наградата за залавянето ми не ви блазни? — той вдигна богато украсената чаша и се вгледа в скъпоценните камъни, инкрустирани в столчето.

После магьосникът посегна към тестето и без изобщо да поглежда, изтегли шестата карта. Гадателят ахна, а ръцете му се

разтрепериha толкова силно, че му се наложи да остави чашата си на масата.

Фрогмор нямаше сили да погледне какво се е паднало този път. Откакто Сен Клер беше тръгнал по петите му, зрънцето на съмнението беше покълнало в душата му и беше нарушило съня му безвъзвратно. „Всичко се променя“ — беше му казал веднъж един магьосник.

— Какво виждате, доктор Херметикус? — попита той дрезгаво.

— Млад мъж, който сякаш излиза от изгряващото слънце и носи на главата си печата на Живия Бог. В едната му ръка има меч, а в другата — потир. Тялото му виси между небето и земята, високо над владетелите на този свят и техния господар.

Фрогмор избута картата настрани, без дори да я поглежда.

— *Alea jacta est* — жребият е хвърлен — промърмори той, а после погледна към домакина си. — Защо треперите, доктор Херметикус?

— Допийте си виното — отвърна дрезгаво гадателят — и си вървете!

— Кажете ми — можете ли да предскажете собствената си смърт? — попита Фрогмор.

— Много добре знаете, че не мога.

Магьосникът подуши виното.

— Ето какво ще направим — той бутна чашата си през масата и бръкна под плаща си. — Вие ще пиете от моята чаша, а аз — от вашата.

Херметикус облиза пресъхналите си устни.

— Това е абсурдно. Хайде, сър, вървете си вече.

— Преди да съм си допил виното? Нека преди това ви кажа нещо, доктор Херметикус — Фрогмор подпря брадичката на гадателя с камата си. — Знам, че сте сложили във виното ми приспивателно. Накъде по чашата има скрито копче, което сте натиснали преди да ми я поднесете. Канехте се да отидете да видите как е прелестната ви съпруга, очаквайки, че през това време аз ще изгълтам виното си. После сте щели да се върнете и да ме заварите изпаднал в дълбок сън. Планирали сте да си присвоите парите ми, а после да извикате мастър Уолсингам и така да се сдобие с още по-голямо богатство, както и с благосклонността на кралския двор.

— Вие сте луд! — прошепна Херметикус и понечи да стане, но камата на магьосника одраска кожата на гърлото му.

— Така е устроен светът, доктор Херметикус. Хвърлили сте картите и те са ви казали, че ще се появя в къщата ви, но въпреки това вие не сте предупредили магьосник Уолсингам. Знаели сте, че и най-малкото съмнение ще ме прогони от прага ви. И така, решили сте да ме задържите с номерата си, да изчакате и накрая да се проявите като герой. Щели сте да кажете, че съм ви събудил в късна доба и така нататък — Фрогмор махна с ръка.

— Вземете си златото! Вземете, ако щете, и картите! Каквото и да е! Просто ме оставете на мира. Обещавам, че няма да ви издам...

— Значи ми позволявате да взема каквото си поискам? — прекъсна го магьосникът.

— Да, да! — закима енергично Херметикус.

Фрогмор притисна камата си към гърлото на гадателя и с едно бързо движение преряза плътта му. Херметикус се дръпна назад и вдигна ръце, сякаш така можеше да спре струята кръв, която вече бликаше от ужасната му рана и пълнеше устата му. После гадателят се олюля, а Фрогмор подхвана тялото му и внимателно го положи на пода. Магьосникът изчака известно време и след като не чу звук нито от спалнята горе, нито от улицата отвън, премести трупа в средата на стаята. След това запали две свещи и заключи вратата. В този момент му хрумна да погледне картите още веднъж, но когато ги взе в ръцете си, кръвта му се смрази. Всичките до една бяха празни. Фрогмор се приближи до тялото на Херметикус и приклепна зад него. После разкъса мантията му и заби камата си в плътта около сърцето му.

И така, в тази някога приятна стая, сред скъпите вещи на доктор Херметикус, магьосникът се зае да изпълнява мрачния си ритуал. Когато жертвата беше принесена и свещите угаснаха, Фрогмор — сега преобразен като гадателя — седна пред малкото писалище.

Вече беше решил какво ще прави. Първо щеше да се отбие до къщата си в Москва, а после щеше да предложи услугите си на господаря на Отоманската империя. Магьосникът си избра перо и започна да пише, използвайки един таен шифър, който знаеше, че турците ще разберат. После подписа писмото и го запечата с восък. Оставаше му само да се качи на някой кораб и да предаде писмото на Еней Виколи — венециански търговец, който работеше за султана.

— Съпруже? — чу се нежен глас иззад вратата. — Съпруже? — гласът стана по-настойчив.

Фрогмор се усмихна и отвори.

— Не се плаши — каза той на младата жена, която стоеше на прага. — Хайде, съблечи се.

Един час по-късно Фрогмор метна дисагите си през рамо и излезе от дома на доктор Херметикус в тялото на домакина си. Преди да си тръгне, той взе малко масло от кухнята и напръска с него пода и мебелите, а после бутна една свещ на земята. Съпругата на гадателя лежеше гола върху леглото на горния етаж с разрязано от ухо до ухо гърло. Трупът на Херметикус все още си стоеше проснат върху пода в салона. Докато магьосникът се отдалечаваше от къщата, пламъците погълнаха всичко, превръщайки го в черна пепел.

---

[1] Исторически съюз с военно и икономическо значение, сформиран между няколко пристанищни града в източния и най-тесен край на Английския канал. Първоначално в състава на съюза влизали пет града (Хейстингс, Ню Ромни, Хайд и Сандуич), откъдето идва и името му. — Бел.прев. ↑

11.

Сен Клер и Ребека напуснаха имението Оулпен заедно със сбирщина цигани с мургава кожа и нагло изражение на лицата, които обикаляха кралството с каруците си и често се радваха на подкрепата на хора като лейди Пелам. И мъжете, и жените бяха облечени в шарени парцали и окичени с евтини дрънкулки, а малките звънчета по конете, каруците и дрехите им вдигаха невероятен шум. Като прибавим към това и непрекъснатото им бърбрене, какофонията ставаше пълна. Ребека не разбираше езика, който говореха, но Сен Клер, изглежда, нямаше проблеми с него и това моментално му спечели уважението на спътниците им. Когато излязоха от Оулпен, предводителят на циганите с прякор Конника събра хората си и посочи към Ребека.

— Казва им, че трябва да се държат с теб почтително — обясни Сен Клер на девойката, — а тези хора държат на думата си, Ребека. Разбира се, крадливи са като свраки, но решат ли веднъж, че могат да ти имат вяра, са изключително предани приятели.

Това се оказа самата истина. Циганите знаеха, че Ребека е жена, преоблечена като мъж, и току й хвърляха по някой поглед с черните си като маслини очи, а понякога, когато любопитството им надделееше, дори се пресягаха да я пипнат, но като цяло не й досаждаха. По-голямата им грижа беше да намерят нещо, което да откраднат. Горко на фермерите, оставили овцете или пилетата си без надзор. Циганите задигаха стоката им за част от секундата, прерязваха гърлата на животните, изкормяха ги, нарязваха месото им, натъпкваха го в бъчви със сол или саламура и го натоварваха на каруците си.

Когато мине по край някое село пък, те се заемаха да повеселят жителите му с цирковите си номера — разбира се, срещу заплащане. Селяните се отнасяха към тях с презрение, но същевременно обичаха да гледат представленията им. Щом приключе, циганите бързаха да продължат по пътя си, страхувайки се че кражбите, които бяха извършили междувременно могат да бъдат разкрити. Нощите си те прекарваха на някое поле или пък в някоя горичка и пируваха с откраднатото месо, вино и хляб, смеейки се на шегите си. Понякога,

когато бяха в настроение, ставаха и започваха да танцуват странните си танци под звуците на барабани и флейти.

Ребека остана очарована от циганите и с радост им помагаше в грижите около бебетата, които пътуваха в плетени кошове, преметнати през гърбовете на конете, в почитването на месото или пък в наклаждането на огъня. Сен Клер пък се занимаваше с конете и не спираше да смайва Конника със задълбочените си познания за билките. Циганите бяха започнали да наричат йезуита Петичио, което на техния език значеше „бъбривия свещеник“.

— Друг път случвало ли ти се е да пътуваш с цигани? — попита Ребека.

— В Англия — не, но в Германия и Франция — да. Познанията ми за езика им и за конете винаги ме правят желан гост в тяхната компания.

— Явно имаш много таланти — подкачи го девойката.

— Добре че не ме карат да готвя — поклати глава Сен Клер. — Тогава вече щяхме да го закъсаме. Дори едно яйце не мога да счупя, без да създам около себе си пълен хаос, а пък овесената ми каша има вкус на мазилка.

— Колко време ще останем с тях? — поиска да узнае Ребека.

Йезуитът вдигна поглед към мрачното небе. Двамата се возеха в един фургон в средата на колоната, недосегаеми за хапещия вятър.

— Пътуваме вече два дни, така че очаквам утре вечер да стигнем до покрайнините на Лондон.

Сен Клер се оказа прав. На следващата сутрин групичката им действително излезе на пътя за Бишъпсгейт^[1] и все по-често започнаха да срещат разни пътуващи търговци, правници и войници, както обичайната паплач, която обикаляше по пътищата — проститутки, бродяги, селяни, возещи се в каруци или пък тикащи ръчни колички, скитащи учени и бездомници.

Според йезуита не след дълго щяха да се натъкнат и на някой човек на Юда, така че настоя двамата с Ребека да останат скрити във фургона.

— Купър ни остави да избягаме, защото се надява, че ще го заведем до Фрогмор — каза той, — но рано или късно ще ни погне пак — йезуитът се облегна, изпружи краката си и добави нещо на латински.

— Какво беше това? — попита Ребека.

— Съжалявам — извини се Сен Клер. — Просто исках да се поперча с начетеността си.

— Не, не — настоя Ребека. — Чувала съм те да изричаш тези думи и преди. Веднъж след бягството ни от ловната хижа, когато се подслонихме в гората, и още веднъж в дома на лейди Пелам.

— Някога, много отдавна, живял един римски поет на име Овидий. Той бил много талантлив, но за съжаление, предизвикал гнева на император Август и бил заточен в едно градче край Черно море. Както и да е, там Овидий написал една много вълнуваща творба — сборник с поезия, наречен, „Тъги“. В този сборник се говори за неволите на изгнанието и се казва: „Мъка е всяка любов, но си с мъката свързан, щом любиш, мъчи те съблазънта, но все към нея стремиш.“^[2] и още: „Любя аз тази стрела, що ме в сърцето рани.“^[3]

— И? — попита Ребека.

— Нищо. Просто аз също съм изгнаник — отвърна Сен Клер. — Скитам се далеч от дома...

— И къде е този твой дом?

— Един ден ще ти покажа. Обещавам, че ще ти хареса.

— Както и да е, кажи ми сега какво значат тези стихове за болезнената любов.

— Любовта винаги е болезнена, Ребека, и с времето заболява все повече. Моето изгнание ще приключи тогава, когато тази, която обичам, реши, че животът ми е изпълнил предназначението си.

— И коя е тази, която обичаш?

— Самата Любов, Ребека.

Девојката го срита по крака.

— Ама че си и ти! Не може ли поне веднъж да отговориш ясно?!

Сен Клер се засмя.

— Някога влюбвал ли си се? — попита го Ребека, а после бързо добави. — Разбира се, знам, че си свещеник и че си дал обет за дело...

— За целомъдрие и въздържание, да — довърши йезуитът. — Но актът на любов е просто едно изражение на любовта. Разбира се, че и свещениците се влюбват.

Той наклони главата си назад и лицето му се скри в сенките.

— А някога лягал ли си с жена?

— О, да, много пъти.

Сърцето на Ребека подскочи.

— Красива ли беше?

— Много — отвърна Сен Клер със сериозно изражение, но в гласа му се прокрадна шеговитата нотка.

— Как се казва? — попита девойката обвинително.

— Ребека Ленъкс! Какво?! Нима двамата с теб не сме лежали заедно под звездите? — той отдръпна крака си, преди девойката да успее да го срита отново. — Ами ти? Успявал ли е някой хубав момък да те склони да си легнеш с него?

Ребека примигна и извърна поглед. Тя много добре си спомняше сластните погледи на мъжете от „Сребърният дракон“ и опитите им да ѝ бръкнат в деколтето или под полата, когато баща ѝ не беше наоколо.

— Винаги съм си мислела, че може би някой ден... — тя докосна заешката си устна. — Но за мъжете в Дънмоу, аз бях просто изрод — очите на девойката се напълниха със сълзи. — Предполагам, че накрая някой дребен земевладелец щеше да ме поиска за жена, въобразявайки си, че ми прави огромна услуга и надявайки се на богата зестра...

— Връзката ви сигурно нямаше да е много страстна...

— Сигурно — отвърна разсеяно Ребека, опитвайки се да запази равновесие, докато каруцата минаваше през някаква дупка на пътя.

После девойката дръпна покривалото и погледна навън. Беше късен следобед. Няколко цигански деца подскачаха покрай каруцата.

— Какво ли ще стане сега с кръчмата на баща ти? — попита Сен Клер, нетърпелив да смени темата на разговора.

— Не знам — отвърна девойката. — След смъртта му трябваше да я наследя аз, но разбира се, това няма как да стане сега, след като съм обвинена в държавна измяна. Предполагам, че Короната ще си я присвои и ще я продаде на най-платежоспособния купувач — тя спусна покривалото. — Но какво значение има всичко това?

Сен Клер се примъкна по-близо до девойката и я хвана за ръката.

— Не е нужно да продължаваш да ме следваш, Ребека — каза йезуитът. — Ти вече направи достатъчно. Мога да те изпратя обратно в имението на лейди Пелам или пък някъде другаде, където ще си в безопасност.

Девойката се вгледа в бръчиците около очите на любимия си, в рошавата му коса, в наболата по брадичката му четина и в съвършено

гладките му страни. После размърда ръката си в неговата, наслаждавайки се на топлината му.

— Не ме отпращай — прошепна тя.

— Не съм казал, че ще го сторя. Просто те предупреждавам, че си тръгнала по опасен път.

— Готова съм да те последвам навсякъде — отвърна Ребека. — Ще спя където спиш и ти, ще ям каквото ядеш и ти и ще посрещам всички опасности с теб — тя стисна пръстите му. — Не ме интересува какво ще става, стига да сме заедно.

Сен Клер вдигна ръката ѝ към устните си и нежно целуна връхчетата на пръстите ѝ.

— Сигурна ли си, Ребека Ленъкс? Защото не е далеч моментът, в който вече няма да има връщане назад, а тогава двамата ще трябва да се изправим пред невъобразими опасности.

— Сигурна съм — отвърна девойката. — Ще бъда с теб както в живота, така и в смъртта.

— Всъщност животът и смъртта са едно и също нещо — усмихна се йезуитът. — В езика на циганите дори няма отделни думи за означаване на двете понятия — само една. Това е така, защото те разбират, че животът не свършва, ами само се променя — той стисна ръката ѝ. — Знаеш ли какво означава кръвна клетва, Ребека Ленъкс?

Тя поклати глава.

— Всъщност вече знаеш, защото току-що положи такава — Сен Клер взе лицето на девойката в ръце и нежно я придърпа към себе си. — Двамата с теб вече не сме отделни личности, Ребека — каза той пламенно. — Оттук насетне сме едно цяло.

След тези думи Сен Клер я целуна в устата. Девойката не се отдръпна — напротив, надяваше се, че йезуитът ще плъзне ръцете си по тялото ѝ и ще я притисне до себе си, но не след дълго той откъсна устните си от нейните и ги залепи за челото ѝ. После я пусна.

— Скоро ще стигнем до руините на църквата „Сейнт Мери във Бетлехем“ — каза йезуитът, — а оттам до града остава съвсем малко — той взе плаща си и багажа им. — Дойде време да се разделим със спътниците си.

— Без да се сбогуваме?

Сен Клер вдигна някакъв парцал от пода на каруцата, пхна вътре две сребърни монети и завърза краищата.

— Циганите не държат на тези неща. Освен това ако хората на Купър обикалят наоколо, присъствието ни само ще навреди на приятелите ни. Хайде!

И така, йезуитът помогна на Ребека да скочи от каруцата и за известно време двамата продължиха да вървят с катуна. Когато стигнаха до някакъв завой обаче, Сен Клер стисна ръката на девойката и я поведе встрани от пътя. После двамата прекосиха една малка горичка и се упътиха към някаква самотна къща в подножието на близкия хълм.

Уолсингам седеше пред камината в жилището си в Тауър с чаша греяно вино в ръка и се взираше в протежето си, мастър Уилям Купър. Въпреки огъня, множеството запалени мангали, затворените капаци на прозорците, дебелият вълнен килим по стените и наметнатия около раменете му плащ министърът зъзнеше от студ. Освен това беше любопитен и ядосан.

— Не разбирам, Уилям — каза той, след което проследи с поглед как албиносът хвърля наметалото и широкополата си шапка на масата. — Искаш ли чаша вино?

Купър поклати глава и се взря напрегнато в господаря си. Щом Уолсингам го беше повикал тук, на единственото място, където нямаше как да ги подслушат, и се беше решил да пропътува целия път нагоре по реката в това мразовито време, при положение че Елизабет беше в Елтам, а членовете на Камарата на общините — в Уестминстър, значи работата беше сериозна.

— Не разбирам — повтори Уолсингам ядно, раздразнен, че албиносът дори не си е направил труда да отговори. После вдигна чашата си и се взря през нея в бумтящия в камината огън. — Ти си най-добрият ми агент, Купър! Просто не мога да повярвам, че успя да изпуснеш онези двама затворници!

— Не съм ги изпуснал. Всъщност им позволих да ми се изплъзнат.

— Продължавай!

— Какво мислите, че щеше да стане, ако ги бях докарал в Лондон? — албиносът се плесна с ръкавиците си по бедрото. — Да не би да смятате, че щяхме да успеем да пречупим мъж като Сен Клер? Не, задържането на затворниците нямаше да доведе до нищо смислено,

а още по-малко до залавянето на Фрогмор! Единственото, с което щяхме да разполагаме, щеше да бъде един мъртъв йезуит и някаква си тресяща се от страх повлекана. Магьосникът от своя страна щеше да се добере до най-близкото пристанище и да отплава закъдето си поиска. После щяха да ни трябват години, за да му хванем отново дирята.

— Това все още не е изключено.

— Съмнявам се. Да, вярно, че Фрогмор притежава свръхестествени сили, богат е и владее изкуството на превъплъщението, но тъкмо затова ние няма да търсим него. Ще търсим йезуита и кръчмарската слугиня със заешката устна. Тях всеки би ги забелязал. Сен Клер е ценен — продължи Купър, хвърляйки ръкавиците си върху масата — само докато преследва магьосника. Той е нашата примамка.

Уолсингам кимна, а после се обърна към малката масичка отстрани и се зарови в документите, скупчени върху нея.

— Защо този случай е толкова важен за теб, Уилям?

Въпросът дойде така неочаквано, че албиносът сведе очи.

— Както казахте, сър, аз съм най-добрият ви агент.

— Хайде, хайде — не си играй с мен — вдигна поглед Уолсингам. — Кажи ми — какво стана с добрия кожар Ралф Купър, който те отгледа? Успяха ли да го намерят?

Албиносът се взря немигащо в господаря си.

— На колко си години, Уилям?

— На трийсет и четири.

— Значи помниш какво стана в Глостър през 1547 година, когато течаха последните месеци от управлението на благородния ни крал Хенри VIII, бащата на нашата кралица... Е, ще ми разкажеш ли?

— Това едва ли ще бъде новост за вас, сър.

Уолсингам се озъби, наподобявайки нещо като усмивка.

— Няма значение, Уилям. Просто искам да го чуя от теб...

— Е, добре. По онова време бях на шестнайсет години и тъкмо се канех да отпътувам за Кеймбриджкия университет. Истинското ми семейство не искаше да има нищо общо с мен, така че Ралф ми беше майка и баща, брат и сестра. Понякога този факт ме натъжава, но друг път се чувствам истински късметлия, че съм бил обичан по този начин. Както и да е, онова лято беше доста горещо и аз нямах търпение да

замина за Кеймбридж. Разбира се, Глостър много щеше да ми липсва — това беше моят дом. Обичах катедралата му, абатството... Понякога с Ралф ходехме до замъка Бъркли, а друг път прекосяхме река Севърн и навлизахме в мрачната и тайнствена гора Дийн...

— Един ден, някъде в края на юли, Ралф ме прати при едни свои приятели в Страуд. Отсъствах само два-три дни, но когато се върнах, не заварих втория си баща вкъщи. Разпитах чираците и калфите му, но те също не знаеха къде е. Единственото, което успяха да ми кажат, беше, че е тръгнал към града. И така, аз го последвах. Ралф се беше отбил в някаква кръчма, където казал на съдържателя, че отива да се наслади на кратка езда из околността. Това беше последният човек, който го беше виждал. Разбира се, аз не оставих нещата така и веднага съобщих на властите какво се е случило. Кметът организира щателно претърсване на района, но въпреки това вторият ми баща не се намери. Сякаш беше потънал вдън земя. Аз заминах за Кеймбридж, но останах безутешен. Впоследствие разбрах, че Ралф е оставил цялото си богатство на мен, и похарчих голяма част от него, за да го търся, но напразно.

— Всъщност не съвсем — възрази Уолсингам. — Доколкото знам, си научил доста неща в хода на разследването си...

— Така е, сър. Междувременно чух, че в Глостър били извършени ужасяващи убийства. Неколцина мъже и жени били намерени жестоко убити — телата им били обезобразени, а сърцата им — изтръгнати от гърдите. Подобни новини идваха и от Тюксбъри, и от Сайрънсестър...

— Продължавай — прошепна главният шпионин на кралицата.

— След като завърших университета, аз постъпих на служба при майстор Сесил, а после и при вас. Знам френски, италиански, испански и още няколко езика. Владея меча до съвършенство и освен това съм изкусен ездач. Нямам слабост към чашката, умея да си държа устата затворена и ожесточено се боря с враговете на кралицата в и извън кралството.

— Да, всичко това ми е известно. Освен това знам, че имаш достъп до тайните архиви...

Купър се усмихна.

— Значи знаете, че съм преглеждал записите за периода 1546–1548 година. Оттам узнах, че покойният крал Хенри изключително

много се е интересувал от мастър Фрогмор, както и че по времето, когато вторият ми баща изчезна, магьосникът е бил в Англия и се е скитал из уелските блата.

— И това те наведе мисълта, че Фрогмор е отговорен за смъртта на Ралф Купър, така ли? — Уолсингам се закани на агента си с пръст, но едновременно с това се засмя. — Ама че си хитрец, Уилям! Как само ни изигра! Успя да накараш кралицата да се заинтересува от мастър Фрогмор, но истинската ти цел е била да уредиш собствените си сметки с него — главният шпионин на кралицата остави чашата си на масата. — Но това пак не е всичко, нали? Какво ще кажеш за Андрю Кавъндиш например? Той беше един от малкото ти приятели...

— Казах му да внимава, но той явно не се е вслушал в съвета ми. Така или иначе, аз не съм направил нищо нередно. Мастър Фрогмор действително представлява заплаха за сигурността в това кралство, пък и не само за него — всеки християнски владетел има основания да се страхува от него. Нима бихте предпочели с преследването му да се заеме някой, който не го е грижа? Някой, който не би вложил цялото си сърце и душа в задачата и който би побягнал при първата появила се опасност?

Уолсингам сведе поглед и се вгледа в пръстена с аметист на малкия си пръст.

— Ти обаче ще го хванеш, нали, Уилям?

— Мастър Уолсингам, уверявам ви, че няма да има по-щастлив човек от мен, когато трупът на Фрогмор зацвърчи в пламъците на кладата в Смитфийлд!

— Чудесно! — отвърна главният шпионин на кралицата и се заигра с пръстена си. — Така те искам!

След тези думи повечето хора биха си помислили, че разговорът е приключил, но Купър познаваше господаря си добре и знаеше, че най-лошото тепърва предстои. Уолсингам отпи от чашата си.

— Греяното вино е много полезно за здравето — заяви той, потупвайки се по корема. — Да ти призная, Уилям, понякога разбирам папистите. Когато човек се изповяда, наистина му олеква на душата. Така са постъпили и много от хората, минали през Тауър — неспособни да понесат изтезанията, те са си признавали престъпленията. Други обаче са изгнивали между стените на килиите си в самота и мрак, без никаква надежда да се измъкнат. Тук, Уилям,

времето сякаш е спряло, дните и нощите се сливат, но същевременно Тауър е една чудесна крепост, над чиито стени и пиле не може да прехвъркне.

— Нали тъкмо затова тайните архиви се пазят тук — добави Купър.

Уолсингам се засмя, издавайки кратък лаещ звук.

— Приятно е да се говори с теб, Уилям. Ти обаче си ги чел, нали?

— Разрешителното от кралицата, което нося, ми дава това право — отвърна албиносът, потупвайки кесията си.

— И какво научи от тях?

Купър сви рамене.

— За кого?

— За Сен Клер. Хайде, Уилям, кажи ми, знаеш, че ценя мнението ти.

— Сен Клер ми е връстник. Роден е в Ирландия, в дома на един богат дъблински търговец, който държал магазини по крайбрежието на река Лифи и бил собственик на няколко търговски кораба. И двамата му родители починали, когато бил още малък. Като представител на реформираната вяра Майкъл Сен Клер получил най-доброто светско образование. Първоначално заминал да следва в Сорбоната в Париж, а по-късно се прехвърлил в Монпелие, където се посветил на медицината.

— И? — попита Уолсингам.

— Бидейки силно заинтригуван и от теологията, Сен Клер лесно попаднал в клопката на йезуитите — тогава нов орден, който се стараел да попълва редиците си с млади и образовани мъже. И така Сен Клер приел католицизма и бил изпратен в Рим, където завършил образованието си, а после дал обет и бил ръкоположен за свещеник.

— А каква е връзката му с Фрогмор? — поинтересува се главният шпионин на кралицата.

— Сен Клер се оказал талантлив теолог и се специализирал в една област, която папистите наричат демонология. Трудовете, които написал, привлекли вниманието на Инквизицията и тя на няколко пъти го призовавала да защити писанията си пред трибунала ѝ. Всеки път той се справял блестящо.

— Тогава какъв е бил проблемът?

— Доколкото разбрах — продължи Купър, — накрая Инквизицията го обвинила, че се занимава с магии, и йезуитите го изпратили в изгнание. За известно време Сен Клер изчезнал, но не след дълго бил забелязан в Търговище, Влахия, в компанията на мастър Фрогмор.

— И аз съм чел архивите, Уилям — намеси се Уолсингам — но ти разказваш така увлекателно! Сякаш всичко оживява пред очите ми!

— Според агентите ни в Рим Сен Клер бил напуснал ордена на йезуитите окончателно, а приятелството му с Фрогмор изглеждало напълно истинско. Преди около четири години обаче двамата спътници се върнали в Италия и тъкмо там отношенията им се развалили. Нещо повече — носят се слухове за някаква жестока битка между тях, състояла се на Албанския хълм край Рим.

— И?

— Според мълвата Сен Клер паднал в някаква урва и тялото му така и не било открито. После настанало затишие. Преди около две години обаче Сен Клер се появил отново, този път като яростен противник на Фрогмор, и тръгнал да го преследва из цяла Европа.

— А ти какво мислиш? Смяташ ли, че Сен Клер наистина се е занимавал с магии и че е бил съучастник на Фрогмор, а после се е превърнал в негов враг?

— Честно казано, не знам — отвърна Купър, — но бих дал всичко, за да узная!

— Хм — Уолсингам се облегна в стола си. — Явно по този въпрос могат да ни помогнат единствено йезуитите. Те обаче никога не биха се съгласили да ни съдействат. Както и да е, мислиш ли, че в момента Фрогмор наистина е в Лондон?

— Така мисля, да.

— Тези дни в града избухнал пожар — продължи главният шпионин на кралицата — и една от къщите на Лампри Лейн изгоряла до основи. Собственикът ѝ бил някакъв си доктор Херметикус. И той, и жена му, или по-скоро овъглените им останки, били намерени сред руините. Херметикус бил астролог и гадател. Как смяташ — дали пожарът е бил дело на Фрогмор?

Купър се опули.

— Не знам нищо за това, сър, но очаквам Сен Клер и онази Ребека Ленъкс да пристигнат в Лондон всеки момент.

— Нали няма да ги оставиш да ти се изплъзнат отново?

В отговор албиносът само изглежда господаря си.

— Надявам се, че не — промърмори Уолсингам, а после взе от масата едно звънче и го разклати.

Вратата на стаята мигом се отвори и вътре влезе някакъв нисък и набит младеж. Нежното му лице беше гладко избръснато, а косата му — грижливо напомадена и зализана. Новодошлият беше облечен в тъмнозелени дрехи. Купър му хвърли един поглед, а после отмести очи.

— Познаваш ли Пандолфо?

Албиносът си пое дълбоко дъх, след което потърка нос, сякаш беше доловил някаква неприятна миризма, откъсна със зъби кожичка от палеца си и я изплю на пода. Уолсингам се усмихна. Главният шпионин на кралицата беше свикнал със съперничеството между подчинените си.

— Пандолфо ще ти помага.

— Пандолфо е долен убиец — възрази Купър.

Той погледна към португалския родоотстъпник, който в момента работеше за английските тайни служби. Албиносът мразеше Пандолфо не толкова защото колегата му убиваше, а защото му беше приятно да го прави.

— Въпреки това той ще те следва навсякъде! И не смей да ме обвиняваш, че ти нямам доверие, Уилям! Просто мисля, че имаш нужда от помощ.

След тези думи Уолсингам плесна с ръце и освободи двамата мъже. Купър се поклони, взе си плаща, шапката и ръкавиците от масата и излезе от стаята. Пандолфо тръгна след него като кученце. Когато стигнаха до Лъвската порта, албиносът се обърна и погледна към Тауър. Той знаеше, че никога повече няма да се върне тук и че това е била последната му среща с Уолсингам, но въпреки това не се чувстваше тъжен.

— Не ме ли харесваш, Купър? — попита тихо Пандолфо; по невинното лице на младежа беше изписана обида.

Купър го накара да се приближи.

— Ела. Искам да ти покажа нещо. Нали чу какво каза мастър Уолсингам — трябва да ме следваш навсякъде.

Пандолфо кимна и напъха ръцете си толкова навътре в ръкавите на дрехата си, че заприлича на някой монах.

— Желязото се кове, докато е горещо! — каза загадъчно Купър и изведе Пандолфо от Тауър.

Вместо да се насочи към кея обаче, той рязко зави наляво и тръгна по някаква тясна пътечка покрай крепостта. Пандолфо се оплака, че вървят твърде бързо, а после попита къде отиват.

— Не се безпокой! — извика албиносът през рамо. — Просто трябва да свършим нещо.

И така, двамата спътници прекосиха някаква канавка, минаха през едно голо поле и накрая се озоваха сред гъста горичка. Пандолфо изглеждаше все по-уплашен. Той не харесваше пущинаците. Не, Пандолфо беше градски главорез, ловък с гаротата и с ножа, който винаги гледаше да е с гръб към някоя стена. Купър обаче вървеше целеустремено напред и го водеше все по-навътре сред дърветата, където цареше пълна тишина, нарушавана единствено от пукането на съчките под краката им и крясъците на някоя и друга птица. Когато стигнаха до някаква полянка, албиносът спря, свали си плаща и разкопча ножниците, в които бяха затъкнати мечът и камата му. Пандолфо се взря в него с ужас.

— Какво правиш, по дяволите?

Купър извади оръжията си и ги размаха.

— Обичаш ли да убиваш, Пандолфо? — албиносът вече обикаляше около противника си, принуждавайки го да се върти, следейки движенията му. — О, да, знам, че обичаш.

Пандолфо отметна плаща си и също извади меча и камата си.

— Какво правиш? — повтори въпроса си той.

— Мисля да те убия — прошепна Купър. — Твърде много бързам, за да си позволя да те мъкна след себе си. Освен това не ти вярвам. Какво ти наредиха, а? Да ме издебнеш и да ме намушкаш в гърба? Нима Уолсингам вече ми няма доверие?

Преди Пандолфо да успее да отговори, албиносът се хвърли към него, шляпайки с ботушите си в мократа трева и замахвайки с меча си. Пандолфо отби удара, но въпреки това все още му се струваше невероятно, че изобщо участва в тази схватка. Само допреди миг двамата с Купър бяха стояли като равни в стаята на господаря си в Тауър, а сега... Да не би албиносът да беше полудял? А може би

мастър Уолсингам беше прав и Купър действително беше поставил собствените си интереси на първо място? Пандолфо продължи да парира нападенията на противника си, но страхът му нарастваше все повече. Той не беше свикнал да се бие сам — нападаше единствено в група, нахвърляща се върху жертвата си като глутница кучета — докато Купър владееше меча до съвършенство. Пандолфо се паникьоса и замахна с меча си, но албиносът му се изплъзна, отскачайки встрани. Пандолфо осъзна, че е направил ужасна грешка и в следващия момент усети меча на Купър да се забива дълбоко в гърлото му.

---

[1] Североизточната порта към Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Овидий Назон, Публий. „Тъги“ (в „Елегии“), Кн. IV, Гл. 1:33-35, прев. Г. Батаклиев, изд. „Народна култура“, С. 1994. — Бел.прев. ↑

[3] Овидий Назон, Публий. „Тъги“ (в „Елегии“), Кн. IV, Гл. 1:37, прев. Г. Батаклиев, изд. „Народна култура“, С. 1994. — Бел.прев. ↑

12.

Хенри Фрогмор се беше притаил сред мочурищата край устието на Темза и се взираше в бързоходния контрабандистки платноход, закотвен недалеч от брега, който щеше да го откара от острова. В следващия момент от корабчето беше спусната лодка и двама моряци загребаха към малкия огън, който магьосникът беше запалил, за да им даде сигнал.

Фрогмор се чувстваше доволен. Той беше изпратил писмото си и междувременно си беше променил плановете. Всички кейове и пристанища в Лондон бяха завардени, като най-сериозна беше охраната в Стийлярд^[1], където бяха закотвени корабите, които пристигаха и отплаваха за Балтика. Шпионите на Уолсингам бяха плъзнали навсякъде и въпреки че бяха дегизирани като моряци, търговци и просяци, магьосникът ги беше разпознал и знаеше, че ако се опита да се свърже с някой капитан на кораб, незабавно ще бъде арестуван.

И така, Фрогмор се беше промъкнал обратно в града, минавайки по Флийт Стрийт, през полята и покрай Уестминстър и накрая се беше озовал след невзрачните странноприемници и схлупени пивници при устието на Темза — свърталище на контрабандисти, речни пирати и изобщо все на мъже, които имаха основание да се страхуват от закона не по-малко от самия него. Там магьосникът се раздели с малко от среброто си и се уговори с един капитан да го закара до Ниските земи. Оттам щеше да продължи към Москва, за да си прибере онова, което Му принадлежеше, а после щеше да се отправи на югоизток към Молдова или Влахия и да потърси местния турски велможа.

По време на краткия си престой сред контрабандистите Фрогмор беше дал ухо на клюките, които си шепнеха екипажите, връщащи се от Средиземно море, и беше научил някои много любопитни новини. Според слуховете султан Сюлейман събирал огромна флотилия в Златния рог, с която се канел да нападне рицарите хоспиталиери в Малта и веднъж завинаги да унищожи това гнездо на оси, тормозещо корабите му.

Магьосникът вдигна поглед към мрачното небе.

— Би било прекрасно да видя отново слънцето — каза си той. — Да се насладя на гледката на сини морски води, на уханието на цъфнали градини и да се отдам на почивка, без непрекъснато да се озъртам през рамо.

Преди това обаче трябваше да свърши още нещо. Сен Клер и онази кръчмарска слугиня вече бяха съвсем близо до него и Фрогмор беше решен да им покаже кой командва парада. И така, докато чакаше моряците да изтеглят лодката на брега, магьосникът затвори очи и призова тъмните си господари. После се залюля напред-назад, извиквайки в съзнанието си лицата на йезуита и на Ребека Ленъкс. Тези двамата бяха негови закleti врагове и трябваше да бъдат спрени.

Ребека се обгърна с ръце, за да се предпази от студа, и погледна назад. Островърхият покрив на селската къща, в която се криеха със Сен Клер, се очертаваше на слабата лунна светлина, на един от прозорците гореше свещ, а вратата зееше — явно беше забравила да я затвори. После девойката се взря в голото поле пред себе си, което се простираше до някаква горичка. Нощта беше мразовита, а хапещият вятър развяваше косата и тънките ѝ дрехи. Отнякъде се чу крясък на козодой^[2], през подето притича някаква тъмна сянка. Като изключим дребните звездици високо в черното небе, наоколо цареше пълен мрак. Ребека беше толкова уплашена, че не смееше да помръдне.

Двамата с йезуита бяха прекарали последните три дни във фермата, стопанисвана от мистрес Блоксам и малоумния ѝ син, и досега девойката всяка вечер си беше лягала да спи върху един малък нар. Сега обаче беше будна и се скиташе из мразовитото поле посред нощ.

„Сигурно съм ходила насън“ — помисли си тя.

Ребека искаше да се върне в къщата, но краката ѝ отказваха да я послушат. Макар детайлите да ѝ убягваха, някаква част от нея ѝ подсказваше, че има тайна уговорка да се срещне с някого тук. Тя си пое дълбоко дъх, опитвайки се да си възвърне здравия разум, и тръгна обратно към отворената врата.

— Ребека!

Девойката се спъна в някакъв камък, удари босите си пръсти и потръпна от болка. Не, това не беше сън. Тя се паникьоса, по тялото ѝ

изби студена пот. През мрака към нея куцукаше някаква ниска жена с прокъсана пола, боне на главата и дебел шал, наметнат върху пухкавите ѝ рамене.

— Майко Уайът! — извика Ребека.

Старата жена пристъпи напред.

— Благодаря ти, че дойде — каза тя.

Тази жена обаче не беше приветливата старица, която девойката познаваше. Някога блестящите ѝ очи сега бяха оградени от черни кръгове и се взираха немигащо в нея, бузите ѝ висяха, а устата ѝ беше олигавена. Старицата Уайът вдигна ръце, сякаш се канеше да прегърне Ребека.

— Дойдохме да те видим, момичето ми. Липсваше ни.

— Върви си! — изписка девойката и се прекръсти. — Хайде, махай се!

В следващия момент някакво движение привлече вниманието ѝ — към нея се приближаваше още някаква фигура с наперена походка.

— Това е съдебният пристав Малбрук — побърза да я успокои старицата Уайът. — Виждаш ли колко много те обичат приятелите ти?

Гърлото на Ребека пресъхна, езикът ѝ се вкамени, а за преглъщане и дума не можеше да става. Искаше ѝ се да побегне, но краката ѝ бяха отмалели и не ѝ достигаше въздух. Малбрук вече беше само на няколко крачки от нея и тя усети вонята на гроб, която се носеше от парцаливите му дрехи. Зад гърба ѝ се появиха още фигури, които ѝ отрязаха пътя към къщата. Някои от лицата ѝ бяха познати. Онова там не беше ли дъщерята на Симнъл? Младата жена се движеше като в транс с отпуснати покрай тялото ръце и полюляващи се бедра. Ребека хукна да бяга, но в следващия момент се блъсна в някакъв мъж — старец с мършаво лице и врат като на пиле. Той се опита да я сграбчи, но тя успя да му се изплъзне. Студът наоколо беше станал непоносим, а вонята беше толкова силна, че на Ребека ѝ се струваше, че се намира на някое бунище. Девойката обърса потните си длани в нощницата си. Фигурите я бяха наобиколили отвсякъде. В ръката на Малбрук имаше кама.

— Кои сте вие, за Бога?

— Ела с нас, Ребека — протегна ръка съдебният пристав. — Не бой се — няма да ти сторим нищо лошо. Просто ела.

— Къде? — попита девойката.

— Не е далеч — пристъпи напред старицата Уайът. — Хайде, довери ми се.

Тогава Ребека съзря кървавата рана в гърлото на някогашната си приятелка и се разпищя. После затвори очи и се просна на земята, опитвайки се да зарови лицето си в пръстта. Фигурите започнаха да викат името ѝ и да се пресягат към нея, но тя се съпротивляваше. В следващия момент усети как някой ѝ удря шамар и отвори очи. Срещу нея стоеше Сен Клер.

— Какво става, за Бога?

Девојката се огледа наоколо, но в полето нямаше никого. Явно беше дошла дотук насън и беше преживяла някакъв кошмар. Йезуитът обаче я беше намерил и я беше спасил. Докато ѝ помагаше да се изправи на крака, той отново заговори на онзи странен език. Ребека погледна към вратата. Мистрес Блоксам стоеше на прага на къщата с фенер в ръка.

— Хайде — каза Сен Клер. — Стъпвай внимателно.

Девојката обаче го отблъсна, а после вдигна фенера, който йезуитът беше оставил до нея, и въпреки протестите му заоглежда земята. В пръстта имаше множество отпечатыци от стъпки. Ето тук например се беше отбелязала някаква малка обувка, а малко по-нататък — големите ботуши, с които Малбрук никога не се разделяше. В следващия момент Сен Клер я настигна и изтръгна фенера от ръцете ѝ.

— Не съм сънувала! — извика Ребека. — Те наистина са били тук! Малбрук, старицата Уайът...

— Хайде да се връщаме — подкани я йезуитът.

И така, девојката се остави в ръцете му. Когато влязоха в къщата, мистрес Блоксам я наметна с едно одеяло.

— За Бога, дете! — възкликна вдовицата. — Премръзнала си!

После домакинята ги отведе в настаната с каменни плочи кухня и накара Ребека да седне в едно голямо кресло пред камината. Робърт се дотътри от горния етаж, потърквайки сънените си очи, но майка му го изпрати обратно в леглото. Сен Клер си взе едно столче, настани се до Ребека и хвана ръката ѝ, опитвайки се да я успокои.

Мистрес Блоксам накара девојката да хапне нещо и ѝ сгря една чаша вино. За известно време Ребека остана загледана в пламъците на огъня. После йезуитът благодари на любезната домакиня за помощта и я помоли да ги остави насаме.

— Кажи ми какво стана — обърна се той към девойката, след като мистрес Блоксам излезе от стаята.

И така, Ребека сподели с него преживелиците си. Започна бавно и накъсано, но докато говореше, страхът ѝ постепенно намаля и тя се ядоса, задето се е поддала на паниката си.

— Не беше сън — заяви девойката предизвикателно. — Стоях наред онова поле, а около мен беше пълно с мъртъвци. Жертвите на Фрогмор ме бяха наобиколили отвсякъде.

— Баща ти там ли беше?

Ребека затвори очи и поклати глава.

— Не беше сън — промълви тя.

— И аз не мисля, че е било — увери я Сен Клер.

Девойката бързо вдигна очи.

— Фрогмор е способен на това — продължи йезуитът. — Той умее да се вмъква в умовете на хората и да ги подлъгва да се изложат на опасност.

— Каква опасност? — наведе се към него девойката.

— Смъртна опасност, Ребека. Вярно, че хората, които си видяла тази нощ, са мъртви, но Фрогмор все още владее душите им.

— Значи тези призрази са можели да ме убият?

— Не, не — поклати глава Сен Клер. — Но те са те помолили да ги последваш, нали така?

Ребека кимна.

— Ако беше отишла с тях...

— Какво имаш предвид?

Йезуитът придърпа стола си по-близо до нея.

— Сега ще ти обясня, Ребека. Опитай се за момент да забравиш за тялото си и си представи, че нямаш нищо друго освен ума си — Сен Клер я почука по челото. — Именно чрез него тези призрази са се опитали да те подмамят. Слава Богу, ти си отказала да се подчиниш на волята им и си им се противопоставила — затова те са изгубили власт над теб. Но ако се беше поддала на паниката и ги беше последвала...

— Какво щеше да стане тогава?

— Тогава, Ребека, щеше да станеш жертва на някой нелеп инцидент. Тъй като в момента сме наред гората, най-вероятно щеше да затънеш в някое блато. Ако бяхме някъде другаде, можеше да

паднеш от върха на някоя скала, да се прекатуриш в някоя буйна река или пък да политнеш от някоя висока стена или кула на замък.

— Просто щях да се подхлъзна, така ли?

— Да, просто щеше да се подхлъзнеш.

— Но това е невъзможно! Не мога да повярвам, че Фрогмор притежава такава сила!

— Повярвай, Ребека — отвърна Сен Клер. — Спомни си евангелската история за изкушенията, на които Сатаната подложил Христос^[3]. Добрият Господ не се възпротивил, когато Лукавият Го качил на стряхата на Храма, а после и на върха на онази планина, но все пак устоял на всичките му изкушения. Мощта на Фрогмор е подобна, но той трябва да я използва пестеливо. Виденията, които ти е пратил тази нощ, вероятно са го изцедили, така че ще му е нужно поднови силите си.

— Откъде знаеш толкова много неща за този магьосник, Майкъл? — попита Ребека. — И какво имаше предвид той онзи път в енорийската църква, когато каза, че двамата сте стари познайници?

— Нищо. Просто ми се подиграваше.

— Както ти се подиграваш с мен — сопна се девойката и стана от стола си.

— Ребека, Ребека — хвана я за ръцете йезуитът. — Разбира се, че познавам Фрогмор. Проучил съм го внимателно. За да може да победи противника си, човек трябва да научи всичко за него.

— Но защо точно ти си се заел с тази задача? Та ти си свещеник, за Бога! Би трябвало да отслужваш литургии и да се грижиш за душите на вярващите!

— Никога не съм преставал да правя тези неща.

— Кой си ти?

— Този, когото виждаш, Ребека. Човек, избран за тази мисия от Бога, който — подобно на добрия ни Господ — трябва да се справя с човешкото зло с човешки средства. Фрогмор пък е това, в което му е било позволено да се превърне — Сен Клер пусна ръцете на девойката. — Предполагам — добави той отчаяно, — че ако се отдам на пост и молитва и поискам от Бог да стори чудо, Той може и да отвърне на молбата ми, но в крайна сметка, Господ не е кукловод, Ребека. Не можем да очакваме от него да се намесва в делата ни и да предотвратява всяко зло. Ние сами трябва да се грижим за това.

Всъщност точно така действа Бог — чрез нашата воля да творим добро.

Девојката се взря в очите на йезуита. Погледът му беше тревожен и дори някак уплашен.

— От какво се страхуваш? — попита тя. — Кажи ми! — девојката потри очи. — Боиш се, че ще си тръгна, нали?

Сен Клер бавно кимна.

— И не дойде в Дънмоу случайно, права ли съм? Дойде, за да ме намериш...

— Никога не съм го крил — отвърна йезуитът уклончиво.

— Защо? Ами Фрогмор? — продължи Ребека. — Как е успял да се представи за пастор пред Англиканската църква? Нима никой не е възразил?

Сен Клер се размърда в стола си и извърна поглед към огъня.

— Напоследък Англия е доста неспокойно място, Ребека. Не са минали и седем години, откакто настоящата кралица седна на трона. Междувременно свещениците, които подкрепяха нейната вяра на католицизма полусестра, бяха прогонени от енориите си. В кралството цари пълен хаос. Както и да е — йезуитът се изправи на крака и се протегна. — Нека ти разкажа цялата история.

— За последен път видях Фрогмор в Дордрехт, Ено. Тогава за известно време аз се превърнах в плячката, а той — в преследвача. Знаех, че магьосникът се е запътил към Англия. Щеше да се укрие в провинцията, а после да се промъкне в Лондон, за да се види с доктор Херметикус. Засега нямам представа дали е осъществил тази среща, или не. Все едно, една нощ Фрогмор проникна в стаята, която бях наел в някаква пристанищна кръчма. По това време аз бях навън и се уговарях с един капитан да ме превози с кораба си през морето. Магьосникът беше разровил вещите ми и беше намерил картата, на която бях отбелязал маршрута си — Сен Клер разпери ръце. — Това беше единствената грешка, която допуснах. Така Фрогмор разбра, че имам намерение да дойда в Дънмоу. Трябва да ти кажа, че магьосникът знае, че е в опасност, и освен това подозира как може да бъде унищожен. Накратко, той се качи на някакъв кораб, слезе на едно от източните пристанища и се запромъква през английската провинция като невестулка. По някаква странна причина, вероятно заради Купър, английските власти се заинтригуваха от пристигането му и пратиха

след него един тип на име Андрю Кавъндиш. Този Кавъндиш е от хората на Купър, но така или иначе, Фрогмор сигурно го е убил. После магьосникът се е отправил към Южен Есекс, научил е, че пастор Бейнс се оттегля от службата си и се е възползвал от възможността. Фрогмор е много хитър и умее да се приспособява към обстоятелствата, така че просто се е появил в Дънмоу, представяйки се за новия пастор. Можеха да минат месеци, преди истинският заместник на Бейнс да пристигне и преди църковните власти да се усетят, че мястото му е било заето от някакъв си непознат.

Йезуитът отиде да си налее чаша вино, а после се върна и седна обратно в стола си.

— Дори след това едва ли някой би обърнал внимание. Местният епископ щеше да реши, че Фрогмор е просто поредният скитащ се пастор, и едва ли щеше да възрази срещу това, че е поел тази малка и бедна енория.

— Но истинската цел на магьосника е била да разбере какво толкова има в Дънмоу, нали така?

— Точно така — отвърна Сен Клер.

— Е? Какво има в Дънмоу, Майкъл? — Ребека отметна един кичур от лицето си — макар да не беше минало много време, откакто бяха отпътували от имението Оулпен, косата ѝ отново беше израснала.

Йезуитът вдигна една клечка слама от пода и я стри между пръстите си.

— Ако се вгледаш в Библията, Ребека, ще видиш, че Господ винаги се намесва в делата ни чрез някоя жена. Старозаветната Сара например родила Исаак — един от родоначалниците на човечеството. Сестрата на Мойсей пък го спасила от гнева на фараона. Иудит успяла да прогони нашествениците от родния си град. Рут се омъжила за Вооз, от когото иде началото на Давидовото коляно. Майката на Макавеите възпитала синовете си да бъдат герои. И накрая, но не на последно място, Мария се подчини на волята на, Господ и родила Исус, нашия Бог.

Въпреки топлината на огъня Ребека усети, че я втриса.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя.

— Фрогмор може да бъде унищожен само ако някоя девица му поднесе Христовата кръв.

— Аз съм девица — отвърна Ребека.

— Да, така е — усмихна се Сен Клер. — Освен това носиш печата на Живия Бог. Заешката ти устна не е дефект, Ребека. Това е следата от целувката на ангела, който е дошъл при теб още докато си била в утробата на майка си.

— Но защо се спря точно на мен? — попита девойката. — И как изобщо разбра къде да ме намериш? Кой ти каза, че живея в Дънмоу и че имам заешка устна?

— Сънуваш ли, Ребека?

— Разбира се! Всеки сънува!

— Е, аз не правя изключение. И така, една нощ, докато спях наред някакво поле на пътя между Фонтенбло и Париж, ми се присъни, че съм в Англия. Знам това, защото сънят ми беше съвсем точен и ясен. Намирах се на някакъв път и покрай мен минаваха хора. Попитах ги накъде са тръгнали и те ми отвърнаха, че отиват в Дънмоу. Последвах ги и се озовах в задната част на някаква сумрачна църква. В този момент вътре влезе млада жена. Горната част на лицето ѝ беше скрито в сенките, но долната се виждаше и аз съзрях, че девойката е със заешка устна. В ръката ѝ имаше нещо. Тя прекоси тъмния неф и остави онова, което носеше, в основата на една статуя — беше букетче цветя. После чух глас, който ми каза: „Тя е!“ След това се събудих, но за разлика от останалите ми сънища, този така и не избледня от паметта ми. Все още си спомням всяка подробност от него.

— Когато пристигнах в Англия, веднага се отправих към имението Оулпен и помолих лейди Пелам да разпита страниците, които се отбиваха в имението ѝ. От техните сведения научих доста неща за дома ти — йезуитът се усмихна. — Разбрах за „Сребърният дракон“, за чудесната кухня там, за мастър Ленъкс и за странната му дъщеря със заешката устна.

Ребека потри настръхналите си ръце.

— Значи всичко е било предопределено и ние сме просто кукли на конци?

Сен Клер отпи от виното си.

— Не, Ребека, нищо подобно. Когато се скрих в конюшната, ти спокойно можеше да откажеш да ми помогнеш. Можеше да не ми обърнеш внимание, а можеше и да ме предадеш на мастър Купър. Господ може и да те е избрал, но това не означава, че и ти си избрала Него! Ти просто реагира според природата си. Видя, че съм гладен и

жаден, и ме нахрани и напои, без да помислиш за себе си. Дори ми подари цветя, а после изведе един кон от конюшната на баща си и ми го доведе в гробището през нощта. Да, Ребека Ленъкс, ти си избраната! Но въпреки това все още не е късно да се откажеш от мисията, за която си предопределена.

— Миналото е зад гърба ми — отвърна девойката. — Няма връщане назад. Освен това Фрогмор уби баща ми и аз съм решена да го накарам да си плати за това. Нямам никакви колебания.

— Имай предвид, че никак няма да е лесно да го накараме да си плати...

— Откъде знаеш? — намеси се Ребека.

— Откъде знам какво?

— Откъде знаеш, че единственият начин да унищожим Фрогмор е този, който ми описа?

— Пише го в Библията. Още в Битие Бог казва на Сатаната, че тъкмо семето на жената в лицето на Спасителя в крайна сметка ще го порази в главата^[4]. В края на Светото писание пък, в Откровение на Йоан Богослов, жена, „облечена в слънце“, побеждава змея^[5]. Както ти казах, спасението винаги идва чрез жена и в този случай не е различно.

— А защо е толкова важно да съм девствена? — попита Ребека, опитвайки се въпросът ѝ да не прозвучи подигравателно.

— Девствеността не е просто физическо състояние, Ребека. Лесно е да си добродетелен, когато никога не си бил подлаган на изкушение. Истинската девственост е силна и могъща, тя е състояние на ума и душата и означава, че се стремиш към съвършенство.

— Да не би онзи път, когато ме покани в къщата си в Дънмоу, Фрогмор да е искал да ми отнеме девствеността?

— Магьосникът беше станал дълбоко подозрителен. Ролята на пастор обаче щеше да му осигури достъп до местните клюки и така той скоро щеше да разбере дали в селото има някой, от когото трябва да се страхува. Не след дълго несъмнено щеше да чуе и за Ребека Ленъкс — дъщерята на кръчмаря със заешката устна — Сен Клер я щипна по носа. — Една смела млада жена, надарена с ясновидска дарба.

— Ами ако ме беше изнасилил?

Лицето на йезуита мигом доби сериозно изражение.

— Нямаше да има значение. Не искам да наранявам чувствата ти, Ребека — продължи той, — но девствеността не е въпрос на действие, а на воля. В този смисъл, Хенри Фрогмор никога не би те изнасил, о, не — той би се опитал да те съблазни.

— Щеше да му се наложи да отдели доста време за това.

Сен Клер избухна в смях.

— Езикът ти е остър като бръснач, Ребека — той въздъхна. — Фрогмор със сигурност щеше да си даде сметка, че не си обикновено момиче и че не може току-така да те катурне в някоя плевня.

Девојката се нагани да продължи с шегите, но в следващия момент прехапа устни.

— Все още не си отговорил на въпроса ми, Сен Клер. Откъде знаеш, че това е начинът да унищожим Фрогмор? И не искам да чувам повече гатанки!

Йезуитът промърмори нещо на латински.

— Без повече гатанки, казах!

— Просто цитирах един стих от Овидиевите „Метаморфози“, в който се твърди, че човек може да научи нещо дори от врага си^[6] — обясни Сен Клер. — Москва е странно място, Ребека. Градът е целият построен от дърво и огражда Кремъл от всички страни. Всъщност в царския дворец няма нищо особено — само църкви и манастири. Владетелите на Русия обаче много се гордеят с факта, че са наследници на византийските императори, побягнали от Константинопол при турското нашествие, и пазят в Кремъл множество ръкописи, донесени оттам. Сред тях е и така наречената „Книга на тайните“ — древен труд, в който подробно е описано как човек може да се справи с демон като Фрогмор. Ето откъде ми е известно как можем да го унищожим. Предполагам, че магьосникът също знае за съществуването на този ръкопис и че първата му работа, когато се върне в Москва, ще бъде да го разучи.

— Но тази задача ми се струва непосилна за двама души. Няма ли кой да ни помогне? — попита девојката.

— Няма, Ребека — съвсем сами сме. Пък и помисли — кой би ни повярвал?

— Може би Купър би могъл...

— А, да, как можах да забравя за Уилям Купър! Рано или късно, Ребека, той също ще разкрие истинските си намерения...

Девојката се канеше да зададе още въпроси, но в този момент на вратата се потропа и тя се стресна. После понечи да стане, но Сен Клер я върна обратно в креслото и бързо начерта във въздуха кръст. Тропането се повтори.

— Мистрес Блоксам сигурно ще го чуе — прошепна Ребека.

— Не, няма — отвърна йезуитът, ослушвайки се напрегнато.

— Но какво е това?

Вместо отговор откъм затворените капаци на прозорците се чу драскане, сякаш някакво диво животно се опитваше да се вмъкне в стаята. Девојката затаи дъх.

— Призраците са се върнали, нали?

— Да, върнали са се. Явно мощта им още не е изчерпана — каза Сен Клер бавно.

Тропането и дращенето продължиха, докато накрая в стаята настана страхотна шумотевица. Сякаш цял легион сенки се опитваха да влязат. Ребека понечи да хване йезуита за ръката, но той се отскубна и тихо я предупреди:

— Не мърдай!

После Сен Клер рязко коленичи на пода със сведена глава и заключени за молитва ръце и заговори на онзи странен език. Ребека чу думата „Адонаи“ и си спомни, че баща ѝ й беше казвал, че това е еврейската дума за „Господ“. Колкото повече се усиляваше тропането и дращенето, толкова по-настойчив ставаше гласът на йезуита. Най-накрая в стаята настъпи тишина и Сен Клер вдигна оросеното си от пот лице.

— Отидоха си — каза той. — А сега най-добре да поспим, за да съберем сили.

---

[1] Главен център на ханзейската търговия в Средновековен Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Вид нощна птица, дължаща името си на погрешното схващане, че пие млякото на козите. — Бел.прев. ↑

[3] За Изкушенията на Христос в пустинята се говори в евангелията на Матей, Марк и Лука, като по-подробни са разказите на Матей и Лука. Според тях след кръщението си Иисус бил отведен от Светия Дух в пустинята за четирийсетдневен пост. През това време Дяволът го подложил на три изпитания, но Христос устоял и на трите.

При първите две изкушения, Лукавият поискал Иисус да докаже, че е Син Божий, като превърне камъните в пустинята в хляб и като скочи от стряхата на Йерусалимския храм, оставайки невредим. При третото изкушение (при Лука — второто) Дяволът отвел Иисус до върха на някаква висока планина и му показал всички царства на света, обещавайки му, че може да стане господар на всичко това, ако му се поклони и признае господството му. — Бел.прев. ↑

[4] Битие, 3:15. — Бел.прев. ↑

[5] Откровение на св. Йоана Богослова, 12:1-17. — Бел.прев. ↑

[6] Точният цитат е: „От враг да получа поука!“ Овидий Назон, Публий. „Метаморфози“, Кн. IV:428, прев. Г. Батаклиев, изд. „Народна култура“, С. 1981. — Бел.прев. ↑

13.

На следващата сутрин, след като закусиха с малко овесена каша, примесена с мляко и мед, Сен Клер изведнъж стана неспокоен и току излизаше от къщата, за да огледа пътя. Ребека знаеше, че скоро след пристигането им йезуитът е пращал младия Робърт в града и че в момента очаква някого. Тя помогна на мистрес Блоксам с домакинските задължения, а после откъсна няколко растения от градината и сплете от тях венец за сина й. При вида на подаръка Робърт плесна с ръце, а очите му светнаха от радост. Сен Клер седна на пейката пред външната врата.

— Кого чакаш? — попита го девойката, присъединявайки се към него.

Йезуитът не отговори. Ребека проследи погледа му и видя, че през полето върви някакъв пътуващ търговец, провесил на врата си очукана кутия, в която вероятно носеше стоката си. Мъжът изглеждаше възрастен и едва креташе. От време на време спираше и нахлупваше широкополата си шапка още по-ниско над очите си. Мистрес Блоксам излезе на прага, въоръжена с някаква метла.

— Махай се! — извика тя. — Нямаме нужда от нищо!

— Тихо! — прошепна Сен Клер.

И така, търговецът продължи да върви към тях, а когато съвсем се приближи, Ребека стана от пейката и се вгледа в слабото му лице с тъмни очи. Всъщност мъжът изобщо не беше стар — брадата и мустаците му бяха чисто черни, а зъбите в устата му — бели и здрави.

— Добър ден, мистрес. Ще желаете ли нещо? Може би парче панделка или пък някоя дрънкулка? — попита той, а когато Сен Клер застана пред него, добави. — Аз съм Сянката. Недейте да ме поздравявате обаче — може да са ме проследили. Просто кажете на мистрес Блоксам да ме покани в къщата.

И така, Сен Клер и Ребека последваха Сянката в кухнята. Щом се озова вътре, мнимият търговец моментално свали шапката, окъсаното наметало и кутията от врата си и ги хвърли на земята. После разкърши слабото си, жилаво тяло и развърза панделката, с която беше захваната

напомадената му коса. Мъжът беше облечен в кожен жакет с обсипани с метални гвоздеи предпазители около китките и раменете, а отдолу носеше снежнобяла риза. Тесните панталони, затъкнати в износените му ботуши, бяха от хубава вълна, а около кръста му беше запасан тънък кафяв колан, в който имаше две ками в богато украсени ножници. Сянката седна начело на масата и потърка лицето си.

— Е, с кого разговарям? — попита той, оглеждайки се наоколо.

Сен Клер му обясни.

— Значи вие сте йезуитът, а това е спътничката ви, така ли? Виждам, че сте се постарали да я дегизирате като мъж, но според мен всеки би се досетил, че в панталоните ѝ няма нищо — Сянката се усмихна на шегата си.

Сен Клер се разположи на пейката срещу него, а мистрес Блоксам поднесе на гостите си по чаша ейл.

— Обещаха ми, че ще получа по три златни монети за всеки от вас — протегна ръка Сянката.

След като йезуитът му подаде парите, мъжът взе кутията си от земята, вдигна фалшивото дъно и извади отвътре две парчета пергамент.

— С тези разрешителни ще можете да напуснете кралството по море.

Сен Клер разви свитъците. Ребека надникна през рамото му и се възхити на качеството на пергаментата, на изкусния почерк и на майсторски изфабрикуваните печати отдолу.

— Издадени са на името на Ричард Бойнтън и на слугата му, Джървис Табард.

— Ще ни потрѣбват само ако ни спрат — каза йезуитът.

— Уредил съм ви превоз — отвърна Сянката, — немски двумачтов кораб, подходящ за плаване по море. Казва се „Розата от Любек“. Капитанът, Якоб Фогел, ще ви чака до полунощ при Ист Уотъргейт в Лондон. Ако не отидете, на сутринта ще отплават без вас. Иначе ще ви откарат до Вароди. Оттам нататък обаче ще трябва да се оправяте сами.

— Знам, знам.

— Носете си дрехи и оръжия. От брега ще ви вземе лодка, след което Фогел ще ви скрие, докато корабът не излезе от Темза — Сянката

отпи от ейла си, а после обърса уста с опакото на ръката си. — Ако се натъкнете на военен кораб обаче, капитанът ще ви предаде.

— И колко ще ми струва всичко това?

— Аз искам две златни монети, за да ви отведа до Лондон. С Фогел ще се уговаряте допълнително.

— Как мога да знам дали мога да ви имам доверие? — попита Сен Клер.

— Няма откъде, но от друга страна, изборът ви не е голям. Хората на Уолсингам са плъзнали из целия град и са разпространили описанието ви навсякъде, така че в момента ви търсят дори обитателите на лудницата „Бедлам“.

Сен Клер подаде на мъжа още две монети.

— Ще остана с вас до довечера — заяви Сянката.

— Няма ли все пак да ни кажете кой сте? — намеси се Ребека. — Да ни дадете някакви гаранции?

— Ти по-добре си затваряй устата, девойко — проговориш ли, на всеки му става ясно, че си жена! — Сянката пусна златните монети в кесията си. — Може би ви се струва, че вземам скъпо, но ако тайните агенти на Уолсингам ви заловят и впоследствие стигнат до мен, ще ме обесят в Тайбърн заедно с вас. Знаете ли колко време е необходимо, за да се задуши човек на въжето? Все едно — палачите не те изчакват да умреш. Вместо това те свалят на земята, докато още си в съзнание, и ти разпарят търбуха от гърлото, та чак до чатала...

— Достатъчно! — вдигна ръка Сен Клер. — Този мъж, Ребека, е професионален фалшификатор. Нарича себе си Сянката, защото делата му са такива — сенчести и потайни. Ако ти трябва някакъв фалшив документ — какъвто и да е, той е човекът, към когото трябва да се обърнеш.

Мъжът беше приковал наглия си поглед в девойката.

— Освен това Сянката познава Лондон като петте си пръста, така че в неговата компания очаквам пътуването ни до Ист Уотъргейт да мине безпрепятствено.

Онзи се наклони към Ребека и прокара палец по заешката ѝ устна.

— Ще трябва да покриеш това с някакъв шал — каза той. — Иначе ще те разпознаят още отдалеч.

Ребека се взря в бездушните очи на Сянката. Девојката не харесваше този мъж и определено му нямаше доверие.

— А не е ли цялата тази работа твърде опасна? — попита тя. — Щом самият вие се боите да не увиснете на бесилото...

— Сянката — намеси се Сен Клер — работи с всички големи католически семейства от града, както и с много йезуити и свещеници в и извън кралството, и досега не му се е случвало да провали някой свой клиент. Ние обаче вече трябва да си стягаме багажа, Ребека — времето доста напредна.

Девојката кимна и остави йезуита и посетителя му насаме. Двамата мъже продължиха да си приказват тихо, доближили глави. Ребека обаче имаше чувството, че ги грози огромна опасност и когато Сен Клер дойде при нея в малката спалня над кухнята, която си бяха делили, тя сподели с него тревогите си. Йезуитът обаче само се засмя.

— Умът ти е остър като бръснач, Ребека! Сега Сянката е замесен в тази история не по-малко от нас двамата и ако ни заловят, той също ще увисне на бесилото!

— Ами ако има уговорка с Купър? И какви са тези тайни агенти?

— Ти сама си отговори на въпросите, Ребека — отвърна Сен Клер. — Тайните агенти се управляват от Уолсингам и в редиците им влизат само подбрани хора, които докладват лично на кралицата. Тяхната задача е да разследват случаите на черно магьосничество, вещерство и изобщо на всичко, което би могло да представлява заплаха за нейно величество.

— В такъв случай тези тайни агенти сигурно наблюдават хората като посетителя ни, нали така?

— Могат да ги наблюдават колкото си искат — въпросът е да ги хванат. Все едно, посетителят ни, както го нарече, ни донесе някои много любопитни новини. Доктор Херметикус и съпругата му са загинали при някакъв мистериозен пожар.

— И ти мислиш, че това е дело на Фрогмор, така ли?

— Да, така мисля. Магьосникът не обича да оставя свидетели след себе си.

Йезуитът се приближи до девојката и взе ръцете ѝ в своите.

— Преди да тръгнем, Ребека, трябва да ти кажа нещо, което искам да запомниш много добре. Каквото и да става, не си въобразявай, че можеш да се споразумееш с Фрогмор.

— Но нали ти си успял?

— Да, аз успях — усмихна се Сен Клер, — но това е съвсем друга история!

И така, малко след мръкване йезуитът и спътничката му се сбогуваха със семейство Блоксам, прошепвайки благодарностите си и най-добрите си пожелания, и напуснаха къщата им. Сянката беше избързал напред и вече почти беше преполовил хълма. Сен Клер и Ребека го последваха и тримата се упътиха към Темза, стараейки се да избягват населените места. Когато подминаха руините на болницата „Сейнт Мери във Бетлехем“, откъдето светлините на града вече се виждаха, продължиха на изток. После прекосиха Хоб Стрийт, заобиколиха Източен Смитфийлд и се упътиха към Лондон покрай брега на реката. Водачът им пристъпваше пред тях като котка. От време на време спираше и ги замъкваше в сенките. Въпреки цялата тази предпазливост обаче, когато стигнаха до Тауър, Ребека се почувства някак уязвима.

Сянката също застана нащрек и им прошепна да се движат бавно и да се държат като обикновени странници. Когато продължиха да вървят, девойката се заоглежда наоколо. Тя беше чувала за Лондон от много хора, но така и не беше идвала тук. Откъм реката и уличките, които водеха към нея, се носеха непознати миризми, постройките бяха големи и хубави, а гледката на Лондонския мост с неговите грамадни сводове и къщи, издигащи се високо в нощното небе, направо я остави без дъх. Над парапетите на моста пък стърчаха остри колове, на които бяха побити отсечените глави на изменниците. От време на време на пътя на групичката им изскачаше по някоя и друга проститутка с омазано в грим лице и пищна перука на главата, но водачът им грубо я отпъждаше, обръщайки се към нея на градския жаргон.

От тъмнината се появяваха и други фигури — мъже с нахлупени качулки, спуснати забрала и ками в ръце. Сянката им обясни, че това са членове на бандите, контролиращи речния бряг, и че не представляват никаква опасност, стига да им се плати. Сен Клер го послуша, извади няколко монети и ги подаде на един от мъжете. След това групичката им действително беше пропусната да мине.

Покрай брега бяха закотвени всякакви плавателни съдове, като се започне от малки рибарски лодки, та се стигне до големи военни и търговски кораби. Наоколо се суетяха безброй моряци и носачи, които

или разтоварваха стоки, или подготвяха корабите за отплаване със сутрешния прилив. Изведнъж Сянката забеляза неколцина митнически служители да се приближават към тях с факли в ръце и моментално изблъска Сен Клер и Ребека надолу по някакви мокри и хлъзгави стълби, където вонеше на развалена риба и всякакви други гадости. Девойката вдигна очи, привлечена от някаква светлина, и едва се съдържа да не изпищи. Сега вече ѝ беше ясно защо на това място горят факли — от кея висяха труповете на трима мъже, обесени на куките, забити в каменната стена.

— Речни пирати — прошепна Сен Клер. — Обесили са ги и са оставили телата им на прилива.

Ребека с ужас се взря в изкривените лица на мъртъвците. Като изключим препаските около слабините им, телата им бяха съвсем голи и се полюшваха от кея като парцалени кукли.

— Просто им слагат примката около врата и ги хвърлят от кея — обясни Сянката, а после се изкачи обратно по стълбите, последван от двамата си спътници.

И така, групичката им продължи през Куинсхайт, мина покрай Поле Уорф и руините на замъка Бейнард и накрая стигна до Ист Уотъргейт. Кеят беше отрупан с купища бъчви и огромни чували, пълни с английска вълна. Сянката скри клиентите си във входа на някаква изоставена къща и им каза да го изчакат. След няколко минути се върна, подтичвайки по калдъръма.

— Всичко е наред — съобщи им шепнешком той.

После ги поведе покрай група моряци, които бяха платили на някаква пияна проститутка да им потанцува, и цяла тълпа носачи с ръчни колички и молеци за милостиня просяци. Изобщо кеят беше доста оживен, но разбира се, в този късен час хората избягваха да се гледат в очите, така че никой не обърна внимание на Сянката и двамата му спътници. Малко по-нататък, до брега, чакаше някаква лодка, карана от двама мъже с качулки. Сен Клер се качи. Ребека се хвана за ръката на водача им и в този момент в ума ѝ се появи следната картина: Сянката стои в някаква стая само по нощница, на леглото лежи жена с черна коса, а по покрития с тръстика под се търкалят винени чаши. В стаята нахлуват мъже с нахлупени качулки, ботуши с шпори и мечове в ръце. Девойката почувства, че ѝ прилошава. Водачът им я стисна за рамото.

— Успокой се — каза ѝ той. — Още не си се качила на кораба, а вече те хвана морската болест...

— Предадохте ли ни? — попита Ребека.

Погледът на Сянката трепна.

— Господ да ви е на помощ, ако съм права! — девойката пусна ръката му. — И ако ви хрумне да пианствате с някоя проститутка — внимавайте много!

Ребека се качи в малката лодка.

— Помнете какво ви казах — извика тя след Сянката, но водачът им вече беше тръгнал да се изкачва обратно по стъпалата.

В следващия момент лодката се откъсна от кея и заплава по тъмните води на разбушувалата се Темза.

„Розата от Любек“ представляваше стабилен двумачтов кораб с висока, здраво укрепена кърма и издигнат нос. Корпусът му беше почти изцяло потопен във водата и Ребека реши, че ѝ прилича на приклепано в тревата куче, дебнещо плячката си. Тя погледна към мъжете, които караха лодката, но покритите им с качулки глави бяха приведени над веслата. После се извърна назад към кея, но от Сянката вече нямаше и следа. Ребека почувства няколко капки дъжд върху кожата си, чу далечен тътен и вдигна очи. Цял ден беше изглеждало сякаш ще завали, но сега облаците се бяха разпрострели по цялото небе и бяха скрили от поглед всички звезди. В следващия момент дъждът заплющя по повърхността на водата и прииждащата река стана още по-бурна.

— Мъчно ли ти е? — попита Сен Клер.

— Все пак Англия е част от живота ми...

Той обгърна раменете ѝ с ръка.

— Ще бъда честен с теб, Ребека Ленъкс — не мисля, че някога ще се върнеш тук.

Девойката се опита да види лицето му, но тъмнината и спуснатата качулка на йезуита ѝ попречиха. Тя се хвана за корема. Чувстваше, че ѝ се повдига, и то не само заради разбушувалата се река, ами и заради странната смесица от страх и носталгия, която я беше завладяла. Не след дълго лодката се блъсна в борда на „Розата от Любек“. Ребека чу викове и шум от стъпки. После от кораба се спусна някаква въжена стълба и един от гребците ловко я хвана.

— Хайде, Ребека — подкани я Сен Клер, качвайки я на първото стъпало. — И не поглеждай надолу! Просто слагай единия крак пред другия.

Девојката се подчини и се заизкачва по изцапаните с масло стъпала на грубата въжена стълба. Вече имаше чувството, че никога няма да стигне до кораба, когато две силни ръце я сграбчиха и я прехвърлиха през парапета. Палубата беше широка, а и доста хлъзгава. По мачтите и на други места бяха окачени фенери и на тяхната светлина Ребека забеляза цели камари с въжета, две оръдия и множество моряци, заспали където сварят. Грамадната главна мачта се издигаше високо в тъмното небе. В следващия момент вратата на малката кабина под кърмата се отвори и отвътре излязоха двама мъже. Единият беше кльошав, с рехава коса и брада, а другият — нисък и дундест, с обветрено лице, кепе на главата и износено наметало около раменете. Двамата мъже се приближиха наперено, подрънквайки с оръжията си. Дребният шишко наклони кепето си назад и почти навря лицето си в това на девојката. В малките му, приветливи очички горяха весели пламъчета, а дъхът му вонеше на лук и вино. Мъжът каза нещо, но Ребека поклати глава. После Сен Клер се появи на палубата и онзи отстъпи назад.

— Аз съм Якоб Фогел — каза мъжът на развален английски, — а това е първият ми помощник — Арнолд Брехер.

— Аз пък съм Майкъл Сен Клер, а това е спътникът ми — Джървис Табард.

— Пет пари не давам кой си! А пък ако тази девојка е Джървис Табард, аз съм жената на татарския хан!

Фогел потропа с крака и се взря в небето.

— Всеки момент ще ни връхлети една от проклетите ви английски бури — той протегна ръка. — А сега плащайте таксата, че иначе ще ви изхвърля през борда!

Сен Клер свали кесията от кръста си и подаде няколко монети на капитана. Помощник-капитанът се извини и се отдалечи, подвиквайки на моряците някакви заповеди. Фогел разгледа монетите на светлината на фенерите и промърмори:

— Хайде влизайте на сухо, че тук ще подгизнете!

Капитанската кабина беше не по-широка от кухненски шкаф. Вътре имаше една дъска, която служеше за легло, една маса, един стол

и две или три табуретки. На масата бяха разхвърляни множество морски карти, натрупани около някаква месна гозба и недопита чаша вино. Фогел предложи храната си на Сен Клер и Ребека, но те поклатиха глави.

— Е, както искате — рече капитанът и им наля по една чаша вино от каната, която измъкна от една малка ниша. — Хайде, сядайте! — той пусна монетите, които му беше дал йезуитът в джоба си, и се натъпка обратно зад масата, за да си довърши яденето. Нахрани се бавно и замислено, без да откъсва поглед от двамата си гости. — Ти си жена, нали?

Ребека кимна.

— Не знаех, че имаш заешка устна. Това може да се окаже проблем. Моряците са суеверни и ще кажат, че дефектът ти ще ни навлече беди.

— Вие пък им кажете — намеси се Сен Клер, — че на кораб заешката устна носи късмет.

Лицето на Фогел се разтегна в усмивка.

— Не се безпокой, вече го измислих. Осигурих съм и на двама ви по една черга под палубата. Там вони, та се не трае, тъмно е и е пълно със свирепи плъхове, а някои от моряците изобщо не им отстъпват — капитанът се обърна към Ребека. — Никога не оставай насаме с тях. Колкото и да се стараеш обаче, те скоро ще разберат, че си жена — Фогел пъхна едно лукче в устата си. — Както и да е, за много от тях не би имало значение дори да беше момче, така че внимавай. Когато ходиш по нужда, гледай наоколо да няма никого. Пътуването ще трае един месец и ще бъде много тежко. Студът също ще ви мъчи. Ако искате, мога да ви продам наметки, намазани с китова мас, които ще ви пазят топло.

Сен Клер кимна.

— Ще плаваме на север към Балтика и ще се натъкваме на подводни скали, айсберги и пирати — капитанът се ококори и се наведе през масата. — Да не говорим за страховитите чудовища. Ако някой от вас се разболее, да знаете, че нищо не мога да направя за него. Ако пък легне и умре, до час тялото му ще бъде увито в наметката му и изхвърлено през борда. На този кораб командвам аз, така че ако ви кажа да скочите — ще скочите, а разбера ли, че кроите нещо срещу мен, веднага ще ви обеса!

— Явно сте доста суров човек, капитане — отвърна Сен Клер. — Или поне се правите на такъв — йезуитът посочи към разпятието, заковано на стената зад Фогел. — Въпреки това аз вярвам, че сте добра душа и отличен капитан.

Фогел скри лице зад чашата си.

— Мисля също, че ще се отнесете справедливо към нас.

Капитанът отпи от виното си.

— Защо ви е притрябвало да ходите в Русия? — попита той.

— Имаме среща там.

— Ще ви стоваря във Вароди, какво ще кажете?

Сен Клер кимна.

— После обаче веднага потеглям — продължи Фогел. — Руснаците са гадни копелета, а пристанищните им служители са подкупни. Освен това водите край брега замръзват при отлив. Не искам да остана заклещен там. Въобще към доста странно място сте се запътили. Чухте ли слуховете?

Сен Клер поклати глава.

— Последния път, когато пътувах до онези земи, цар Иван ми се стори човек на място — капитанът облегна лактите си на масата. — Всичко обаче се променя, мастър Сен Клер — той се почука по главата. — Хората говорят, че господарят на Русия се е побъркал. Бил по-зле дори от Нерон Римски! Бесел и изгарял поданиците си с хиляди. Освен това си бил построил нов зимен дворец в югоизточната част на Москва и се бил обградил с демони!

— Демони ли? — изненада се йезуитът.

— Цар Иван ги нарича опричници^[1] и ги е превърнал в свои стражи — отвърна Фогел. — Те се обличат в черно, яздят черни коне, а вместо знамена носят отсечени кучешки глави, забучени върху дръжки на метли^[2]. Твърдят, че са личните хрътки на царя и че Бог ги е изпратил да пазят Русия от...

Изведнъж капитанът млъкна. Корабът проскърца и се люшна под краката им. Ребека, която беше останала като вкаменена след думите на Фогел, чу някакви крясъци и шум от стъпки по палубата, последван от силен плясък — явно моряците вдигаха котвата. Девојката имаше чувството, че се е озовала в някакъв кошмар. Нима наистина се намираще в тази тясна, поклащаща се стаичка и слушаше разкази за ужасите, към които я беше повел Сен Клер?

— Та в Русия никой не е в безопасност — продължи капитанът. — Преди четири месеца цар Иван, който сега се нарича Грозни, екзекутирал някои от най-видните си благородници на площада пред Кремъл. Един от тях бил побит на кол, промушен през задните му части. Човекът се мъчил петнайсет часа, преди да умре. Друг бил потапян последователно в гореща и в студена вода, докато накрая кожата му се обелила като на змиорка... Все още ли си сигурен, че искаш да отидеш там, мастър Сен Клер?

— Ако в страната все още се допускат чужденци...

Фогел избухна в смях. Раменете му се разтресоха, а по тлъстите му бузи се затъркаляха сълзи.

— Да се допускат ли? За Бога, човече, разбира се, че се допускат! Въпросът е, че не могат да се измъкнат оттам!

В следващия момент корабът се задвижи и Ребека с мъка запази равновесие.

— Не бой се, малката — успокои я капитанът и ѝ направи знак да отпие от виното си. — Още не сме потеглили. Ще го сторим едва утре сутринта, когато дойде приливът.

Девојката вкуси виното и установи, че е доста хубаво.

— Сигурно ще те пипне морската болест — предупреди я Фогел, — но въпреки това ти се опитай да продължиш да ядеш и да пиеш. Повръщането е още по-неприятно, когато стомахът ти е празен. Получават се мускулни спазми и е много болезнено.

Ребека усети някакво дращение по ботуша си и замръзна на място.

— С плъховете също се свиква — каза капитанът, надзъртайки под масата с кама в ръка. — Тези проклетници все ми се изплъзват — промърмори той.

В следващия момент някой почука по вратата и на прага застана някакъв моряк.

— Капитане, капитане! Към кораба приближава шлеп с кралското знаме...

Фогел моментално скочи на крака. Сен Клер и Ребека го последваха, но палубата беше толкова хлъзгава, че девојката загуби равновесие и се блъсна в парапета. Небето над нея се раздираше от гръмотевици. Дъждът се сипеше като из ведро, а светкавиците хвърляха върху кея ослепителни отблясъци жълто-синя светлина. В далечината се виждаха каруци, огромни купчини бъчви и една тройна

бесилка, от която висяха трупове. Ребека не можеше да види какво сочи Фогел — реката беше цялата обвита в мрак.

— Ето го! — извика Сен Клер.

Гърлото на девойката пресъхна. Към кораба се носеше дълга лодка. На кърмата ѝ беше окачен фенер, а на носа стоеше човек. Ребека, разбира се, не можеше да види чертите му от това разстояние, но въпреки това беше сигурна, че това е Купър. Тя присви очи. В този момент една светкавица проблесна в небето и освети знамето в синьо, червено и златно, което се вееше в задната част на шлепа, и мъжете, изгърбени над веслата. Човекът на носа беше вдигнал глава и девойката съзря снежнобялата му коса.

— Купър! — простена тя. — О, дано Господ се смили над нас!

— Не можете ли да прогоните шлепа? — обърна се Сен Клер към капитана.

Фогел се изсмя.

— За Бога, човече, намираме се в Темза! Ако побегнем, дори до устието на реката няма да успеем да стигнем! Корабите на кралицата веднага ще ни обградят и или ще ни потопят, или ще ни принудят да се предадем. Така или иначе, аз ще изгубя кораба си, а после всички ще гнием в някоя смрадлива тъмница, докато някой не ни откупи!

— Може да скочат през борда... — предложи помощник-капитанът, заставайки зад Фогел.

Капитанът поклати глава.

— Течението е твърде силно. Ще се удавят.

Кралският шлеп вече доста се беше приближил до кораба. От палубата му се дочуха викове и в следващия момент съдът се блъсна в борда на „Розата от Любек“.

— Нося разрешително от кралицата! — извика Купър. — Настоявам да се кача на кораба ви!

— Разкарай се! — изкрещя му в отговор Фогел.

— Разрешете ми да се кача или ще се върна за подкрепление и скоро ще се озовете в капан!

Фогел промърмори някаква заповед и въжената стълба беше спусната. Сен Клер и Ребека отстъпиха назад, взрени в парапета. В следващия момент на палубата бяха прехвърлени чифт тежки дисаги, последвани от самия Купър. Албиносът се облегна на парапета, свали си шапката и попи потта по челото си с опакото на ръката си. Дъждът

сякаш не му правеше впечатление. В небето проблесна светкавица и освети лицето му. Ребека реши, че сега човекът на кралицата изглежда много по-млад и далеч не толкова страшен, колкото първия път, когато го беше видяла в „Сребърният дракон“. Фогел се опита да възрази, но Купър пхна едно парче пергамент в ръката му.

— Чух, че сте подслонили двама от враговете на кралицата, капитане! Майкъл Сен Клер и Ребека Ленъкс!

— Няма такова...

— Отговорете! На борда ли са тези хора, или не?

— О, за Бога! Много добре знаете, че са на борда — озъби му се Фогел. — Не знаех обаче, че са врагове на кралицата.

Купър прекоси палубата и се ухили лукаво на Ребека и на йезуита.

— Радвам се, че ви открих — каза той, а после се обърна към Фогел. — Елате тук, капитане!

Фогел се затътри през палубата.

— Колко ще искате да ви се плати за още един пасажер?

Изненадата на Ребека можеше да се сравни само с тази на капитана, който се опули и зяпна невярващо срещу човека на кралицата.

— Това да не е някаква английска шега?

— Не, сър, въобще не се шегувам. Просто ви предлагам сделка. Можете да се съгласите да вземете мен и парите ми, а ако предпочитате — ей сегичка ще повикам хората си на борда. Ще минат седмици, преди да успеете да отговорите на всичките ни въпроси...

— Така да бъде. Превозът ще ви струва три златни монети. Условията ви ще бъдат като на тези двамата тук. Освен това, когато напуснем Темза, ще настоявам да се подчинявате на заповедите ми.

— О, не се тревожете, капитане — отвърна Купър, чийто поглед не се откъсваше от Ребека. Албиносът сякаш не забелязваше, че девойката си е отрязала косата и че се е преоблякла като мъж. — Подобно на тези двамата аз също не горя от желание да се върна в Англия.

— Не можете да дойдете с нас — пристъпи напред Сен Клер, посягайки към дръжката на меча си.

— Остави го! — извика Ребека. — Помисли, Майкъл — или той идва с нас, или ние оставаме тук!

Албиносът се пресегна и нежно я докосна по бузата.

— Радвам се да те видя отново, Ребека — каза той, а после се обърна към йезуита и протегна ръка. — Дай да си стиснем ръцете, Сен Клер, и ти обещавам, че занапред ще бъда до теб в добро и зло. Край с лъжите и измамите!

— А какво ще кажете на войниците от шлепа?

Купър се усмихна дяволито.

— Ще им заповядам да се върнат в пристанището и да чакат сигнала ми. Никога няма да разберат какво е станало.

— *A l'outrance!* — каза Сен Клер и стисна ръката на албиноса.

— Точно така! — съгласи се Купър. — До смърт!

---

[1] Членове на организацията, създадена от цар Иван Грозни за контрол на т.нар. Опричнина (от „опричъ“, което ще рече „с изключение на“) — част от територията на Русия, която се намирала под прякото управление на царя. Опричниците се разправяли с враговете на Иван Грозни в страната и действали подобно на съвременната тайна полиция. — Бел.прев. ↑

[2] Кучешката глава символизирала умението на опричниците да надушват враговете на царя, а метлата — способността им да се отърват от тях. — Бел.прев. ↑

ЧАСТ ВТОРА

*„Душегубците чакат на прага на
Смъртта, обединили тъмните си сили срещу
светлината на Духа.“*

Анонимен автор

14.

РУСИЯ, ПРОЛЕТТА НА 1565 ГОДИНА

Хенри Фрогмор, с кожен калпак на главата и обточена с хермелин наметка на раменете, излезе на улица Вронски и заслони очи, за да се предпази от ранното пролетно слънце, което превръщаше заснежена Москва в блестяща грамада. В този момент отнякъде се зададе шейна, теглена от четири коня, и той се отдръпна в един вход, за да я пропусне да мине. Конете изтрополиха покрай него, подрънквайки със звънчетата си, а жената, която се возеше в шейната, улови погледа му и му се усмихна. Фрогмор вдигна ръка за поздрав. Московчанки бяха известни със своята красота, а в някои случаи и с развратността си. Удоволствията обаче трябваше да почака, помисли си магьосникът, и се отдръпна обратно в сенките.

В този момент по улицата притичаха неколцина младежи и девойки, които явно идваха от къпалните покрай реката — лицата им бяха зачервени, а от телата им още се вдигаше пара. Фрогмор едва ги дочака да отминат. Въпреки огромното разстояние пътуването му през Северна Европа беше минало бързо и гладко и магьосникът чувстваше прилив на свежи сили. Фалшивите му документи заедно с неизчерпаемия му запас от злато и сребро бяха накарали граничните служители да си затворят очите и бяха отворили всички врати пред него.

Първите три дни след пристигането си Фрогмор беше прекарал в компанията на облечените в черно монаси от манастира „Света Троица“ в покрайнините на Москва, но ето че вече беше дошло време да се върне у дома. Незнайно защо обаче той се чувстваше някак неспокоен. По пътя беше принесъл няколко жертви на тъмните си господари, молейки ги за помощ, но въпреки това му се струваше, че се намира в огромна опасност. Засега чувството беше съвсем смътно, но това изобщо не намаляваше тревогата на магьосника.

По време на предишния си престой в Москва Фрогмор пак се беше старал да избягва всякакви срещи с властта, спотайвайки се в

гората като див звяр, но този път имаше намерение да бъде още по-предпазлив. Цар Иван беше обявил война на болярите си и в Русия бяха настанали сериозни промени. Водачът на Фрогмор, който го беше превозил с шейна от руската граница до манастира „Света Троица“, споделяйки с него покривалото си от мечка кожа и храната си, състояща се от стрито просо и осолено свинско, му беше разказал, че всичко започнало с внезапната и мистериозна смърт на любимата съпруга на Иван. Впоследствие царят обвинил за това болярите си и сега бил решен да се разплати с тях, та ако ще да потопа цяла Русия в кръв.

На влизане в града Фрогмор беше видял неколцина опричници, облечени като смъртта, яхнали черните си бойни коне и вдигнали над главите си онези окървавени метли с набучени върху тях кучешки глави. Магьосникът не искаше да си има работа с тях. Отначало се беше колебал дали да не се обърне към Иван за подкрепа, но после беше решил, че царят едва ли ще оцелее дълго. Освен това Иван обичаше всичко западно, така че като нищо можеше да го предаде на някой европейски владетел.

Фрогмор вдигна очи към Кремъл — студена и всяваща страх крепост с множество кули и подвижни мостове, която се издигаше върху един остров в река Москва. Червените стени, разположени под формата на триъгълник, бяха високи шейсет стъпки и бъкаха от оръдия. Под оръдията пък имаше бойници, зад които се разхождаха въоръжени до зъби войници. От върха на стражевата кула, която се издигаше още сто стъпки над стените, висяха труповете на няколко обесени. Изобщо от целия Кремъл се носеше дъх на смърт. Точно срещу магьосника се намираше Спаската порта^[1] и огромният кръгъл ешафод, ограден с каменен парапет, на който царят извършваше екзекуциите си. По бесилките и коловете, издигнати там, гниеха телата на множество клетници, но московчани явно не се впечатляваха от ужасяващата гледка и търговията под ешафода кипеше с пълна сила.

Пазарът беше доста оживен, а дългите редици от разглобями сергии бяха подредени според стоката, която се предлагаше на тях — овчи кожи, мечи кожухчета, кости за направа на копчета, бивници от морж за дръжки на ножове, коприни, храни, вина, бири, джинджифилови сладкиши, дини, отглеждани в конска тор, за да са по-сладки, скъпи платове от Китай, гоблени от Самарканд... Наоколо беше пълно с хора. Мъжете носеха кожени калпаци на главите, около

раменете им бяха увити овчи кожи, а широките им панталони бяха натъпкани в тежки ботуши. Московчанки пък, макар да криеха косите си под воали, определено правеха впечатление с дългите си цветни рокли, вълнени наметки и жълти или червени ботушки на краката. Разбира се, пазарът беше магнит и за парцаливите селяци. Освен тях навсякъде се забелязваха монаси и свещеници с високи черни шапки, тъмни раса, дълги коси и бради и златни верижки със сребърни кръстове на вратовете.

От крепостните стени изсвириха тръби. В следващия момент Спаската порта се отвори и от Кремъл излезе отряд опричници, които освободиха пространството около себе си, разгонвайки минувачите с камшиците си, и призоваха всички към мълчание в името на царя. Явно предстояха още екзекуции. От крепостта се заточиха дълги редици затворници, някои от които бяха подкарани към реката, където щяха да бъдат удавени в клетки. Една жена, овързана като прасе за колене и метната на гърба на някакво магаре, щеше да бъде отведена в покрайнините на града и да бъде погребана жива, задето е убила съпруга си. Останалите, които вървяха със запалени свещи във вързаните си ръце, бяха изблъскани до подиума за екзекуции, където щяха да бъдат обезглавени, обесени или сварени живи. Тълпата веднага заряза търговията и се втурна да гледа как ще бъде въздадено царското правосъдие.

Фрогмор веднага сграбчи предоставилата му се възможност и тръгна покрай редиците къщи. Въпреки триците, разпръснати по земята, улиците бяха хлъзгави, така че му се наложи да пристъпва внимателно. Освен това му беше трудно да се ориентира къде се намира. Слава Богу, поне съкровището му беше на сигурно място. Цяла Москва беше построена от дърво, така че тук винаги имаше опасност от пожар, какъвто всъщност беше избухнал, докато магьосникът беше отсъствал от града. Неговите скъпоценности обаче бяха заровени дълбоко в подземията на къщата му, така че сигурно бяха невредими.

Фрогмор стигна до края на една уличка, спря и се огледа през рамо. Москва гъмжеше от шпиони и платени доносници и той беше сигурен, че го следят. Но пък от друга страна, кой можеше да се интересува от него? Магьосникът бутна една портичка. Пред погледа му се появи къща със здраво залостени и заковани с дъски прозорци,

която явно не беше пострадала от пожара. Фрогмор извади ключа от скривалището му. Докато беше отсъствал, в дома му вероятно се бяха подслонявали разни скитници, но това не го притесняваше. Тези отрепки никога не биха могли да открият старателно скритото му съкровище. Той отвори малката странична врата и се вмъкна в къщата. До обонянието му веднага достигна миризмата на осолена риба и слабият аромат на гърненцата с билки, специално поставени из стаите, за да ароматизират въздуха. Атмосферата в къщата накара Фрогмор да си спомни за Сен Клер и за онези войнствени монаси, които едва не го бяха приклеждали тук. Магьосникът се облегна на пропитата от влага стена и изведнъж се сети още нещо. Дали не трябваше да си извади пропуск за манастира „Свети архангел Михаил“ в Кремъл и да проучи още веднъж „Книгата на тайните“? Фрогмор се заслуша в собственото си дишане. А може би трябваше да вземе онова, за което беше дошъл, и да се махне оттук? В този момент отвън долетя някакъв звук. Магьосникът посегна към меча си, но звукът не се повтори и той се успокои.

И така, Фрогмор тръгна надолу по коридора. Когато стигна до една малка вратичка, скрита под дървеното стълбище, той я отвори и внимателно заслиза към подземието. Щом се озова в дъното на стълбището, той се пресегна в мрака, напипа маслената лампа и огнивето, които беше оставил там, и запали фитила. После продължи да върви, навлизайки все по-надълбоко в подземията на внушителната сграда, която някога се беше издигала тук.

Когато стигна до другия край на мазето, Фрогмор извади камата си и разхлаби една от тухлите в стената. После бръкна в отворилата се дупка, измъкна оттам някаква кожена торбичка, седна на пода и притисна съкровището към лицето си. Тъкмо то беше причината, накарала го да се върне в Москва. Сега, след като си го беше прибрал, беше време да продължи по пътя си. „Книгата на тайните“ можеше да почака. След като напуснеше града, вече нямаше да има кой да го спре. Можеше да се подслони в някое изоставено стопанство или пък в някоя горска хижа и да си почине. Освен това на подобни места винаги се намираха достатъчно жертви. След като ги убиеше, той щеше да разполага със силите, от които се нуждаеше, и само за няколко дни можеше да прекоси границата и да се озове на турска земя. Султанът

сигурно вече беше получил писмото му... Всъщност какво ли значение имаше всичко това?

Фрогмор развърза кожената кесия и изсипа съдържанието ѝ на пода. После нежно докосна всеки предмет. Един пръстен, една огърлица, един веленов свитък, едно избеляло парче плат и една детска играчка — дървен рицар на кон. За известно време магьосникът задържа играчката в ръката си, прокарвайки пръсти по изгладеното от времето дърво. Умът му се изпълни със спомени за онези далечни слънчеви дни, когато синът му си беше играл в задния двор на къщата им в Съмърсет, и очите му плувнаха в сълзи.

— Де да можеше... — прошепна Фрогмор.

Магьосникът плъзна кончето по пода, сякаш това можеше да върне отдавна изгубеното му момче. После сърцето му се изпълни с гняв. Да можеше жена му и детето му да не бяха мъртви! Или пък той да имаше силата да ги върне обратно! Да, но не можеше! Семейството му беше погълнато от мрака, а той беше поел по пътя, който сам бе избрал.

Всъщност Фрогмор не беше планирал да тръгва по този път. Отначало го беше водил гневът, а после... после вече беше станало твърде късно да се върне.

Той прибра съкровищата си в кожената торбичка.

Някои хора сигурно биха му се присмели, че е пътувал седмици наред за нещо толкова дребно. От друга страна, това нямаше да е необходимо, ако Сен Клер не го следваше по петите като някоя хрътка. Всъщност нещата невинаги бяха стояли така. Отначало йезуитът се беше представил за негов приятел и за известно време Фрогмор беше гледал на него като на свой син. Разбира се, магьосникът беше имал последователи и преди, но Сен Клер беше различен — той притежаваше дарби, умът му сечеше като бръснач, а и в компанията му винаги беше толкова забавно! Истината излезе наяве едва след като магьосникът се опита да го привлече на страната, която самият той беше избрал. Тогава се оказа, че Сен Клер е шпионин и че е твърдо решен да го унищожи.

Фрогмор се взря в светлината, която струеше от маслената лампа. Ами онази жестока схватка между двамата под палещото италианско слънце? Тогава магьосникът наистина беше побеснял и беше хвърлил доскорошния си довереник в онази урва. Кой човек би могъл да оцелее

след такова падане?! Едва по-късно Фрогмор беше научил, че Сен Клер е йезуит; католически свещеник. Магьосникът се усмихна мрачно. Рядко му се случваше да го измамят и все пак...

— Само след година! — прошепна той.

Само след година Сен Клер се беше появил и отново беше надушил следите му.

Фрогмор се изкачи обратно по стълбите и затвори вратата на мазето зад гърба си. После угаси маслената лампа с ботуша си и излезе в градината. Там обаче беше пълно с войници и стрелци от царската стража, които му бяха препречили пътя и стояха пред него като мълчалива стена от стомана. Пред тях бяха застанали трима опричници със саби в ръце и черни маски на лицата. Магьосникът посегна към меча си.

— Добре дошли в Москва, мастър Фрогмор!

Опричникът в средата пристъпи напред и свали маската си. Гладко избръснатото му лице беше младежко, почти момичешко, а черната му коса беше ниско остригана.

— Тук сме по заповед на негово височество Иван, Божи наместник на земята, княз на Москва и цар на Русия. Имайте предвид, че ако извадите този меч, веднага ще паднете мъртъв, но ако го оставите в ножницата му, ще ви приемем като приятел на царя.

Магьосникът свали шапката си и подигравателно се поклони.

— Винаги съм бил верен поданик на негово височество — усмихна се той.

— Чудесно! — опричникът му направи знак да се приближи. — А сега да вървим! Царят ни чака!

— Добър човек! — заяви Сен Клер.

Ребека, която стоеше на скования от лед кей в пристанището на Вароди, мълчаливо се съгласи. Корабът, който ги беше докарал дотук, бавно се обърна, стараейки се да избягва буците лед, които въпреки пролетното слънце все още се носеха по водата. Фогел ги поздрави с оръдеен салют и в небето се издигна струйка дим. После главното платно беше свалено и „Розата от Любек“, както се беше зарекъл капитанът, отплава от северното пристанище на Русия възможно най-бързо. Ребека почувства как коленете ѝ омекват и приседна върху багажа им, струпан в кишата. Девојката се хвана за корема и се

загледа в Сен Клер и Купър, които се разправяха с пристанищните служители, облечени в мърляви мантии и нахлупили на главите си кожени шапки. Щом чу звъна на монети, един от тях промърмори нещо, след което щракна с пръсти. Някакъв чиновник с провесена на врата дъска моментално пристъпи напред. Необходимите документи веднага бяха издадени и подпечатани, след което пристанищните служители си тръгнаха.

После Сен Клер се спазари с някакви дриплъовци да пренесат багажа им и се приближи към Ребека.

— Както каза мастър Фогел — докладва йезуитът, — в Русия се влиза лесно, но трудно се излиза — той приклепна до девойката. — Добре ли си?

— Краката не ме държат — простена Ребека, държейки се за корема. — Ти обаче явно нямаш проблеми...

— Возил съм се на кораби и преди — усмихна се Сен Клер. — Мисля, че същото важи и за Купър.

Девойката погледна към човека на Юда. Около него се беше събрала цяла тълпа парцаливи дечурлига, които се взираха с любопитство в снежнобялата му коса.

— Пътувахме цял месец — въздъхна Ребека.

Тя огледа схлупените дървени къщурки и покритите с киша улички наоколо и забеляза, че на всеки вход е окачена по една грубо издялана икона. Вместо с дърво и стъкло вратите и прозорците бяха покрити с еленова кожа. Пред много от хижите къкреха котли с китова мас и солената пара, която се вдигаше от тях, се стелеше в мразовития въздух като мъгла. Из нея се движеха множество мъжки и женски фигури. Мъжете бяха облечени в ризи без яки, широки панталони и цветни кафтани, в които бяха затъкнати ножове и лъжици. Жените пък носеха излинели рокли, над които бяха наметнали шалове или пелерини.

Ребека тъкмо се беше заплеснала, когато една студена ръка се докосна до бузата ѝ и я измъкна от унеса ѝ. Тя се обърна и видя пред нея да стои някакъв чисто гол мъж. Дългата коса и брада на непознатия покриваха гърдите и гърба му, а около врата му имаше кожен нашийник. Мъжът пак я потупа по бузата. После се усмихна, избърбори нещо и заподскача наоколо. Странният му танц беше придружен от още по-странна песен, която звучеше повече като вой.

От време на време непознатият спираше, връщаше се при Ребека и притискаше пръсти към лицето ѝ.

— Не бой се — приближи се Сен Клер. — Това е юродив. Тук тези идиоти се смятат за светци и дори царят се отнася с уважение към тях — йезуитът коленичи до девойката. — Този явно те харесва.

Изведнъж юродивият прекъсна танца си и се втрени в малкия метален кръст, който висеше на врата на Сен Клер. После плахо се приближи и протегна ръка към лицето на йезуита, за да го погали.

— Какво става тук? — попита Купър.

В този момент юродивият запълзя към Сен Клер като куче, кокорейки се и клатейки невярващо глава. После се просна по очи и три пъти удари челото си в земята. Сен Клер го погали по косата и му каза нещо на руски. След това юродивият скочи на крака, плесна с ръце и се отдалечи, танцувайки и пеейки с цяло гърло.

— Едва пристигнахме, а вие вече ощастливихте един руснак — рече Купър сърдито. — Какво толкова специално има във вас? Мислех, че местните се отнасят по този начин само към иконите си и към другите си свещени предмети...

— Аз нося кръст — отвърна отбранително Сен Клер, — а на заешката устна тук се гледа като на Божи знак. Руснаците смятат, че хората, белязани по този начин, са били целунати от ангел.

Ребека се наклони да възрази, но после се спря. Вярно, че юродивият я беше харесал, но почитта си беше отдал единствено на йезуита.

— Хайде да вървим! — изправи се Сен Клер и подвикна на носачите. — Ще отседнем в една странноприемница, където ще се насладим за кратко на горещи бани и хубава храна, а после ще продължим.

След тези думи йезуитът излезе от пристанището и поведе двамата си спътници по тесните, лъкатушни улички на селото.

— В Русия — обясни той — повечето къщи са направени от дърво, така че внимавайте да не предизвикате пожар — той подритна триците, покриващи паважа, и посочи към дървените мостчета, които свързваха горните етажи на къщите. — През лятото, когато всичко това изсъхне, е достатъчна само една искра, за да превърне цял град в пепел.

Странноприемницата, в която се настаниха, се намираше на една малка уличка, близо до центъра на селото, и много приличаше на английските кръчми. Само дето стаите бяха малко по-тесни и запуснати, а подовете не бяха покрити с тръстика, ами с трици. Миризмите също бяха различни. Тук навсякъде вонеше на китова мас. Въпреки това Ребека усети отнякъде да се носи ухание на сапун и Сен Клер ѝ обясни, че зад странноприемницата има бани — всъщност обикновени ями, облицовани с камък и пълни с гореща вода, докарвана от близките поточета. После ханджията ги отведе на горния етаж. Докато вървяха натам, девойката забеляза, че дървените парапети на стълбището са майсторски издялани. Освен това, накъдето и да се обърнеше, погледът ѝ все попадеше на някоя малка статуя или пък икона.

— Руснаците вярват, че демоните са навсякъде — прошепна Сен Клер.

— Мисля, че не е нужно да си руснак, за да вярваш в това — намеси се Купър.

Съдържателят на странноприемницата им показа две стаи. Едната — в която щеше да спи Ребека — беше малка и тясна и вътре имаше само едно легло, сковано от няколко дъски, покрити с чували трици и един тънък сламен матрак. В съседната щяха да се настанят Сен Клер и Купър и девойката се зачуди как ли ще се погаждат двамата закleti врагове, след като вече бяха слезли от кораба. Все едно, всичко това все още ѝ изглеждаше твърде нереално. Краката ѝ я боляха и трепереха, стомахът ѝ я присвиваше, а когато застанеше на едно място, имаше чувството, че подът все още се движи под краката ѝ.

Въпреки всичко, щом се просна в постелята, Ребека веднага заспа. Когато се събуди, наоколо беше тъмно и тя усети, че е премръзнала. Отначало си помисли, че още е на кораба и че тропането, което стига до слуха ѝ, е от тичащите по палубата моряци, но се оказа, че Сен Клер се е надвесил над нея и чука по дъските, от които беше направено леглото ѝ. Йезуитът се беше обръснал, беше подрязал косата си и се беше облякъл изцяло по руски — риза с препасан отгоре ѝ вълнен кафтан, широки панталони и обточени с кожа ботуши.

— Купър се издокара по същия начин — каза той, потупа Ребека по рамото и измъкна иззад гърба си една грамадна ножица.

Девойката изпъшка.

— Няма как! Косата ти е станала ужасно дълга!

И така, Сен Клер накара Ребека да седне в края на леглото и отрязва прорасналите ѝ кичури. После една румена и засмяна кръчмарска слугиня я заведе в банята — дълга барака, в която се помещаваха няколко горещи басейна. Девојката веднага забеляза, че в един от тях се кисне някакъв мъж, и бурно запротестира, но слугинята само поклати глава и ѝ направи знак да си свали дрехите. Явно в Русия мъжете и жените се къпеха заедно, даде си сметка Ребека, така че се съблече и бързо се пхна във водата. Девојката се опита да скрие малките си гърди, но слугинята се изкикоти и посочи към собствения си напращял корсаж. Сен Клер също се появи, но остана до вратата, почти скрит зад облаците пара.

— Как се чувстваш, Ребека?

— Като варена риба! — възкликна тя и разплиска водата, при което усети соления ѝ вкус по устните си.

— Тези бани са много полезни — увери я йезуитът. — Те пречистват тялото и след тях се спи просто прекрасно. Донесох ти чисти дрехи — една риза, панталони, чифт чорапи, ботуши и дори една вълнена шапка. Тук няма значение дали ще разберат, че си жена, Ребека, но в Москва трябва да се постараш да се държиш като мъж.

Девојката изчака Сен Клер да излезе от банята и се измъкна от водата. Слугинята веднага я подсуши с някаква груба кърпа, а после ѝ помогна да се облече, бърбейки непрестанно. Доколкото Ребека схвана, спътниците ѝ очаквали да се присъедини към тях, но тя се чувстваше твърде уморена и настоя да се върне в стаята си, където моментално заспа.

Когато се събуди, кръчмата вече беше притихнала, но някой беше оставил до леглото ѝ глинен поднос с храна и го беше покрил с някаква кърпа, за да го предпази от мишките, които и в момента притичваха из мрака. В подноса имаше малко осолена риба, парче хляб, бурканче мед и няколко странни плода. Ребека стана от леглото и започна да се храни. После намери на перваза на прозореца една малка чаша и отпи от нея. Пивото вътре много приличаше на бащиния ѝ ейл, но беше малко по-слабо.

След като приключи, девојката се отпусна в леглото и се взря в тъмнината. Пътуването им по море беше траяло цял месец. През първите две седмици тя се чувстваше ужасно и можеше единствено да

лежи под палубата и да страда. Сен Клер се опитваше да ѝ дава храна, но тя моментално я повръщаше. Купър също се навърташе наоколо и понякога, когато се събуждаше, Ребека го виждаше надвесен над главата ѝ с мокра кърпа в ръка. Дори Фогел се обезпокои от състоянието ѝ и слезе под палубата, за да ѝ занесе някаква билкова отвара. След като я изпи, девойката се почувства много по-добре и започна да задържа храната, която поглъщаше. Тогава пък започна да усеща студа и непоносимата смрад на нечистотии, миша урина и боклук, както и вонята, която се носеше от мъжете, принудени да ядат, да пият и да спят в тъмния и тесен трюм. Когато Сен Клер ѝ позволи да се качи на палубата, нямаше по-щастлив човек от нея. Движението на кораба вече не ѝ правеше впечатление и въпреки нетърпимия студ тя остана възхитена от безкрайната морска шир, която се разкри пред очите ѝ.

Моряците скоро научиха, че е жена, но въпреки това — може би заради присъствието на Купър, който не само че ги плашеше с вида си, но и никога не откъсваше ръка от дръжката на меча си — гледаха да не я закачат. Всъщност екипажът се държеше доста мило с нея и членовете му често ѝ помагаша да се изкачи или пък да слезе по стръмните стълби, водещи към трюма, а друг път ѝ показваха как да застане, за да не губи равновесие.

Храната, разбира се, беше отвратителна — студена чорба, твърд сухар, пълен с гъгрици, и развалено месо с много сол и подправки, което успяваха да прокарат единствено благодарение на силния ейл. Сен Клер и Купър бяха станали част от екипажа и помагаша на моряците с каквото могат. И двамата бяха опитни пътешественици — или поне така твърдяха — и тежките условия не ги притесняваха. Оказа се, че йезуитът се справя добре с морските карти, докато Купър се отличи в бойните действия. Веднъж, когато някакви фризийски пирати се опитаха да нападнат кораба с ниските си рибарски лодки, той застана зад едно от оръдията и произведе толкова точен изстрел, че онези бързо се отказаха от намеренията си и изчезнаха в мъглата.

Тежките условия и строгата дисциплина на кораба не предразполагаха към много разговори, но въпреки това една нощ, около седмица преди да пристигнат във Вароди, Купър отвори дума за Фрогмор. В този момент тримата спътници се намираха в трюма заедно с екипажа, така че Сен Клер поклати глава.

— По-добре да не обсъждаме тази тема тук — прошепна той дрезгаво; йезуитът беше леко трескав и очите му светеха. — Моряците са много суеверни и ако разберат с какво си имаме работа, като нищо могат да ни изхвърлят през борда.

Ребека се съгласи със Сен Клер, въпреки че липсата на общуване определено засилваше чувството ѝ за нереалност. Пък и как можеше да повярва, че тя — една обикновената кръчмарска слугиня от Дънмоу — в момента плава през мразовитото море към някаква страна на другия край на света?! Спътниците ѝ също бяха доста странни — потаен йезуитски свещеник и човек на Юда, сключили примирие, за да заловят великия магьосник, убил баща ѝ...

В този момент отвън се чу протяжен вълчи вой и Ребека се стресна. Тя се приближи до малкото прозорче и дръпна еленовата кожа, с която беше покрито. Струята студен въздух, която нахлу в стаята, я накара да потрепери. В далечината се виждаха светлини, долитаха и някакви развеселени гласове — явно в другия край на селото се вихреше гуляй. По улицата пред кръчмата притичваха някакви тъмни силуети — може би кучета или пък вълци от близката гора. Ребека спусна еленовата кожа обратно върху прозореца и се върна в леглото. После си спомни за баща си и за топлината в „Сребърният дракон“.

— Дано Бог ми прости — каза си тя, — но паметта на баща ми не е единствената причина да дойда тук.

Естествено, девойката искаше справедливостта да възтържествува, но имаше и още нещо... Тя си спомни думите на Сен Клер, че тя е избраната, и се зачуди защо толкова лесно се беше съгласила да тръгне с него.

— Просто трябваше да дойда — прошепна тя в мрака.

Да, точно така! Изведнъж девойката изпита непогрешимото усещане, че това е предназначението на живота ѝ. Предишното ѝ съществуване, особено след смъртта на майка ѝ, не беше представлявало нищо повече от едно дълго чакане, но ето че това чакане най-после беше свършило. Какво ли следваше сега? В стаята отново долетя вълчи вой. Ребека се уви по-плътено в завивките си и си напомни, че някъде в мрака отвън Фрогмор също чака.

[\[1\]](#) Главният вход на Кремъл, достъпен откъм Червения площад.
— Бел.прев. [↑](#)

15.

Късно на следващата сутрин, когато кръчмата вече се беше опразнила, Сен Клер доведе Купър в стаята на Ребека. Девојката беше спала до късно и се беше събудила премръзнала от студ. После беше погълнала купа варено просо в козе мляко, парче корав ръжен хляб и някаква парлива напитка, от която — за забавление на слугинята, която се навърташе наоколо — ѝ се преплетоха краката.

След това Ребека се беше върнала в стаята си, а Сен Клер и Купър бяха излезли, за да наемат шейни и водачи, които да ги закарат в Москва. В момента, в който спътниците ѝ се върнаха и прекрачиха прага ѝ, Ребека разбра, че са се карали. Явно с примирието между двамата мъже, наложено им от обстоятелствата на борда на „Розата от Любек“, беше свършено. Девојката си представи постоянните конфликти, които неминуемо щяха да избухнат оттук нататък, и сърцето ѝ се сви. От друга страна, беше съвсем ясно, че ще стане така. В крайна сметка, Купър беше човек на Юда, а Сен Клер — йезуит. Нямаше как тези двама заклеті врагове да се помирят само защото преследват един и същи човек. Освен това Купър така и не беше дал обяснение за внезапната промяна в отношението си, а пък Сен Клер беше приел да пътуват заедно единствено под натиска на обстоятелствата.

— Карали сте се, нали?

— А, не — отвърна небрежно Купър, сядайки на пода и облягайки се на стената, след което свали шапката си и се заигра с нея. — Разхождахме се хванати под ръка из пристанището и зяпахме рибарските лодки...

— Казах на Купър, че искам да се разделим — заяви Сен Клер.

— Но защо? — наведе се напред човекът на Юда. — Много добре знаеш, че в тази страна ти имаш предимство пред мен. За разлика от теб аз не мога да се ориентирам тук. Не познавам нито езика, нито обичаите на руснаците.

— Трябваше да помислиш за това, преди да се качиш на онзи кораб!

— Така и сторих, йезуите. Все едно, връщане назад няма! Ако си тръгна сега, ме чака или смърт на бесилката, или живот като беглец. Мастър Уолсингам никога не забравя.

— Защо дойде тогава? Защо не си стоя мирно, ами ти трябваше да се забъркваш с нас? О, знам какво ще ми кажеш — йезуитът разкопча портупея си и заплашително го хвърли на пода между себе си и Купър. — Че искаш да пипнеш Фрогмор толкова, колкото и аз. Да, но ти си човек на Юда! Работата ти е да залавяш хората като мен и да ги предаваш в ръцете на палачите. Откъде да знам, че не играеш някоя от игрите на Уолсингам? Как мога да съм сигурен, че не ти е заповядано да се сближиш с мен, а после, след като заловим Фрогмор, да ме плениш и да ме заведеш при любимата си кралица в Лондон?

— А случайно да си забелязал, че се намираме на другия край на света? Как според теб мога да направя всичко това тук?

— Не се опитвай да ме правиш на глупак, Купър. Много добре знаеш, че отношенията между Англия и Русия процъфтяват. В Лондон е идвал руски посланик, а и в двора на цар Иван често гостуват англичани. Ако получи гаранции от страна на Англия, негово височество няма да се поколебае да предаде мастър Фрогмор на английските власти, а да не говорим за някакъв си издирван йезуит и придружаващата го кръчмарска слугиня, обявена за човек извън закона. Руснаците веднага ще ни натоварят на някоя шейна и ще ни закарат до най-близкото пристанище. После ще ни качат на някой английски кораб, откъдето ще се озовем право в Тауър или пък обратно в замъка Колчестър.

Купър облегна глава на стената и се взря в таванските греди. Сен Клер седеше и чакаше; погледът в очите му беше суров, а изражението на лицето му — непреклонно. Ребека разбираше логиката на йезуита. Наистина, защо Купър беше зарязал всичко и беше тръгнал с тях? Нима всичко беше лъжа? Девойката стана и потропа с крака, сякаш й беше студено, но всъщност целта й беше да разведри обстановката. Ако напрежението продължеше да се трупа, скоро двамата мъже като нищо можеха да извадят оръжията си.

— Защо дойдохме в Русия? — попита тя.

— Нали ти казах — отвърна Сен Клер. — Фрогмор трябва да се върне в Москва, за да си прибере някои неща. Освен това може да

реши да проучи „Книгата на тайните“, която се пази в манастира „Свети архангел Михаил“.

— „Книгата на тайните“ ли? — учуди се Купър.

— Да, „Книгата на тайните“. Ако отидеш до Москва, ще ти кажат всичко за нея.

— Защо? — продължи Ребека. — Защо си толкова сигурен, че Фрогмор е в Русия?

Купър потропа с крак.

— Добър въпрос, Ребека. Аз също съм си го задавал. А ти, йезуите, можеш да си къташ тайните колкото си искаш, но нека ти кажа нещо. Мастър Фрогмор не се е качвал на кораб от брега на Темза; не и в посока Русия. Предполагам, че е прекосил Английския канал, слязъл е във Франция и е продължил пътуването си по суша. Той е добре подготвен и освен това не носи багаж, който да го спъва. Вероятно е пристигнал в Русия около седем до десет дни преди нас. Вече спокойно може да си е прибрал нещата, за които говориш, да е прочел онази книга или пък да я е откраднал и да се е запилял из ледената пустош. А може и да се е насочил на юг в търсене на по-благоприятен климат.

— Майкъл! — добави Ребека предупредително, забелязвайки упорито стиснатата челюст на йезуита.

— Сигурен съм, че Фрогмор е в Русия! — отвърна Сен Клер. — Преди да отпътувам от Дордрехт, писах на добрия си приятел Силвестър, който е игумен на манастира „Свети архангел Михаил“, и го помолих — в името на Иисус и заради добрите ни отношения — да постави къщата на магьосника под денонощно наблюдение. Макар да е обграден от мошеници, Силвестър е добър и честен човек и се ползва с уважението на царя. Освен това знае каква огромна заплаха представлява Фрогмор. И така, ако магьосникът се върне в къщата си в Москва, той моментално ще бъде заловен. Въпреки това нашият противник е толкова хитър, че като нищо може да обърне ситуацията в своя полза. Затова трябва да се постареем да стигнем в Москва, преди Фрогмор да е успял да се измъкне от мрежите на Силвестър.

— Така значи... — въздъхна Купър.

— Въпреки това все още мисля, че трябва да се разделим.

— Не забравяй, че в Лондон ви спасих живота, йезуите! Можех да ви арестувам и тогава...

— Можеше, но не го направи.

— Майкъл! — Ребека приклепна до йезуита. — От какво се боиш, за Бога?! Ако Купър не е с нас, ще се обърне срещу нас. Така или иначе, той вече е в Русия, а тук няма причина да се страхуваме от него.

— Защо тогава не ни обясни за какво толкова му е притрябвал Фрогмор?

След тези думи Купър скочи на крака, а Сен Клер вдигна портупея си от земята. Ребека обаче застана между тях.

— Хайде кажи де! — настоя йезуитът.

— Бих ти казал, обаче...

— Стига вече! — извика девойката. — Държете се като малки момчета! И двамата знаете каква е истината. Фрогмор е демон, който убива хора, изтръгва сърцата им и пленява душите им, а ти, Майкъл, си изпратен от ордена си да го унищожиш и да предотвратиш злото, което е способен да причини и ще причини!

Ребека погледна към Купър. С присвитите си устни и леденостуден поглед в странните си светлосини очи албиносът изглеждаше като човек, който има чувството, че са го измамили.

— Ще отговоря на въпросите ти, йезуите — рече той дрезгаво. — Както виждаш, аз съм албинос — изрод, роден в полунощ и отхвърлен от собствената си майка. Някои ме смятат просто за особняк, а други мислят, че съм прокълнат от Бога — Купър хвърли един поглед към Ребека. — Въпреки това аз също нося сърце в гърдите си и имам чувства, които могат да бъдат наранени. След като майка ми се отказа от мен, попаднах в дома на един кожар, мастър Купър, който ме отгледа като свое дете. Преди двацет години този човек изчезна. Сякаш се провали вдън земя. По онова време Фрогмор беше в Англия, извършвайки обичайните си ужасяващи престъпления. И така, макар тогава да бях още млад, аз се заклев, че ще отмъстя на убиеца на единственото семейство, което някога съм имал.

— Не ти вярвам — намеси се Сен Клер.

— Да не би да ме наричаш лъжец?

— Престанете! — изкрещя Ребека. — Майкъл! — тя поклати глава. — Знам, че мастър Купър казва истината и съм сигурна, че ти също го усещаш!

— После служих в армията — продължи албиносът тихо. — Завърших право в Кеймбридж. Изкачих се по стълбицата на служебната йерархия. Въпреки това, йезуите, аз никога не забравих клетвата си! След като се присъединих към тайните служби пък, не пропусках възможност да се осведомя за Фрогмор. Тъкмо аз събудих интереса на Уолсингам към него, убеждавайки го, че магьосникът представлява заплаха както за Короната, така и за Англиканската църква. Господарят ми налага въдицата и прати по петите му един мъж, когото много харесвах и на когото вярвах — Андрю Кавъндиш. Той почти успя да пипне Фрогмор — Купър приближи палеца до показалеца си. — Ей толкова му оставаше. После обаче го намериха в някаква канавка — брутално убит и с изтръгнато от гърдите сърце — той поклати глава. — Все едно, това, което трябва да знаеш, йезуите, е, че аз не работя за мастър Уолсингам. Работя за себе си. Решен съм да заловя Фрогмор и да го убия или пък сам да загина, опитвайки се да го унищожа — албиносът прехапа устни. — Колкото до онази случка в гората край Колчестър — знаех, че Рагуза ще се опита да ви освободи и му позволих да го направи. Това накара Уолсингам да се усъмни в мен и да прати един от убийците си да ме следи. Аз обаче се отървах от него. Е, това е. Сега, надявам се, разбираш защо за мен няма връщане назад...

— Трябва да му повярваш, Майкъл — примоли се Ребека. — Убедена съм, че казва истината...

— Аз обаче не съм приключил — прекъсна я Купър. — Все още не знам защо Сен Клер е тръгнал по петите на Фрогмор. Е, йезуите? Кажи ми — твоят орден няма ли си друга работа, та пилее толкова сили по този случай? Нима не ви стигат проблемите с лютераните и калвинистите?

— Аз съм само един йезуит и това е моята задача — отвърна Сен Клер.

— Нима? Не забравяй, че като таен агент съм запознат с докладите на всякакви шпиони и информатори и знам, че някога двамата с Фрогмор сте били приятели.

— Глупости! Измамих го само за да се доближа до него.

— Но после двамата сте се скарали?

— Да, скарахме се.

— Освен това сте се сбили и ти си загинал. Поне такива са сведенията, които получих от шпионите си. Паднал си в някаква урва и си се пребил...

Йезуитът се засмя.

— Очевидно не трябва да вярваш на всичко, което виждаш и чуваш, мастър Купър! — отвърна той и закопча портупея си. — Както и да е, мисля, че ти имаш още една причина да искаш да пътуваш с нас — Сен Клер хвърли един поглед към Ребека.

Албиносът нахлупи шапката си и закри лицето си с периферията ѝ.

— Да не би да искаш да чуеш изповедта ми, йезуите? Нали знаеш, че не съм папист...

— Може би някой ден...

Ребека не можа да определи дали Сен Клер се заяжда, или просто се шегува.

— Е, разбрахме се — протегна ръка йезуитът. — А сега се закълни, че ти също желаете смъртта на Фрогмор!

Купър стисна подадената му ръка.

— Както ти обещах още на кораба — каза той, — ще преследвам демона до смърт!

— Хубаво! — отдръпна се Сен Клер. — В такъв случай ще ни трябва още една шейна. А сега да си стягаме багажа. Все още имаме време да напреднем, преди да се е стъмнило.

След тези думи йезуитът излезе от стаята. Купър тръгна след него, но когато стигна до вратата, се обърна, затвори я и се облегна от вътрешната ѝ страна.

— Какво има? — попита Ребека. — Не трябва ли да си приготвяш багажа?

Албиносът си свали шапката и подигравателно се поклони.

— Спиш ли с йезуита? — попита той, а после шумно въздъхна. — Прощавай! Не биваше да те питам. Обидно е за теб, за Сен Клер и за мен — Купър пристъпи обратно в стаята, но остана с прикован в земята поглед и не спираше да си играе с шапката си.

— Когато бяхме в Дънмоу, аз знаех, че йезуитът се крие в конюшната на „Сребърният дракон“. Знаех, че го храниш и че се грижиш за него.

Сърцето на девойката се разтуптя.

— Същото важи и за онзи път в гората край Колчестър. Знаех, че ще избягате. Всъщност дори се зарадвах, когато успяхте. Бях платил на двама мъже от шайката на Рагуза и им бях заповядал да се погрижат да не пострадаш.

Ребека се изчерви.

— Какво значи всичко това, мастър Купър?

— Предпочитам да ме наричаш Уилям — отвърна албиносът и едно мускулче на бузата му трепна. — Обичам те, Ребека Ленъкс — избъбри той, приближавайки се към нея. — Обикнах те още когато те видях за първи път. Спомняш ли си? Аз стоях на прага на „Сребърният дракон“, а ти говореше с баща си. Косата ти беше малко разрошена, сякаш току-що беше станала от дълъг и дълбок сън. Най-голямо впечатление обаче ми направиха очите ти...

— Защо, Уилям? — избухна девойката. — Какво те накара да ме обикнеш? Това, че съм различна като теб? Това, че имам заешка устна?

После обаче видя дълбоко наранения поглед в очите на албиноса и горчиво съжали за думите си.

— Знаеш, че това не е истина — отвърна Купър. — Освен това никой не се интересува каква е свещта, ако пламъкът ѝ гори силно, а твоят пламък е най-яркият, който съм виждал някога. А може би мислиш, че човек като мен не може да се влюби? Нека ти кажа нещо тогава — аз може и да изглеждам различно от останалите, но чувствата ми са същите като техните.

— Но нали веднъж самият ти ми каза, че нямаш душа...

Купър се усмихна.

— Това е една от причините, заради които те обичам, Ребека. Ти ме накара да разбера, че не съм бил прав.

— Но защо сега? — попита тя.

— А защо не? В момента сме заедно, а утре може и да умрем. Един Господ знае в какво ще ни въвлече Фрогмор. Просто исках да знаеш.

Девойката се взря в бледосините му очи. После постави ръката си на рамото му и го целуна по бузата.

— Трябва да тръгваме.

Тримата спътници поеха към Москва на обяд. Пролетното слънце високо в синьото небе грееше съвсем слабо и никак не топлеше, а вятърът беше свиреп. Сен Клер беше наел три шейни, всяка

от които се теглеше от по два яки дългокосмести коня с богато украсени сбруи, с каквито впрочем бяха нагиздени всички руски коне. Водачите им — ниски, шкембести мъже, облечени в кожи и нахлупили на главите си грамадни вълнени шапки — изглеждаха изключително заинтригувани от чуждестранните си клиенти. Когато видяха Купър, те моментално го наобиколиха и започнаха да си мърморят нещо под носа. Сен Клер шепнешком обясни на спътниците си, че според водачите им албиносът бил снежен демон, дошъл от гората. Ребека също беше внимателно проучена. Подозренията, че не е мъж, бързо отстъпиха пред любопитството, предизвикано от заешката ѝ устна. Йезуитът, който се преструваше, че знае руски съвсем бегло, се усмихна и подръпна вонящата меча кожа, с която се беше покрила девойката.

— Мислят, че заешката ти устна носи късмет — каза ѝ той, а усмивката му се разшири още повече. — Не е ли невероятно? В Дънмоу беше прокълната...

— А в Русия умирам от студ! — сопна се тя.

Сен Клер измъкна манерката си, която преди това беше предложил на Купър.

— Пийни си малко от това — каза ѝ той и наля малко от съдържанието на манерката между устните ѝ. — Това е руско питие, нарича се водка.

Ребека преглътна и тутакси се разкашля — водката беше опарила гърлото ѝ. Водачите им се засмяха.

— Може и да люти, но пък ще те стопли — прошепна йезуитът. — И помни — пръстите, ушите и носа ти винаги трябва да са покрити — иначе само за няколко часа ще измръзнат и ще почернеят!

И така, водачите закрепиха багажа на клиентите си в задната част на шейните, покатериха се на местата си и изплюяха с камшиците си. Шейната на Сен Клер тръгна първа, последвана от тази на Ребека и накрая — от тази на Купър. Щом конете препуснаха, девойката усети как шейната се плъзга по повърхността на снега. Сен Клер я беше осведомил, че в Русия е създадена отлична пътна мрежа.

— Загубим ли се обаче — Бог да ни е на помощ! — беше добавил йезуитът.

Ребека се облегна в шейната. От време на време возилото се натъкваше на някой камък или дупка и тя подскачаше. Не след дълго

групичката им излезе от Вароди и продължи по пътя. Девојката издърпа мечата кожа до очите си, покри китките си с дебелите ръкавици и размърда пръстите на краката си в тежките кожени ботуши. Изведнъж гледката от съня ѝ оживя пред очите ѝ — от двете ѝ страни се виждаше само безкрайна заснежена пустош, простираща се до някакви тъмнозелени гори.

— Това е картината от съня ми — прошепна тя.

И все пак имаше нещо различно. Ребека се чувстваше спокойна и отпочинала и не можеше да се нарадва, че се е измъкнала от онзи полюляващ се кораб. Над главата ѝ се носеха огромни орли, а от горите в далечината се дочуваше печален вълчи вой. Скоро девојката се унесе и заспа. Събуди се вкочанена от студ. Шейната още се движеше, но навън вече се беше стъмнило и звездите блещукаха в небето като малки свещици. Ребека се огледа наоколо. Снегът отразяваше бледата лунна светлина и земята изглеждаше като застлана със сребърно покривало, озаряващо нощта.

После групичката им навлезе сред гората и високите дървета скриха небето от погледа на девојката. Диви животни шумоляха из храсталаците край тях, а един път дори им се наложи да спрат, тъй като две грамадни мечки пресякоха пътя им. Сен Клер се обърна към Ребека и извика:

— Спокойно! Не са опасни!

След това йезуитът си размени няколко думи с водача си. Камшиците изплюсяха и шейните продължиха по пътя си. Не след дълго групичката им излезе от гората и Ребека се зачуди къде ли ще прекарат нощта. Тя се взря през мрака и в този момент видя как водачът ѝ се вцепенява. Шейната отпред също намали ход. Девојката се огледа наоколо и установи, че от двете им страни тичат някакви сиви фигури, подобни на призраци.

— Вълци! — извика Купър.

И трите шейни спряха. Водачите слязоха и измъкнаха отнякъде лъкове и един колчан със стрели. После насочиха оръжията си към вълците, но животните изчезнаха също толкова неочаквано, колкото се бяха и появили, раздирайки нощта с кръвожадния си вой.

Шейните продължиха по пътя си, докато накрая стигнаха до някакво малко селце. Водачите се спазариха с местния старейшина да ги пусне да пренощуват в някаква порутена плевня и да им продаде

малко храна. На следващата сутрин, след като закусиха с овесена каша и корав хляб, пътуването продължи. Този ден ги застигна снежна виелица и придвижването им значително се затрудни.

Ребека вече се чувстваше уморена, тялото ѝ се беше натъртило от подскачането на шейната, а и очите започнаха да я болят от непрекъснатото виране в безкрайната белота наоколо. Вечерта се подслониха в края на някаква гора, спяха конете, запалиха огньове и наченаха скъпоценните си провизии. Водачите изглеждаха неспокойни. От време на време из сенките наоколо се забелязваше някакво движение, после проблясваше някое и друго кехлибарено око. В един момент и Ребека като останалите трябваше да застане на пост, готова да грабне някоя главня от огъня и да разгони с писъци и подскоци вълците, които се промъкваха все по-близо до лагера им, привлечени от миризмата на готвено, както и от топлата и сочна плът на конете.

На третия ден, точно след като бяха излезли от гората, водачите изведнъж спряха и вдигнаха тревога. Сен Клер излезе от шейната и се огледа. Ребека проследи погледа му и забеляза край пътя някаква шейна, обградена от вълци, към които се присъединяваха още и още. Сен Клер, Купър, Ребека и един от водачите се въоръжиха с лъкове и мечове и се приближиха към глутницата, докато останалите двама водачи останаха да пазят шейните. Грамадните зверове обърнаха покритите си с кръв муцуни към нападателите си, наежвайки козината си и ръмжейки заплашително. Купър освободи затвора на малкия си лък и стрелата одраска един от вълците, който беше дръзнал да излезе пред другите. Животното изскимтя и побягна, а останалите го последваха. После глутницата се обърна и застана в полукръг, наблюдавайки групичката им.

Нападнатата от вълците шейна очевидно се беше отклонила от пътя и сега двата коня, които я бяха теглили, лежаха мъртви, с разкъсани тела. Водачът беше замръзнал на мястото си с отворени очи и се вираше невиждащо в снега. Трупът му беше покрит със скреж, а от студа старческото му лице сякаш се беше сбръчкало още повече. Един от водачите разпалено заобяснява нещо на Сен Клер.

— Явно един от конете е окуцал — обясни йезуитът, — но вместо да го зареже и да продължи, водачът е останал и е замръзнал до смърт!

В задната част на шейната намериха няколко ката платове и разни дрънкулки.

— Явно човекът е бил пътуващ търговец — заяви Сен Клер — и си е въобразявал, че ще може да се справи с разстоянието. Подобни неща често се случват в пустошта — той посочи към наблюдаващите ги вълци и се взря в сивото, надвиснало небе. — Нищо не можем да сторим. Дори да го погребем, тези зверове пак ще го изровят, така че само ще си изгубим времето.

И така, всички се върнаха по шейните си. Камшиците изплюяха и конете, подплашени от миризмата на вълците, бързо ги отведоха надалеч от зловещата гледка. Ребека се озърна през рамо. Закъсалата шейна вече почти се беше скрила сред белотата, а вълците отново я приближаваха.

За през нощта отседнаха в манастира „Свети Атанасий“, който беше разположен над някаква замръзнала река. Манастирът беше ограден от висока стена, а подобните му на гигантски луковици куполи и кули привличаха като маяк пътниците, поели към Москва. Зад стените имаше множество дървени постройки, организирани около една огромна каменна църква.

Отговорникът за посетителите и облечените в черно монаси с високи шапки и лица, почти скрити зад буйните им коси и бради, веднага наобиколиха групичката им, шумно обсъждайки появата им и задавайки безброй въпроси. Сен Клер се постара да им отговори. През това време Ребека се огледа наоколо и забеляза множество жени, облечени в ярки дрехи. Една от тях мина покрай нея, предизвикателно полюшвайки бедра. На стълбите на църквата пък някакъв монах целуваше едно момиче, което спокойно можеше да му бъде дъщеря.

— Това не е ли манастир? — попита девойката, приближавайки се към Купър.

— Руските свещеници имат право да се женят — отвърна лаконично той; откакто ѝ беше признал чувствата си, албиносът гледаше да се държи настрана от Ребека. — Освен това — вдигна рамене Купър — явно дисциплината им не е толкова строга, колкото би трябвало.

— Поне са гостоприемни — намеси се Сен Клер, подрънквайки с монетите в шепата си. — Съгласиха се да ни подслонят и да ни нахранят. Ще трябва обаче да спим в една стая. Някои от отците —

добави той кисело — вече са те харесали, Ребека, и не ги интересува дали си мъж, или жена.

После йезуитът довърши пазарлъка относно цената, която трябваше да платят за престоя си, и отговорникът за посетителите ги отведе до една влажна и плесенясала къщичка. Леглата вътре не представляваха нещо повече от няколко дъски, леко издигнати над пода и покрити със сламеници. В средата на помещението гореше огън, а пушекът излизаше през една дупка в тавана. После някакъв монах им донесе някакво малко гърненце, от което се носеше апетитна миризма на задушена риба с подправки. Тримата спътници се нахвърлиха върху храната, но после Сен Клер излезе, за да се увери, че водачите им също са получили стая, и да провери дали всичко с шейните и багажа им е наред. Докато йезуита го нямаше, Купър се хранеше мълчаливо, съсредоточено пъхайки парчетата риба в устата си и дъвчейки бавно.

— Съжаляваш ли за това, което ми каза? — попита най-накрая Ребека.

— Това, което ти казах, е самата истина. Не бих могъл да те излъжа, Ребека.

Девојката сведе глава и се заигра с парчето риба в купата си. По време на пътуването им през пустошта, тя беше разсъждавала над признанието на Купър, но така и не беше измислила какво да му отговори. Как можеше да му каже, че го възприема като заплаха за себе си и за любимия си Сен Клер? Да, любимия й Сен Клер — така гледаше Ребека на йезуита и не можеше да си представи да се отдели от него за нищо на света. Дали албиносът подозираше за чувствата й? Затова ли странеше от нея? Тя вдигна очи.

— Не мислех, че ще ми се случи някога — каза албиносът. Уилям Купър — влюбен! Ама че смехория! Сигурен съм, че Уолсингам и останалите щяха да ме уморят от подигравки. Мислиш ли понякога за мен, Ребека? — добави тихо той.

— Не знам — отвърна девојката. — Всъщност вече нищо не знам. Просто всичко ми се струва толкова нереално — този странен манастир наскред пустошта, из която се скитат гладни вълци... Пък и кой знае какви други опасности ни очакват...

— Обичала ли си някога? — попита Купър.

В този момент Сен Клер повдигна еленовата кожа, която покриваше входа към стаичката, и Ребека облекчено въздъхна.

— Всичко е наред — обяви йезуитът весело, след което погледна към Ребека, а после и към Купър. — Елате, ще ви покажа църквата. По-добре, отколкото да стоите тук и да се задушавате от този пушек.

И така, албиносът и девойката последваха Сен Клер през тъмния и покрит с киша двор към страничната врата на църквата. Вътре в нефа бяха запалени множество свещи и на тяхната светлина пъстроцветните мозайки по стените изглеждаха като живи. В нишите бяха поставени икони, а от тавана висяха ангели с диамантени очи, закачени за сребърни вериги. Въздухът беше ароматизиран с тамян, чийто благоуханен дим се носеше покрай високия, изящен олтар, над който пък се извисяваше прекрасна мозайка, изобразяваща Справедливия Съдия Христос. Майкъл ги разведе наоколо, припомняйки им различни сцени от Библията и разяснявайки им значението на иконите и на ангелите. В един момент Купър се отдалечи, привлечен от някаква златна статуя на огромен орел, поставена в един от страничните олтари.

— Как мислиш? — обърна се Сен Клер към Ребека. — Трябва ли да се страхуваме от него? Изглежда ми толкова мрачен и затворен. Мислех, че ще се радва да продължи пътуването си с нас...

— Твърди, че ме обича — отвърна девойката след известно мълчание.

Йезуитът ѝ обърна гръб и се изгуби сред сенките на тъмния алков.

— Не прави така! — просъска Ребека, тръгвайки след него. — Да се скриеш ли се опитваш?

— Не — отвърна Сен Клер, но продължи да стои с гръб към нея. — И сам се досетих накъде отиват нещата. Знам, че Купър иска да си отмъсти на Фрогмор, но докато пътувахме с онзи кораб, го наблюдавах и забелязах, че той действително има чувства към теб, Ребека. Докато беше болна, не се отделяше от постелята ти и се грижеше за теб като майчица за детето си.

Сърцето на девойката пропусна един удар. Тя не можеше да си представи, че Купър таи в себе си нежна и страстна душа. В момента албиносът стоеше пред някакъв стенопис, снежнобялата му коса падаше върху раменете му, а устните му бяха леко отворени. Изведнъж

Ребека почувства да я жегва жал към този човек. Мъжът пред нея вече не беше безмилостният човек на Юда, един от копоите на Уолсингам. Не, той беше малкото момче, очакващо с нетърпение срещата с майка си, само за да получи жесток шамар през лицето. Купър се обърна към тях и плахо се усмихна. Девойката му направи знак да се приближи.

— Някога бил ли си папист, Уилям?

Албиносът сложи ръце на бедрата си, наведе глава и потропа с ботушите си по дървения под.

— Красиво е — каза той. — Вероятно най-голямото приближение до Бога, което ще постигна някога!

— Сигурен ли си? — попита Сен Клер.

— Ако има Бог — сопна се Купър, — не мисля, че Той има нещо общо с изтезанията, на които ставаме свидетели по кладите в Смитфийлд или на ешафодите в Тайбърн.

— Значи не вярваш в нищо, така ли?

— О, вярвам, разбира се. Вярвам, че Бог съществува и че аз съм една от неговите малки шегги.

В този момент вратата на църквата се отвори с трясък и Ребека подскочи. В нефа тичешком нахълта някакъв монах с развята коса и брада и започна да им прави някакви знаци. Девойката никога не беше виждала по-уплашен човек. После монахът склучи ръце като за молитва и тя различи думата, която мъжът току повтаряше: „Опричници! Опричници!“

16.

Сен Клер, Ребека и Купър излязоха от църквата и застанаха на стъпалата. Отпред чакаше цял отряд конници, наредени в полукръг. Факлите в ръцете им хвърляха искри, които летяха наоколо и падаха в снега. Дворът на манастира беше пуст. Конниците бяха целите увити в черни кожи — черни кожени шапки с шипове и дълги кожени наметки в същия цвят — и единственото, което се виждаше от тях, бяха зъбите им и извадените им оръжия. Някои от тях държаха прътове, на които бяха закачени конски и лисичи опашки, а други носеха вълчи и мечи кожи заедно с главите на животните и с тях приличаха на страховити демони.

Предводителят на опричниците излезе напред, последван от двама знаменосци, които застанаха от двете му страни. Всеки от знаменосците държеше в ръцете си метла, на дръжката на която беше забучена отрязана глава. Отначало Ребека си помисли, че главите са човешки, но след като се вгледа по-внимателно, установи, че са кучешки. Купър посегна към меча си.

— Не ставай глупав! — предупреди го Сен Клер. — Ще те убият още преди да си извадил оръжието си от ножницата!

След тези думи йезуитът слезе по стъпалата. Предводителят на опричниците също се приближи и смъкна яката на наметката си.

— Казвам се Дмитрий Горляев — каза той на английски — и съм командир на опричниците на негово величество царя на Русия. Ти ли си англичанинът Сен Клер? — попита той, а после посочи към Купър. — А ти сигурно си агентът на английската кралица — небръснатото лице на руснака се разтегли в усмивка. — Това пък трябва да е кръчмарската слугиня, преоблечена като мъж! Човек само може да си мечтае за момче с такъв задник! — предводителят на опричниците се обърна към хората си и им преведе забележките си на руски, предизвиквайки бурен смях.

— Ние сме поданици на английската кралица! — заяви Купър разгорещено.

Дмитрий щракна с пръсти.

— Не сте нищо повече от праха под копитата на коня ми! В Русия сте поданици на Господ и на Неговия многообичан син, Иван Василиевич, царя на Русия! — той се усмихна. — Както виждате, знам езика ви. Освен това търговецът, с когото влязохте в контакт във Вароди, е мой човек. А сега ми е заповядано да ви отведа при негово величество царя. Багажът ви вече е събран.

Дмитрий се изправи в стремената си и махна с ръка. Хората му веднага докараха три коня. Някакъв разтреперан монах се промуши през редицата конници и хвърли наметките, шапките и ръкавиците на тримата гости на манастира върху кишата.

— Правете каквото ви се казва — обади се Сен Клер.

И така, тримата спътници се облякоха набързо, а после йезуитът помогна на Ребека да се качи в седлото.

— Подчинявай се каквото и да ти наредят — прошепна той. — Същото важи и за теб, Купър! Тези главорези ще те убият, без да им мигне окото.

— Но откъде са разбрали, че сме тук? — попита тихо албиносът.

— Нали ви обясних — пътната мрежа в Русия е много добре развита. Към Москва са били изпратени вестоносци още щом корабът ни е акостирал в пристанището на Вароди.

— Стига приказки — сгълча ги Дмитрий, след което поведе групата през двора.

Тримата затворници язدهа в средата на дългата колона конници. Щом излязоха през главната порта, опричните спряха. Командирът им извика нещо и Ребека с ужас се взря в монасите, които избутаха навън шейните, с които бяха дошли дотук. Сбруите на конете бяха свалени, а водачите бяха вързани за шейните. Телата им бяха чисто голи и жестоките рани от камшик по кожата им проблясваха на светлината на факлите.

— Това не е редно! — извика Сен Клер.

Един от опричните го зашлеви през устата. Дмитрий се приближи и застана с коня си пред йезуита. После извади сабята си и допря голото й острие до рамото му.

— Кой ти е позволил да се обаждаш, англичанино?!

Сен Клер попи кръвта, която беше потекла от ъгълчето на устата му.

— Тези нещастници не са направили нищо лошо — заяви той.

— Напротив, англичанино! Нямали са право да вземат парите ви и да ви вкарват в Русия без разрешението на царя и на служителите му!

Командирът на опричниците беше застанал толкова близо до нея, че Ребека успя да го огледа по-внимателно. Дмитрий беше млад мъж с тъмна коса, гладка кожа, мургав тен и косо разположени очи.

— Нямали са право — повтори той, а после дойде още по-близо до Сен Клер. — Въпреки това съжалявам, че ти разкървахиха устата, англичанино.

След тези думи Дмитрий се изправи в стремената си и с един замах преряза гърлото на опричника, който беше ударил йезуита. Главата на мъжа мигом отхвъркна, а тялото му се килна надясно, опръсквайки Ребека с кръв, след което се изтърколи в снега. Командирът на опричниците изкрещя някаква заповед. Двама от хората му моментално слязоха от конете си, взеха отсечената глава и я поставиха между краката на един от вързаните за шейните си водачи. Обезглавеният труп пък беше хвърлен върху друг от водачите и двете тела се преплетоха, сякаш мъжете бяха любовници. Ребека затвори очи, едва потискайки желанието си да повърне. Опричниците около нея си казаха нещо и се разсмяха. Дмитрий обърна коня си към Сен Клер.

— Този мъж не биваше да те удря, англичанино — каза той. — Не ми беше поискал разрешение за това — командирът се усмихна на Ребека. — А пък ако беше ударил теб, щеше да умре много по-бавно и мъчително. Преди да му отсека главата, щях да му отскубна гениталиите и да му ги натъпча в устата.

После Дмитрий се върна при портите и отново закрещя някакви заповеди. Петима монаси тутакси излязоха от манастира с три грамадни мяха от свинска кожа и ги поставиха върху всяка от шейните. Дмитрий разпори меховете със сабята си и отвътре потече масло. Водачите разбраха какво ги чака и започнаха да пищят, опитвайки се да се освободят от въжетата, с които бяха вързани. Без да обръщат внимание на молбите им, опричниците метнаха няколко факли върху маслото и само след миг трите шейни избухнаха в пламъци. Огънят освети нощта, а въздухът се изпълни с миризмата на горяща плът.

Ребека затвори очи и се опита да си представи, че е някъде далеч оттук. Не беше възможно това да се случва наистина! Сигурно

сънуваше кошмар. Да, в действителност тя вървеше из гората край Дънмоу, хваната за ръката на майка си. Двете отиваха да си наберат малко диви цветя... В следващия момент девойката чу Сен Клер да шепне зад гърба ѝ на онзи свой странен език. Тя отвори очи и веднага извърна поглед от горящите шейни. От другата страна на йезуита Купър стоеше неподвижно в седлото си и се взираше невъзмутимо пред себе си. Дмитрий приближи коня си до неговия и му каза нещо, но албиносът не отговори.

— Казва, че си белокоос демон — обясни му Сен Клер.

— Предай му тогава — отвърна Купър, — че явно съм попаднал в подходяща компания.

Командирът на опричниците накара йезуита да му преведе. Сен Клер се подчини и бавно повтори думите на албиноса на руски. Дмитрий се засмя и се плесна по бедрата.

— Мисля, че те харесва — прошепна йезуитът. — А ти, Купър, току-що научи първия си урок за тази страна и тези мъже. В техните очи съществува само една истинска добродетел и това е смелостта пред лицето на смъртта. Не го забравяй!

Постепенно пламъците намаляха и огънят започна да гасне. Игуменът на манастира и монасите излязоха и се проснаха по очи пред коня на Дмитрий, три пъти удряйки челата си в земята в знак на мълчаливо подчинение. Командирът на опричниците им закрепя нещо и замахна с камшика си във въздуха.

— О, не! — прошепна Ребека. — Нима ще убие и тях?

— Не, няма — отвърна ѝ Сен Клер. — Каза им, че този път ще ги пощади, понеже е в добро настроение, но ги предупреди, че ако отново подслонят някой странник без разрешението на царя, съдбата на водачите ни ще им се стори нищо работа в сравнение с това, което ще сполети тях.

Когато Дмитрий приключи с крясъците, той заповяда факлите да бъдат угасени и бясно препусна по пътя, последван от хората си и тримата затворници, яздещи в средата на колоната.

Ребека се вкопчи в юздите, полагайки неимоверни усилия да се задържи на седлото. Опричниците край нея бяха свели глави, за да се предпазят от свирепия вятър, и препускаха като демони в нощта. От време на време групата им спираше, за да даде почивка на конете и да се подкрепи с малко ръжен хляб, осолено свинско и сушена риба.

Девојката не знаеше дали е будна, или сънува. Единственото, което стигаше до съзнанието ѝ, беше лекото просветляване на небето над главите им, тропотът на конски копита и вонята на кръв и дим, която се носеше от тъмните фигури наоколо.

На сутринта, точно когато слънцето се издигна над хоризонта, влязоха в друг манастир. Ребека беше отведена в една задимена стаичка и беше сложена да легне върху някакъв сламеник, покрит с черга. Когато се събуди, вече беше късен следобед. Всяка костица от тялото ѝ я болеше, а устата ѝ беше пресъхнала. Намираше се в някаква малка къщурка. Сен Клер и Купър седяха пред запаления огън и се хранеха заедно с опричниците. Дмитрий прекоси помещението и приклекна до нея.

— Мери си думите, Ребека! — провикна се йезуитът.

Командирът на опричниците протегна облечената си в ръкавица ръка и докосна заешката ѝ устна. После промърмори нещо на руски. Девојката отвърна на погледа му, но замълча. После Дмитрий плъзна ръката си по-надолу и нежно стисна едната ѝ гърда. Ребека не трепна. Руснакът се усмихна и спусна ръката си между бедрата ѝ, след което се обърна и каза нещо на хората си. Девојката затаи дъх. Сен Клер вече се изправяше на крака, а Купър мятеше яростни погледи наоколо си. Ребека събра малко слюнка и с всичка сила се изплю в лицето на Дмитрий. В къщурката настана мъртвешка тишина. Опричниците посегнаха към мечовете и камите си. Командирът им вдигна миризливата черга от земята и изтри с нея хрчката от бузата си.

— Да не би за първи път да докосваш жена? — попита Ребека. — Нима не знаеш какво представляваме?

Дмитрий изкрещя нещо на Сен Клер, настоявайки да му преведе думите на девојката. Йезуитът обаче поклати глава.

— Кажи му! — извика Ребека. — Предай му думите ми съвсем точно!

— Предай му още — добави Купър, — че ако го направи пак, ще го убия!

Дмитрий повтори заповедта си. И така, Сен Клер преведе думите на спътниците си. Командирът на опричниците хвърли един хладен поглед към Купър, а после отново се обърна към Ребека. Сърцето на девојката препускаше бясно, а гърлото ѝ беше така пресъхнало, че не можеше нито да преглътне, нито да си поеме дъх. Дмитрий избухна в

смях. След това закачливо щипна Ребека по бузата. Останалите опричници също се разсмяха. Командирът им взе лицето на девойката в ръцете си и я целуна по челото. После се изправи на крака и щракна с пръсти. Един от хората му веднага му донесе някакъв малък мях. Дмитрий се наведе и изля малко от парливото питие в устата на Ребека.

— Пийни си — рече той през смях; по бузите му вече се търкаляха сълзи. — Ще облекчи болките ти.

След тези думи командирът на опричниците потупа девойката по бузата, размаха шеговито пръст по посока на Купър и излезе от къщурката.

На следващата сутрин групата им поднови бясната си езда. Преди да влязат в Москва, няколко опричници бяха изпратени напред, за да разчистят пътя с камшиците си и опакото на сабите си. После конете им изтрополиха през градските порти. Ребека, която вече можеше да си отдъхне от лудешкия галоп, се огледа. Къщите наоколо бяха целите построени от дърво и се издигаха два-три етажа над земята. Уличките бяха тесни, а над кишата по тях бяха опънати множество дъсчени мостчета. Тълпата беше разнородна. Забелязваха се както благородници в натруфени палта, така и търговци, и селяни, каквито девойката вече беше виждала във Вароди и на други места из Русия. Монасите и свещениците пък бяха толкова много, че приличаха на ято гарвани, накацали наред някое голо поле. Червените стени на Кремъл се издигаха високо над главите им. Когато минаха покрай ешафода с бесилки, колове, уреди за разпъване и позорни стълбове, Ребека извърна очи.

Щом влязоха в крепостта, опричниците намалиха ход и бавно си запроправяха път покрай църквите и разкошните къщи с розови тухлени стени и дъсчени покриви. Между постройките бяха пръснати множеството градини, малки горички от пожълтели брези, ели и борове, както и стройни редици калини, чиито плодове все още бяха яркочервени. На всеки ъгъл, вход и стълбище стояха на пост войници с богато украсени шлемове, метални ризници и туники в синьо и сребристо. Мрачни мъже със сурови лица — казаци, както им обясни Сен Клер — патрулираха на групи. Във въздуха се носеше миризма на тамян, сандалово дърво и конска тор. От кухните пък долиташе

уханието на разни гозби, но най-осезаемо от всичко беше усещането за заплахата.

И така, опричниците се разпръснаха, а Дмитрий поведе затворниците към една от къщите и там ги предаде в ръцете на някакъв дребен мъж с посивяла брада. Вътре беше чисто, дървеният под беше излъскан до блясък, а стените бяха покрити с кожи. Ребека, Сен Клер и Купър получиха една стая на първия етаж и им беше казано да се наспят, а после — когато чуят звъна на камбаната — да отидат в кухните, за да се нахранят. След това затворниците получиха и багажа си, но не и оръжията. Когато възразиха, старецът, който ги настани, само поклати глава и избърбори нещо на руски. Ребека последва мъжа навън и видя, че двама опричници вече са застанали на пост на стълбището. Тя се върна вътре, затвори вратата зад гърба си и се огледа наоколо. В стаята имаше четири легла, четири сандъка за багаж и още малко мебелировка. По сивите каменни стени бяха окачени лисичи и мечи кожи, а във всеки ъгъл стоеше по една икона, поставена в ниша. Въздухът се отопляваше от котлета с вряща вода, ароматизирана с тамян.

— Защо не ни убиха? — мина направо на въпроса Купър, сядайки на леглото си.

— Аз също се чудя — отвърна Сен Клер.

— Откъде знаеш езика им?

— Прекарах известно време в манастира „Свети архангел Михаил“, но това е без значение сега.

— Какво ще стане с нас? — попита Ребека.

— Господ ще реши — каза йезуитът. — И, разбира се, царят.

На следващата сутрин, след като слугите им бяха поднесли по една купа с овесена каша и някакво сладко бяло вино, Дмитрий се появи на прага им. С изключение на шапката и шлема командирът на опричниците беше облечен като преди и изглеждаше също толкова зловец и заплашителен.

— Негово величество ще ви приеме сега — заяви той. — Когато влезете при него, каквото и да си помислите — и това се отнася най-вече за теб, белокози демоне — Дмитрий почти навря показалеца си в лицето на Купър, — паднете на колене и три пъти се поклонете до земята. Ще трябва да преглътнете гордостта си, пък и малко прах с нея — командирът на опричниците ги огледа от глава до пети. — Дрехите

ви не са много чисти, но пък и случаят не е много тържествен — той се ухили. — Всъщност видът ви е съвсем приемлив за среща с един оттеглил се в отшелничество владетел. А сега, Сен Клер — Дмитрий се отмести встрани, — имаш посетител.

В следващия момент в стаята пристъпи някакъв облечен в пурпурни одежди монах със сребристосива коса и брада. От врата му висеше сребърна верижка, на която беше закачен православен кръст, а очите му бяха зачервени от плач.

— Отче Силвестър! — Сен Клер разпери ръце и двамата мъже се прегърнаха, разменяйки си целувката на мира.

Ребека незабавно хареса този възрастен мъж с вид на светец. Силвестър погледна към нея и към Купър, благослови ги, а после каза нещо на Дмитрий. Опричникът само сви рамене и излезе от стаята. Тогава отецът хвана ръката на йезуита и му заговори бързо и настойчиво, като от време на време стискаше дланта му, за да подчертае думите си. После по вратата се потропа, Силвестър бързо се сбогува и излезе от стаята също толкова неусетно, колкото беше и влязъл.

— Подгответе се — нареди Дмитрий, прекрачвайки прага. — След няколко минути тръгваме.

Щом опричникът излезе, Сен Клер направи знак на Ребека и Купър да се приближат към него.

— Отец Силвестър дойде да ме предупреди, че Русия вече не е каквато беше. Той познава цар Иван добре и смята, че господарят му е бил обладан от кръвожаден демон. Фрогмор също е в двореца. Царят не знае какво да го прави, но в Москва са пристигнали турски пратеници, които настояват магьосникът да им бъде предаден. Така или иначе, на Фрогмор са му осигурени всички привилегии на почетен гост. Според Силвестър магьосникът е пожелал ние също да бъдем предадени на султана. Пратениците на Сюлейман са се настанили в някакъв дворец в покрайнините на града.

— А какво мисли царят за всичко това? — попита Купър.

— За щастие негово величество не обича да му се диктува какво да прави, но от друга страна, турците контролират южната граница на царството му. Освен това Иван се страхува от Фрогмор. Засега царят ще остане в Москва, но Силвестър ми каза, че е чул ужасни слухове за двореца, който си е построил на две мили североизточно оттук —

Александрова слобода. Преди там имало ловна хижа, но Иван я разрушил и превърнал мястото в зловещ манастир, където той и водачите на опричниците му се отдават на сатанински ритуали и кървави жертвоприношения — Сен Клер въздъхна. — Според Силвестър трябва да бъдем много внимателни.

Купър се канеше да попита още нещо, но тогава по вратата се потропа и Дмитрий, със сабя в ръка и метална ризница на раменете, им направи знак да го последват. Коридорът беше пълен с облечени в черно войници с извадени оръжия. Ребека и двамата ѝ спътници бяха изведени от къщата. Навън, под слабото пролетно слънце, се разхождаха още много стражи и скоро девойката се почувства безкрайно потисната от мълчаливото им, но зловещо присъствие.

Накрая затворниците бяха въведени в някаква дълга и мрачна зала, и вратата се затръшна зад тях. Помещението беше съвсем голо, като изключим железните поставки по стените, в които горяха насмолени факли. Две редици опричници стояха на пост отляво и отдясно, а в дъното се издигаше висок подиум, върху който беше поставен каменен трон. В трона седеше някакъв мъж, облечен като монах. На стъпалата към подиума, с гръб към мъжа, бяха коленичили още опричници, а зад него стоеше някакво жълтокосо джудже, облечено в шарени парцали, което току надничаше иззад трона и любопитно се взираше в затворниците.

— Това е Васлов — прошепна Сен Клер, — любимият шут на царя, или неговата съвест, както го нарича самият Иван.

— Това място прилича на хамбар — каза Купър.

Ребека трябваше да се съгласи с албиноса. Единствената украса в залата бяха обичайните икони, поставени в нишите по стените, и един кръст, който висеше от голите тавански греди над трона на царя. В този момент джуджето излезе напред и плесна с ръце. Сен Клер, Ребека и Купър пристъпиха към трона. Джуджето плесна още веднъж, а после се взря в тях с очакване, размахвайки някаква кожена палка. Йезуитът падна на колене и двамата му спътници го последваха. После тримата се поклониха три пъти, удряйки челата си в земята. В следващия момент Ребека усети, че я дърпат за косата, и вдигна глава. Над нея стоеше онова противно джудже с месест нос, тлъсти устни и мътни кафяви очи, над които нямаше нито едно косъмче. Кожата му беше бледа и покрита с белези от шарка, а косата му беше боядисана в

отвратителен жълт цвят. Като изключим яркочервените ботуши, джуджето беше облечено в зелено и кафяво. То потупа девойката с кожената си палка и преди тя да успее да го спре, приклепна до нея и я целуна в устата, облизвайки заешката ѝ устна с езика си.

— Усмихни се! — прошепна Сен Клер. — Моля те!

Ребека го послуша. В отговор джуджето също ѝ се усмихна, а после я целуна още веднъж. Зъбите му бяха изгнили и дъхът му вонеше. После мъникът се приближи към Купър и се взря в снежнобялата му коса, разпалено бърборейки си нещо. Накрая застана пред Сен Клер. Йезуитът продължи да стои със сведена глава. Васлов се ядоса и започна да тропа с крака по пода, докато Сен Клер не вдигна поглед. Джуджето пристъпи по-близо до него и се вцепени. Ребека никога не беше виждала по-уплашен човек. Васлов притисна устата си с ръка, притича покрай редиците опричници, а когато стигна до другия край на залата, неудържимо започна да повръща.

Иван източи врат и любопитно се взря в затворниците. Рядката му червеникава коса висеше безжизнено от двете страни на слабото му лице, очите му бяха вдлъбнати, скулите му — високи, а носът — гърбав. Ребека забеляза, че долната му устна е леко издадена напред, и реши, че царят ѝ прилича на шаран. Приликата се засилваше още повече от наклонената му назад глава.

След като се наповръща, Васлов се върна тичешком при Сен Клер, но вместо да избухне, джуджето се просна по очи и започна да удря главата си в пода. Царят излая някаква заповед. Васлов направи знак на затворниците да се изправят и да се приближат до подиума. Опричниците, които бяха коленичили на стълбите, дори не вдигнаха поглед. В следващия момент Ребека забеляза какво представляват всъщност и едва сдържа писъка си. Вместо със стражи цар Иван се беше обградил с балсамирани трупове с бледи лица и безжизнени очи, от които се носеше аромат на парфюм, примесен с мирис на гниене.

— Господ да ни е на помощ! — ахна Купър.

Царят се наклони напред и заговори припряно на Сен Клер. Йезуитът му отговаряше едносрично.

— Какво става? — попита Ребека, стараейки се да не поглежда към мумифицираните тела на стълбите.

В този момент Сен Клер падна на колене със сведена глава и каза нещо. Джуджето плесна с ръце и му отвърна. После йезуитът се

изправи и се обърна към спътниците си.

— Царят ми разреши да превеждам. Имайте предвид обаче, че тук може да има хора, крило владеят английски. Е, да започваме. Царят поиска да узнае защо си уплашена, Ребека. Накара ме да ти предам, че тези тела са принадлежали на група монаси, които са се опитали да го отровят, и че ги е изложил тук като предупреждение към всеки, приближаващ се към трона му. По-любопитно му е обаче защо шутът му те е целунал и защо се е поклонил пред мен.

— И? — попита девойката.

— Обясних му, че аз съм свещеник, докато вие двамата сте белязани от Бога. Да се надяваме, че това ще е достатъчно, за да не ни закачат.

В този момент царят се намеси и отново заговори на Сен Клер. Йезуитът му отвърщаше, ръкомахайки. Иван изглеждаше все позаинтригуван — бездушните му очи светнаха и той току се пляскаше по коленете, след което се обръщаше, за да размени по някоя и друга дума с любимия си шут. В отговор джуджето бавно му кимаше. Накрая Васлов си проправи път между трупове, наредени по стълбите, и изчезна зад една от страничните врати на залата.

— Фрогмор е тук — прошепна Сен Клер — и царят иска да избере между нас и него. Каквото и да правите, гледайте да не ядосвате Иван! Дръжте се прилично и с шута му. Всъщност Васлов също е магьосник и ужасно завижда на Фрогмор за силите му.

Ребека се опита да потисне ужасяващите картини, които минаха през ума ѝ. Единственото ѝ желание беше да се измъкне от това кошмарно място.

В следващия момент Васлов се върна в залата, подскачайки като някое куче, а после се дочуха и нечии бавни и отмерени стъпки. Вратата зад редиците опричници се отвори и затвори и от сенките излезе Фрогмор, облечен като свещеник. Около раменете му беше наметната тъмна мантия, поръбена с кожа, на краката му имаше излъскани до блясък кожени ботуши, а на кръста му беше завързано бяло въженце. Ребека видя украсените със скъпоценни камъни пръстени — вероятно дарове от царя на Русия — които проблясваха по пръстите му. Иван се изправи и протегна ръце, за да приветства госта си. Васлов беше излязъл иззад трона и свирепо се взираше в магьосника.

Душегубеца спря и отдаде почит на царя. Косата, брадата и мустаците му бяха старателно подрязани и напомадени, а лицето му беше по-закръглено от преди — явно в двореца го хранеха добре. Освен това магьосникът изглеждаше някак по-млад и много по-опасен. Той се обърна към тримата затворници и подигравателно им се поклони.

— Майкъл! Радвам се да те видя! Мастър Купър — за мен е чест — когато стигна до Ребека, лицето на Фрогмор се разтегна в усмивка. — Малкото ми момиче! Е, добре дошли в Москва!

— Царят знае ли кой си в действителност? — попита внезапно Сен Клер.

— Мисля, че да. В крайна сметка, тъкмо аз го излекувах от треската, която го мъчеше. Царят обаче не е с всичкия си, Майкъл. Жаждата за мъст го е завладяла напълно, но същевременно той се страхува от мен. Въобразява си, че мога да летя като птица и да обстрелвам дворците му с огън от небето.

— Какво искаш от нас? — попита Купър разгорещено.

— О, нищо особено. Помолих царя да ви отсече главите и да ги побие на колове — по устните на Фрогмор заигра злобна усмивка. — Може би трябва да го посъветвам преди това да вземе Ребека в леглото си. В крайна сметка, кога друг път ще му се удаде възможност да се позабавлява с жена, целуната от ангел. Какво ще кажеш, момичето ми?

Пред арогантността на този зъл мъж девойката мигом забрави за страховете си. Вярно, че тя беше дошла в Русия заради Сен Клер, но сега, когато стоеше лице в лице с убиеца на баща си, тя не можеше да мисли за нищо друго освен за добрия Бартоломю, който понякога си беше попийвал, но като цяло беше живял праведен живот и изобщо не заслужаваше да свърши в мрежите на тази отвратителна твар. Царят каза нещо, но Ребека не му обърна внимание. Тя доближи лице до лицето на магьосника.

— Запомни думите ми, Фрогмор! — прошепна девойката; очите ѝ вече се пълнеха със сълзи. — Някой ден ще изтръгна сърцето ти точно както ти изтръгна сърцето на баща ми!

Очите на магьосника мигом се промениха. Да не би да го беше уплашила, запита се Ребека. После царят отново каза нещо и девойката усети ръката на Сен Клер върху рамото си — йезуитът се опитваше да я откъсне от Фрогмор. Иван я гледаше унищожително, но джуджето се

усмихваше лукаво и бавно кимаше. Царят каза още нещо, извисявайки глас и размахвайки ръце. После посочи последователно към Фрогмор и към Сен Клер.

— Господ да ни е на помощ! — промълви йезуитът. — Царят каза, че двамата с Фрогмор сме магьосници, и поиска от нас да покажем уменията си пред него!

След това Иван се умълча и седна обратно в трона си. Васлов пристъпи напред и заговори бързо и рязко.

— Трябва да измислим нещо — преведе Сен Клер уморено, — с което да удивим царя — той разпери ръце. — Фрогмор вече прие предизвикателството, но какво ще правя аз — не знам...

В следващия момент един от опричниците подаде на магьосника една запалена главня и всички очи се приковаха в него. Фрогмор духна леко и пламъците угаснаха. Сред войниците се надигна смях. Царят само изгледа магьосника изпод тежките си клепачи, а Васлов цъкна с език, сякаш беше учител, разочарован от някой слаб ученик. Тогава Фрогмор вдигна все още горещата главня, притвори очи и зашепна нещо. После духна пепелта и от нея полетяха искри, които се издигнаха във въздуха като светулки и се понесоха над главите на присъстващите, превръщайки се в огнени топки. Една от тях прелетя пред погледа на Ребека и тя зяпна от удивление. Същото стори и царят. Друга топка застана пред лицето на един от трупове, наредени около подиума, и за миг устните на мъртвеца се раздвижиха, сякаш мъжът се молеше за пощада. Магьосникът продължаваше да духа главнята и въздухът се изпълваше с още и още искри.

Девојката наблюдаваше ставащото с отворена уста. В някои от огнените топки тя виждаше познати лица — съдебния пристав Малбрук, старицата Уайът... Цар Иван явно преживяваше същото и радостно пляскаше с ръце. После Фрогмор пусна главнята на пода и я стъпка с ботуша си. Огнените топки мигом се стопиха и подът се покри с обикновена пепел. Васлов, чието лице се беше сгърчило от завист, посочи към Сен Клер с кожената си палка.

Ребека затаи дъх. Сега най-послед щеше да разбере дали Сен Клер е йезуит, магьосник, или пък ангел в човешко тяло. Любимият ѝ нямаше как да не се опита да надскочи номера на Фрогмор! Сен Клер пристъпи напред и заговори на руски. После преведе думите си на двамата си спътници.

— От мен се очаква да удивя царя, нали така?

Васлов кимна. Иван вдигна очи.

— Гледай да е нещо забавно, йезуите — каза царят на английски.

— Тоест нещо като огнени топки, така ли? — пошегува се Сен Клер. — Аз обаче ще ви разкажа една история, царю. Едно време в един руски град...

Отегченото изражение от лицето на Иван мигом изчезна и царят се наклони напред.

— ... живял един бръснар, който имал влияние над кмета и успял да го накара да издаде указ, според който никой мъж нямал право да се бръсне или стриже сам.

Иван се намръщи.

— В Русия обаче, както повелява вашата ненадмината мъдрост, никой човек не е по-голям от закона...

Царят промърмори нещо, а лицето му доби озадачено изражение.

— В такъв случай, ваше величество, кой е бръснел бръснаря?

Иван се облегна в трона си и плесна с ръце. Васлов изглеждаше объркан, а Фрогмор — неспокоен.

— Но царят поиска от нас да му демонстрираме магическите си способности! — оплака се Душегубеца.

— Нищо подобно — отвърна Сен Клер, като междувременно превеждаше на руски за Иван. — поиска да го удивим; да му покажем нещо забавно.

Царят извика някаква заповед.

— Е, негово величество е удивен — каза Васлов. — Сега обаче иска да разбере какъв е отговорът на загадката ти, йезуите.

— О, отговорът е съвсем прост — отвърна Сен Клер. — Бръснар в града всъщност била съпругата на кмета!

Ребека се вцепени. Ама че глупава гатанка! А на нея беше заложен животът и на трима им! Тя вече беше научила това-онова за руснаците и знаеше, че те се възхищават на куража и дори на арогантността, но този път йезуитът беше отишъл твърде далеч. Васлов и царят се спогледаха. Дори Фрогмор изглеждаше изненадан.

В следващия момент джуджето се разсмя; всъщност почти се разцвили. Иван също се усмихна и суровото изражение от лицето му мигом изчезна. После царят покри устата си с ръка и се разкиска като някое малко момиченце. Историята на Сен Клер явно беше стигнала и

до стражите, защото те също се присъединиха към веселбата. Васлов вече подскачаше от крак на крак. Иван беше отметнал глава назад и се кикотеше колкото му глас държи. Купър беше толкова облекчен, че тялото му не просто се отпусна, ами направо увисна във въздуха. Номерът на джуджето беше очевиден — треперейки от ярост, Фрогмор си даде сметка, че с помощта на Васлов Сен Клер не само е изпълнил задачата, поставена му от царя, но и публично го е направил на глупак.

В този момент Иван плесна с ръце и в залата настана тишина. Джуджето, чиито рамене още се тресяха от смях, бързо пропълзя зад трона. Царят се обърна и му прошепна нещо. Васлов заподскача надолу по стълбите на подиума и застана в центъра на помещението. Един от стражите му донесе някаква медна паница с няколко горещи въглена и джуджето ги напръска с нещо. После в задната част на залата заби барабан. Шутът затанцува около въглените, въртейки се бясно и извивайки малкото си телце. Един от опричниците пристъпи напред с гарота в ръце. Докато Васлов се мятеше насам-натам, онзи омота връвта около шията му и я стегна. Гротескното лице на джуджето мигом почервения, очите му изхвъркнаха, а езикът му изскочи от устата му. Ребека тъкмо си мислеше, че Васлов ще се задуши до смърт, когато опричникът разхлаби гаротата. Джуджето се строполи на пода, дишайки шумно като куче, пробягало огромно разстояние. После вдиша свещения пушек от въглените, а очите му се прибраха в орбитите си. Когато проговори, гласът му прозвуча ниско и гърлено като лая на някой мастиф.

Ребека понечи да се приближи към Сен Клер, за да го попита какво става, но йезуитът поклати глава. Царят слушаше напрегнато думите на шута си. От време на време отместваше поглед към Фрогмор и към Сен Клер. Когато джуджето приключи, то рухна на пода. Опричниците донесоха някакво вълнено одеяло, натовариха тялото на Васлов в него и го изнесоха от залата. Цар Иван заговори бързо и тихо. Фрогмор не изглеждаше доволен от чутото. Той възрази и посочи към Сен Клер. Царят обаче направи знак, че разговорът е приключил, и седна обратно в трона си.

— Поне няма да ни убият — преведе йезуитът на спътниците си. — Както ви казах, Васлов е магьосник. Той изпадна в транс и посъветва господаря си да ни вземе със себе си в Александрова слобода. Фрогмор от своя страна ще бъде предаден на турските

пратеници. Магьосникът настоя, че като негови врагове ние трябва да бъдем или екзекутирани, или поднесени на султан Сюлейман като подарък.

— И? — попита Купър.

— Царят му отказа. Поне засега.

17.

— Това, което направи, беше много, много опасно — Купър, чийто гняв към Сен Клер още не се беше уталожил, се метна ядно на седлото си.

Дмитрий беше извел тримата спътници от залата за съвещания, беше им върнал наметките и шапките и им беше наредил да се приготвят за незабавно отпътуване. Багажът им щеше да бъде донесен по-късно.

— Опасно ли? За какъв ме мислиш, Уилям? Да не би да си въобразяваш, че съм магьосник?

— А може би си ангел? — вметна Ребека.

— На един ангел не би му се наложило да върти номера — сопна се йезуитът, — за да впечатли хора като царя на Русия и магьосници като Васлов и Фрогмор. Сега обаче определено ще ни трябват магически сили, защото в Александрова слобода ни чака истински ад...

Ребека, Сен Клер и Купър напуснаха Кремъл час по-късно, яздейки в края на дълга колона конници, която бавно си проправяше път през покритите с киша московски улици. Иван се взе в носилка, чиито поръбени със злато завеси бяха отметнати назад, за да може царят да се усмихва на поданиците си и да ги благославя. Гражданите от своя страна нямаха право да отвърщат на погледа на господаря си, така че щом забележеха носилката, те веднага се просваха по очи в калта и започваха да удрят челата си в земята в знак на подчинение. Процесията, придружаваща Иван, се предвождаше от стотици свещеници с църковни хоругви и димящи кадилници в ръце и докато шестваше през столицата, наоколо цареше мъртвешка тишина.

Фрогмор не се виждаше никъде. Сен Клер обясни на спътниците си, че в желанието си да угоди на магьосника, царят му е оказал голяма чест и му е позволил да язди зад него.

Следите от кървавата тирания на Иван се забелязваха навсякъде по пътя им: бесилки, отсечени глави, забучени на колове, а току извън стените на града — цели редици почернели трупове, побити на кол, от

които се носеше невъобразима смрад. Щом ги видя, Ребека нахлупи качулката си, сведе очи и пламенно започна да се моли, опитвайки се да си припомни някогашните безгрижни дни.

После излязоха от Москва и тръгнаха през провинцията. Селцата, покрай които минаваха, бяха пусати — хората явно гледаха да стоят далеч от пътя на своя цар. От време на време шествието им спираше, за да може Иван да накаже поданиците си за непочтителното им отношение. Когато стигнаха до поредната пуста махала, от чиито жители се очакваше да приветстват господаря си, местният болярин излезе от къщата си и се просна на земята, молейки царя за прошка. Главата на мъжа веднага беше отсечена, след което Дмитрий и опричниците му бяха изпратени да подпалят къщите, да разрушат стопанските постройки, да избият животните и да изловят селяните. Когато последните от процесията стигнаха до махалата, обезглавеният труп на болярина вече лежеше в снега, а пламъците на пожара се издигаха чак до мрачното небе.

По залез-слънце процесията най-после се добра до Александрова слобода — черна грамада от постройки, опасана от високи крепостни стени — и Сен Клер обясни на спътниците си, че това е столицата на Опричинната.

— Ужасно място — добави той, след което се наведе и стисна ръката на Ребека. — Един Господ знае колко дълго ще остане Фрогмор тук. Турските пратеници ще пристигнат до няколко дни, но междувременно, Ребека, ти ще си в огромна опасност. Отец Силвестър ми каза, че магьосникът е ходил до манастира „Свети архангел Михаил“ и е проучвал „Книгата на тайните“. Това значи, че вероятно ще се опита да те убие. Бъди много предпазлива!

— Няма да се отделям от нея — обеща Купър.

— А аз ще се моля на Господ да ни помогне — заяви йезуитът, а после каза още нещо на онзи свой странен език.

Ребека имаше още въпроси, но Сен Клер смени темата и започна да им описва Александрова слобода. Някогашната ловна хижа беше превърната в непристъпна крепост и сега на всички входи се издигаха грамадни стражеви кули. Шествието мина по един подвижен мост, спуснат над скования от лед ров, и влезе в двора. Вътре имаше една огромна каменна цитадела, женско отделение, цял куп складове, казарми, канцеларии и тъмници, както и една църква, посветена на

Света Богородица, по чиито тухлени стени бяха издълбани множество кръстове. Пътеките между постройките бяха изцяло завладени от кишата, така че можеше да се върви единствено по безбройните пешеходни мостчета, свързващи всички сгради наоколо. Разбира се, на пост стояха множество опричници, облечени в обичайните си черни одежди.

Когато Ребека и двамата ѝ спътници преминаха през портите, царят вече се беше оттеглил в палата си, а наоколо се щураха многобройни коняри, които бързаха да се погрижат за конете и каруците. Изведнъж отнякъде се дочу писък. Навън вече се смрачаваше и по стените горяха факли, чиито колебливи пламъци изпълваха двора със сенки. Девойката присви очи и видя иззад една от конюшните да изскача някакво огромно куче. Животното тичаше след един коняр с дълбока рана в гърлото. В този момент звярът спря и се изправи на задните си крака. Оказа се, че това не е никакво куче, а малка черна мечка. Грамадните ѝ лапи пореха въздуха, а от пастта ѝ се носеше мощен рев. Неколцина от другарите на коняря помогнаха на ранения, докато един от тях излезе напред, опитвайки се да подплаши мечката с някаква тояга. Опричниците стояха настрана и се смееха.

— Какво е това място, за Бога?! — възкликна Купър.

— Конярят има късмет, че мечката е още малка — отвърна Сен Клер. — Иван оставя тези зверове да се скитат из крепостта на воля. Ако внимаваш, нищо няма да ти се случи, но този момък сигурно е раздразнил животното.

Мечката стъпи обратно на четирите си лапи и бавно се отдалечи.

Един от опричниците щракна с пръсти на тримата спътници и ги поведе към цитаделата, където тръгнаха да се изкачват по едно тясно вито стълбище, докато не се озоваха в някаква студена и мрачна стая на третия етаж. Вместо прозорци в стените бяха издълбани обикновени бойници, а факлите и свещите, поставени из нишите, изпълваха помещението с мъждива светлина. В камината гореше огън, чийто пушек излизаше през отвор във външната стена. Леглата представляваха просто сламеници, покрити с кожи. Беше осигурена и малко вода за миене, както и няколко парцала за бърсане, захвърлени върху масата. В стаята имаше още два стола, една пейка и няколко закачалки на вратата. Опричникът им направи знак да се настаняват, промърмори нещо на руски и излезе.

Ребека веднага се сви на едно от леглата и се покри с кожата, метната върху него. Завивката вонеше на вкиснато и беше така жестоко проядена от молци, че едва не се разпадна в ръцете ѝ. В следващия момент в стаята влезе някакъв коняр с багажа им и Купър го попита какво става с оръжията им. Мъжът обаче само сви рамене.

— Царят не допуска в двореца му да се носят оръжия — обясни Сен Клер. — Освен това трябва да си мерим приказките — той се ухили. — Замъкът Колчестър не е единственото място с шпионки в стените.

— Затворници ли сме? — попита Купър.

— Това зависи изцяло от Иван, а донякъде и от Васлов — йезуитът коленичи до леглото си и се прекръсти. — Така или иначе, сме в беда и всеки ден тук може да ни е последният.

Не след дълго Ребека откри, че думите на Сен Клер са били повече от истинни. През следващите няколко дни йезуитът странеше от нея и от Купър. Всъщност се държеше направо грубо и изобщо не им позволяваше да обсъждат положението си. Вместо това непрекъснато сипеше хвалебствия за гостоприемството на царя.

Стражите ги държаха в стаята им и им носеха храната там. Разрешаваше им се да излязат единствено ако им се приходеше по нужда. От време на време Ребека улавяше погледа на Сен Клер. Тогава йезуитът ѝ намигаше, а веднъж дори ѝ подаде някакво парче пергамент с някакъв цитат от Овидий. Когато девойката се взря в него недоумяващо, той само ѝ се усмихна, а после вдигна очи към небето.

Купър също се опитваше да я утеши. Един ден той седна на леглото ѝ и я хвана за ръката.

— Ако нещата загрубят — прошепна той, извърщайки лице, сякаш гледаше в някаква точка зад гърба ѝ, — трябва да избягаш.

— Да избягам ли? — просъска му тя. — А после какво да правя? Може би да тръгна през снеговете към Дънмоу?

— Сигурен съм, че ще ни се предостави подходяща възможност — отвърна той, — и когато това стане, ще се възползваме.

След няколко дни на пълна изолация на тримата затворници им беше позволено да напуснат стаята си, за да присъстват на ужасяващите ритуали, на които имаха навика да се отдават цар Иван и приближените му. От Фрогмор нямаше и следа. Сен Клер реши, че магьосникът е бил отведен от турските пратеници, и ужасно се

разтревожи. Васлов обаче осведоми йезуита, че все по-омразният му съперник бил настанен в далечния край на крепостта и си живеел там в разкош.

През следващите няколко дни Ребека забеляза, че Сен Клер и джуджето стават все по-близки и че редовно си шепнат из ъглите. Купър доста се обезпокои от това положение и започна да се чуди в какво ли крои този път йезуитът. Тези тревоги обаче бледнееха в сравнение с кошмарното ежедневие в Александрова слобода, което представляваше една невероятно богохулна пародия на манастирския живот. В нея цар Иван играеше ролята на игумен, опричниците му бяха неговото братство, а градските куртизанки, с които се беше обградил царят, бяха насърчавани да заемат различни църковни длъжности.

„Братята“, както Иван наричаше сбирщината си главорези, се разхождаха наоколо, облечени в черни раса и качулки от червен вълнен плат. През половината от времето си те бяха заети с църковни ритуали, а през другата — с ужасяващи зверства, на които Сен Клер, Купър и Ребека трябваше да стават свидетели независимо от волята си. Стражите ги будеха в три през нощта и ги подкарваха към малката базилика на крепостта за утренията, която продължаваше до много след изгрев-слънце. По време на службата Иван пееше, четеше от Библията и се молеше, като понякога влагаше такава страст, че накрая челото му се разкървавяваше от блъскане в земята пред някоя икона. След утренията пък се провеждаше процес срещу всички онези, които бяха дръзнали да оскърбят царя. Сен Клер, Ребека и Купър, облечени в монашеските одежди, които им беше изпратил Иван, бяха принудени да гледат гаврите и побоищата, на които биваха подлагани горките подсъдими, докато накрая царят не скочеше на крака и не изкрещеше:

— Действайте!

Тогава стражите извличаха затворниците пред главната порта на крепостта и ги обесваха, побиваха ги на кол, сваряваха ги живи или пък ги заравяха в снега и ги оставяха да умрат.

Веднъж петима свещеници, обвинени в неморалност, бяха принудени да обуят напълнените си с горещи въглени ботуши. Затворниците се загърчиха в агония, а Иван и съдиите му така се разкикотиха, че чак сълзи им потекоха от очите. Друг път някакъв болярин, чието държание беше преценено като неуместно, беше защит

в една мечка кожа и беше подкаран с пръчки към портите. Там му беше наредено да тича колкото му държат краката, а по петите му беше насъскана цяла глутница озверели псета.

След заседанието на съда Иван и „братята“ му се събираха за първия си банкет за деня. По време на угощението царят настояваше да се четат пасажии от житията на светците или пък други поучителни произведения. Следобед всички (с изключение на Ребека и спътниците ѝ) отиваха на лов, а после слизаха в тъмниците, за да погледат как палачите мъчат затворниците. Иван се връщаше от това забавление целия оплискан с кръв и светнал от радост.

Вечер „братята“ се събираха за молитва и още угощения. След това царят си лягаше и заспиваше, слушайки приказките на трима слепи разказвачи.

Ребека не можеше нито да разбере, нито да приеме извращенията, на които се отдаваше царският двор, и понякога се чудеше дали всичко това наистина се случва. Нощем тя често ставаше насън и лягаше в постелята на Сен Клер или на Купър. За щастие, двамата мъже проявяваха разбиране и я подслоняваха в обятията си.

От Фрогмор нямаше и следа. Сен Клер вече непрекъснато се усамотяваше с Васлов, но отказваше да каже на спътниците си какво кроят двамата. Един следобед, около десет дни след пристигането им в Александрова слобода, йезуитът изчезна. Ребека се разтревожи не на шега и въпреки предупрежденията на Купър тръгна да търси любимия си из крепостта. Девойката вече беше свикнала с присъствието на грамадните рунтави мечки и не се боеше от тях. Зверовете бяха винаги добре нахранени с останки от царската трапеза, така че ако човек не ги закачаше, те също стояха настрана. Мястото за екзекуции и сводестите врати към тъмниците обаче бяха друго нещо и Ребека гледаше да ги избягва.

И така, девойката се залута наоколо. Накрая попадна в някакъв коридор, където съвсем се загуби, но не след дълго се озова пред една малка портичка. Вратата се отвори сама и в коридора нахлу лъч слънчева светлина. Ребека облекчено се промуши през нея и притича по дървеното мостче, издигащо се на девет стъпки над земята. После насреща ѝ се изпречи друга врата. Девойката спря и тъкмо се зачуди дали ще може да я отвори, когато портичката зад гърба ѝ се затръшна. Тя се опита да насили вратата пред себе си, но безуспешно. В този

момент една черна мечка, която дремеше с малкото си под мостчето, се изправи на задните си крака, раздирайки въздуха с нокти и душейки въздуха с жълтеникавата си муцуна. После мечката изръмжа — явно не ѝ беше приятно, че са нарушили спокойствието ѝ, пък и тази непозната можеше да представлява опасност за рожбата ѝ. Първоначално Ребека не обърна внимание на животното, но после то тръгна към нея, пресягайки се към дървеното мостче и гледайки я кръвожадно.

Придвижването до другата врата сякаш трая цяла вечност. Мечката усети, че възможността заплаха за нея и малкото ѝ се опитва да избяга, и последва девойката, ръмжейки тихо. Най-после Ребека стигна до малката портичка, но резето от вътрешната страна се оказа спуснато. Тя се развика и заблъска по вратата, но това като че ли ядоса звяра още повече и той отново се вдигна на задните си лапи, опитвайки се да достигне мостчето. Девойката се отдръпна от портичката. Дали не беше по-добре да се върне при другата врата? Едва тогава Ребека забеляза, че въжетата, крепящи мостчето към куките в стената на кулата, са тънки и оръфани. При следващото ѝ движение някои от тях поддадоха и мостчето се наклони на една страна. Ребека изпищя. После и останалите въжета се скъсаха и цялата конструкция се срути с трясък в калта.

Грамадната страшна мечка мигом се хвърли към девойката. Под рунтавата ѝ черна козина се очертаваха яки мускули, очите ѝ светеха със свиреп блясък, белите ѝ остри зъби бяха оголени, а огромните ѝ нокти — извадени. После животното спря. Ребека остана неподвижна. Мечката седна и се взря в нея, после пак се хвърли напред сред пръски кал. Девойката изпищя и се дръпна. Мечката отново спря. Един замах с лапата и с опасността за нея и за малкото ѝ щеше да бъде свършено. Ребека бавно заотстъпва назад; студената кал вече се просмукваше през роклята ѝ. В този момент вратата, през която девойката се беше опитала да избяга, се отвори. Мечката се обърна към новата заплаха и се изправи на задните си крака. На прага стоеше Купър, а зад него се виждаха двама опричници. Албиносът посочи на спътниците си разярения звяр, но те поклатиха глави. Тогава Купър сграбчи копието на единия войник и скочи на земята. Мечката се стресна от тази неочаквана опасност и уплашена за мечето си, отстъпи назад с яростно ръмжене. Купър я последва и замахна с копието. Когато животното се

отдалечи на безопасно разстояние, албиносът повика Ребека да се присъедини към него. В този момент мечката отново тръгна напред, но копие то пак я озапти и девойката успя да стигне до спасителя си.

— Само не припадай! — извика Купър на Ребека. — Това, разбира се, се отнася и за мен — пошегува се той.

Мечката вече изглеждаше по-скоро объркана, отколкото разярена. Мечето ѝ беше в безопасност, а двамата непознати се отдалечаваха, пристъпвайки с гръб към вратата. И така, звярът изръмжа за последен път и се оттегли, а опричниците помогнаха на Купър и Ребека да се качат на перваза. Руснаците бяха много впечатлени от куража им и единият от тях дори подаде на албиноса някаква кама, пошушвайки му да я скрие под наметалото си.

Девойката се чувстваше замаяна и не можеше да прецени дали срещата ѝ с мечката наистина се е случила, или всичко е било сън. Одраскванията по лицето и ръцете ѝ обаче, както и изцапаната ѝ рокля, недвусмислено свидетелстваха, че кошмарът ѝ е бил действителен. Щом се върна в стаята, тя се сви в леглото си и скри лицето си в ръце, опитвайки се да потисне треперенето си. Купър се приближи към нея с чаша рейнско вино в ръка и ѝ обясни, че го е спечелил от опричниците при игра на зарове. Всъщност това беше правил албиносът, когато беше чул писъците ѝ. Той се пресегна и нежно изтри калта от ръцете и лицето на девойката, след което я накара да отпие от виното.

— Съжалявам — Ребека опъна косата си назад и отново я върза с панделката си. — Това място е същински ад! — тя вдигна чашата към Купър. — Ти обаче се държа много смело, Уилям. Онази мечка можеше да убие и двама ни.

Лицето на човека на Юда беше изгубило обичайната си суровост. Всъщност той също беше уплашен — издаваха го тревожно стиснатите му устни, малките бръчици от напрежение около очите му и лекото треперене на ръцете му. Ребека се чувстваше все по-объркана от поведението на този странен мъж и то не само заради случилото се преди малко. Още откакто бяха пристигнали в Александрова слобода, той беше укротил избухливия си нрав и се беше превърнал в нейна неизменна опора. Ако Сен Клер беше хубавият ѝ принц, то Купър беше верният ѝ страж. Йезуитът беше жизнерадостен, умен и винаги готов да помогне на изпадналите в беда. Понякога Ребека дори се чудеше на оптимизма му. Купър от своя страна беше мрачен, но смел и надежден

човек, и много ѝ напомняше за някои от стабилните мъже, които беше познавала в Дънмоу. Девојката вече съжаляваше, че е показала слабост пред него.

— Много ме е страх — призна си тя. — Треперя и ми се повдига.

— Успокой се — Купър се наведе към нея, заигравайки се с един кичур от косата ѝ, и Ребека забеляза, че очите му са пълни със сълзи. — В крайна сметка, ти си просто една кръчмарска дъщеря от Есекс! Въпреки това понасяш ужаси, от които на всеки мъж би му побеляла косата! Това тук обаче не е обикновена жестокост, Ребека. Наоколо обикалят същински демони. Между другото — продължи той — забелязала ли си, че всички те се страхуват от Сен Клер? Разбира се, прикриват го добре, но въпреки това се вижда, че в негово присъствие са бдителни и му засвидетелстват уважение — албиносът отпи от виното. — Кажи ми — добре ли познаващ нашия йезуит?

— Ами ти?

— Доколкото знам — присви очи Купър, — Сен Клер е роден в Ирландия, получил е образованието си в чужбина, а после — според всички налични свидетелства — е загинал в Италия. В действителност обаче той си е жив и здрав. Може би наистина е ангел.

Ребека поклати глава.

— Преди и аз смятах така, понеже около него се случваха разни странни неща, но когато го видях с Фрогмор, се убедих, че е обикновен човек. В поведението му нямаше нищо свръхестествено, само хитрост. Мисля, че Сен Клер е такъв, за какъвто се представя — йезуит, решен да унищожи злия магьосник по един или друг начин.

— А какво ще стане после според теб? — попита албиносът и почти веднага съжали за думите си.

Ребека се намести по-навътре в леглото си. Тя рядко мислеше за това. Предпочиташе да си представя, че двамата със Сен Клер винаги ще бъдат заедно. Разбира се, девојката искаше справедливост за баща си, но преди всичко копнееше за йезуита.

— Прощавай — Купър взе ръцете на Ребека в своите и ги потри, за да ги стопли. — Хората като теб би трябвало да имат гореща кръв — той остана със сведена глава. — Искам да знаеш, че каквото и да стане след смъртта на Фрогмор, аз ще остана с теб — албиносът вдигна очи и се усмихна. — Когато и да се обърнеш, ще виждаш сянката ми. Обичам те, Ребека!

— Да, знам. Нали вече ми каза.

— А ти обичаш ли ме?

— Какво всъщност е любовта? — заекна девойката. — В „Сребърният дракон“ много мъже, прекалили с ейла, са ми казвали, че ме обичат. Баща ми също твърдеше, че е обичал майка ми, но това не му пречеше да се забавлява със слугините...

— Да, да, освен това се предполага, че майка ми е трябвало да обича мен, а аз — нея — намеси се подигравателно Купър. — Не знам какво е любовта, Ребека. Веднъж в Кеймбридж прочетох една история, в която се казваше, че Бог вземал по нещо от душата на всеки от нас и разпръсквал парченцата наоколо. Някои хора запълвали празнината с различни страсти. Други изваждали по-голям късмет и успявали да срещнат човека, у когото е попаднала частицата от душата им, и така отново ставали цели.

— И този човек съм аз, така ли? — попита Ребека.

— За мен — да. Още от първия миг, в който те зърнах. После те видях да прекосяваш двора на бащината си кръчма и да се отправяш към конюшната, готова да рискуваш живота и честта си заради някакъв непознат, и разбрах, че винаги ще те обичам — Купър поклати глава. — Няма втора като теб, Ребека! Виждал съм безброй мъже и жени да предават някого само за няколко шилинга. Ти обаче си силна. Много по-силна, отколкото си мислиш. Дори за миг не се пречупи — нито в Колчестър, нито когато онзи наемник Рагуза те отвлече, нито по време на онова ужасно пътуване по море. Е, в двора на Иван може и да трепериш от страх — той сниши глас, — но тук дори ангел би се уплашил. Все едно, няма да те разпитвам повече — албиносът приближи ръцете й до устните си и целуна връхчетата на пръстите й. — Просто искам да знаеш, че те обичам. Ти си смела, красива, но онова, заради което те ценя най-много, е благотворното влияние, което имаш над душата ми. Ти си истинско съкровище, Ребека, и аз не бих си позволил да те изгубя за нищо на света. Милея за теб повече, отколкото за самия себе си — Купър улови погледа й. — Дори да умра, ще изкъртя портите на Ада, и пак ще дойда при теб!

— Защо си толкова сигурен, че ще отидеш в Ада? — попита Ребека бързо, надявайки се така да потуши изгарящата страст, появила се в очите и по лицето на албиноса.

Купър се намери да отговори, но в този момент в стаята влезе Сен Клер с някаква кожена торбичка в ръка. Йезуитът веднага скри товара си между останалите си вещи, а после зашега наоколо със светнал поглед, сякаш беше малко момче, намерило невероятно съкровище. На Ребека ѝ се стори, че в студената и мрачна стая внезапно е нахлул слънчев лъч, и сърцето ѝ заликува. После тя извърна лице, за да скрие щастieto си от Купър.

— Какво е станало тук? — попита йезуитът, оглеждайки девойката от глава до пети.

Ребека бързо му разказа за прежеждието си с мечката.

— Ти си истински джентълмен, Уилям — обърна се Сен Клер към албиноса и стисна ръката му. — Това обаче не е било нещастен случай — продължи той. — Заключени врати, разпадащи се мостчета, а отдолу — мечка с малко, готова да те разкъса на парчета... Не, не. Това е работа на Фрогмор.

После йезуитът седна до Ребека. Купър трепна и извърна поглед.

— Спокойно сега — промърмори Сен Клер и целуна девойката по челото, след което — сякаш доловил лютата ревност на албиноса — веднага я пусна. — Това е работа на Фрогмор — повтори той. — Искал е да те убие, преди да си тръгне, за да може после да се наслади на спокойствие на разкоша в двора на турския султан — йезуитът въздъхна. — Знаех, че магьосникът ще те нападне, но за жалост, не можех да бдя над теб непрекъснато. За сметка на това горещо се молах на Бог да те пази.

— Ами сега какво ще правим? — попита Ребека.

— През последните дни успях да се сприятеля с Васлов и Дмитрий. Те и двамата виждат във Фрогмор потенциален съперник и направо не могат да го понасят. Утре сутрин магьосникът доброволно ще тръгне с турските пратеници. В чест на заминаването му пред портите на крепостта ще се състои кратка церемония, но ние няма да присъстваме на нея.

— А какво ще правим? — попита Купър.

— Ще ходим на лов. Иван се е видял в чудо. Царят хем не иска да се подчини на турците, хем се страхува да не ги обиди, така че в крайна сметка е решил утре сутринта да не ги посреща. Вместо това ще отиде на лов. С нас. Васлов и Дмитрий са го убедили да ни вземе и освен това ще ни осигурят храна и три бързи коня.

— Тоест ще се опитаме да избягаме, така ли?

— Точно така. Ще поемем на север към Финландия или Ливония или пък на запад към Германия или Полша — Сен Клер се изправи на крака. — Сега всички са заети да подготвят крепостта за пристигането на турските пратеници, така че, слава Богу, поне тази вечер няма да се пролива кръв.

— А какво скри там? — попита Купър.

— Примамката, с която ще подлъжем Фрогмор обратно в капана!
— ухили се йезуитът.

18.

По-голямата част от вечерта тримата спътници прекараха в приготовления за скорошното си бягство. По някое време Васлов се появи на прага и зашепна нещо на Сен Клер. Освен това джуджето им донесе десаги и малко храна — пушено месо и просо.

— Но ако тръгнем на лов с тези десаги, няма ли да заподозрат, че се каним да избягаме? — попита Купър.

— Няма да тръгваме с тях. Ще носим само оръжия. Васлов ще вземе багажа ни и ще го скрие в гората, а утре ще ни отведе до него — отвърна Сен Клер. — После, с Божията помощ, ще препуснем далеч от това ужасно място!

Ловът започна късно на следващата сутрин. Сен Клер обясни на спътниците си, че турските пратеници вече са отвели Фрогмор и че Иван иска да отпразнува заминаването на магьосника с бясно преследване на мечки и елени из гората.

— Всъщност ще се стреля по всичко, което се движи — добави йезуитът уморено. — Жаждата за кръв на царя е просто неутолима.

Дмитрий дойде да ги вземе от стаята им и им върна портупеите. Опричникът смушка Ребека игриво в гърдите и я погали по косата.

— Трябва да се подстрижеш — потупа я той по бузата. — С всеки изминал ден все повече заприличваш на жена.

Купър много се зарадва, когато получи портупея си обратно, и веднага го препаса около кръста си, изваждайки меч и камата си и изпробвайки остриетата им. Сен Клер пък изглеждаше по-загрижен за дрехите им и настоя двамата му спътници да се облекат топло. През цялото време Васлов много им помагаше, но Ребека не беше убедена, че намеренията на джуджето са чисти. Любимият шут на царя изглеждаше твърде весел, а погледът му беше лукав. Дмитрий пък току се подхилкваше под мустак. Купър, изглежда, също имаше своите съмнения.

— Защо тези двамата? — обърна се той към Сен Клер. — Васлов и Дмитрий са оцапани с кръв не по-малко от господаря си. Та те са

опричници, за Бога! Разбира се, нямали са търпение да видят гърба на Фрогмор, но това е всичко. На теб говоря, йезуите!

Сен Клер се изправи, оставяйки дисагите, които пълнеше, разкопчани. Ребека забеляза, че кожената торбичка, която беше скрил от тях предишния ден, сега е напъхана под жакета му.

— Защо Васлов ти помага? — прошепна Купър. — Не е трудно човек да забележи, че джуджето се отнася с уважение към теб. Защо? — той сграбчи йезуита за ръката. — Отговори ми!

— Не знам — отвърна Сен Клер, освобождавайки ръката си от хватката на Купър. — Все пак съм свещеник. Може би това плаши Васлов. Освен това ме придружават жена със заешка устна и демон със снежнобяла коса. Както и да е, важното е, че в момента джуджето иска да си тръгнем.

— Този отговор изобщо не ме удовлетворява — сопна се албиносът.

— Мастър Купър, в момента изобщо не ми е до това дали ти си удовлетворен, или не. Дмитрий ни чака на стълбите. Зарът е хвърлен. До час ще препускаме през заснежената пустош като бесни.

Малко по-късно, увити в плащовете си и яхнали мощните полски коне, които Васлов беше докарал от конюшните, Ребека и спътниците ѝ се присъединиха към царя и опричниците му и изтрополиха през портите на Александрова слобода. Отначало групичката им се спусна към широкия главен път, но после свърна на изток и продължи по пътеките към гората.

Наблюдавайки Иван и свитата му, Ребека нямаше как да не се сети за призрачните истории от Дънмоу, в които се разказваше за Сатаната и останалите прокълнати ангели, които се носели из есекската пустош, възседнали огнени коне. Мъжете наоколо бяха облечени в някаква крещяща смесица от монашески одежди, на краката им имаше ярко оцветени ботуши, а около вратовете им бяха завързани пъстри шалчета. Седлата и сбруите на конете им бяха отрупани с всевъзможни украси и звънчета. Над главите им се вееха разноцветни знамена, а по кожените предпазители върху китките им и по дървените прътове, които носеха, се бяха вкопчили най-различни ловни птици. Край тях пък тичаха, лаеха и щракаха със зъби грамадни мастифи и дори една черна мечка с намордник на муцуната като останалите кучета.

Понякога групата им препускаше, а друг път забавяше ход, за да може Иван да пусне сокол или пък да изстреля стрела по някой заек или лисица, а в един случай и по едно от ловните кучета, което го ядоса.

— Този кошмар продължи твърде дълго, Сен Клер — прошепна Ребека, взирайки се през снега към тъмните очертания на гората. — Вече искам да се събудя от него!

Йезуитът я потупа по рамото, а после смъкна вълнения шал, с който беше покрил носа и устата си.

— Още малко — каза той.

В следващия момент ловджиите се втурнаха към гората с викове и крясъци и Ребека, Сен Клер и Купър останаха сами. Откъм дърветата продължаваше да се дочува зовът на ловджийски рогове, цвиленето на коне, тропотът на копита и глухият лай на кучета. Ребека погледна през рамо и видя зад тях да стои някакво дребно конче, натоварено с провизии.

— Моментът настъпи — обяви йезуитът.

После хвана юздите на кончето и тримата спътници препуснаха през заснежената поляна към главния път.

Пролетта вече се усещаше — денят беше ясен, снегът се топеше, а по небето нямаше и едно облаче. По обяд дори слънцето започна да грее по-силно. От време на време Ребека, Сен Клер и Купър спираха, за да дадат почивка на конете си и да се подкрепят, а после продължаваха лудешкия си бяг. Понякога йезуитът дръпваше юздите и поглеждаше през рамо, а веднъж Купър дори се изкачи обратно по някакъв хълм.

— От какво се боиш? — попита Ребека.

— Мина ми през ума — отвърна албиносът хладно, — че Иван може би не е излязъл на лов за дивеч. Докато бяхме в Александрова слобода, Дмитрий с усмивка на уста ми довери, че царят обичал да преследва затворниците си, а после да гледа как мастифите му ги разкъсват. Затова проверявам дали някой не е тръгнал по петите ни.

И така, тримата продължиха пътуването си. Докато препускаха през заснежената пустош, Ребека си даде сметка, че познава тези земи — от едно видение, което ѝ се беше явило преди много години.

За известно време тя и спътниците ѝ се движеха на юг, но после свърнаха на запад. Васлов им беше осигурил пътни карти и пропуски и

колкото повече напредваха, толкова повече се засилваше вярата на Ребека, че наистина ще успеят да се измъкнат от тази ужасна страна.

— Ами когато се махнем оттук? — попита Купър. — Какво ще правим тогава? Ще се качим на някой кораб до Константинопол и ще заявим на султана, че искаме да ни предаде Фрогмор?

Сен Клер обаче отказа да бъде въвлечен в разговор и продължи да язди, вгълбен в собствените си мисли. Въпреки това йезуитът си призна, че той също не е вярвал на Васлов и на Дмитрий и че е останал изненадан от лекотата, с която са успели да избягат.

Тримата спътници пътуваха още шест дни, преди номерът на джуджето да им се изясни. Капанът щракна точно когато се приближаваха към някакъв граничен пункт. Група маскирани мъже изскочиха изневиделица от гората и въпреки че Сен Клер и Купър веднага извадиха мечовете си, нападателите им ги обградиха от всички страни. Албиносът беше изблъскан от седлото, а йезуитът се изправи в стремената и размахна оръжието си. Въоръжените със сопи мъже се опитаха да го съборят от коня, но когато не успяха, един от тях извади камата си и я заби между плешките на животното. Горкото добиче изцвили от болка и се вдигна на задните си крака, изхвърляйки Сен Клер от гърба си. Ребека изпищя, слезе от седлото и си опита да си пробие път до йезуита. В този момент някаква фигура се изправи пред нея. Девојката се опита да издере лицето на мъжа, но онзи замахна със сопата си и тя отстъпи назад. Ударът обаче се стовари върху главата ѝ и я просна на земята. До нея паднаха още тела.

Ребека положи неимоверни усилия да остане в съзнание. В следващия момент усети, че се движи, но не на гърба на кон, ами върху някаква импровизирана носилка. По някое време тя повдигна покривалото от еленова кожа и видя Сен Клер и Купър да яздят след нея с вързани ръце. Навън не беше много студено, а наоколо звучеше някакъв неразбираем език. Девојката се унесе и тутакси потъна в море от огън, изгарящо тялото ѝ и каращо гърлото ѝ да съхне. После ѝ се присъни, че отново се намира в Александрова слобода и че над нея се е надвесила някаква мечка. В следващата сцена от трескавия ѝ кошмар тя танцуваше пред царя на Русия в оплисканата му с кръв зала за съвещания. Дмитрий и Васлов също бяха там. Командирът на опричниците ѝ намигна иззад трона. Джуджето пък се въртеше из въздуха, заслепявайки я със зашеметяващата скорост на движенията си

и с ярките си дрехи. След това Ребека се озова сред море от лед на борда на „Розата от Любек“. Наоколо нямаше никого освен нея, но платната бяха вдигнати и се издуваха от вятъра, а рулят се въртеше от само себе си. Тя извика името на Сен Клер. Вратата на капитанската кабина се отвори и отново се затвори. После се дочуха стъпки и девойката разбра, че Фрогмор също е на борда. Тя се опита да се покатери по корабните въжета, опънати между главната мачта и страничния парпет, но се подхлъзна на леда, който ги покриваше, и цопна в морето. Устата ѝ моментално се напълни с вода, а ръцете на магьосника се впиха в раменете ѝ. Ребека се опита да се отскубне от хватката му, мятайки се и пищейки. После Сен Клер ѝ зашепна нещо и тя се успокои.

Последваха още видения. По някакъв начин корабът беше върнал девойката в Дънмоу и сега тя вървеше към енорийската църква по пътеката, по която изнасяха покойниците. Съдебният пристав Малбрук крещеше нещо от гроба си, а старицата Уайът се подпираше на вратата на костницата. Когато Ребека влезе в нефа, тя видя, че на мястото на любимата ѝ статуя стои Иван. Лицето на руския цар беше гротескно изкривено, а от очите му бликаше кръв.

— О, не! — простена девойката, а после се обърна.

Към нея вървеше пастор Бейнс, хванал баща ѝ за ръка. След това в църквата нахлуха две момчета и закрещяха някакви обиди. От костницата вече нямаше и следа, а гробището беше покрито със сняг. Ребека поклати глава и се помъчи да се събуди. Когато отвори очи, видя Сен Клер да стои над нея и да гали лицето ѝ.

— Затворена съм в църквата и не мога да избягам — прошепна тя. — Фрогмор тук ли е?

— Не, успокой се.

Девойката имаше чувството, че е потопена във вода.

— Ужасно съм жадна.

— Разбира се, че ще си жадна.

След тези думи йезуитът се отдръпна и над нея се надвеси някакъв дребен и съсухрен мъж с бяла шапчица на главата и почерняло от слънцето лице. Той ѝ каза нещо, а после наля между устните ѝ няколко капки от някаква студена и ароматна напитка.

Не след дълго Ребека се унесе отново, но този път заспа дълбоко. Понякога, когато се събудеше, в стаята цареше мрак, а друг път през

прозорците нахлуваше слънчева светлина. Сен Клер, Купър и онзи старец почти непрекъснато бдяха над нея. В един момент тя ги чу да я обсъждат, отвори очи и се огледа наоколо. Девойката лежеше в някакво легло, подпряна на няколко възглавници, а над главата ѝ беше опънат бял воал. Ребека си помисли, че това е погребален саван, и мигом се развика. В следващия момент воалът беше отдръпнат и Сен Клер и Купър разтревожено се взряха в нея.

— Къде съм? — попита девойката и седна в леглото; ленените чаршафи бяха безукорно чисти. Тя попи потта от врата си. — Колко време спях?

— Познай — пошегува се Купър.

Ребека забеляза, че бялата му коса е ниско подрязана, и реши, че така му отива повече. Албиносът изглеждаше по-слаб и в по-добра форма. Сен Клер явно също си беше отпочинал добре и от тъмните кръгове около очите му нямаше и следа. Девойката потърка очи.

— Няколко дни? — опита се да налучка тя. — Последното нещо, което си спомням, е нападението в гората — Ребека обърна поглед към прозореца, през който нахлуваше ярка слънчева светлина. — Какво е това място?

— Намираме се в Каренска — руска крепост, близо до турската граница. Дмитрий ни залови отново. После повика този врач и тримата с него и Купър се грижихме за теб, докато изгаряше от треска — Сен Клер доближи до устните ѝ някаква чаша. — Беше болна седмици наред.

— Ами Фрогмор?

— О, не се безпокой. Рано или късно той също ще се появи.

Фрогмор, издокаран като някой турски принц в богато украсена червена наметка с висока яка и алени полуботуши, напомаден и напарфюмиран, последва еничаря извън малката вила, предоставена му от имперската канцелария в Константинопол.

Откакто беше пристигнал в града, магьосникът се радваше на големи почести от страна на султана. Сюлейман го беше заобиколил с роби, които изпълняваха всяко негово желание, и го беше отрупал с дрехи, скъпоценности, храна и вино, но въпреки това Фрогмор едва потискаше яростта, която го беше обзела. Онзи проклет йезуит пак го беше измамил — Сен Клер беше откраднал кожената кесия с най-

ценните му притежания и я беше заменил с друга. Само при мисълта за това магьосникът отново кипна и шумно си пое дъх. Еничарят, който го водеше, спря и намръщено го погледна. Фрогмор, който не можеше да си позволи да издава какво чувства пред новите си господари, просто му се усмихна. Да, турците едва ли биха разбрали защо един велик магьосник се тръшка заради няколко дреболии, пък и сигурно биха се зачудили как така човек с такива невероятни способности се е оставил да бъде измамен толкова лесно. Въпреки това Фрогмор беше решен да си отмъсти. Той щеше да си върне онова, което му принадлежеше, щеше да се отърве от онези джафкащи псета, Сен Клер и Купър, но преди всичко щеше да убие онази малка повлекана със заешката устна. Магьосникът вече беше прочел „Книгата на тайните“ и се беше уверил, че момичето е много опасно — смъртоносно оръжие в ръцете на Сен Клер. Всичко това обаче трябваше да почака.

— Успокой се и се овладей — каза си магьосникът.

Той винаги си казваше така, когато имаше нужда да прочисти ума — научил го беше от източните мъдреци. Сега трябваше да се подготви за срещата със Сюлейман и за изненадите, които можеше да го чакат.

Фрогмор беше доволен, че се е измъкнал от скованата от лед Москва и че се намира далеч от Иван и завистливото джудже Васлов. Беше чудесно отново да се радва на слънцето и да се разхожда из двореца на турския султан, където усещането за величие беше направо осезаемо. Магьосникът се огледа одобрително наоколо. Градините от двете му страни бяха изпълнени със зеленина и из тях летяха цели ята сладкопойни птички с ярко оперение. Във въздуха се носеше уханието на различни парфюми, както и сладката миризма на тамян и билки. Покрай пътеката, поставени върху каменни плочи или пък в специално издълбани в земята дупки, горяха цветни свещи в алабастрови свещници.

Колонадите от бял мрамор, през които минаваха, бяха украсени със златни и сребърни орнаменти, както и с всевъзможни странни мотиви, оформени от скъпоценни камъни. На всеки вход към палата стояха на пост еничари с жълти дрехи и бели тюрбани с пера; чернокожи мамелюци с бели роби и извадени ятагани и спахии със златни брони. Въпреки многото стражи обаче, а може би тъкмо заради

тях, наоколо цареше почти неестествена тишина. За тягостната атмосфера допринасяха и множеството знаци, свидетелстващи за могъществото на Сюлейман — златните куки, забити в мраморните колони, бяха отрупани с главите на клетниците, предизвикали гнева му.

После Фрогмор беше преведен през Портата на приветствията — внушителна стражева кула с високи стени, осеяни с бойници, и грамадни железни порти. Отвъд нея се простираха множество покрити с калдъръм пътечки, по които се стигаше до различни постройки. След това минаха през Портата на блаженството — входа към харема — и през залата, в която заседаваше султанският съвет, или Диванът. През цялото време на магьосника му беше ясно, че ги наблюдават през шпионки в стените.

Накрая тръгнаха през някакъв мрачен коридор, подобен на пещера, а когато стигнаха до средата му, иззад колоните от двете страни изпълзяха две сенки и застанаха на пътя им. Водачът на Фрогмор се поклони и тихо се оттегли. Магьосникът погледна към двамата бостанджии с островърхи шапки и гароти, затъкнати в коланите. Мъжете събраха длани, поклониха се и отстъпиха назад. После единият дръпна някаква кука, забита в каменния под, отмести една от плочите и подкани Фрогмор да го последва по осветеното от факли стълбище към тайните тунели, водещи до сърцето на палата.

В подземието беше ужасно студено, а стените бяха влажни и слузести. Магьосникът вече едва потискаше безпокойството си. Той очакваше да бъде посрещнат с почести, но сега му се струваше, че султанът се кани да изпита способностите му. Единият от бостанджиите, чиито боси крака шляпаха по плесенясалите каменни плочи по пода, вървеше напред с факла в ръка. Другият следваше Фрогмор на няколко крачки разстояние и се придвижваше тихо като сянка. От време на време тримата минаваха покрай някой неподвижен като статуя часови, облечен в черно и скрил лицето си зад плътно забрало. В едната ръка на всеки от стражите имаше кръгъл щит, а в другата — меч. Фрогмор вървеше бавно, взрян в извивките на подземния тунел и в страховитите сенки, хвърляни от факлата. Понякога до слуха му долитаха сподавени стенания и викове за пощада и магьосникът си даде сметка, че коридорът минава покрай дворцовите тъмници.

Накрая стигнаха до някаква врата, вградена в каменната стена. Бостанджиите я отвориха и направиха знак на Фрогмор да мине през нея. Помещението, в което се озоваха, беше просторно и добре осветено от множество факли и маслени лампи, а на трона в дъното му седеше самият Сюлейман. Султанът беше облечен в поръбени със злато одежди, чисто бял тюрбан, украсен със скъпоценни камъни, и пурпурни чехли с извити върхове. Отдясно на трона пък, на един стол, се беше настанил великият везир, чието лице изглеждаше напрегнато и бдително. Фрогмор си спомни етикета и тутакси падна на колене върху една възглавничка в средата на залата. После се поклони три пъти, удряйки челото си в каменния под.

— Добре дошъл в двора ни — заговори Сюлейман на лингва франка.

— Ваше султанско величество ми оказва огромна чест.

— И това е само началото, мастър Фрогмор. Разбира се, ако всичко, което чувам за теб, е вярно. Хайде, седни.

Магьосникът се подчини. От сенките мигновено изпълзяха неколцина слуги, облечени в тъмни дрехи, които му подадоха още възглавници. Фрогмор се разположи на пода, скръсти крака и се взря в безизразното лице на султана. Сюлейман потри язвата на бедрото си и разсеяно се зачуди дали магьосникът би могъл да я излекува.

— Можеш ли да четеш мисли, мастър Фрогмор?

— Не, ваше величество — отвърна магьосникът, — но мога да предположа какво си мислят хората.

— Чудесен отговор, мастър Фрогмор. Хората, които се хвалят със способностите си, обикновено се оказват лъжци.

— Господарят ми те повика тук — намеси се великият везир, изправяйки се на крака, — за да се увери със собствените си очи в магическите ти сили.

— Аз не съм фокусник. Нито пък шарлатанин, демонстриращ уменията си по пазарите...

— А какъв си тогава, мастър Фрогмор?

— Човек, изучил тайните на древното изкуство Кабала и умеещ да призовава на своя страна господарите на мрака.

Великият везир потръпна.

— Покажи ни какво можеш, мастър Фрогмор — султанът вдигна юмрук към устата си и захапа пръста си. — Веднага!

Очите на магьосника шавнаха. В този момент факлата, която гореше над главата на великия везир, падна, посипвайки пода с искри и подпалвайки една възглавница. Някакъв роб веднага дотича и я заудря, за да потуши пламъците, а после я изрита встрани. Великият везир пребледня и пхна ръце в широките ръкави на робата си. Сюлейман дори не трепна.

— Чувал съм — заяви той хладно, — че подобни номера често се изпълняват по пазарите за забавление на децата.

Фрогмор се усмихна и се поклони. Той можеше да покаже на султана още много неща, с които да го удиви или дори да го ужаси, но магьосникът усещаше, че Сюлейман не би проявил интерес към подобни трикове. Турските пазари действително бяха пълни с шарлатани, които можеха да демонстрират всевъзможни илюзии, като например да превърнат пръчка в змия.

— Наричат те Душегубеца — продължи султанът. — Докажи ми, че си такъв, магьосник Фрогмор!

Магьосникът покри очите си с ръце и промълви една кратка молитва към тъмните си господари.

— Ако имаш нужда от нещо — просто кажи — добави тихо Сюлейман.

Великият везир отстъпи уплашено назад и застана до трона. Въпреки че се намираше дълбоко в сърцето на двореца и беше обграден от войници, готови да изпълнят всяка негова заповед, той изпитваше истински ужас от този неверник с тъмно лице. В залата не беше ли станало по-студено от преди? Ами фигурите, танцуващи наоколо, наистина ли бяха сенки, или нещо по-веществено? Изобщо безопасно ли беше да водят тук човек като Фрогмор? Магьосникът като нищо можеше да ги затвори в подземиято като духове в бутилка...

— Имам нужда от нещо, да — отвърна Фрогмор, вдигайки глава. — Трябва ми човек, когото да принеса в жертва на господарите си — той се озърна наоколо и спря поглед на стражите, които се криеха из сенките. — Освен това искам всички да излязат от залата. Разбира се, не и вие, ваше величество — магьосникът улови погледа на великия везир и се усмихна. — Главният ви съветник също може да остане.

И така, Сюлейман извика някаква заповед и Фрогмор чу вратата зад гърба му да се отваря и затваря. Магьосникът продължи да седи с отпуснати в скута ръце и поглед, прикован в пода. Въпреки че не беше

убивал отдавна, той имаше достатъчно сили, за да смае султана и великия му везир, а щом веднъж видеха на какво е способен, те щяха да са готови да изпълнят всяко негово желание.

В този момент вратата зад него отново се отвори и оттам се чу звън на оръжия и някакъв жален стон. После мамелюците хвърлиха на пода един завързан затворник. Клетникът беше облечен в парцали, посивялата му коса и брада бяха дълги и сплъстени, а очите му бяха изпълнени с ужас. Той се опита да се освободи от въжетата, които се впиваха в тялото му, а после отвори беззъбата си уста, мълвейки молби на арабски, и се опита да допълзи до трона на султана. Великият везир плесна с ръце. Войниците понечиха да се оттеглят, но тогава Фрогмор се приближи към единия от тях и измъкна камата от портупея му. Щом стражите излязоха, магьосникът срязва въжетата на затворника. Мъжът с мъка се изправи на крака. Фрогмор му заговори успокоително, а после долепи средния пръст на едната си ръка до челото му и онзи бавно легна на пода. Магьосникът се надвеси над него и се взря в очите му. Затворникът изглеждаше толкова уплашен, че сърцето на Фрогмор се сви от жал.

— Заспи — каза благо той. — И не се бой — всичко ще бъде наред.

След тези думи магьосникът заби камата в гърлото на мъжа. От раната мигновено шурна кръв, принуждавайки го да се отдръпне. Великият везир ахна, но Фрогмор не му обърна внимание. Вместо това стана и взе от стената две факли. После постави едната при главата на трупа, а другата — при краката му, и с още едно ловко движение на камата разпори гърдите на жертвата, измъквайки оттам все още биещото ѝ сърце. След това съедини двете факли и положи сърцето в средата на огъня. Залата тутакси се изпълни с воня на кръв и горяща плът. Сюлейман продължи да наблюдава невъзмутимо ставащото, но великият везир бръкна в кесията на колана си, извади от там една ароматна торбичка и я доближи до носа си.

Фрогмор избърса ръцете си в парцаливите дрехи на затворника и коленичи пред огъня с отметната назад глава, разперени ръце и извъртени нагоре очи. После се заклати напред-назад и зашепна някаква древна молитва. Пламъците станаха синьо-оранжеви. Великият везир започна да трепери, сякаш в залата беше задухал студен вятър. Той хвърли бърз поглед към господаря си. Сюлейман

беше преbledнял, а по гърбавия му нос се стичаха капки пот. Магьосникът вече беше напълно обвит от дима, а когато излезе от него и пристъпи към трона, великият везир възкликна от ужас. Мъжът, който тръгна към тях, не беше Фрогмор, ами затворникът.

— В името на Всемилостивия Аллах! — великият везир скри лицето си в ръце, надничайки между пръстите си.

Тялото на затворника още лежеше на пода с онази кървава рана на гърдите. Кой тогава беше този човек?

— Нима умееш да приемаш образа на други хора?! — прошепна султанът дрезгаво.

Той докосна лицето на мъжа. Кожата му беше студена като на риба, но тази уста и коса, това тяло...

— Невъзможно! — промълви Сюлейман.

Султанът се взря в очите на фигурата пред себе си, но те не отразяваха душата на пречупен затворник, а сила, каквато Сюлейман не беше виждал никога досега. После мъжът се обърна и се отдалечи. Султанът зачака, вирайки се напрегнато в сенките. Не след дълго от тях излезе Фрогмор. Лицето на магьосника беше леко преbledняло, а очите му току примигваха. Сюлейман остана на трона си с ръце в скута и се взря в угасващите пламъци на жертвения огън. Той беше виждал всякакви факири, мъдреци и магьосници, но никога досега не се беше сблъсквал с подобно нещо. Човек, владеещ изкуството на превъплъщението, би му бил от изключително голяма полза при нападението над Малта или над която и да било друга крепост, и Сюлейман беше готов да даде мило и драго, за да се възползва от уменията му.

— Ще получиш каквото поискаш! — заяви дрезгаво той. — Само го назови!

Фрогмор коленичи.

— Имам врагове, ваше величество, които между другото са и ваши врагове...

19.

Каренска беше нова крепост, построена от инженерите на Иван върху леко възвишение, и се намираше на около десет левги от руско-турската граница. Високите ѝ стени, осяани с множество бойници, бяха изградени от сив гранит, а над входа ѝ и в ъглите се издигаше по една четвъртита стражева кула. Царят беше платил скъпо и прескъпо и беше оборудвал всяка една от тях с немски оръдия. Зад този защитен пръстен имаше замък, както и множество конюшни, складове и изби, в които се съхраняваха провизии и боеприпаси. Ако някой враг успееше да проникне в крепостта, обитателите ѝ можеха да се скрият в грамадната централна кула от сив камък, която се издигаше на сто и шейсет стъпки над земята.

Около Каренска се простираха необятни пасбища, из които обикаляха различни номадски племена заедно със стадата си. Вече беше началото на май и зеленината, доскоро подхранвана от топящите се снегове, вече повяхваше, но затова пък полските цветя изпъстриха пейзажа с шарките си. Ястреби и керкенези се носеха в небето в търсене на плячка, сладкопойни птици гнездяха във високата трева и се готвеха да огласят лятото с песните си. На юг земята се спускаше към реката, която бележеше границата с Османската империя; на север и изток се издигаха тъмни гори.

При вида на тази дива и пуста околност Ребека нямаше как да не си спомни за кървавите си видения. Въпреки това тя все още се чувстваше твърде слаба и замаяна, за да обърне внимание на приликата.

— Мислехме, че ще умреш — каза ѝ Сен Клер, сядайки на едно столче до леглото ѝ. — Кожата ти гореше, а тялото ти непрекъснато плуваше в пот.

— Какво стана?

Йезуитът се намръщи.

— Иван и Васлов ни измамиха. Пратениците, които отведоха Фрогмор, са искали да вземат и нас. Царят на Русия обаче не обича да прекланя глава пред турците.

— И затова се е престорил, че сме избягали, така ли?

Сен Клер кимна.

— Васлов ни остави да се измъкнем от гората, но когато наближихме Киев, ни обгради отряд конници и теб те удариха по главата — той огледа раната на темето й. — После ни доведоха в Каренска.

— Но защо?

— Иван изчаква. Ако турците го притиснат, ще ни предаде на тях. Ако ни забравят обаче — йезуитът сви рамене, — може и да ни пусне, а може и да ни остави тук до края на дните ни.

Ребека затвори очи и въздъхна.

— Фрогмор иска смъртта и на трима ни — продължи Сен Клер. — Вече му е дошло до гуша аз и Купър да го следваме по петите, но преди всичко, Хризостома, магьосникът иска да се отърве от теб. Едва след като те унищожи, той ще може да си отдъхне и да се посвети изцяло на новите си турски господари.

— Толкова ли съм важна? — попита Ребека стреснато.

— Да, толкова. Фрогмор познава законите на природата и много добре знае, че дори един велик магьосник като него не може да се измъква до безкрай. Известно му е, че в един момент идва време за разплата, и гледа на теб като на огромна заплаха.

— Трябва да сложим край на всичко това — заяви Купър, удряйки се с юмрук по коляното — и най-после да затрием Фрогмор от лицето на земята! — албиносът седна в другия край на леглото. — Докато ти беше трескава, Сен Клер ми каза как можем да унищожим магьосника. Аз обаче...

— На него му е трудно да повярва, че това е единственият начин — намеси се йезуитът. — Но това е самата истина, Уилям.

— Планирал си всичко от самото начало, нали? — обвини го Купър.

— Всичко, което се случи дотук, не можеше да стане против волята на който и да е от вас двамата.

Албиносът поклати глава. Сен Клер взе ръцете на Ребека в своите и заговори на онзи свой странен език. Купър погледна към девойката. Тя усети ревността му и ошипа йезуита по пръстите.

— Какви ги дрънкаш? — подкачи го тя. — И защо непрекъснато говориш на този странен език, сякаш се обръщаш към някого, когато

ние не можем да видим?

— Това е арамейски — отвърна Сен Клер. — В момента се моля.

— За какво? — сопна се Купър. — Господ да ни прати легион от ангели, които да ни помогнат?

Йезуитът се засмя и поклати глава.

— Май ти е много весело, а? — албиносът стана на крака и пъхна палци в колана си. После се послуша, тъй като от коридора се дочуха стъпки, но не след дълго шумът заглъхна. — Отговори ми! — настоя той. — Имам чувството, че в ума ти непрекъснато се върти нещо. Въпреки това вече две седмици не споменавах нищо за бягство. Мислиш, че Фрогмор ще дойде тук, нали?

— Знам, че ще дойде.

— Но няма да го стори само заради Ребека, прав ли съм? — Купър се огледа наоколо. — Къде е онази кожена кесия?

— Какво друго може да иска Фрогмор от нас? — попита девойката.

Сен Клер стана, приближи се към дисагите си, окачени на стената, и извади оттам кожената торбичка. После се върна при двамата си съюзници и изтърси съдържанието ѝ върху леглото.

— Какво е това, за Бога?! — възкликна Ребека. — Подобни дрънкулки можеш да намериш на сергията на всеки пътуващ търговец!

Тя се пресегна и зарови пръсти сред предметите — някакъв пръстен, брошка с форма на змия, парче златотъкан бродат, прокъсана дамска ръкавица със седефена закопчалка, момчешки жакет, очукана дървена играчка, представляваща рицар на кон с копие в ръка, и един малък пергаментов свитък.

— Какви са тези боклуци? — настоя Купър. — Нищо чудно, че Дмитрий не прояви никакъв интерес към тях...

— Сега Фрогмор е демон — отвърна йезуитът, — но някога той също е бил обикновен мъж и е обичал с цялото си сърце и душа.

— И тези неща са негови, така ли?

Сен Клер постави ръката си върху тази на Ребека.

— Точно така. Вярно, че магьосникът иска да се добере до нас, но не по-малко копнее да си върне тези предмети.

— А ти как се сдоби с тях?

— Злото джудже Васлов мрази Фрогмор, така че лесно го подкупих. Убедих го, че ако ми предаде съкровищата на магьосника,

силите на Фрогмор ще отслабнат. Щом чу това, любимият шут на царя с радост открадна кесията и я замени с друга.

— Значи си го излъгал? — подразни го Купър. — Нима йезуитите правят подобни неща?

— Това, което казах на Васлов, донякъде е истина. В крайна сметка, могъществото на Фрогмор е доста преувеличено. Да, той може да развихри магическите си способности в усамотени селца като Дънмоу, убивайки разни клетници като старицата Уайът, но денем е принуден да се спотайва, разчитайки единствено на бързината си и на изненадата на противника си. Той е получовек-полудемон и се лута бездомен между небето и земята. Всъщност понякога вероятно му се иска да е обикновен мъж и дори може би съжалява за делата си. Сигурно често си спомня дните, когато е бил щастлив, и тези предмети го връщат към тях. Убеден съм, че накрая ще изпълзи от мрачното си леговище и ще дойде да си ги потърси.

— Чак толкова много ли значат те за него? — попита Ребека.

Сен Клер вдигна почернелия от времето пергаментов свитък и го разви.

— Ако животът е любов — зачете той — и любовта е живот, то твоят живот е моята любов — йезуитът хвърли бележката на леглото. — Фрогмор е написал това на любимата си съпруга преди много, много години.

— Откакто сме тук — намеси се Купър, — ти ми разказа доста неща за магьосника, Майкъл, но не спомена почти нищо за себе си. Ребека, ти знаеше ли, че нашият йезуит идва от Ирландия и че някога е служил на Фрогмор?

— Очаквах да кажеш нещо подобно — отвърна Сен Клер хладно. Албиносът се наведе през леглото.

— Освен това така и не ми обясни — просъска той — как си оцелял след падането в онази урва, в която те е хвърлил Фрогмор...

— Всъщност не паднах — отвърна йезуитът бавно. — Или поне не толкова надълбоко, колкото му се искаше на магьосника.

— Ами когато всичко това приключи? — настоя албиносът. — Какво ще правиш тогава?

— Ще си отида у дома, мастър Купър!

— У дома, значи — подигра му се човекът на Юда. — Тоест на бесилката в Тайбърн, така ли?

— Стига вече! — намеси се Ребека, за да потуши страстите, а после докосна парчето пергамент. — Настина ли това писмо е толкова важно за Фрогмор?

— Ако ти умреш, Ребека, и на мен ми остане само една къдрица от косата ти — Сен Клер вдигна малката кесия, — за мен тя също би била по-ценна от всичко на света!

Девојката чу как Купър рязко си поема дъх и извърна поглед, за да не вижда болката в очите му.

— Спи ми се — рече тя и стисна пръстите на Сен Клер, а после се протегна и хвана ръката на албиноса. — Но преди това нека ви кажа, че ако някой от вас умре, сърцето ми ще бъде разбито навеки. Вие сте моя плът и кръв — Ребека събра съкровищата на магьосника и ги пусна обратно в кесията. — Тримата трябва да се държим заедно — продължи тя — и ако сблъсъкът с Фрогмор наближава, трябва да се подготвим.

В този момент някой потропа по вратата и в стаята влезе Дмитрий. Опричникът беше зализал косата си назад и се беше облякъл в червено-черна наметка до коленете и широки панталони, затъкнати в кожени ботуши с високи токове. Той спря пред леглото с палци, пъхнати в портупея, поклони се подигравателно и заоглежда Ребека изпод тежките си клепачи. Девојката си даде сметка, че е само по една тънка ленена нощница, и придърпа одеялото върху себе си.

— О, мистрес Ленъкс, как я караш? — заговори Дмитрий бавно, махвайки високопарно с ръка. — Както виждате, английският ми доста се е подобрил — той перна парчето пергамент, натъпкано в колана му. — Това е писмо от Москва, мастър Купър. Явно отсъствието ти от Англия е било забелязано и цар Иван е бил помолен, в случай че се намираш в царството му, да те върне обратно.

— Това няма да стане — отвърна Сен Клер лаконично.

Дмитрий посочи припряно наоколо.

— Тук вие сте гости и имате на разположение всякакви удобства — чудно огнище и топли покривки по стените, както и по пода — той потропа с ботуши. — Сервира ви се добра храна, вероятно по-хубава от тази, която бихте яли на мъгливото си островче.

— Въпреки това сме затворници — възрази Купър.

— Не, гости сте — произнесе с мъка Дмитрий.

— Тогава защо ни измамихте? — обади се Ребека.

Опричникът се засмя, а после прокара език по зъбите си, напомняйки на девойката за някоя хрътка, която току-що се е наяла.

— Както казах и на спътниците ти, мистрес, тук вие сте в безопасност. Турците искаха да ви отведат, но ние им казахме, че сте избягали.

— Защо тогава не ни пуснете да си вървим? — попита Ребека разгорещено.

Дмитрий потри ръце.

— Не се оправям много добре с езика ви, но да кажем, че ако избягате твърде лесно, турците ще станат подозрителни. С течение на времето обаче...

— Времето е много важно за нас, Дмитрий — намеси се Сен Клер, изправяйки се на крака. — Както ти казах и преди, рано или късно, Фрогмор ще разбере, че сме тук.

— Невъзможно!

— Напротив, Дмитрий, напротив — настоя йезуитът. — Каренска не е далеч от турската граница. Мисля, че още сега трябва да пратиш съобщение до най-близкия болярин или до самия цар и да поискаш подкрепление.

Опричникът постави ръце на хълбоците си, поклати глава и тихо се засмя.

— Подобна организация би отнела месеци. Както и да е, искате ли утре да отидем на лов?

След тези думи, без дори да дочака отговор, опричникът излезе от стаята и затръшна вратата зад гърба си.

— Утре, Ребека, ще излезеш и ще се поразтъпчеш — Сен Клер я целуна по челото. — Сега обаче трябва да поспиш.

Купър потупа девойката по рамото, след което двамата мъже я оставиха сама.

Ребека се сгуши между завивките и скоро се унесе. След известно време обаче чу някой да вика името ѝ. Тя не знаеше дали е будна, или сънува, но гласът беше настоятелен и звучеше точно като този на баща ѝ. Така я викаше Бартоломю, когато имаше нужда от нея в салона на „Сребърния дракон“. Девойката седна в леглото. Дебелата лоена свещ, поставена върху масата до другия край на постелята ѝ, почти беше изгоряла и в стаята цареше сумрак. Капаците на

прозорците бяха здраво залостени, но въпреки това Ребека потрепери от студ.

— Майкъл! — извика тя. — Уилям!

Не последва никакъв отговор. В отсрещния ъгъл на стаята нещо прошумоля, но девойката реши, че е някой плъх, и не му обърна внимание. Тя стана от леглото и с мъка се приближи до камината. Краката ѝ едва я държаха. Огънят почти беше угаснал, така че ѝ се наложи да поразрови въглените с оставената наблизомаша и да хвърли върху тях още малко подпалки. От камината тутакси полетяха искри, пламъците се разгоряха и стаята се изпълни със сенки. В следващия момент Ребека чу името си отново. Тя погледна към огъня и едва сподави вика си. В пламъците се беше появило лицето на Фрогмор! Магьосникът се взираше в нея подигравателно, сякаш знаеше всичките ѝ тайни мисли и страхове. Девойката размаха машата, докато вдигналите се искри не я накараха да отстъпи назад. Сен Клер беше прав — Фрогмор наистина знаеше къде са!

Следващите няколко дни Ребека прекара в разходки из замъка, по време на които често се качваше на крепостните стени и се взираше в морето от трева, припомняйки си сънищата от Дънмоу. Самотните птичи крясъци и вятърът, огъващ тревата и разпръскващ семената на цветята, ѝ напомняше за есекските равнини, но въпреки това тукашната околност ѝ се струваше много по-зловеща. Към гарнизона се бяха присъединили множество опричници — конници, пешаци и артилеристи; всичките — закоравели главорези. Всеки път, когато девойката минеше покрай тях, те я поглеждаха крадешком и си прошепваха нещо на своя език, но въпреки това се отнасяха към нея с уважение. Същото важеше и за Купър и Сен Клер, които се бяха присъединили към войниците на учебния плац. Там албиносът се отличи като майстор на меча и опричните — с техните плоски лица, високи скули и безизразно изражение — често заставаха в кръг около него и го наблюдаваха как обезоръжава поредния си противник.

Всъщност в крепостта имаше и други жени, но те бяха най-вече проститутки. Изобщо ежедневието тук много напомняше на това в Александрова слобода и се изразяваше в странна смесица от религиозни ритуали и безспирни пиршества. Дворецът представляваше обширна постройка с висок таван, по чиито стени висяха множество ловни трофеи, оръжия, икони и знамена. В кухните

зад него цареше непрестанно оживление. Виковете и смехът на гуляйджиите разбуждаха Ребека още призори. Понякога пък, когато някой от опричниците се напиеше с чист спирт и тръгнеше да разиграва коня си из замъка, се чуваше и цвилене, и тропот на копита. На няколко пъти през нощта подвижният мост беше спускан и хората на Дмитрий излизаха от замъка, за да оплячкосат някое от близките села.

И така, дните си минаваха и Сен Клер и Купър започнаха да се тревожат, че престоят им в Каренска се е проточил твърде дълго. Ребека пък всеки ден се молеше да не ги върнат в кошмарния двор на цар Иван.

Една вечер, точно след като се бяха оттеглили в стаята си, Сен Клер настоя да отслужи вечерня. Купър скръсти ръце и хладно се взря в йезуита, а Ребека коленичи пред импровизирания олтар. Сен Клер извади хляба и виното, които беше отмъкнал от кухнята, и извърши свещения ритуал. После причести девойката, но когато предложи Светите дарове и на Купър, албиносът поклати глава.

— Не вярвам в Бог, така че би било богохулство да ги приема — заяви той. — Освен това, в случай че Той съществува, не мисля, че би Му станало приятно, ако повярвам в Него само защото съм в опасност.

Сен Клер се усмихна и отдръпна потира.

— Добър човек си ти, Уилям Купър — отвърна той тихо.

След като отслужи литургията, йезуитът извади един миниатюрен мях за вино, наля в него малко от осветеното вино и внимателно го запуши. После надяна връвчицата, с която беше вързан, на врата на Ребека и го скри под жакета ѝ.

— Какво беше това? — попита Купър.

— Когато моментът настъпи — отвърна Сен Клер, вглеждайки се в очите на девойката, — Ребека ще разбере какво трябва да стори с меха. Ако Фрогмор изпие съдържанието му, силата му ще отслабне.

— А после какво? — заинати се албиносът.

Сен Клер не му обърна внимание.

— Ребека ще направи онова, което ѝ подсказва сърцето.

— Значи ще победим магьосника с магия, така ли? — подигра му се Купър. — Хайде, Майкъл, нима наистина вярваш в това? Ако Бог наистина съществува, защо не вземе да ни изпрати на помощ малко от ангелите си?

— Дори да го направи — сопна му се Сен Клер, — ти пак не би повярвал в съществуването Му!

— Ти ще кажеш!

Йезуитът допи виното в чашата, след което я изми и я остави на масата. После замълча и се заслуша в песните, които долитаха от замъка.

— Какво според теб представляват ангелите, Уилям? — попита той накрая. — Рицари в бляскави доспехи? Същества с магически способности? Ако прочетеш Библията, ще видиш, че дори Христос е бил човек от плът и кръв и законите на времето и пространството са ограничавали и Него. По време на мъките си на кръста Той, разбира се, е можел да призове цял легион от ангели, но въпреки това не си е мръднал и пръста — Сен Клер започна да разчиства олтара. — Злото у човека трябва да бъде победено от доброто у човека, а не от Бог.

— Обичаш ли тази жена, Майкъл? — изтърси Купър.

Ребека зяпна, удивена от прямотата на албиноса.

— Обичаш ли Ребека Ленъкс? — настоя той.

— Уилям! — възкликна девойката.

— Защото аз я обичам — продължи Купър разгорещено — и когато всичко това свърши, ще я помоля да се омъжи за мен. Където и да отиде после или където и да я отведеш ти, йезуите, аз ще я последвам!

Сен Клер се приближи до албиноса и хвана ръката му.

— Уилям, Уилям. Един Бог знае какво ще стане, когато всичко това свърши!

След тези думи йезуитът се обърна и подкани Ребека да дойде при тях. После хвана и нейната ръка.

— В момента сме обградени от мрак — каза той, — осветяван единствено от лагерните огньове на враговете ни. Ние тримата обаче сме едно цяло, обединено от взаимна обич и вярност, и отразяваме силата на Светата Троица — Отца, Сина и Светия Дух — Сен Клер извиси глас и Ребека настръхна.

— Нека силата на Троицата бъде с нас — продължи напевно йезуитът — и ни помогне да доживеем отредения ни срок. Но ако все пак умрем без време, нека изпрати ангелите си да ни посрещнат — Сен Клер стисна ръцете на двамата си съюзници, а после ги пусна и посочи към прозореца. — Дмитрий е глупак и няма да се вслуша в

предупрежденията ми, но чуйте ме какво ще ви кажа — крайт приближава!

На следващата сутрин Сен Клер, Купър и Ребека се изкачиха по тясното вито стълбище до върха на стражевата кула. Йезуитът носеше със себе си малко вино, хляб и сушено месо. Небето беше ясно, слънцето печеше и околността се виждаше чудесно. Сред полята, простиращи се като море от зеленина докъдето поглед стига, се забелязваха няколко малки селца, както и множество пръснати стопанства.

— Защо дойдохме тук? — попита Купър, сядайки на пода и вдигайки очи нагоре. — Виждам, че денят е хубав, но все пак...

— Почакай и ще видиш — отвърна му Сен Клер.

И така, тримата седнаха на върха на кулата и се заприказваха. Мрачното настроение на Купър явно се беше разсеяло след призива на Сен Клер към единство и албиносът заговори за живота си в двора на Елизабет, разказвайки на двамата си съюзници за слабостите на кралицата, за подлостта на Уолсингам и за скандала около смъртта на лейди Дъдли^[1] в Къмнър Плейс.

След известно време Ребека надзърна през парапета и мигом се вцепени. Какъв беше този пушек, за Бога?! Девойката отмести поглед и видя още един стълб черен дим да се издига към синевата. Двамата мъже бързо се изправиха на крака. Из полята горяха множество огньове.

— Турците са прекосили границата — обясни Сен Клер — и са подпалили стопанствата по пътя си.

— Откъде знаеше, че ще стане така? — попита Купър.

— Отгатнах! Ребека ми разказа за видението, което ѝ се е явило преди около две седмици — йезуитът се намръщи. — След като Фрогмор е разбрал къде сме, беше въпрос на време да препусне насам заедно с някой турски генерал. Но сега това няма значение — те вече са тук!

Сен Клер отвори вратата в пода и тримата съюзници заслизаха по тесните стъпала. Когато стигнаха до вътрешния двор, там вече беше настанала суматоха — явно часовите по стените също бяха забелязали пушека. Във въздуха отекваше зов на бойни рогове, а Дмитрий се разпореждаше конете да бъдат изкарани от конюшните. После портите се отвориха и разузнавачите препуснаха извън замъка.

— Ти си знаел, че ще дойдат, нали? — извика командирът на опричниците към Сен Клер, след което потърка размътените си от вино очи и промърмори нещо на руски. — Знаел си...

— Да, знаех и те предупредих — отвърна йезуитът бавно. — Турците са прекосили границата и в момента палят всичко по пътя си, но истинската им цел е да обсадят Каренска.

— Значи освен всичко друго си и ясновидец, така ли? — заяде се Дмитрий, а после се прокашля, изплю се и се удари с камшика за езда по бедрото. — Както и да е, няма да се разбивря сега. Как предлагаш да действаме?

— Турците ще са тук до залез-слънце. Заповядай на неколцина от хората си да яхнат най-бързите коне и незабавно да препуснат на север за помощ.

Командирът на опричниците се съгласи и закрещя някакви заповеди. Не след дълго целият гарнизон беше вдигнат на оръжие. Сен Клер и Купър се присъединиха към Дмитрий на върха на стражевата кула. Въпреки протестите им Ребека също отиде с тях.

Денят вече преваляше, когато разузнавачите се върнаха в крепостта. Те моментално се качиха на стените, коленичиха пред командира си и разгорещено му записваха онова, което бяха видели.

— Явно не става дума за обикновена банда, прекосила границата, за да оплячкоса близките села — обърна се Дмитрий към йезуита, — ами за цяла армия. Към замъка настъпват около две хиляди еничари, към три хиляди дервиши, които дъвчат хашиш и вярват, че трябва да умрат в битка, и около хиляда и петстотин спахии, или конници. Войската разполага с достатъчно провизии, както и с обсадна артилерия. Чака ни голямо кръвопролитие, Сен Клер.

След тези думи Дмитрий нареди жените да бъдат изгонени от крепостта. Проститутките тутакси бяха натоварени на няколко коня, беше им дадена малко храна и им беше казано да бягат далеч от настъпващите турци. После подвижният мост беше вдигнат и на стените бяха качени множество боеприпаси — барут, куршуми, бъчви с масло, гръцки огън и дървени обръчи, намазани с катран. Съдържанието на нужниците заедно с труповете на множество плъхове и котки беше изсипано в крепостния ров, за да се замърси водата. Върху оръдията бяха поставени парчета кожа, наkisнати във вода, а мангалите бяха напълнени с горещи въглени. Късно следобед

Дмитрий заповяда на хората си да запечатат замъка. И така, вратите бяха свалени от пантите им и изгорени, а входовете с изключение на един — зазидани. После защитниците на Каренска зачакаха.

Първоначално нападателите им изглеждаха като дълга колона от мравки, но с течение на деня се приближиха и Ребека съзря проблясъка на оръжия, разноцветните дрехи на войниците и грамадните знамена, развяващи се на вятъра. Към Каренска приближаваше огромна армия, зад която трополяха оръдия, както и множество каруци, пълни с боеприпаси.

Когато слънцето залезе, лагерните огньове и факлите на враговете им осветиха нощта с блясъка си. Сен Клер настоя Ребека да се върне в стаята им. Тя го послуша и дори успя да заспи, но сънищата ѝ бяха неспокойни и непрекъснато я спохождаха кошмари, в които ѝ се явяваше Фрогмор, носещ се във въздуха като някакъв огромен и зъл прилеп. Дори насън девойката знаеше, че времето за разплата е настъпило.

---

[1] След като лейди Дъдли била намерена мъртва в основата на някакво стълбище и въпреки заключението на следователите, че става дума за нещастен случай, в Англия се зародил слух, че за смъртта ѝ е отговорен съпругът ѝ. Според мълвата Робърт Дъдли искал да се отърве от жена си, за да може да се ожени за кралицата. — Бел.прев. ↑

Ребека се събуди точно след зазоряване. Сен Клер и Купър ги нямаше в стаята. Девојката се облече набързо и се уви в наметката си. В замъка беше тихо и тя се зачуди дали не сънува поредния си кошмар. Къде бяха изчезнали всички? Нима бяха побягнали и я бяха оставили на милостта на Фрогмор? В двора обаче беше пълно с опричници и други войници, които стояха мълчаливо и се взираха в крепостните стени. Ребека си проправи път между тях и се изкатери по стълбите на стражевата кула. На върха ѝ намери Дмитрий, Сен Клер, Купър и други офицери, всичките вперили невярващи погледи в огромната армия, която ги беше наобиколила.

През нощта турците бяха обградили крепостта. Сен Клер сочеше на останалите еничарите в техните жълти наметки, мамелюците в белите им роби, спахиите и множеството дервиши, облечени в черно от глава до пети. Вражеският лагер изглеждаше добре организиран и беше разположен далеч от обхвата на оръдията на Каренска. Във въздуха се носеше миризма на пушек и на готвено. Зад войските бяха наредени копринените шатри на висшите офицери, както и каруците с боеприпаси и провизии. Оръдията и една гигантска обсадна кула вече бяха придвижени напред. Дмитрий посочи към кръстовете, които се издигаха по края на турския лагер. Ребека заслони очи, за да се предпази от слънцето, и се вгледа по-внимателно. После гърлото ѝ пресъхна — това действително бяха кръстове и на всеки един от тях беше прикован гърчещ се от болка мъж или жена.

— Горките селяни! — възкликна Дмитрий. — Турците явно са ги хванали и са ги разпънали на кръст — той погледна през рамо към Сен Клер. — Така врагът ни предупреждава какво ще се случи и с нас, ако Каренска падне.

След тези думи командирът на опричниците се приближи към вътрешния парапет и изкрещя някаква заповед на хората си, които чакаха в двора. Отдолу се чу звън на сбруи и цвилене на коне.

— Какво си намислил? — попита Сен Клер.

Дмитрий затегна портупея си и си сложи на главата стоманен шлем със заострен връх и предпазители за лицето и врата, изработени от метални брънки.

— Смятам да приветствам посетителите ни, йезуите. Бас ловя, че не го очакват.

Ребека се наклони да се обърне, но в този момент един от офицерите извика нещо. Трима конници излязоха от турския лагер и препуснаха към замъка, развявайки бяло знаме. Дмитрий се надвеси през парапета. Когато стигнаха до крепостния ров, тримата пратеници дръпнаха юздите и спряха Конникът в средата, за чието копие беше прикрепено бялото знаме, се изправи в стремената си закрепя на лингва франка. Командирът на опричниците го изслуша, а после се ухили на Сен Клер.

— Казва, че са готови да се оттеглят, но само при условие че им предам тримата чужденци — белокосия демон, свещеника и кръчмарската слугиня със заешката устна.

— И? — попита йезуитът.

Дмитрий се прокашля и се изплю.

— Ако ви предам, ще трябва да се простя с главата си. На царя никак няма да му хареса, че съм клекнал пред турците, които са прекосили границата му, оплячкосали са околните села и са обсадили една от крепостите му. Освен това, англичанино — Дмитрий се усмихна дяволито, — мисля, че те харесвам — той погледна през рамо към войниците си. — Хайде! Предайте отговора ми на турците!

Трима стрелци мигом заредиха лъковете си, надвесиха се над стените и обсипаха турските пратеници с порой от стрели. Двама от конниците се отпуснаха в седлата си, а после единият от тях се изтърколи в рова. Третият обърна коня си, изпускайки бялото знаме, и препусна далеч от крепостта. Не беше изминал и няколко крачки, когато две стрели се забиха в гърба му. Турчинът се изхлузи от седлото, но кракът му заседна в стремето и конят продължи да го влечи през праха към турския лагер.

— Но те носеха бяло знаме! — запротестира Купър.

— Бяло знаме ли? — озъби се Дмитрий. — Кажи го на онези клетници, приковани към кръстовете!

След тези думи командирът на опричниците се забърза надолу по стъпалата на стражевата кула. Хората му го чакаха в двора, стиснали в

едната си ръка мечове, а в другата — черни щитове. Конете вече бяха оседлани. Дмитрий изкрещя някаква заповед. Решетката на крепостната порта моментално беше вдигната, а подвижният мост — спуснат, и опричниците се завтекоха към вражеския лагер като стрели. Турците изобщо не очакваха подобен развой — в крайна сметка, те бяха дошли да обсадят крепостта, а не да се отбраняват от нападатели. Дмитрий препускаше напред като някой демон, а хората му се разгръщаха зад него. В небето се вдигнаха облаци прах. После изтрещя оръдие, отекна звън на стомана и въздухът се изпълни с виковете на мъже, вкопчени в яростна битка.

Сен Клер поклати глава.

— Според свети Павел най-голямата добродетел е любовта — каза той замислено, — но в очите на Дмитрий това явно е куражът. Сърцето на този опричник може и да е черно като нощта, но смелостта му не може да бъде оспорена.

Димът от оръдията и прахът скоро покриха бойното поле като пелена и Ребека, Сен Клер и Купър не можеха да видят какво става. От време на време някой ездач падаше от коня си и животното хукваше обратно към крепостта. На портата стояха на пост пешаци, готови да вдигнат подвижния мост във всеки един момент.

— Какво се надява да постигне Дмитрий с тази атака? — попита Ребека.

— Да накара врага да се разтрепери от страх — отвърна й Купър. — Турците и мастър Фрогмор вече са наясно, че ще се бием до смърт.

Думите на албиноса едва бяха заглъхнали, когато из въздуха се понесе зовът на руски бойни рогове. После настана тишина. Облакът прах изтъня и не след дълго хората на Дмитрий излязоха от него. Конете им бяха запъхтени и целите покрити с пяна. Опричниците препуснаха към подвижния мост и скоро се озоваха обратно в двора на замъка. Повечето от тях бяха живи и здрави, но някои бяха изгубили конете си и се бяха качили на седлата на своите другари. Други се прибраха в крепостта тичайки. Имаше мъже, които се бяха отървали само с драскотини, но имаше и лошо ранени. Ребека предложи да слезе в двора и да помогне на войниците, но Сен Клер й каза да остане на стените. От Дмитрий нямаше и следа. Тъкмо когато бяха изгубили надежда, че ще го видят отново, от облака прах излезе още една група конници. Зад тях препускаха неколцина облечени в ризници спахии с

развети плащове и насочени копия, но те нямаха шанс да настигнат руснаците. Дмитрий яздеше в края на колоната, сякаш искаше да се увери, че нито един от хората му няма да остане на бойното поле.

Когато стигнаха до подвижния мост, останалите опричници се втурнаха в двора на крепостта, но командирът им внезапно обърна коня си. Животното се вдигна на задните си крака, а Дмитрий извади меч си и се втурна обратно към врага. Ребека наблюдаваше ставащото с отворена уста, удивена от смелостта на руснака, а не по-малко и от хитростта му. Предводителят на спахиите, които бяха преследвали опричниците, беше изпреварил другарите си и в момента беше сам и уязвим. Не след дълго двамата мъже се сблъскаха, оръжията им звъннаха и мечът на Дмитрий потъна в рамото на спахията. Конят и ездачът му мигом рухнаха на земята. Едва тогава командирът на опричниците препусна към подвижния мост. Хората му го посрещнаха с одобрителни викове, а войниците по стените започнаха да сипят подигравки и обиди към спахиите, които наобиколиха падналия си предводител.

Изведнъж в степта се изви силен вятър и облакът прах, отделящ крепостта от вражеския лагер, се разсея, разкривайки пораженията, които конниците на Дмитрий бяха нанесли на турците. Шатрите, фургоните и каруците на обсадителите горяха, земята беше осеяна с трупове, оръдията лежаха прекатурени на една страна, а от мястото, където бяха стояли конете и боеприпасите, се вдигаше черен пушек.

Здраво хванала ръката на Сен Клер, Ребека слезе в двора на замъка, където Дмитрий и хората му ликуваха, подавайки си един на друг винени мехове.

Скоро обаче турците отвърнаха на удара. До късния следобед те бяха дотъркаляли оръдията си до стените на крепостта и вече ги обстрелваха с порой от снаряди. Канонадата продължи и през нощта и мракът току се осветяваше от огнените езици на залповете. По зазоряване, пришпорвани от своите имами, дервишите се втурнаха към замъка с бойните си викове на уста, прехвърляйки се през рова по дървени мостчета и изкатервайки се по стените с помощта на високи стълби.

Бранителите се готвеха да отвърнат на атаката с гръцки огън, горящи обръчи и казани с гореща вода. Всички тези боеприпаси бяха отнесени на стените и докато врагът пълзеше нагоре, Дмитрий

заповяда главите на нападателите да бъдат посипани с огън и жупел. Ребека, която се грижеше за ранените на стражевата кула, можеше само да наблюдава ставащото. Ушите на девойката пищяха от виковете на сражаващите се мъже, от звъна на стомана и от трещенето на огнестрелни оръжия, а стомахът ѝ се обръщаше от миризмата на горяща плът. Тя се движеше като насън и смело промиваше раните на онези, които все още бяха в състояние да се върнат в битката. Повечето наранявания бяха причинени от куршуми или от стрели и под вещите напътствия на Купър и на Сен Клер Ребека скоро се научи да навлиза надълбоко в плътта и да заглушава писъците и протестите на ранените, натъпквайки в устите им напоен с вино парцал.

Атаката на турците продължи до ранния следобед. После врагът се оттегли, оставяйки след себе си килим от тежко ранени и мъртви войници. От радостта на Дмитрий и на хората му вече нямаше и следа. Дрехите на опричниците бяха раздърпани и прогорени, а плувналите им в пот лица бяха почернели от дим. За известно време защитниците на крепостта изоставиха постовете си, за да се подкрепят и да подремнат, а после се върнаха по стените.

В късния следобед турците се появиха отново, колкото да си приберат мъртвците, след което пак се оттеглиха. Вечерта обаче канонадата беше подновена. Дмитрий се обезпокои не на шега и нареди да бъде издигната още една стена, в случай че врагът успее да проникне в замъка. Ребека, Сен Клер и Купър бяха освободени от постовете си и им беше казано да си починат. Тримата съюзници едва се доवлякоха до стаята си, а после се проснаха в постелите си и заспаха, без да си проговарят.

По някое време Ребека се събуди от шума на оръдейната стрелба и седна в леглото. Сен Клер и Купър спяха дълбоко. В стаята беше ужасно студено и миришеше просто отвратително! Девойката имаше чувството, че отново се е озовала в костницата в Дънмоу. Във въздуха се носеше воня на разложение и изобщо атмосферата беше много потискаща.

— Купър? — прошепна Ребека, но албиносът продължи да лежи по гръб, похърквайки като малко момче.

Девойката се престраши, отметна завивките си и стана от леглото. Всяка костичка от тялото ѝ я болеше. После в паметта ѝ

изплуваха гърчещите се в ръцете ѝ защитници на Каренска и изпълнените им с болка очи, а в ушите ѝ отекнаха жалните им писъци.

Огънят почти беше угаснал, така че Ребека хвърли още няколко цепеници в камината и се наведе, за да раздуха въглените. Пламъците тутакси обхванаха сухото дърво, хвърляйки наоколо облак от искри. Девојката протегна ръце към огъня и се опита да потисне спомена за видението, което ѝ се беше явило преди време. Цепениците весело запукаха, изпълвайки стаята с топлина. Въпреки това Ребека все още се чувстваше неспокойна. Когато пламъците се разгоряха, тя стана и се приближи до един от тесните прозорци. Като изключим проблясъците от залповете на руснаците, навън цареше пълен мрак. После нещо прошумоля.

— Кой е там?

В стаята гореше една-единствена свещ, поставена на масичката до леглото на Купър. На светлината ѝ девојката съзря меч на албиноса, който лежеше в ножницата си на пода. Дръжката на оръжието примамливо просветваше. Звукът се повтори. Някой вървеше към Ребека, дишайки тежко. Тя се взря в отсрещния ъгъл — звукът идваше точно оттам! — и бавно тръгна да прекосява стаята.

— Кой е там? — повтори девојката.

Ама че беше глупава! Изобщо не биваше да си ляга, без да си е подсигурила оръжие до постелята. Ами ако турците бяха проникнали в замъка? После пред очите ѝ се оформи някаква тъмна фигура.

— Купър! — извика тя. — Сен Клер!

Фигурата излезе от сенките. Ребека моментално побягна към другия край на стаята, крещейки името на албиноса. Купър се претърколи в леглото, мърморейки си нещо под носа и премлясквайки с устни. Девојката измъкна меч му от ножницата и се обърна. Мъжът пред очите ѝ трябваше да е мъртъв. Лицето му беше синкаво, устата му зееше и изобщо видът му беше като на жив труп. Рагуза! Наемникът, който беше нападнал шайката на Купър по пътя край Колчестър, стоеше пред Ребека в някакъв окъсан жакет, покрит с прах, мърлява риза и износени панталони и ботуши. Девојката не знаеше дали е будна, или сънува. Тя замахна с меч, но острието само изсвистя във въздуха. После някой хвана ръцете ѝ.

— Успокой се, момиче! — извика Купър. — И пусни този меч, за Бога!

Ребека се подчини.

— Какво става?

Сен Клер се запрепъва към тях, потривайки лице.

— Той беше тук! — прошепна девойката, а после се освободи от хватката на Купър и прекоси стаята. — Тук беше, казвам ви!

Сега обаче, на мъждивата светлина от свещта, наоколо не се виждаше нищо подозрително. Ребека се оципа по бузата и се обърна към двамата мъже.

— Кълна се, че не спях! — запротестира тя. — Видях онзи Рагуза, който ни плени в гората край Колчестър. Стоеше точно в средата на стаята! — девойката приседна на едно столче. — Уверявам ви, че не беше сън. Бях станала от леглото. Вижте, дори разпалих огъня. Рагуза изпълзя от сенките и запристъпва към мен. Изглеждаше като току-що излязъл от гроба!

Сен Клер ѝ подаде една чаша вино и я накара да отпие, а после хвърли един поглед към Купър.

— Това е един от триковете на Фрогмор — каза йезуитът, обхващайки лицето на девойката с топлите си ръце. — Явно магьосникът е използвал силата си, за да разбере къде сме и какво правим, преди сам да се появи — той се обърна към албиноса. — Помни, че дори да раниш Фрогмор, той ще се възстанови бързо — Сен Клер улови погледа на Ребека. — Има само един начин да го убием и тази задача се пада на теб, Хризостома.

Фрогмор, облечен в самурена наметка и стиснал чаша шербет в ръка, седеше върху куп възглавници в шатрата си в турския лагер и гневно се взираше в генерал Бейезил.

— Какво искаш да кажеш? — просъска магьосникът. — Че не си в състояние да изпълниш волята на султана?

Бейезил поглади мустака си и се постара да овладее гласа си. Как му се щеше Сюлейман да беше избрал някой друг!

Отначало всичко беше изглеждало съвсем лесно. За мисията му бяха осигурени първокласни войници и единственото, което се искаше от него, беше да прекоси руската граница, да обсади Каренска, да залови тримата чужденци и победоносно да се завърне в Константинопол. Фрогмор беше използвал силите си, за да разбере къде държат затворниците, а и генералът беше сигурен, че руснаците

няма да окажат кой знае каква съпротива. Но ето че всичко се беше объркало! Гарнизонът беше убил мирните им пратеници, беше нападнал лагера им, а после така решително им се беше противопоставил, че не беше останало място за съмнение — битката щеше да се води до смърт.

— Както вече ви казах — започна Бейезил, подбирайки думите си внимателно, — крепостта е подготвена да устои на дълга обсада, каменните стени са дебели, а земята отдолу е толкова твърда, че едва ли ще можем да прокопаем тунел. Руснаците не пожелаха дори да обмислят исканията ни. Изпратих за подкрепление, но...

— Какво но? — попита Фрогмор раздражено.

— Цар Иван вече трябва да е разбрал, че сме нахлули през границата, и насам сигурно препуска цяла армия.

Фрогмор отпи от шербета си.

— Вие обаче сте велик магьосник... — добави Бейезил.

— Точно така, генерале — остави чашата си Фрогмор. — Освен това господарят ти цени мнението ми високо. Колкото до способностите ми — не си въобразявай, че мога да накарам стените на Каренска да изчезнат или пък да превърна руските войници в купчина крякащи жаби. Превземането на крепостта е твоя работа.

Бейезил пребледня и сведе глава.

— Колко време мислиш, че ще ти отнеме тази задача?

Турският генерал сви рамене.

— Вероятно десет дни, а може и повече.

Фрогмор прехапа устни. Явно щеше да се наложи да покаже на този некадърник на какво е способен. Магьосникът знаеше къде са враговете му, така че му оставаше само да влезе в замъка, да се справи с тях и да излезе оттам с главите им, натъпкани в чувал. Той сръбна от шербета си и се загледа в чашата. После си спомни какво му бяха предсказали картите на доктор Херметикус. Да, Каренска несъмнено беше крепостта от видението, което му се беше явило в магазина на гадателя. Моментът за разплата беше настъпил. „Ама че хитрец е този Сен Клер!“ — помисли си Фрогмор с кисела усмивка на уста. Магьосникът беше проучил „Книгата на тайните“ още веднъж и се беше уверил, че проклетата кръчмарска слугиня със заешката устна трябва да умре. Той, разбира се, с радост щеше да ѝ помогне да се пренесе в отвъдното, след което щеше да се върне в Константинопол и

щеше да се погрижи този жалък страхливец Бейезил да си получи заслуженото.

— Успя ли да вземеш някакви пленници? — попита Фрогмор.

— Да, мнозина.

— Тогава ги вържи и ми ги доведи в полето.

След тези думи магьосникът се изправи на крака и презрително бутна чашата си.

— Утре по това време обсадата ще е приключила — заяви той.

Турците атакуваха Каренска рано на следващата сутрин, промъквайки се през една дупка в стената, но след кратък ръкопашен бой руснаците успяха да ги отблъснат. Врагът едва се беше оттеглил, когато се чуха някакви викове. Ребека, която по това време се намираше на върха на стражевата кула, надзърна през парапета и видя, че грамадната обсадна кула на нападателите им бавно се приближава към крепостта. Съоръжението беше високо пет етажа и беше пълно с еничари. Дмитрий изкрещя някаква заповед и хората му веднага слязоха в избите, домъквайки оттам множество бъчви. После оръдията бяха заредени с гюлета. Топчиите си свършиха работата и скоро от дървената кула захвърчаха трески.

Междувременно стрелците се погрижиха за еничарските офицери на върха на обсадната кула. Накрая един от опричниците беше спуснат по стената заедно с гърне гръцки огън. Войникът се приземи върху съчките и камъните, с които турците бяха запълнили крепостния ров, и се затича към грамадното дървено съоръжение. Турците се опитаха да го застрелят, но онзи явно беше роден с късмет и успя да стигне до обсадната кула. После бързо изсипа маслото в основата ѝ и тръгна да се връща, но тогава един турски куршум го застигна. Опричникът обаче вече си беше свършил работата. И така, руските стрелци заредиха лъковете си с огнени стрели и се прицелиха в разлятото масло. Някои пропуснаха, но други уцелиха, и скоро обсадната кула на турците пламна като факла, улавяйки еничарите в огнения си капан. Много от тях скочиха, рискувайки да се пребият, а тези, които паднаха от страната на замъка, моментално бяха застреляни от гарнизона.

След тази безуспешна атака турците се оттеглиха, но в ранния следобед подновиха канонадата си, насочвайки цялата си артилерийска

мощ към малката пролука в стената. По-късно, някъде по залез-слънце, беше предприета поголовна атака и цялата турска войска се втурна към крепостта. Някои от войниците преминаха през дупката в стената, а други тръгнаха да се катерят по стените с помощта на високи стълби.

— Прибирай се в стаята си! — извика Дмитрий на Ребека.

Девојката държеше в ръцете си някакъв тежко ранен войник и слушаше предсмъртните му вопли.

— Нека поне го изчакам да умре! — примоли се тя.

Дмитрий каза нещо на младежа, изчака го да кимне, а после извади камата си и с едно ловко движение преряза гърлото му. Горещата кръв на войничето опръска коленете на Ребека и се просмука в роклята ѝ.

— Така е по-добре — заяви Дмитрий. — Нямаше как да го преместим, а турците всеки момент може да проникнат в крепостта — той обърса уста с опакото на ръката си. — Купър! Сен Клер! — изкрещя той към съюзниците на Ребека, които тъкмо помагаша на бранителите на Каренска да заредят едно оръдие. — Връщайте се в стаята си! Турците не бива да ви хванат! Ако превземат стените, всички ще се скрием в централната кула!

Двамата мъже неохотно се съгласиха и вземайки девојката със себе си, слязоха по стълбите на стражевата кула, прекосиха двора, пълен с мъртви и ранени войници, и влязоха в централната кула на замъка. Щом се озоваха в стаята си, Ребека се погрижи за драскотините, които бяха получили по време на битката, и разреди престоялата храна и вино между тримата. От време на време Купър излизаше навън, за да види как върви отбраната на крепостта, и се връщаше все по-умърлушен и по-умърлушен.

— Турците стигнаха до стените — простена той накрая, сядайки на леглото си и скривайки лицето си в ръце. — Ако продължава така, замъкът ще падне. Какво ще правим, Сен Клер?

Йезуитът обаче беше дълбоко заспал.

— Уилям! — извика Ребека.

Купър вдигна поглед.

— Ако замъкът наистина бъде превзет, не бива да ме оставяш да падна в ръцете на турците!

Албиносът се усмихна, погали я по косата и притисна устните си към челото ѝ.

— Спокойно, никой няма да падне в ръцете на турците — увери я той, а после въздъхна и я пусна. — Аз лично никога не бих преклонил глава пред тях и съм сигурен че Дмитрий също не би го сторил. В подземията на централната кула е складиран доста барут, така че ако врагът проникне в крепостта, ще подпалим всичко — Купър я хвана за ръцете. — Ребека!

Девојката погледна към изпитото лице на албиноса и си спомни опасния мъж, който беше влязъл в „Сребърният дракон“. Под тази сурова маска обаче се криеше просто едно малко момче, копнеещо да бъде прието и обичано.

— Обичаш ли ме, Ребека?

— И да, и не — отвърна девојката, отскубвайки се от ръцете му, след което се изправи и въздъхна. — В момента съм прекалено изморена и объркана, за да бъда сигурна в каквото и да било. Не мислех, че всичко ще свърши така — тя посочи към спящия Сен Клер. — Някога си въобразявах, че той е ангел или дори самият архангел Михаил, дошъл да ни спаси...

Купър горчиво се засмя.

— Ако Бог наистина съществува, сега сигурно ни се подиграва или пък е зает с нещо друго — албиносът вдигна мечата си и го пхна в ножницата. — Така или иначе, в нашия свят само три неща имат значение — смелостта, силата и добре наточеното оръжие.

Ребека прекоси стаята и седна на леглото си. После се нареди да си легне, но в този момент някой потропа по вратата и в стаята влезе един от офицерите на Дмитрий. Лицето на мъжа беше скрито зад металните брънки на шлема му, а в ръцете му имаше някакъв винен мех. Той хвърли меха на Купър и се забърза към Ребека. Сен Клер се замята в съня си. Първоначално девојката си помисли, че войникът носи нещо и за нея, но после видя обърнатия кръст под разкопчаната на гърдите му риза и се вцепени. Мъжът посегна към дръжката на камата си.

— Фрогмор! — изпищя тя и се претърколи върху леглото, но магьосникът вече се хвърляше в нападение.

Щом чу виковете ѝ, Купър веднага извади мечата си и тръгна към тях, но Ребека знаеше, че вече е твърде късно за неговата намеса. Фрогмор я хвана за гушата и я вдигна от пода. Силата му беше невероятна. Девојката се опита да избие камата от ръцете му, но

знаеше, че съпротивата е безполезна. В този момент Сен Клер се хвърли върху магьосника и тя беше изблъскана встрани. Дватама мъже се вкопчиха един в друг и се затъркаляха по пода. Не след дълго Фрогмор успя да се изправи на крака. Йезуитът го нападна отново. Душегубеца обаче отстъпи встрани и подложи крак на противника си. Сен Клер се опита да запази равновесие, но не успя и падна, удряйки главата си в стената.

Ребека тутакси се завтече към любимия си. На темето на йезуита се беше отворила огромна рана и по лицето му се стичаше кръв. Девойката притисна пръсти към шията му и облекчено си отдъхна — сърцето на Сен Клер все още биеше силно. После се обърна, очаквайки нова атака от Фрогмор, но Купър беше препречил пътя на магьосника и беше насочил оръжията си към него. Фрогмор разкопча плаща си и го остави да падне на пода.

— О, мастър Купър — рече магьосникът, изваждайки меча си и вдигайки камата си от пода. — До смърт ли ще се бием? Меч срещу меч, кама срещу кама? Знай, че ще те убия — Фрогмор се ухили. — Ще те набуча на меча си като прасе и ще те слушам как квичиш. После ще те подпра на стената и ще те оставя да гледаш как двамата с кръчмарската слугиня се забавляваме.

Купър просто продължи да стои между Ребека и магьосника. Фрогмор вдигна оръжията си, сякаш се канеше да нападне, но после въздъхна и отпусна ръце.

— Приятелите ми на стените на замъка ще се погрижат за Дмитрий и останалите руснаци, така че нямаш никакъв шанс. Но преди да те убия, Купър, отговори ми на един въпрос...

Албиносът продължи да се взира мълчаливо във Фрогмор.

— Виждам, че си падаш по слугинчето — продължи магьосникът. — Затова ли си тук, грознико? Заради едни гърди и един женски задник?

— Ще те убия — изръмжа Купър. — Първо защото си боклук. Второ, заради Ребека — докато ти си жив, тя никога няма да бъде в безопасност — той пристъпи към Фрогмор. — И накрая, заради баща ми — Ралф Купър. Спомняш ли си го, дяволско изчадие такова? Един кожар от Глостър? Някога ти изтръгна сърцето му и така разби моето на парчета!

— Ама че работа! — пое си дъх Фрогмор. — В какво се е превърнал светът, а? — той надзърна покрай албиноса. — Готова ли си за мен, Ребека? Влажна ли си вече?

След тези думи магьосникът се хвърли към Купър, замахвайки с меч си към незащитените му гърди. Купър обаче беше готов за атаката и отби удара. После двамата мъже заобикаляха в кръг. Ребека знаеше, че докато албиносът е жив, тя ще бъде в безопасност. Фрогмор не би обърнал гръб на такъв опасен противник. И така, девойката попи кръвта по главата на Сен Клер с крайчето на роклята си и установи, че раната му изобщо не е толкова дълбока, колкото изглеждаше.

— Майкъл! — прошепна тя. — Събуди се, за Бога!

Сен Клер се размърда и простена. Опитвайки се да не обръща внимание на звъна на стомана, на забързаното дишане на двамата противници и на потропването на токовете им по каменния под, Ребека пропълзя през стаята и сграбчи чашата на Купър. После се върна с нея при йезуита и се помъчи да налее виното между устните му, но безуспешно. Девойката отчаяно се огледа наоколо. Фрогмор и Купър бяха вкопчени в яростна схватка. Лицето на албиноса беше покрито с капчици пот, а гърдите му учестено се вдигаха и спускаха, но въпреки това той се държеше. Фрогмор от своя страна беше изгубил някаква част от арогантността си и изглеждаше малко по-бдителен — англичанинът срещу него очевидно владееше меч до съвършенство. После Ребека си спомни предупреждението на Сен Клер — че Купър не може да убие магьосника сам — но не посмя да се намеси, за да не разсее албиноса.

Двамата мъже продължиха да налитат един към друг. Понякога преплитаха оръжията си, а друг път се отдалечаваха, търсейки някаква слабост или пролука в защитата на противника. Накрая магьосникът успя да отблъсне Купър с камата си, насочи меч си към гърдите му и запристъпва наперено наоколо, давайки си сметка, че е овладял положението. Албиносът обаче отвърна на удара. В следващия момент Фрогмор замахна отново, но в последния момент отдръпна оръжието си. Албиносът залитна напред и острието му отиде твърде ниско. Тогава магьосникът се хвърли отгоре му като ястреб върху плячката си и заби меч си дълбоко в сърцето му. Купър изпусна оръжията си и се опита да запуши кървавата рана, зейнала върху гърдите му. После залитна към Ребека и рухна на колене. По лицето му беше изписана

невероятна болка. Девойката пропълзя до него и внимателно го положи на пода. След това му поднесе чашата, но виното просто се смеси с кръвта, процеждаща се от ъгълчето на устата му. Фрогмор стоеше в другия край на стаята, подпрян върху дръжката на меч си.

— Съжалявам — примигна Купър.

После се взря в лицето на любимата жена, но не можа да се съсредоточи. Вече не го болеше толкова, но затова пък му беше ужасно студено и той разбра, че смъртта наближава. Изведнъж му се стори, че отново се намира в къщата на Ралф Купър в Глостър. Вратата беше отворена и вътре влизаше слънчева светлина. Албиносът разтвори широко очи и се опита да вдигне глава.

— Обичам те, Ребека — прошепна той, давейки се в собствената си кръв. — Но ми е толкова студено...

Девойката се наведе към него и взе лицето му в ръцете си. В този момент Купър потръпна за последен път, очите му се изцъклиха, а между откренатите му устни шурна кръв.

21.

Ребека посегна към гърлото си и напипа малкия мях, който ѝ беше дал Сен Клер. В този момент Фрогмор се намяташе с плаща си и не гледаше към нея. Тя сграбчи предоставилата ѝ се възможност и бързо изля осветеното вино в чашата до себе си. Въпреки свирепата схватка, в която току-що беше участвал, магьосникът изглеждаше в отлична форма.

Сен Клер все още лежеше облегнат на стената, а очите му бяха затворени. Ребека изгълта виното на един дъх и устата ѝ се изпълни със сладост. После девойката прикова цялото си внимание върху Фрогмор. От страха ѝ не беше останала и следа. Магьосникът стоеше пред нея наперен като петел и ѝ се хилеше похотливо. После прибра мечата си в ножницата и протегна ръце. Ребека стана и тръгна към мъжа, разбил целия ѝ живот.

Фрогмор я придърпа към себе си и пъхна езика си между устните ѝ. Девойката отвърна на целувката, облизвайки зъбите му и напълвайки устата му със слюнката си. Магьосникът пъхна ръка под роклята ѝ стисна едната ѝ гърда. Девойката потръпна от болка. После Фрогмор разкъса дрехите ѝ и започна да драска кожата ѝ с изкривените си като на хищна птица пръсти. Ребека продължи да го целува. Изведнъж магьосникът се отдръпна, а лицето му преbledна като на смъртник.

— Ребека! — възкликна той. — Какво направи? — очите му се плъзнаха към винената чаша на пода.

В този момент откъм другия край на стаята се дочу някакво приглушено стенание. Девойката се обърна и видя, че Сен Клер идва на себе си. Фрогмор изглеждаше като отровен — лицето му се беше покрило с капчици пот, раменете му се бяха отпуснали и изобщо целият му вид беше безкрайно немощен.

— Ах, ти, кучко проклета! — изхриптя той, непохватно измъквайки мечата си от ножницата.

Без да се двоуми, Ребека вдигна оръжието на Купър от пода. Магьосникът се хвърли към нея, но тя отстъпи назад, замахна и заби

меча дълбоко в сърцето му. От гърлото на Фрогмор се изтръгна ужасяващ вик. Девојката завъртя оръжието и го измъкна от гърдите му. Магьосникът се олюля, а после се опита да отвърне на удара, но Ребека го намушка още веднъж. Душегубеца падна на колене и вкопчи пръсти в острието.

— Ребека! — изпъшка той.

Девојката пусна дръжката. Зад гърба ѝ Сен Клер вече се надигаше. Тя опря крак в тялото на магьосника и издърпа меч от гърдите му. Очите на Фрогмор се извъртяха нагоре, а от устата му шурна кръв. Накрая злият магьосник се строполи на пода по лице. Ребека мигом хвърли оръжието и приклекна до трупа на Купър. После вдигна ръката на албиноса и я целуна, усещайки топлината, която все още не беше напуснала тялото му. В следващия момент Сен Клер я докосна по рамото. Девојката не се обърна, но позволи на йезуита да я придърпа към себе си и да я целуне по главата.

— Всичко свърши — прошепна той.

— Да... — отвърна Ребека. — Само дето горкият Купър сигурно вече пътува към Ада...

— Едва ли — каза Сен Клер, а после добави нещо на арамейски. — Всъщност убеден съм, че душата му се е отправила към Рая и че няма да срещне никакви препятствия по пътя си. Независимо от грешния му живот, най-накрая той се пожертва за любовта, а от това по-висша добродетел няма.

Девојката целуна свещеника по устните.

— Ти знаеше, че ще стане така, нали?

Йезуитът не отговори. Вместо това обърна трупа на Фрогмор и се вгледа в застиналото му в предсмъртна агония лице — очите на магьосника бяха широко отворени, погледът в тях беше ужасен, а зейналата му уста беше цялата покрита с кръв. Сен Клер коленичи до тялото и промълви още нещо на арамейски.

— Господарите на мрака вече са отнесли душата му, така че оттук нататък го чакат единствено вечните мъки на Ада — рече йезуитът, а после притисна показалец до устните си.

Ребека замълча и се ослуша. Суматохата отвън беше стихнала, а откъм коридора се дочуваха стъпки. В следващия момент вратата се отвори и на прага застана Дмитрий заедно с двама от офицерите си. Командирът на опричниците беше целият оплискан с кръв, косата му

стърчеше на всички страни, а по бронята му се забелязваха множество вдлъбнатини. Той погледна към Купър, а после и към Фрогмор, след което падна на колене, сведе глава и склочи ръце като за молитва.

— Успяхме да изтикаме турците от стената. В момента се прегрупират, но мисля, че ще ги удържим — Дмитрий стана и скрита мъртвия магьосник. — Чудя се какво ли ще стане, ако разберат...

Един от офицерите попита нещо.

— Приел е образа на някой от руските пленници — отвърна Сен Клер, без да дочака да му преведат въпроса, — а след като веднъж се е промъкнал в замъка, вече не му е било трудно да се престори на един от вас.

— Какво имаш предвид? — присви очи командирът на опричниците. — Как така е приел образа на някой от руските пленници?

— Фрогмор беше последовател на Сатаната! — отвърна рязко Сен Клер. — Но слава Богу, сега вече е при господаря си.

Дмитрий изкрещя някаква заповед. Офицерите му веднага се заеха с трупа на магьосника и скоро Фрогмор остана чисто гол. Ребека се вгледа в обгазените с кръв рани по гърдите му, чудейки се откъде е намерила сили да ги причини.

— Той ли уби магьосника? — попита командирът на опричниците, имайки предвид Купър.

Сен Клер поклати глава и посочи към Ребека. Дмитрий се наведе към албиноса и го целуна по двете бузи, а после и по челото. Девойката погледна към йезуита — раната на главата му беше спряла да кърви, но лицето му беше станало призрачнобледо. После любимият ѝ се олюля и тя му помогна да стигне до леглото.

— Почини си — прошепна му Ребека.

Сен Клер отново поклати глава.

— Всичко свърши — отвърна той сякаш на себе си. — Време е да си вървя.

В следващия момент девойката почувства ръката на Дмитрий върху рамото си и се обърна. Опричникът ѝ се усмихна, а после хвана лицето ѝ в шепите си и я целуна по устата.

— Поздравявам те, Ребека Ленъкс — очите му светеха. — Ти си невероятно смела жена и бъдеща майка на изключителни герои!

След тези думи Дмитрий щракна с пръсти и тялото на Фрогмор незабавно беше вдигнато.

— Погледни го, Ребека — промълви Сен Клер. — Вече не изглежда толкова страшен, нали?

Главата на магьосника се люшкаташе насам-натам, лицето му беше добило пепеляв оттенък, ужасните рани по гърдите му зееха, а краката му бяха изподрани и мръсни.

— Не е лошо да запомним това — добави йезуитът.

После всички излязоха от стаята и се запътиха към стените на замъка. Войниците, които си почиваха на сянка в двора, веднага усетиха, че нещо се е случило. Дмитрий се обърна към тях на руски, след което посочи към Ребека. Бранителите на крепостта тутакси скочиха на крака и заблъскаха с мечове по щитовете си. После тялото на Фрогмор беше качено на върха на стражевата кула, около врата му беше надяната примка и магьосникът беше провесен през парапета с лице към турския лагер. Скоро целият замък се огласи от победните викове на руските войници.

Група спахии, облечени в брони, вдигнаха щитовете над главите си и дотичаха до ръба на крепостния ров, за да видят какво става. Между тях вървеше някакъв разкошно облечен мъж.

— Това е генералът им — обясни Сен Клер.

Дмитрий се надвеси през парапета, извика победоносно и посочи към мъртвия Фрогмор, а после и към турците. Обсадителите обаче не разбраха посланието, така че командирът на опричниците заповяда трупът на магьосника да бъде спуснат още по-ниско. Турците се възряха в ужасяващото голо тяло, люлеещо се на вятъра, и този път го разпознаха. После си плюха на петите и хукнаха обратно към лагера си. Вече целият гарнизон се беше събрал на стените и въпреки че се чувстваше доста замаяна, Ребека също остана там.

Час по-късно врагът даде своя отговор — турците си взеха оръдията, събраха си шатрите, впрегнаха конете си в каруците и бавно, но сигурно започнаха да се оттеглят от бойното поле.

До залез-слънце единственото, което беше останало след тях, беше почернялата от кръв земя, покрита с мъртви войници и цели ята хищни птици, пируващи с месата им. Дмитрий изпрати един отряд конници да наблюдават оттеглянето на обсадителите, а когато се

мръкна, нареди трупите да бъдат запалени. После изтощените руснаци заспаха кой където свари.

Сен Клер отведе Ребека в стаята им и двамата се заеха да подготвят тялото на Купър за погребение. Рано на следващата сутрин йезуитът донесе две големи парчета кожа, в които да увият трупа на доскорошния си съюзник. После го натовариха на една каруца и го закараха сред морето от трева отвъд бойното поле. Дмитрий беше изпратил с тях и неколцина от хората си, въоръжени с кирки и лопати. И така, опричниците изкопаха един дълбок трап и след като Сен Клер каза заупокойната молитва, тялото беше заровено в земята, а върху гроба беше забит дървен кръст.

Ребека не плака. Тя не можеше да си представи по-добро място за вечната почивка на този мъж, който беше преследвал справедливостта чак дотук и който беше дал живота си, за да може тя да се спаси.

Когато се върнаха в замъка, Дмитрий и офицерите му вече организираха победното празненство. Ребека и Сен Клер хапнаха малко, а после се върнаха в стаята си и щом помириша леглата си, веднага заспаха.

Когато йезуитът разбуди девойката, навън вече се беше мръкнало. Той я изчака да се надигне в леглото си, а после ѝ подаде една дълбока чаша и вдигна своята за наздравица. Тя отпи — виното беше прекрасно.

— Това е кларет — обясни ѝ Сен Клер. — Дмитрий намери няколко бъчви в склада, отвори една и ни изпрати малко. Войниците искат да се присъединим към тях, но... — той сви рамене и погледна към прозореца. — Вече става късно и скоро всички ще трябва да отстъпим пред нощта — йезуитът отпи, а после подкани и нея. — Пий, моя смела девице!

Ребека се усмихна. След това се замисли и си даде сметка, че не може да говори за случилото се. Събитията се бяха развили твърде бързо и тя все още имаше чувството, че Купър ей сега ще нахълта в стаята и ще я погледне с влюбени очи. Фрогмор обаче беше мъртъв, а баща ѝ — отмъстен. Всичко беше свършило. Ами сега? Девойката беше останала съвсем сама, намираше се на хиляди мили от Дънмоу и пиеше вино с някакъв тайнствен йезуитски свещеник. Какво ли я

чакаше утре? Ребека отпи още малко от виното. С всяка следваща глътка ѝ ставаше все по-топло и по-приятно.

— От това вино ми се приспива — каза тя.

Сен Клер се наведе към нея, карайки сърцето ѝ да ускори ритъма си.

— Да, Ребека, сега ще заспиш дълъг и спокоен сън. Прахчето, което сложих във виното ти, скоро ще подейства.

Тя хвърли чашата и се опита да стане, но йезуитът нежно я прикова към леглото.

— Дойде време да си вървя, Ребека — заяви той, — а това беше единственият начин да те оставя.

— Защо? — сърцето на девойката щеше да изхвъркне от гърдите ѝ, а очите ѝ вече плуваха в сълзи. — О, Майкъл, не ме оставяй! — тя се опита да хване ръката му. — Не можеш да ме оставиш! Ти си единствената ми любов, целият ми живот!

— Нямам избор — отвърна йезуитът. — Всичко приключи. Фрогмор е мъртъв и пепелта му е разпръсната по вятъра — докато ти спеше, Дмитрий свърши тази работа — той стисна пръстите на девойката. — Винаги съм те обичал, Ребека Ленъкс, и винаги ще те обичам. Избрах те и дойдох в Дънмоу специално заради теб. Познавах те още преди да те видя и знаех точно какво представляваш. Тъкмо аз те целунах, докато беше в утробата на майка си...

— Кой си ти? — попита Ребека, полагайки неимоверни усилия да остане будна.

— Аз съм архангел Михаил, Ребека. Стоя пред трона Господен и нося печата на Живия Бог.

— Не, ти си йезуитът Сен Клер.

— В момента на смъртта си йезуитът Сен Клер ми даде тялото и ума си, за да мога да продължа борбата срещу злия магьосник.

— Защо? — простена девойката. — Защо?

— Фрогмор трябваше да бъде унищожен с човешки средства, Ребека. Сега обаче всичко приключи и аз трябва да тръгна. Чака ме дълъг път, а когато си отида, на земята няма да остане и следа от мен.

Изведнъж йезуитът започна да се променя — лицето му заблестя като разтопено злато, очите му станаха сини като сапфири, а гласът му сякаш идваше от огромно разстояние.

— Но аз те обичам! — проплака Ребека, а сълзите се затъркаляха по страните ѝ.

— Любовта е още по-ценна, когато е неосъществена, Ребека. Всъщност никоя любов не може да бъде удовлетворена. Човек винаги е гладен за още и още и това може да продължи цяла вечност. Може да се каже, че любовта е слабост и на нашия Бог.

Девојката се опита да обхване лицето му с ръце, но Сен Клер нежно я отблъсна.

— Не бой се, аз никога няма да те изоставя и когато ме повикаш, пак ще дойда.

Ребека се опита да каже нещо, но устните ѝ отказаха да помръднат. После я обхвана някакво приятно и успокояващо чувство и тя пропадна в кадифения мрак на съня. През цялото време докато девојката се унасяше, Сен Клер държеше ръцете ѝ и притискаше устни към нейните.

Ребека се събуди късно на следващата сутрин напълно бодра и в отлична форма. Болките от драскотините и натъртванията, които беше получила по време на обсадата, бяха изчезнали. В стаята нямаше никого друго освен нея. Леглото на Сен Клер изглеждаше недокоснато. Дрехите, които беше носил йезуитът, бяха старателно сгънати и оставени в долния край на постелята, а портупеят му висеше на една от закачалките на вратата. А може би всичко е било сън? Девојката извика името на любимия си, но гласът ѝ отека в празната стая. И тогава го видя — на масата, вързано с панделка, лежеше букетче току-що набрани кокичета. Тя вдигна цветята и съзнанието ѝ мигом се изпълни със спомени за горите край Дънмоу. В този момент Ребека разбра, че Сен Клер наистина си е отишъл. Тя седна и тихо зариде, докато накрая не изплака цялата си мъка.

После девојката се облече и изтича в двора на замъка. Грамадните порти бяха широко отворени, а подвижният мост — спуснат. Неколцината сънени стражи, които стояха на пост, ѝ помаха за поздрав.

Ребека излезе от крепостта и овъглената земя захрущя под краката ѝ. Откъм погребалната клада се носеше отвратителна смрад, а полето беше осеяно с останки от битката — изстреляни гюлета, счупени оръжия, парчета дрехи, късчета стомана, проблясващи сред тревата, а тук-там и някой пропуснат от гарнизона труп.

Девойката се приближи до гроба на Купър и нежно погали прясно прекопаната пръст. Сърцето ѝ беше разбито. Албиносът беше мъртъв, Сен Клер си беше отишъл, а на нея ѝ бяха останали само спомените. Тя остави кокичетата върху гроба и застана неподвижно. Вероятно можеше да прекара така целия ден, но не след дълго някаква сянка падна върху ѝ. Ребека се обърна и видя над главата ѝ да стои командирът на опричниците.

— Той си отиде, Дмитрий.

Руснакът нежно я изправи на крака. После свали грамадния си, обточен с кожа плащ, и я наметна, закопчавайки сребърната верижка на врата ѝ.

— Свободна си да отидеш където поискаш, Ребека — каза той. — Ако решиш да се върнеш в Москва, кълна се във всичко свято, че ще ти осигуря царски прием. Ако пък предпочиташ да отидеш другаде, можеш да бъдеш сигурна, че ще пътуваш удобно и безпрепятствено — опричникът посочи към гроба, а суровите му очи омекнаха. — Не знам какво точно е станало в онази стая, но искрено вярвам, че ти си била докосната от сянката на Божието крило.

Ребека не отвърна, но позволи на Дмитрий да я отведе обратно в замъка. Войниците се бяха събрали в двора и когато я видяха да приближава, извадиха мечовете си и затропаха с тях по щитовете си, а виковете им на признателност отекнаха из цялата крепост. За тези страховити мъже Ребека беше истински воин; героиня, победила злото и донесла им славна победа над турците.

Девойката застана пред тях, но всъщност беше далеч оттук. Мислите ѝ я бяха върнали в Дънмоу, при благия свещеник, когото беше скрила в конюшнията на „Сребърният дракон“, и към тръпнещия от копнеж Купър, който вървеше към нея през салона на кръчмата...

Рим, септември 1565 година

Отец Родериго Бастини се облегна в грамадното си, подобно на трон кресло и погледна през писалището към англичанката, която седеше срещу него.

— Чувате ли камбаните, мистрес Ленъкс?

Йезуитът наклони глава на една страна и се заслуша в празничния звън, отекващ из цял Рим в чест на прогонването на войските на Сюлейман от Малта. След дълга и яростна обсада

хоспиталиерите бяха успели да отвоюват острова си, удържайки решителна победа срещу турците.

— Велика победа! — заяви Бабини, а после вдигна перото си от писалището.

Тази англичанка с нейния втренчен поглед определено го смущаваше. Макар да не беше надарена с класическа красота, жената беше привлекателна; е, лицето ѝ беше леко потъмняло от слънцето, но косата ѝ беше гъста и лъскава, а очите ѝ — прозорливи. Разбира се, йезуитът беше видял заешката устна на девойката, но от любезност се опитваше да не гледа натам. Междувременно се чудеше дали тази особеност накърнява хубостта ѝ, или я подсилва. Той вдигна писмото.

— Завръщате се от доста опасно пътуване, мистрес Ленъкс. Доколкото разбирам обаче, руснаците са ви осигурили ескорт през Адриатическо море и са ви изпратили чак до Рим. Къде сте отседнали сега? — Бабини говореше бавно; за съжаление, английският му не беше толкова добър, колкото му се искаше.

— При сестрите от „Санкта Северина“ на другия бряг на Тибър.

— А, да — Бабини се наведе през писалището. — Доколкото знам, монахините от този манастир са се посветили на грижите за... как да се изразя... жени, решили да се оттеглят от суетата на живота...

Ребека се усмихна и йезуитът остана очарован от благостта, която се изписа по лицето ѝ.

— Аз не искам да се оттеглям от суетата на живота, отче.

— Значи ще се върнете в Англия?

Девойката поклати глава.

— Мисля, че в писмото много точно е описано какво искам.

— А, да...

Бабини вдигна пергаментовия свитък и се вгледа в изящния почерк. Писмото беше написано на перфектен латински от някакъв високопоставен венециански чиновник, намиращ се в близки търговски отношения с руснаците, и представяше Ребека като „вечна приятелка на Иван, цар на Русия, и невероятно смела жена, извършила ненадминат подвиг в услуга на руския двор“.

— Та какво точно искате, мистрес Ленъкс?

— Ребека. Името ми е Ребека.

— Много добре, Ребека.

— Искам да поговорим за Майкъл Сен Клер.

— А, да.

Йезуитът хвърли един поглед към разпятието, окачено на отсрещната стена. Той беше получил писмото предишната вечер и се беше разровил в архива, но сведенията, на които беше попаднал, бяха строго поверителни и на него никак не му се искаше да ги обсъжда с тази англичанка.

— Боя се, че не мога да ти кажа много за него, Ребека — продължи Бастини бавно. — Знам, че Майкъл Сен Клер е родом от Ирландия и че е получил образованието си във Франция. После се е присъединил към йезуитския орден...

— Няма нужда да увъртате, отче! — прекъсна го Ребека. — Знам всичко за Фрогмор!

Йезуитът преглътна тежко.

— Моля ви — девойката се заигра със сребърната верижка около врата си. — Моля ви, отче — повтори тя. — Знам всичко за магьосника.

— Доколкото разбирам, Ребека, двамата със Сен Клер сте се срещнали в Англия, а после сте отпътували заедно за Русия...

— Да, отче, помогнах на Сен Клер да избяга от Англия и двамата се отправихме към Русия — девойката забеляза как очите на йезуита трепнаха. — Не се безпокойте, отношенията ни бяха... — тя се усмихна. — Да кажем, че в тях нямаше нищо, което да изповядам пред вас.

Бастини се засмя. С всяка изминала минута тази загадъчна млада дама го очароваше все повече и повече.

— Е, добре — той остави перото на писалището. — Преди няколко години светият отец възложи на йезуитския орден в Рим да намери и да залови великия магьосник Фрогмор. За мисията беше избран Майкъл Сен Клер — чудесен младеж с отлично образование, широки познания за света и опитен с меч — Бастини вдигна перото и се почеса с него по бузата. — Съвършеният йезуит — той въздъхна шумно. — Аз лично никога не съм се срещал с него, но разбрах, че е бил надарен с неустоим чар, така едва ли му е било трудно да се сближи с Фрогмор.

— И задачата му е била да убие магьосника, така ли? — намеси се Ребека.

— По-точно да извърши законна екзекуция от името на Църквата. Както и да е. Слуховете твърдят, че в един момент двамата се върнали в Италия и тъкмо тук Фрогмор разкрил истинската самоличност на Сен Клер. Последвала кървава схватка. Според мълвата нашият събрат я загубил, падайки в някаква урва. Тялото му обаче така и не било открито. Междувременно папата, който беше поръчал залавянето на магьосника, почина и йезуитският орден постепенно забрави за случая.

— Преди около две години чухме, че Сен Клер все още е жив и че продължава да преследва Фрогмор из цяла Европа — Бастини разпери ръце. — По това време обаче ние вече нямахме нищо общо с него.

— Значи може би е оцелял след падането? — попита Ребека.

Йезуитът я погледна предпазливо.

— Това би било истинско чудо.

— Какво искате да кажете, отче?

— И аз не знам, Ребека. Може и да е оцелял, а може и някой друг да е започнал да се представя с неговото име.

— А мислите ли, че мястото му може да е било заето от някой ангел?

Очите на Бастини се разшириха от удивление.

— Какво намекваш, Ребека?

— Нищо, отче — девойката се усмихна. — Кажете ми обаче — продължи тя, — какво друго знаете за Сен Клер?

Йезуитът стана от креслото си и направи знак на Ребека да го последва. И така, двамата излязоха от стаята и тръгнаха по просто обзаведения коридор. Макар и излъскан до блясък, подът беше покрит с обикновени дъски, а единствените украшения по искрящо белите стени бяха множеството разпятия и поставените в нишите статуи. После Бастини и девойката прекосиха една благоуханна цветна градина, предпазвана от палещото есенно слънце от китни кипариси и маслинови дръвчета, и се отправиха към малкия параклис, посветен на архангел Михаил. Църквичката също беше съвсем обикновено обзаведена — варосаните стени се редуваха с черни дъски, а таванът беше подпрян с дървени колони. Вътре се носеше сладкото ухание на восъчни свещи и тамян. По средата на нефа йезуитът спря и свърна

към един малък страничен олтар. Девойката съзря статуята на архангел Михаил, която се издигаше там, и очите ѝ напълниха със сълзи.

— Съвсем същата е — прошепна тя. — Тази статуя е точно копие на онази, която се пазеше в енорийската църква в Дънмоу. Тази тъмна коса, лицето, рицарските доспехи...

— Не ни е известно нито кой я е направил, нито откъде идва — каза Бастини, трогнат от силното душевно вълнение, изписано по лицето на Ребека. — Знам обаче, че Сен Клер е бил напълно отдаден на светеца, чието име е носел. Според архивите Майкъл е отслужвал литургиите си тук, а понякога просто е сядал в олтара и се е молел или пък е разговарял със статуята. Доколкото знам, останалите йезуити са го закачали заради това...

— Мога ли да остана тук? — попита Ребека изведнъж. — Преди да си тръгна от Русия, приех католическата вяра. Моля ви, отче, не искам да се връщам в Англия...

Бастини прехапа устни.

— Добра готвачка съм — продължи девойката. — Освен това мога да чистя и да шия...

— Но хората ще започнат да говорят...

— Девица съм и съм готова да се посветя в служба на Бог и на вашия орден — очите ѝ се плъзнаха обратно към статуята. — Това е единственото, което ми е останало, отче. Моля ви! Обещавам ви, че няма да съжалявате.

И така, отец Бастини се посъветва с братята си, но преди да се съгласят, останалите йезуити пожелаха да видят чужденката със собствените си очи. След срещата те останаха с впечатлението, че гостенката им е доста странна птица, но пък в крайна сметка, не бяха ли всички жители на онзи мъглив остров такива?! Последва гласуване, след което Ребека Ленъкс единодушно беше назначена за икономка в йезуитския манастир в Рим.

Девойката се оказа отлична готвачка, а с течение на времето и чудесна приятелка, така че никой не съжали за решението си. Йезуитите се възхищаваха на острия ѝ ум, както и на проникновените ѝ наблюдения за света. Е, понякога се случваше да я закачат за страстната ѝ отдаденост на архангел Михаил и за това, че често се свираще в библиотеката, но в тези случаи Ребека просто се усмихваше и продължаваше посвоему.

Минаха години и отец Бастини, както и повечето от останалите братя, приветствали Ребека Ленъкс в манастира си, се споминаха, а местата им бяха заети от други. Новите йезуити обаче също обикнаха възрастната англичанка, чието единствено желание беше да остане в обителта им, близо до параклиса на архангел Михаил.

Навърх Архангеловден през 1605 година новият игумен, отец Верлето, стоеше в стаята си и гледаше през прозореца. Сезонът се сменяше и слънцето вече не печеше така силно, а градината беше обагрена във всички цветове на есента. В този момент старата икономка с посребрени коси и леко прегърбена стойка излезе навън с кошница в ръка. Верлето се усмихна — той знаеше, че англичанката много обича цветята. Възрастната жена приклепна до един розов храст и си отрязва едно клонче. Игуменът тъкмо се накланя да се обърне, когато вятърът донесе до слуха му някакъв глас.

Верлето беше сигурен, че е чул някой да нашепва в градината думата „хризостома“, и усети как по гръбнака му полазват тръпки. Нещо предстоеше да се случи. В следващия момент англичанката се изправи, изпусна розата и ножиците и загледа вторачено вратата на църквата. От мястото, на което стоеше обаче, игуменът не можеше да види какво гледа тя.

— Майкъл! — Ребека притисна устата си с ръка. — Уилям!

След тези думи старицата се затича през двора като младо момиче. Верлето затвори прозореца и хукна навън. Когато стигна до градината, там вече нямаше никого, но вратата на църквата беше леко откrehната. Йезуитът я отвори и тихо се вмъкна в нефа. Параклисът тънеше в мрак, но Верлето беше сигурен, че е видял в дъното му три фигури, хванати за ръце — един чернокос мъж, някакъв тип с бяла като сняг коса, а между тях — смееща се млада жена.

— Ребека! — извика игуменът и влезе в параклиса.

Старицата лежеше пред статуята на архангел Михаил. Отначало Верлето си помисли, че е заспала — лицето ѝ беше толкова спокойно! — но когато се опита да я събуди, разбра, че сърцето ѝ е спряло да бие. Това обаче далеч не беше най-невероятното — в ръката си англичанката държеше няколко кокичета, привързани със синя панделка. Йезуитът взе букетчето и го помириша.

Той знаеше, че суровата римска земя никога не би могла да роди подобни цветя, и до сетния си ден така и не можа да си обясни откъде

са се взели тези свежи кокичета в ръката на мъртвата жена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.